

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

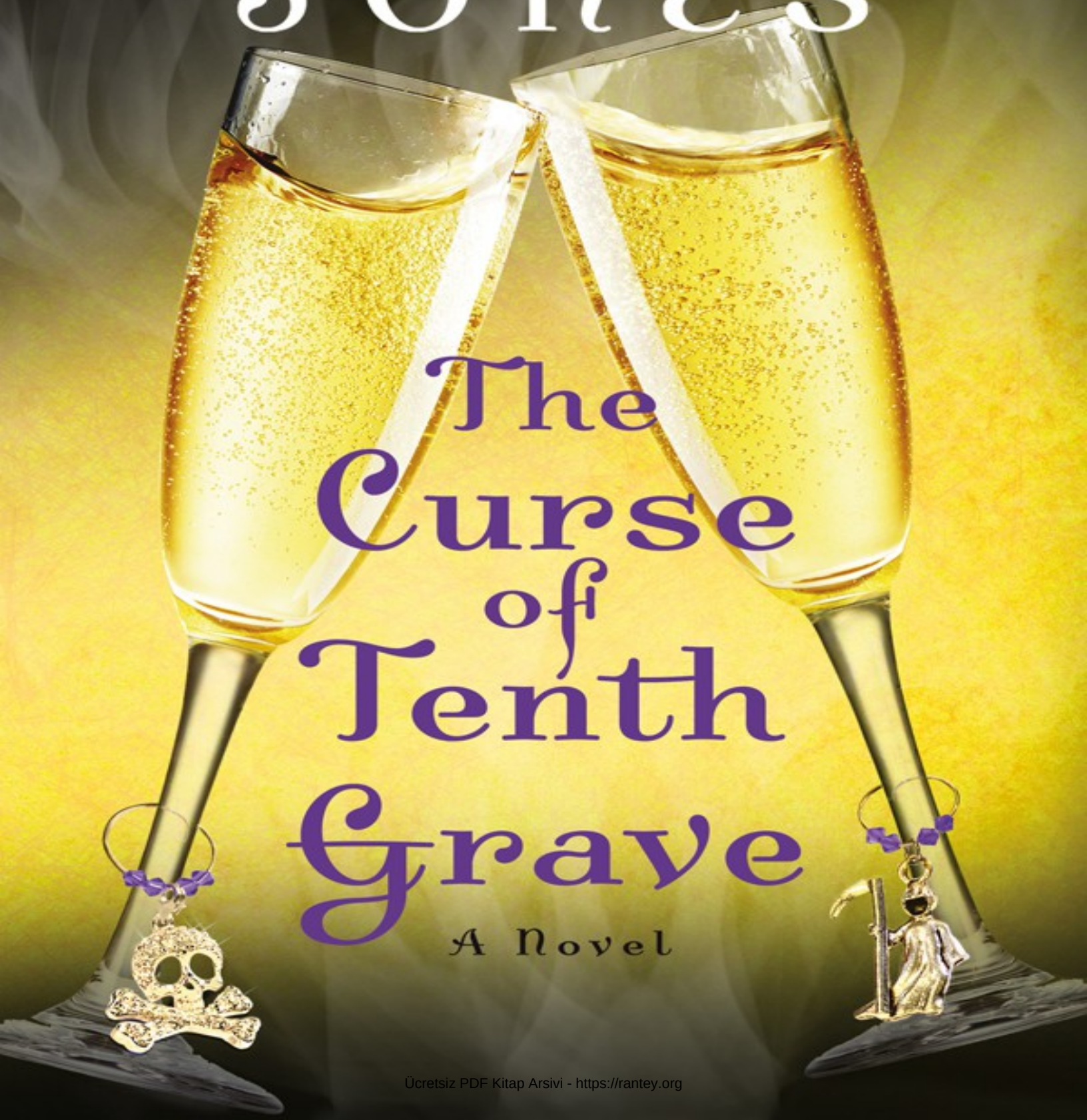
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

DARYNDA
JONES

The
Curse
of
Tenth
Grave
A Novel

The Curse of Grave

D""y "d"

5 T . IvfARTIK" S PBE:5 5 K E W Y O R E

[Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinden ulaşabilirsiniz.**

**Jennifer için,
yarı zamanlı süper kahraman,
Tam zamanlı muhteşemlik ve belalılık tedarikçisi ve
olağanüstü editör.
Teşekkür ederim.
Çok, çok fazla.**

Teşekkür

Her şeyden önce, Charley'nin hayranlarının her birine ve yazılı kelimelere doyamayan tüm o doyumsuz okuyuculara çok teşekkür ederim. Pek çok yazarın hayallerini gerçeğe dönüştürüyorsunuz. Biz de bu iyiliğinize karşılık verebilmeyi umuyoruz.

Muhteşem menajerim Alexandra Machinist'e, harika editörüm Jennifer Enderlin'e, ICM, St. Martin's Press ve Macmillan'daki herkese ve Charley Davidson'ın sesi olarak bilinen, delicesine yetenekli Lorelei King'e teşekkür ederim. Minnettarlığımın sınırı yok.

Piatkus/Little, Brown, Milady/Bragelonne, Círculo de Leitores ve diğer tüm yayıncılarımıza teşekkür ederiz. Charley'i dünyanın dört bir yanındaki okurlarla tanıştırdığınız için teşekkür ederiz. Seyahat etmeyi çok seviyor.

Beni kırbaçlayan ve aklımı başımda tutan Netters ve Dana'ya teşekkür ederim.

Dana, Theresa, Jowanna ve Trayce'e teşekkür ederiz. bu kitabı olabileceğinden çok daha iyi hale getirdi. Cidden, bazen sayfaya koyduğum şeyler

bir saksı bitkisini gübrelemek. Bu harika kadınlar o kadar çok gübre yakalıyor ve gübreyi meyveli keke dönüştürüyor. (Charley ile umabileceğimiz en iyi şey bu.)

Ekibin en yeni üyesi Beth'e de tüm yoğun çalışmaları için teşekkür ederiz.

Ruby Kardeşlerime yoldaşlıkları ve destekleri için teşekkür ederim.

Bildiğiniz her şeye rağmen beni sevdiğiniz için aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Ve teşekkür ederim Sen, Lenee gelen ve RSS
Kış Yazma

Festival, "losyon" hattı için. Hâlâ gülüyorum.

Ve her yerdeki hevesli yazarlar için, gelmiş geçmiş en iyi filmlerden biri olan *Galaxy Quest*'ten açıkça bir replik çalmak gerekirse, sizi teşvik ediyorum: Asla pes etmeyin! Asla teslim olmayın!

Okumaya
devam edin.

Yazmaya
devam edin.

Kendini zorlamaya devam et.

Ve öğrenmeyi asla bırakmayın! Biz yazar tipleri birbirimize destek olmalıyız. (Çoğunlukla diğer herkes bizim "tuhaf" olduğumuzu düşündüğü için.)

1

*Charley Davidson:
Belki de doğuştan öyledir.
Belki de kafeindir.*

Yanımda duran ölü kızı görmezden gelerek çıplak ayaklarımı serin pencere kenarına uzattım, sıcacık kahvemden bir yudum aldım ve üçüncü kattaki dairemin penceresinden güneşin doğuşunu izledim. Yumuşak bir sarı ufku kaplıyor ve suda asılı duran gıda boyası dalları gibi ufuk boyunca uzanıyordu. Pembeler, turuncular ve morlardan oluşan şeritler hızla onu takip etti; bu senfoni duyuların yavaş ve zarif bir şekilde baştan çıkarılmasıydı. Ya da yanımda ölü bir kız olmasaydı öyle de olabilirdi.

Küçük bir kalça çıkardı, bir yumruğunu ona sabitledi ve benim yararına uzun bir sıkıntı iç çekişi gevşetti. Onu görmezden gelmeye devam ettim. Hayatta başkalarının çocuklarından daha sinir bozucu çok az şey vardı. Belki de cehennem. Ben de yaşadım, gördüm. Ama şu an için, sakın bir sabahı zorlaştıran tek şey Çilek Kız pijamalı, sarı saçlı, mavi gözlü minik bir canavardı.

"Bana okuyacak mısın okumayacak mısın?" diye sordu, Harry Potter diyarına yaptığımız son girişimlere atıfta bulunarak.

Yapmakta olduğum Şeyi bıraktım, ki bu temelde fincanıma salya akıtmamaya çalışmaktı. Usta bir miksolog olarak, zaman zaman sabah iksirim üzerinde denemeler yapma ihtiyaı hissettim. Onu canlandırmak için. Başkalarının sadece özendiği yeni harika karışımlar yaratmak için. Ancak bu sabah Bay Kahve'nin doğru düğmesine basmakla iyi yapmıştım. En azından doğru düğmeye bastığımı düşünüyorum. Nükleer bir savaş başlatabilirdim, tüm bildiğim bu.

"Sana zaten 7,843 kez okudum."

Yay gibi dudaklarını büzerek ağzının iki yanında gamzeler oluşmasına neden oldu. Ama bunlar mutlu gamzeler değildi. Hayal kırıklığı gamzeleriydi. Hayal kırıklığı, kızgınlık ve öfke gamzeleriydi.

Utana içinde başımı eğdim.

şaka yapıyorum!

Pencereye doğru döndüm ve onu görmezden geldim.

"İki kez okudun."

"Bu da benim kitabımda iki kat fazla," dedim, önümdeki muhteşem gösteriye odaklanarak, yoldan geçen sıradan bir insana küçük yaratığa karşı duyduğum ilgisizliğin soğuk görünebileceğini fark ettim. İlgisiz. Hatta zalimce. Ama bir kadının da dahil olduğu bütün gece süren bir gzetlemeden yeni gelmiştim,

nam-ı diğer müvekkilim, kocasının geceleri gizlice dışarı çıktığına ve kişisel asistanıyla buluşup kişisel yardım aldığına yemin ediyordu. Kanıt istiyordu.

Duştan sonra istediğim tek şey hayatın anahtarını içmek, önümde patlayan renklerin tadını çıkarmak ve mşterime kocasının onu kişisel asistanıyla aldatmadığını nasıl söyleyeceğimi bulmaktı. Aldatıyordu.

Bir anlamda, garaj üstündeki dairelerini kiralayan üniversiteli çocuklarla birlikte. Video oyunları oynamak ve biraz bitki bazlı tıbbi stres rahatlamasının tadını çıkarmak için gizlice dışarı çıktı. Karısını tanıdıktan sonra onu suçlayamazdım. Yüksek bakımı ekstrem bir spora dönüştürmüştü.

Şimdi ona kocasının neyin peşinde olduğunu nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyordu. Kocasının istismarlarında cinsel bir şey olmasa bile, böyle bir kadın yine de ihanete uğramış hissedecektir. Bununla birlikte, doğru bir şekilde ifade edebilirsem, ona haberi verdiğimde acısını azaltabilirdim. Bu yüzden, "Kocanız birkaç saatlik keyifli bir eğlence için sizden kaçıyor çünkü siz delisiniz ve onun da bir molaya ihtiyacı var" demek yerine, şöyle bir şey diyebileceğimi düşündüm: "Kocanız, dairenizi kiralayan zor durumdaki üniversite öğrencilerine ders vermek için gizlice dışarı çıkıyor. Onlara hayat karşılıklarına ne çıkarırsa çıkarsın (ya da kim çıkarırsa çıkarsın) nasıl odaklanacakları konusunda öğütler veriyor, kötü bir günü (ya da kötü bir evliliği) nasıl atlatacakları konusunda tavsiyelerde bulunuyor. Hatta onları yasadışı uyuşturucu kullanımının tehlikeleri konusunda uyarıyor."

Evet. Kendimle gurur duyarak başımı salladım. İşte bu. Onunla işim bittiğinde, kocasını bir piyon şovalyesi olarak görecekti. Ezilenlerin savunucusu. Acı çekenlerin kurtarıcısı.

Bir kahraman!

Bir yudum daha aldım, yanımdaki saygısız canavardan gelen bir iç çekişi daha görmezden geldim ve kendimi bıraktım. Sadece birazcık. Diğer tarafı görecektim kadar. Doğaüstü olanı. Çünkü doğaüstü olandan daha muhteşem bir şey yoktu.

Ölümlü dünyada güneşin doğuşunu, somut olanı, ölümsüz dünyanın bakış açısından izlemek. Biri diğerini etkiliyor gibiydi. Doğaüstü âlemin azgın, güçlü fırtınaları daha da canlandı. Daha da parlaklaştı. Sanki bir şekilde bizim güneş ışığımız doğaüstü alanın içine yayılmıştı.

Mantıklı. Doğaüstü varlıklar bizim dünyamıza da sızma eğilimindeydi. Ara sıra.

Bir âlemden diğerine geçebilmemin mucizesi gözümde kaçmamıştı. Bir ay boyunca iki dünya arasındaki sınırda yaşamıştım ve her ikisinde de nerede durduğumu kontrol edebileceğimi bilmiyordum.

Kendimi savunmam gerekirse, o zamanlar hafıza kaybım vardı. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne olduğum hakkında. Başka bir boyuttan gelen ve bu boyutta ölüm meleği, Azrail olmaya gönüllü olan bir tanrı olduğum gerçeği hayallerimden çok uzaktı ve hafıza kaybı yaşayan biri olarak bile oldukça hayal gücüne sahiptim.

Artık iyi ve kötü tüm anılarım geri geldi.

-Görevimi Barış Gönüllüleri'nin göksel bir versiyonu olarak gördüm. Başka insanların iyiliği için gönüllü olarak çalışmak ve bunun karşılığında herkesin iyiliği için çalışmak.

Bu bir hafta önceydi. Albuquerque'ye döneli bir hafta olmuştu. Bir haftadır anılarım geri gelmişti. Ve hala kafam karışık. Dengesiz. Sallanan ama düşmeyen bir Weeble gibi. Düşemezdim. Yapacak çok işim vardı.

En iyi arkadaşım, resepsiyonistim Cookie endişeliydi. Belli oluyordu. Ne zaman içeri girsem mutlu bir yüz ifadesi takınırdı.

Ofisine ya da dairesine habersizce girdiğimde, Bob amcamın, yani yeni kocasının hiç hoşuna gitmeyen bir hareketi bu. Ama olayların doğaüstü tarafından olmanın avantajlarından -ya da bakış açısına bağlı olarak dezavantajlarından- biri de başkalarının duygularını hissedebilmemdi. Ve bana her baktığında içini kemiren endişeyi hissedebiliyordum.

O haklıydı. Döndüğümde beri eskisi gibi değildim ama bunun iyi bir nedeni vardı. Aslında üç tane. En azından üç ana sebep.

Birincisi, kızım henüz iki günlükken benden alınmıştı. En iyisi buydu. Onu güvende tutmak için uzaklara göndermekten başka seçeneğimiz yoktu. Ama bu her şeyi kolaylaştırmadı. Muhtemelen hata sadece ve sadece benim ayaklarımdaydı.

Görünüşe göre, ölenleri, öldüklerinde karşıya geçmeyenleri bana çeken parlak bir ışıktan yapılmışım. Güzel fasulye, değil mi? Işığı her zaman gaddar olmanın oldukça şık bir yan etkisi olarak görmüşümdür. Ama bu, kaderinde Şeytan'ı yenmek ve dünyayı kurtarmak olan bir çocuğum olmadan önceydi. Şimdi aynı ışık sadece büyük ve güçlü düşmanlarımızı doğrudan bana yönlendirmek için çalışıyordu. Ve karşılığında, doğrudan kızıma.

Dolayısıyla, güvende olmak için Beep'i göndermemiz gerekmiyordu. Daha çok güvende olması için onu *benden* uzaklaştırmamız gerekiyordu. Annesinden. Onun anası. Onu doğuran kadın. Hem de bir kuyunun dibinde. Uzun hikâye. Hissettiğim kalp kırıklığının azabı göğsümde ve ne yazık ki ruh halimde sürekli bir ağırlıktı.

İkincisi, anılarımı tazelemek için merhum babam içimden geçti. İnsanlar geçtiğinde, hayatları zihnimde canlanır. Babam geçtiğinde, onun gözlerinden kendime dair anılarla dolup taşım. Kız kardeşime ve bana her baktığında hissettiği sevgiyi gördüm. Kalbini normal boyutunun iki katına çıkaran gururu hissettim. Ama tüm bunlar ne kadar harika, gerçeküstü ve hayatı onaylayıcı olsa da, onu yine de kaybetmişim. O şimdi bu boyutun *diğer* tarafında, benim erişiminin olmadığı bir diyarda güvenle saklanıyordu. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Ancak onun geçişi, melankolik halimin ikinci nedeninin sadece öncülüydü. Babamın hayatı zihnimde canlandığında, öldüğünden beri öğrendiklerini de görmemi sağladı. Bir anda, varlığından bile haberdar olmadığım bir yeraltı dünyasının sırlarını öğrendim. Casuslar ve hainler. Anarşistler ve sapkınlar. Kaybedilen ittifaklar ve kazanılan uluslar. Ve savaşlar. Bir milyon yıla yayılan binlerce savaş. Ama görmemi istediği en önemli şey Reyes'in - kocam, ruh eşim ve Beep'in babası - aynı zamanda bir tanrı olduğu gerçeği.

Bir tanrı.

Ama herhangi bir tanrı değil. Uzan'ın üç tanrısından biriydi. Sadece ölümü ve yıkımı bilen üç kardeş. Milyonları yutan. Diğerlerinin mısır cipsi yediği gibi dünyaları yiyen. Daha da kötüsü, Şeytan onu kandırmadan, tuzağa düşürmeden ve tanrının enerjisini oğlu Rey'aziel'i yaratmak için kullanmadan önce üçünün en tehlikelisi, en kana susamış olanı olarak görülüyordu. Diğer adıyla Reyes Alexander Farrow.

Yani kocam bir tanrıydı - kötü bir tanrı - dünyaları yok etmiş ve gittiği her yerde yaşamı yok etmişti. Binlerce boyutta Razer olarak biliniyordu. Ve ben onunla evliydim.

Ama hâlâ anlamadığım çok şey vardı. Tanrı olduğumu hiç bilmiyordum. Tam olarak değil. Ta ki göksel ismimi öğrenene kadar. Bu olduğunda, bir tanrı olarak yaşadığım tüm anılar gözümün önüne geldi. Dünyevi bedenim geçene kadar göksel adımı öğrenmemem gerekiyordu. Ölene ve yeniden doğuş görevlerimi üstlenene kadar. Ama talihsiz bir dizi olay bir arkadaşımı ismimi kulağıma fısıldamaya zorladı. Artık yaratılışın gücü parmaklarımın ucundaydı ve onunla ne yapacağıma ya da onu nasıl kontrol edeceğime dair sadece bir ipucu vardı; bu gerçek, bu boyutun Tanrısı Yehova'yı biraz tedirgin etti. Başmelek Mikail'e göre bu.

Michael ve ben pek anlaşıyoruz. Bir keresinde beni öldürmeye çalıştı. Beni öldürmeye çalışan biriyle arkadaş olmayı reddediyorum.

Ama Reyes onun göksel adını duydu. Diğer iki kardeşle bile tanıştı. İki krallık arasındaki kötü bir savaş sırasında onlarla yan yana savaşması için babası tarafından ödünç verildi. Bir tanrı olduğunu biliyor mu? Babasının onu yaratırken kullandığı en önemli malzemenin, onu bu kadar güçlü yapan malzemenin bir tanrı olduğunu biliyor mu? Bilmiyorsa bile, Reyes'in hareketlerini ne kadar tanrı Razer kontrol ediyor? Ne kadarı tanrı? İblis mi? İnsan mı?

Özetle, o iyi mi yoksa kötü mü?

Tüm kanıtlar ikincisini gösteriyor. Bu onun hatası değildi. Günahın ve lanetin ateşinde dövülmüştü. Öyle mi?

Bu onu etkiledi mi? Evinin boyutunda sonsuza dek yanan kötölük büyüdükçe içine sızdı mı? Acımasız bir düşmüş melek tarafından cehennemde büyütülmenin acımasızlıklarından kurtulmak için savaşıırken mi? Babasının ordusunda general olmak için rütbelerini yükseltirken mi? İblis lejyonlarına komuta etmek için mi? Onları savaşa ve fedakarlığa yönlendirirken?

Bunca zaman sonra, yaşadığımız onca şeyden sonra kocamı tanıdığımı sanıyordum. Şimdi o kadar emin değildim.

Emin olduğum tek şey onun gerçek tanrısal adını öğrenmem gerektiği idi. Razer olamazdı. Bu terim onun gerçek adının bir yorumu olmalıydı. Ya da belki bir lakap. Reyes'in tanrısal adını bilirse, Şeytan'ın yaptığını yapabilirdim. Gerekirse onu her zaman yanımda taşıdığım tanrı camının içine hapsedebilirdim.

Tekrar bu düzleme geçtim, eşofmanımın cebindeki kolyeyi okşadım ve yanımdaki kıza döndüm. Gitmeye niyeti olmadığı belli olan kıza.

En büyük ve en parlak sahte gülümsememi, tahriş ve boya sökücüden yapılmış olanını zorladıktan sonra, "Neden Rocket'in sana okumasını istemiyorsun?" diye sordum.

Rocket ellili yıllarda bir akıl hastanesinde ölmüş ortak bir arkadaşı. Aynı zamanda dünya üzerinde yaşamış ve ölmüş her insanın ismini bilen bir bilgeydi. Asla. Strawberry onunla ve kız kardeşi Blue ile birlikte kalıyordu ama ölenlerin gerçekten uyuduklarından emin değilim. Rocket'ı haftalardır görmemiştim ve tek davam neredeyse bitmek üzere olduğu için onun evi bugün gidilecek yerler listemin ilk sırasındaydı.

Strawberry kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.
"Bana okuyamaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o öldü ve sayfaları çeviremiyor." demesini bekliyordum. Elde ettiğim şey, "Çünkü okuyamıyor." oldu.

Sonunda ona yarı ilgili bir bakış yönelttim. "Ne demek 'okuyamıyor'? Ölenlerin isimlerini duvarların her yerine yazıyor."

Bu onun asıl işiydi. Roket, terk edilmiş akıl hastanesinin duvarlarına her gün binlerce ve binlerce isim kazıyordu. İzlemesi büyüleyiciydi. Yaklaşık beş dakika boyunca, bu noktada DEHB'im devreye giriyordu ve birdenbire olmam gereken yerler ve görmem gereken insanlar oluyordu.

Gözlerini devirdi. "Tabii ki isim *yazabilir*. Tabii ya. Bu onun işi. Bu onları *okuyabileceği* anlamına gelmez." Bu, reality TV kadar mantıklıydı.

Tişörtümün kolundaki BEYNİMDE ÇOK FAZLA TABLO VAR yazısını karıştırırken, "Bunlar onun okuması için değil zaten," diye ekledi. "Onlar onun için."

Her ne kadar ilgimi çekmesi gerekse de, sabahın altısında entrika hayal edilebileceği kadar ilgi çekici değildi. Özellikle de bütün gece çalıştıktan sonra. Bir yudum daha aldım. Bir aşık gibi fincandan yükselen buharı inceledim. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca güçlerimi iyilik için mi yoksa kötülük için mi kullanmam gerektiğini merak ettim. Kötülük daha eğlenceli olurdu.

Sonunda, Xanax almış bir azizin sabrıyla, "Kim için tatlım?" diye sordum.

İri gözleri tekrar benimkilere döndü. "Kimin için ne?"

Ona doğru kaydım. "Ne?" "Ne?"

"Ne dedin sen?" "Kim

için ne?"

Dişlerimi gıcırdatarak toz haline getirme dürtüsüne karşı koydum ve sordum,

"Eğer Rocket için değilse, kimin için yazıldılar?"

Dudaklarını büzdü ve saçlarımın dallarını minik parmaklarına dolamaya devam etti. "Ne kimin için yazıldı?"

Onu kaybetmişim. Ve aniden onu karaborsada satmak için şiddetli bir istek duydum. Yine de bana pek faydası olmazdı. Zavallı şey dokuz yaşındayken boğuldu. Dünya üzerinde onu görebilecek pek kimse yoktu. Şansıma onu geri götürüp alıcıya parasını iade etmek zorunda kalacaktım. Sonra da karaborsadan bir çocuk satın almaya çalıştığı için sapığın ruhunu cehenneme göndermek zorunda kalırdım. Cidden, bu ne lan?

Güç almak için bir yudum daha aldım ve sonra elimden geldiğince basit bir şekilde açıkladım. "Roket'in akıl hastanesinin duvarlarına yazdığı isimler. Eğer onları okuyamıyorsa, kimin için yazıyorlar?"

"Ah, şunlar!" Aniden heyecanlanarak parmaklarını çözmeye çalıştı ve kafa derimin yarısını da beraberinde götürdü. Kollarını kanat gibi açtı ve dairenin etrafında motor sesleri çıkararak koşmaya başladı. Nedenini bilmiyorum. "Bunlar Beep için."

Kafa derimi ovarken durakladım. "Bip?" Derimin üzerinde karıncalanma hissi hızla yayıldı. "Bip'im mi?"

Bana şöyle bir bakış atacak kadar durdu. dairenin etrafında tekrar uçmadan önce bıkkınlık. Gerçek anlamda değil. "Kaç tane Beep tanıyorsun?"

Ağzım bir karış açık bir şekilde bir dakika boyunca ona bakakaldım. Az önce söylediği şeyi kafamda oturtmaya çalışırken bir köşeden salya akıyordu. Keşke sabah 6'da daha fazla beyin hücrem olsaydı. 7:12'ye kadar toplanmaya bile başlamamışlardı ve bütün gece uyumuş olmam da yardımcı olmamıştı.

Ben oturmuş Strawberry'nin sözlerini düşünürken, Şeytan'ın oğlu üzerinde sadece gri bir pijama altı ve uykusuz bir ifadeyle yatak odamızdan içeri girdi. Pijama altları zayıf kalçalarına oturuyordu. Bu ifade zaten karanlık olan yüzünü daha da karartıyordu. Siyah saçları büyüleyici bir şekilde doğal olmayan açılarla duruyordu. Kalın kirpikler ışıltılı kahverengi irisleri örtüyordu. Çocuk, popüler *bir* deyim olan *sopa üzerinde seksin* tanımını yapıyordu.

Ama onun ne olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Babasının bir numaralı halk düşmanı olması yeterince kötüydü, ama başka bir boyuttan gelen kötü bir tanrı olmak? Ne kadar etli olursa olsun, bir bedene sığdırılacak çok fazla kötülük vardı.

Göründüğünden daha fazlası olduğunu uzun zaman önce tahmin etmeliydim. Zar zor uyandığında bile güçlü adımları vardı. Şık. Zarif. Büyük bir kedininki gibi. Doğaüstü âlemin dış sınırına doğru kaydım ve karanlığın bir pelerin gibi omuzlarından aşağı süzüldüğünü gördüm. Sırtından aşağıya doğru. Çıplak ayaklarında birikti.

Onu sarılar, turuncular ve mavilerle yıkayan ateş, pürüzsüz tenini bir günah tabakası gibi yalıyordu. Sert kas vadilerinin arasına daldı. Yaptığı her hareketle yer değiştiriyordu. Sanki onun kadar canlıydı.

Strawberry bunların hiçbirini fark etmedi. Bedeni gibi küçük zihni de, sanki az önce

bana bir bomba gibi düştü. Bu isimler neden Beep için olsun ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Ne demek istiyorsun tatlım?" Reyes küçük canavarın kauçuk ağacı bitkisinin yanına inmek için geldiğini fark ettiğinde kıkırdamamı bastırarak ona sordum. Onu gerçekten devirebilecek gibi değildi.

Cevap yerine, "Pamuk şeker bayılırım. Elimde olsa onunla evlenirdim." İniş için alçaldı, ikinci bir rüzgâr yakalamak için yeterince uzun bir süre taksi yaptı, sonra tekrar havalandı. "Bazen kokusunu alabiliyorum. Bir keresinde yanan bir ev vardı ama kokusunu alamadım. Parfüm, macun ya da portakal kokusu alamıyorum ama pamuk şeker kokusu alabiliyorum. Sadece bazen. Pembe ve kabarık. Pamuk şekeri sever misin?"

Kocamın mutfağa gidişini izlemekle meşguldüm ve bana attığı yumuşak sırtışın içimde kaynayan kargaşayı hafifletmesine izin vermemeye çalışıyordum.

"Pamuk şekerli daiquiris," dedim, gözlerimi ondan alamıyordum.

Sürekli kısa konuşmalar ve garip sessizliklerin içine düşmüştük. Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir hafta önce ellerini benden zar zor uzak tutabilen bir adam için bu yeni işkence biçimi endişe vericiydi.

Tanrı olduğunu biliyor muydu? Daha da önemlisi, benim onun bir tanrı olduğunu bildiğimi biliyor muydu?

Böyle bir bilgi onu kesinlikle sinirlendirebilirdi. O zaman Tekrar soruyorum, neden? Ben bir tanrıydım. Neden o da bir tanrı olmasın? Belki de bu işte bildiğimden fazlası vardı. Ya da belki de son zamanlardaki ilgisizliğinin bunlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Belki de tam olarak onun öngördüğü şeyi yapmış olmamdan kaynaklanıyordu. Onu unutmuştum. Göksel adımı öğrendiğimde onu unuttum. Unutacağımı söylemişti. Hayır, durun. Onu terk edeceğimi ve sonra da unutacağımı söylemişti. İkide iki. Ama hafıza kaybı birini hatırlamamak için gerçekten iyi bir bahaneydi. Ve bunu bilerek yapmamıştım.

Çok seksi olduğu gerçeği hiçbir şeye yardımcı olmadı. Pijama altları, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel kıça sahip olduğu gerçeğini gizlemek için kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Çelik gibi. Biçimli. Her iki yanında derin çukurlar. Sağlam, kaya gibi sert kaslar. Hiçbir heteroseksüel kadının karşı koyamayacağı türden bir kıç. Lanet olsun ona.

Mutfağa girip kahve makinesinden sürahiyi çıkarmasını izlemek için boynumu uzattım.

"Daha yeni yaptım," dedim kahveyi kastederek.

"Beni buraya ne getirdi sanıyorsun?" Etrafını saran karanlığa rağmen sesinde bir yumuşaklık vardı. Bir mizah. Güzeldi ve olması gerekenden daha güven vericiydi.

"Bazen kahvaltıda yiyorum," diye ekledi Strawberry ve ardından kayrak bir sehpa ile krem rengi bir kanepenin arasındaki boşluktan Reyes'i işaret etti. "O hiç kahvaltıda pamuk şeker yer mi?"

Tezgâhın etrafında dönerek bize baktı, bakışlarını indirdi ve elindeki siyah kupadan bir yudum aldı.

"Hayır," dedim. "Büyük Kötü Kurt'a çok benziyor. Küçük kızları kahvaltı niyetine yiyor."

Fincanın arkasından konuştu, sesi derin ve karamela kadar yumuşaktı. "Yanılıyor. Ben kahvaltıda büyük kızları yerim."

Midemde bir karıncalanma hissi oluştu.

Strawberry sonunda durdu ve düşünceli düşünceli burnunu kırıştırdı, şakacı şakalarımız neyse ki kafasının üzerinden geçti.

"Kötü adamı yakaladın mı?" Reyes güçlü bakışlarıyla beni kıştırarak sordu.

Pencereye çektiğim sandalyede arkamı döndüm ve manzaranın tadını çıkarmak için topuklarımın üzerine oturdum. "Bu sefer kötü adamlar yok. Sadece günü atlatmaya çalışan bir adam."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye sordu ve onu incelemek için durakladım.

Beni incelerken kirpikleri kısılıyordu ve kadınlara ne yaptığını en basit düzeyde bile olsa gerçekten anlayıp anlamadığını merak ediyordum. Sadece günü atlatmaya çalışan bir adam mı? Hı-hı. Doğru.

Strawberry tekrar yere indi, sehpanın üzerine çöktü ve ayaklarını altına sarkıttı. "Buraya yaptığın şey hoşuma gitti."

Reyes sırttı ve bana şampiyonların kahvaltısını hazırlayacağını umarak mutfağa geri döndü. Bu fırsattan yararlanarak eskiden mikroskobik olan dairemin genişliğini bir kez daha taradım. Dokuz aydan fazla bir süredir görmemiştim, bunun sekiz ayını bir kongrede geçirmiştım - uzun hikâye- ve diğer bir ayını da New York'un kuzeyindeki bir kafede hafızasını kaybetmiş bir garson olarak geçirmiştım.

Son maceralarımızın bir noktasında Reyes apartmanı yenilemişti. Her şeyi. Her şeyi.

Dış görünüm nispeten değişmeden kaldı. Orada burada birkaç düzeltme, iyi bir temizlik ve gitmeye hazırdı.

Ancak iç mekân tamamen elden geçirilmişti. Öğrenciler mezun olurken ya da uzun süreli sakinler yeni yenilenen dairelerden birine taşınırken her daire güncellenmiş ve kendi daireleri de aynı bakımı görmüştü. Ancak en üst kat olan üçüncü kata biraz daha fazla özen gösterilmişti.

Artık sadece iki daire vardı, bizimki ve Cookie'ninki, her biri on üç bin metrekareden fazla mutlak lüksten oluşuyordu.

Çatıdaki depolama üniteleri açılmıştı, bu yüzden dairenin yarısının tavanı artık yirmi dört fitin üzerindeydi. Metal kirişler tavanımız boyunca zikzaklar çiziyordu. Çatının dışarıdaki düz kısmında ışıklar, bir gölet ve gerçek bitkilerle tamamlanmış iki bitişik bahçe bulunuyordu. Her yer kesinlikle büyülü görünüyordu.

Reyes sadece bir odayı kilitli tutuyordu ve beni aylardır ilk kez eve getirdiğinde onu açmayı reddetmişti ama kilitli kapılar benim için hiçbir zaman sorun olmamıştı. Eve vardığımızın ertesi günü, onun benden erken çıkmasını fırsat bilerek içeri girdim. Işık düğmesini çevirdim ve kısa bir süre durdum. Oda mint yeşili çizgiler ve pastel sirk hayvanlarıyla dekore edilmiş ve bir beşikle donatılmıştı. Burası Beep'in odasıydı ve kalbimdeki yarık biraz daha çatlamıştı.

"Blue seksek oynamak istiyor mu diye bakmaya gidiyorum."

Bir hoşça kal bile diyemedem ortadan kayboldu. Ya da iyi ki kurtuldum. Her iki şekilde de.

Oturduğu yerden Reyes'in krem rengi pelüş kanepesine doğru baktım. Benim önceki kanepemi aldığıım gibi onu da garaj satışından almamıştı. Adı Sophie'ydi ve sık sık ona ne olduğunu merak ederdim. Günlerini bir çöplükte mi geçiriyordu? Elbette bana sadece yirmi dolara mal olmuştu ama uzun zamandır benimleydi. Onun yok olduğu düşüncesinden nefret ediyordum.

Sonra aklıma başka bir düşünce geldi.

Atılmış eşyalardan bahsetmişken, "Hey," dedim aniden endişelenerek, "Bayan Allen ve PP'yi nereye koydunuz?"

PP, nam-ı diğer Prens Phillip, bir zamanlar benim için bir iblisle savaşmış, hayatımı kurtarmak için elinden geleni yapmış yaşlı bir fino köpeğiydi. O ve Bayan Allen ben taşındığımdan beri koridorun sonunda yaşıyorlardı ve burada yaşamaya, bu ısıltılı yeni dairelerden birine sahip olmaya hakkı olan biri varsa, o da bu ikisiydi.

Reyes başını öne eğdi. "Ailesi onu bir huzurevine yerleştirmek zorunda kaldı."

Omurgam telaşla dikleşti. "Ne? Neden?"

Isırdı. "Gittiğimizden beri çok şey oldu." "Bana söylemeliydin."

"Geçen ay oldu. Onu tanıyamazdın."

Bunu özümsemek için durakladım. O haklıydı. Ama bu yutkunmamı kolaylaştırmadı. "Nerede o?"

"Kuzey Vadisi'ndeki bir huzurevinde."

Onu ziyaret etmek için aklıma bir not aldım. "Peki ya PP?" "PP MI?"

"Onun fino köpeğı. Hayatımı kurtardığını da eklemeliyim."

Bir sırtışıla mücadele etti. "Onunla birlikte. Bulunduğu ev hayvanlara izin veriyor."

"Oh, şükürler olsun." Sandalyeye çöktüm ve çenemi arkaya dayadım. Reyes haklıydı. Çok şey değişmişti. Buna fincanımın durumu da dâhildi.

"Duştan sonra istersen bir tencere daha hazırlayacağım," dedim ve ayağa kalkıp o tarafa doğru yöneldim.

Geniş bir omzunu kaldırmış, kendi fincanını inceliyordu. Çıplak ayaklarını çaprazlamıştı, diğer omzunu şefin mutfağının girişine dayamıştı ve ben her şeyi anlamak için adımlarımı yavaşlattım.

"Bugün duş almak istediğimden emin değilim," dedi. "Ne? Neden?"

Yakışıklı yüzünde pazar günkü günah kadar hınzır bir sırıtış belirdi. "Lillian teyzen sürekli... beni kontrol ediyor."

Adımlarımın ortasında durdum, sonunda gerçek, felç edici bir utançla yakından tanıştım.

Fincanını bir kenara bırakıp banyoya doğru ilerlerken kıkırdamasını bastırdı.

"Lillian Teyze!" Bağırdım ve onu hemen yanıma çağırdım. Lillian Teyze altmışlı yıllarda ölmüştü. O zamanlar yaşlıydı, ama bunun onu aşk boncukları ve çiçekli bir muumuu ile tamamlanan çiçek çocuk neslinin tadını çıkarmaktan alıkoymasına izin vermedi. Onun yaşındayken bir miktar asidin iyi gelmeyeceğini düşünmüşümdür hep.

"Balkabağı kafalı!" dedi, sesi takma dişsiz ağzı kadar boş ve samimiyetsizdi. Bakmıyordu bile

bana baktı. Bakışları anında şeytanın oğlunu aradı. Lazer güdümlü bir füze gibi ona kilitlendi.

Yanından geçerken ona bir göz kırptı ve o anda eriyip gideceğini düşündüm.

"Lillian Teyze," diye fısıldadım suçlayıcı bir şekilde. "Ben senin kocamı bile o kadar sevmiyordum."

"Oh, balkabağım, onu çıplak gördüm. Beğenilmeyecek nesi var?" Kaşlarını oynattı ve ben dehşete düşmüş bir şekilde ağzımı açtım. Hayatımda ilk kez bir argümanım olmadığı için dehşete düşmüştüm. Alaycı bir cevap yok. Küçümseyici bir yorum yok. Çünkü kavrulmuş bir çöle yağan yağmur kadar haklıydı.

Kocama bir kez daha baktım. Attığı her adımda sırt kaslarının dalgalanışını izledim. Dairemiz artık çok daha büyüktü, bu yüzden banyoya gitmek için çok fazla adım atması gerekiyordu. Bir sürü dalgalanma.

Bu dalgalanmalardan biri de içimdeydi. Bir huzursuzluk dalgası. Çok şey değişmişti. Rahat olduğumdan çok daha fazlası. Bu da beni kasvetimin üçüncü ama nihai olmaktan uzak nedenine getirdi. Kocam günlerdir bana dokunmamıştı. Aslında döndüğümüzden beri. Normalde benden *başka bir* şeye dokunmakta zorlanırdı ama bir haftadan fazla bir süredir bana hizmet etmiyordu. Çok uzun, çok yalnız bir hafta, tesadüfen bulduğum bir makbuzla gafil avlandığımda daha da yalnızlaştı. Teksas Çocuk Destek Bölümü'ne bir ödeme yapmıştı.

Çocuk nafakası ödüyordu.

Başka bir çocuğu daha vardı.

Gözlerimi tekrar kapadım ve evlendiğim adamı gerçekten tanıyıp tanımadığımı anlamaya çalıştım.

2

*Her şeyi kontrol edemezsiniz.
Saçlarınız size bunu hatırlatmak için başınıza takıldı.*

-MEME

Reyes duştaki George'u ziyaret etmek için banyoya girmek üzereyken ön kapı çarparak açıldı. Duvara çarptı ve ben yirmi dört metrelik tavana kadar sıçradım. En azından öyle hissettim.

Reyes hiç şaşırmadan, kısa siyah saçlı, otuzlu yaşlarında, kıvrımlı bir tanrıça olan Cookie ile uzun, siyah saçları ve narin, kanat şeklinde kaşları olan, uzun boylu, ince, on üç yaşında ve yetmişine merdiven dayamış güzel kızı Amber'in içeri girebilmek için neredeyse tökezleyişlerini izlemek için durakladı. Hızlı bir bakış Reyes'in onları eğlenceli bulduğunu gösteriyordu, eğer ağzının seksi eğimi bir gösterge ise.

Öte yandan ben hâlâ kalbimi arıyordum. Tekrar tavana baktım. Orada kalp yoktu ama üç kalın metal kirişin birleştiği yerde ayaklarını sallandıran sarışın çocuk hâlâ oradaydı. Bir hafta önce döndüğümünden beri orada takılıyordu ve henüz benimle konuşmamıştı. Ya da herhangi biriyle. O hep oradaydı da biz hiç konuşmamış mıydık?

Onu gördün mü? Çatıdaki depolarda mı sıkışmış? Orada mı ölmüştü? Bildiğim kadarıyla tadilat sırasında kimse ceset bulamamıştı ama bu orada öldürölüp başka bir yere atılmış olamayacağı anlamına gelmiyordu.

Cookie ve Amber önüme yerleştğinde -Amber'ın yüzü heyecanlı bir merakla, Cookie'ninki ise korkuyla doluydu ama içine biraz roket yakıtı girene kadar sabahki görüntüsü aşağı yukarı buydu- dikkatimi çocuktan ayırıp onlara verdim.

Aynı anda konuşmaya başladılar, her biri diğerinin sözünü tekrar tekrar kesti, ta ki herhangi bir anda kimin konuştuğunu söylemek imkansız olana kadar.

Cookie "Görmen gereken bir şey var" diyerek başladı.

Sonra Amber söze girdi. "Her yerde var."

O andan itibaren her şey yokuş aşağı gitti.

"İnanmayacaksın-"

"Bence yapmalısın-"

"Çok fazla vuruş-"

"Bu delilik-"

"Olacaksın-"

"Olacaksın-"

"-önlü."

"-ağığa çıktı."

"Bu harika!" "Bu çok kötü."

Sonunda uzandım ve bir elimi nazikçe her ikisinin de ağzının üzerine koydum. Anında sustular, sonra Cookie mırıldandı, "Tamam. Amber sana söyleyebilir."

Yatışmış bir şekilde ellerimi indirdim. Amber kıkırdadı, bize doğru yürüyen ateşli kıza hızlıca bir bakış attı ve telefonunu elime tutuşturdu.

"Kendiniz görmeniz gerekecek."

Telefonu aldım ve bu sırada hızlıca sarılmak için eğildim. Yanağımı öptü ve beş saniye boyunca beni uzun kollarının arasına aldı. Bunu D-Day'den, yani döndüğüm günden beri yapıyordu. Benim zavallı kıcıma bakıcılık yapmak için New York'a gitmesine izin verilmemişti. Ya da hafızasını kaybetmiş beynime bir şeyler sokmaya çalışmasına. Hangi açıdan bakarsak bakalım. Bagaj tesliminde yürüyen merdivenlerden iner inmez annesinin yanından koşarak geçti ve bana sarıldı. Yere kadar.

Annesini bir aydır görmemişti ama onunla her gün konuşuyordu. Bir aydır görüşmediği ben ve onun coşkusu benden hoşlandığının kanıtıydı. Gözyaşları beni *gerçekten sevdiğinin kanıtıydı*.

Ki bu harika bir şeydi. Ben de onu *gerçekten* sevdim.

"Tamam," dedi uzaklaşarak. "Şuna bir bak. Öleceksin!" Elleri heyecanla ağzının üzerine kapattı.

Cookie biraz daha solgun görünüyordu.

Reyes daha iyi görebilmek için kıpırdandı ve Amber'ın gözlerinin pijama altının bel bandına takıldığını fark etmeden edemedim. Bel bandı, kalça ile karın arasındaki çukurluğu gösterecek kadar aşağı sarkıyordu. Kadınları jöleye çeviren o tatlı nokta.

Amber'ın sadece on üç yaşında olması beni endişelendirmiyordu. Beni ilgilendiren şey onun on üç yaşında olmasıydı.

sevgilisi Quentin'in de benzer bir dalış yaptığından emindi. Umarım bunu bilmiyordu. Henüz bilmiyordu.

Telefonu kaldırdım, Reyes'in görebileceği şekilde açtım ve PLAY tuşuna bastım.

Videoda şöyle yazıyordu: UGANDA, AFRIKA. İÇİNE ŞEYTAN GİRMİŞ KIZ VE ŞEYTAN ÇIKARICI.

Tamam. Biraz dramatik ama ben kimim ki eleştireyim?

Sonra ekranda genç bir Afrikalı kız belirdi. Barış Gönüllüleri'nde çalıştığım dönemden tanıdığım bir kız. Gece görüşlü bir kamerayla yüzünün yakın çekimi yapılıyordu. Cildi çiziklerle kaplıydı. Çatlamış ve kanayan dudakları, gıcırdayan dişlerinin üzerine sıkıca çekilmişti. Gözleri bembeyazdı. Kamera geri çekilip boynunun kemerli olduğunu gösterirken ağzının kenarlarından salya akıyordu. Başı geriye atılmıştı. Göğsü öfkeyle inip kalkıyordu.

Toprak zeminde bir palette yatıyordu, el ve ayak bilekleri çok ilgili, çok sevgi dolu bir baba tarafından bağlanmıştı. Faraji. Köyü için bir kuyu kazmamıza yardım ediyordu ve onunla ilk tanıştığımda mesafeliydi. Biz yeni gelenlere karşı temkinliydi. Bu alışılmadık bir durum değildi. Yolculuğumuz sırasında birçok köylü bizi neredeyse kutlama havasında karşılamıştı. Ancak diğerleri, çoğunlukla erkekler, Barış Gönüllüsü olalım ya da olmayalım, kendi bölgelerini işgal etmemize pek istekli değillerdi. Faraji de onlardan biriydi.

Onu hemen fark etmiştim, soğuk davranışları yüzünden değil, içinden yayılan derin keder yüzünden.

Hayır, üzüntü değil. Korku.

Aslında dehşet. O kadar ki onun yanında nefes almakta zorlanıyordum ve ciğerlerini dolduramadan kuyu kazmak hiç de kolay bir yol değildi.

Bir gece onu evine kadar takip ettiğimde yaklaşık üç gündür köydeydik. Ya da en azından ben onu evine kadar takip ettiğimi sanıyordum. Sonradan öğrendim ki orası terk edilmiş bir kulübeymiş ve o ve ailesi saklanıyormuş. Sebebini o köhne kulübeye varmadan çok önce hissetmiştim. Derime batan iğneler gibi. Ağzımdaki asit gibi.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Haber vermeden içeri girdiğimde de daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. On iki yaşındaki kızı Emem, içine yerleşmiş olan her neyse onunla ateşli bir savaşın sancıları içinde yatıyordu. Faraji'nin karısı Nkiru kızlarının yanına oturdu. Kızın başına serin bir bez bastırdı. Dua ederek ileri geri salladı.

İyi tahkim edilmiş bir sundurmadan biraz daha fazlası olan kulübelerinin saçaklarının altına adım attığımda başını kaldırıp baktı. "Faraji," dedi, sesi tiz ve sertti. Çay tabağı gibi gözleriyle kocasına baktı. "Çıkarın onu dışarı." Konuştu içindeonuyerli Dil, inanarak I anlayamazdı. "The büyükler olacak al bizim kızım." Çocuğun kolunu sıkıca kavradı. "Yaşlılar öldürecek onu."

Faraji dönmüş ve dehşet içinde bana bakıyordu, onu takip ettiğime inanamıyordu. Ya da fark edilmeden onu takip edebildiğime.

Bu durumun ne kadar süredir devam ettiğini merak ediyordum. Kız iskelet gibi görünüyordu. Güzel, yara izleriyle kaplı yüzü dışında bir deri bir kemik kalmıştı. Yerdeki çeşitli işaretlerden, şaman tipi bir şifacıya danıştıkları hissine kapıldım. Ve neden

yapmazlar mıydı? Bu tıbbi bir durum değildi. İçindeki her neyse ciğerlerimi yaktı ve gözlerimi dağladı.

Sürünerek ilerledim ama Faraji yoluma çıktı. İçindeki kargaşanın yükseldiğini hissettim. Yapması gereken bir seçim vardı.

İlk başta, bu işin artılarını ve eksilerini tarttığını düşünmüştüm.

ona yardım etmeye çalışmama izin verdi. Vermiyordu. Kısa süre sonra gitmeme izin verip köyün kızını öğrenmesini mi yoksa beni öldürmesini mi riske atacağına karar vermeye çalıştığını fark ettim. İkincisine meyilli olduğu hissine kapıldım. Bunun en büyük sebebi taşıdığı palayı daha sıkı kavramış olmasıydı. Yapılması gerekeni yapmak için kendini çelikleştiriyordu.

"Onu görebilir miyim?" Ben sordum. Onun dilinde. Kalbim göğsümden fırlamadan önce yutkundum. Kalbim bir kez daha atmaya başlamadan beni öldürebilirdi. Onunla kendi dilinde konuşmanın onu duraksatacağını umuyordum. Öyle de oldu.

Barış Gönüllüleri'ndeki yoldaşlarıma bile dünya üzerinde konuşulan her dili anlama ve konuşma yeteneğimle hava atmadım. Her şeyden önce açıklaması çok zordu, sonra da başa çıkması çok zordu. Biri bir kez öğrendi mi, bana sürekli bunu *kanıtlatmak zorunda kalıyordu*. Bu yüzden herkesin söylediği her şeyi anlamama rağmen köyde henüz Bantu dilini konuşamamıştım.

Ama o küçük mücevheri ortaya çıkarma kararı tam da umduğum şeyi yaptı. Yaklaşan sonumu yeniden düşünecek kadar şaşırttı onu. İyi oldu, çünkü ondan daha hızlı koşabileceğimi sanmıyordum ve o pala bir neşter kadar keskindi ve çok yetenekli bir avcının elindeydi.

Onun yanından geçip karısına baktım, yüz ifadesi histerinin eşiğindeydi.

"Yardım edebilir miyim bilmiyorum," dedim ona elimden geldiğince sakın bir şekilde, kalbimin yer değıştirdiğini düşünerek. "Ama deneyebilirim."

Kız ele geçirilmişti. Tek referanslarım *The Exorcist'ten* Regan ve *South Park'tan* Stan Marsh olsa da, bu kadarı acı verici bir şekilde açıktı.

Faraji'nin karısı bir nedenle, büyük olasılıkla çaresizlikten, başını salladı ve ben de onun yanından geçip kızlarının yanına diz çöktüm.

Video orada başladı. Kızı sadece bir saniye gösterdikten sonra geri çekildi ve beni onun yanında diz çökmüş halde gösterdi. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. O zamanlar iblislerin varlığından haberim yoktu ve bu karşılaşmadan sonra hâlâ şüphe duyuyordum. Yine de, her ne idiye bende bir etki bırakmıştı.

Ama bunu kim çekmişti? Orada başka kimse yoktu. Faraji'yi takip ettiğim gibi biri beni mi takip etmişti? Görüntüler nereden gelmişti?

Kızın içindeki her neyse onunla önce Latince, sonra da Kadim Aramice konuştum. Uygun görünüyordu. Dikkatini çeken Aramice oldu, çünkü kısa süre sonra kulübe etrafımda yuvarlanmaya başladı.

Ancak videoya göre kulübe hareket etmemişti. Bir bez bebek gibi oradan oraya savruluyordum. Nkiru çığlık attı ve geri çekildi. Faraji palayı bıraktı ve ben yerden tavana ve aradaki her yere savrulurken dehşet içinde karısına sarıldım.

Ben pek öyle hatırlamıyorum ama olsun.

Neyse ki saldırı kısa sürdü. Kızın içindeki şey, bana ne yapacağımı söylemek için kızıdan ayrıldığı anda çığlık attı. Yer altımdan çekilip alındığı için yön duygumu kaybetmiştim, bu yüzden onu hiç görmemiştim. Ama çığlıkları kulaklarımın arasındaki boşluğu yarma hassasiyetiyle doldurmuştu.

Ancak videoyu izleyen biri için duyulabilecek tek ses, ona buna vururken çıkardığım gümbürtüler ve acı dolu inlemelerimdi. Geri kalan her şey sessiz kalacaktı. Hatta yerde baygın yatan Faraji, Nkiru ve Emem için bile. Ama çığlıklar o anki sinir uçlarımı sızlatmıştı. Kör edici bir karanlık beni sarmıştı. Kavurucu bir sıcaklık boğazımı ve ciğerlerimi yakmıştı.

Sonra durdu. Başladığı gibi beklenmedik bir şekilde durdu.

Ne yazık ki o sırada tavandaydım. Düştüm. Yüzüstü. Biraz zıpladım. Sonra tekrar düştüm. Sonunda yüzüstü pozisyona geçtiğimde, sonraki birkaç dakikayı koltuk altıma doğru sızlanarak ve kimseye özellikle "Neden?" diye sorarak geçirdim. Ne yazık ki, kamera her şeyi yakaladı.

Reyes *Poseidon* Macerası'nı canlandırmamı izlerken telefonu daha sıkı kavradım - *ben Poseidon oluyordum* - ama kafamın paketlenmiş topraktan sekme şekli biraz komikti. Ben durduramadan içimden bir kıkırdama döküldü, Reyes ise öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu, o anda baskın olan duygu öfkeydi. Bazen onu anlamak zor oluyordu, o kadar sıkışık ki.

O geceyle ilgili hatırladığım bir sonraki şey yumuşak bir ağlama sesi duymaktı. Benimkinden başka bir tane. Ardından Nkiru kızının yanına koşarken boğazımı düğümleyen bir hıçkırık. O ve Faraji onu kucakladılar, Nkiru ağlıyordu, omuzları titriyordu ama ondan yayılan duygu sevinçti. Mutlak bir sevinç ve ezici bir rahatlama.

Video orada durdu ama ayağa kalkmaya çalıştığımı ve özel olarak kutlamalarına izin vermek için topallayarak gittiğimi hatırlıyorum.

Kampa dönüş yolunda kaybolduğumu da hatırladım. Onu bulmam saatlerimi almıştı ama oldukça hırpalanmıştım. Meğer sadece iki saatliğine gitmişim. Beni başka bir Barış Gönüllüsü bulmuştu. Adı Samuel'di. Olayı kaydeden o muydu?

Barış Gönüllüsü arkadaşlarımdan biri olmalı. Köylülerin bırakın video kamerayı, akan suları bile yoktu.

"Ne y a p a c a ğ ı z ?" Cookie sordu

TEKRAR. Son kısım tekrar izlememek için çok komikti.

"İki yüz bin," dedi Amber tam ben tavana fırlatılırken. "Dün gece Quentin sadece birkaç yüz hit olduğunu söyledi ama şimdi iki yüz binin üzerinde. Viral oluyor."

"Bu çok kötü," dedi Cookie, daha önceki bir cümlesini tekrarlayarak.

Bir yan duvardan sıçradığım aç, ayağımın samana çarpması ve ardından -ayakkabısız- geri çekilmem, giriş ücretine değdi.

"Bu çok harika," dedi Amber, sesi huşu doluydu.

Ve yüzüm paketlenmiş toprağa çarptı, geri sıçradı ve tekrar çarptı. Kendimi tutmadan önce hafifçe güldüm. Reyes ölümüne hareketsiz duruyordu. Benim yaptığım şeylerde nadiren mizah bulurdu.

"Özür dilerim Reyes Amca," dedi Amber, bir tür hata yaptığına inanarak. "Öyle demek istememiştim-"

"O iyi." Ona döndüm ama telefona bakmaya devam etti.

Isırdı. Başını eğdi. Sinsice uzaklaştı.

"Çok üzgünüm, Charley Teyze."

Gitmesini izledim, sadece biraz endişeliydim. Bunu yaptı. En garip şeylere sinirlenirdi. Muhtemelen beni büyük kötü canavardan kurtarmak için orada olmadığı için kızgındı. Ama orada olsaydı bile ne yapabilirdi ki? Benimle birlikte savrulabilir miydi?

"İyi olacak, tatlım. Ama ciddi, yüzümdeki ifadeyi gördün mü?"

Tekrar çaldım ve Amber ve ben sonunda kahkahalara boğulduk, bizi derinden sarsarken ikiye katlandık. Cookie orada durdu. Nutku tutulmuştu. Ne yazık ki, onun şaşkın ifadesi bizi eğlencenin en karanlık dehlizlerine daha da sokmaktan başka bir işe yaramadı ve karnım ağrımaya başladı.

"Charley," dedi Cookie, "ne yapacağız?"

"Bekle," dedim, kendimi toparlamaya çalışırken işaret parmağımı kaldırdım.

Amber kolunu bana yasladı ve önce ayıldı. "Özür dilerim anne. Sadece... zıplıyor."

Yerde kıkırdayan bir jöle yığını haline geldik.

3

Kutsal suyun teninize değdiğinde cızırdaması ne anlama geliyor?

-BİR ARKADAŞ İÇİN SORUYORUM

Tekrar tam cümleler kurabildiğimde, Cookie'ye o videonun olası sonuçları hakkında uzun uzun düşüneneğime söz verdim. Lise müdürüm bana o günkü davranışlarımı düşünmemi söylediğinde de benzer bir söz vermiştım. Bir kurt çağrısının John Burrows'un yeni parlak Stang'iyile Hailey Marsh'ı ezmesine neden olacağını kim bilebilirdi? Güzel bir arabaydı. Ve güzel bir çocuk. Ve Hailey'nin bacakları, altı aylık bacak destekleri ve altı aylık fizik tedaviden sonra tamamen iyileşti. Yine de Olimpiyat hayalleri sona ermişti. Bunun için kendimi kötü hissettim.

Ancak itiraf etmeliyim ki, kimin gönderdiğini çok merak ediyordum.

o video.

"Quentin ve ben öğreneceğiz," demişti Amber, çenesi gururla çıkıktı.

"Quentin ve sen okul ödevlerinizi yapacaksınız," diye yanıtladı Cookie. Kaşlarını sert bir çizgiye çekmişti ama sesi amaçladığı duygunun birkaç santim gerisinde kalmıştı. Quentin ona bunu yapmıştı. Onu yumuşatmış ve duygusallaştırmıştı.

"Bulacağız anne. Sonra da o videoyu kimin yayınladığını bulacağız." Bana bir başparmak işareti yaptı. "İlgileniyoruz."

Bu ikisini tanıyorsam, yaparlar. Her ihtimale karşı arkadaşım Pari'yi de bu işe dahil etmeyi düşündüm. O kadın olağanüstü bir hackerdı. Ama ilk şansı onlara verirdim.

Bu arada giyinip işe gitmem gerekiyordu, çünkü işe pijamalarım ile gitmek profesyonellik dışı bir davranış olarak tanımlanıyordu. Cookie'nin sözleri. Yine de araştırdım. Yanılıyordu. *Webster's* pijamadan bahsetmiyordu.

Reyes'in öfkesinin büyük kısmı buharlaşmış gibi görünüyordu ama ani ... ne? Güvensizlik mi? Döndüğümüzden beri ondan yayıldığını hissettiğim şey bu muydu? Kesinlikle değildi. Ormandaki bir jaguar kadar güvensizdi.

Üzerinde kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar katlanmış beyaz bir düğme vardı, çıkarken bana döndü ve saçlarımı at kuyruğu yaptığım banyonun kapı çerçevesine yaslandı. Başını eğdi, koyu renk saçları öne düştü.

"Kahvaltıda görüşür müyüz?" diye sordu tereddütle.

"Bilmiyorum. Bir süredir kahvaltı için biriyle görüşüyorum."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Peki kimmiş o?" "Adı Caroline. Ona aşığım."

"Bu doğru mu?"

"Hayatımda içtiğim en iyi mocha latteyi o yapıyor. İçine biraz krema koyuyor. Dünyadaki tüm farkı yaratıyor."

"Yani kahvaltın mocha latte mi?"

"Evet."

"Benimki daha iyi."

Lanet olsun. O haklıydı. Caroline'ı ve onun muhteşem mocha lattelerini ne kadar sevsem de, gezegende Reyes'in huevos rancheros'uyla kıyaslanabilecek çok az şey vardı. Şilinin bana ne yaptığını biliyordu. Bana ne yaptığını biliyordu, o çökmekte olan yaratık. Kesinlikle usta bir şef olmalıydı. Ya da erkek striptizci. Ya da egzotik bir tatlı. Reyes à la mode. Onun her lokmasını yer ve tabağı yalayarak temizlerdim.

Başka bir şey söylemeden çerçeveyi itti ve gitti, ama daha önceki öfkesinin bir ipucunu yakalamadan önce değil. Bu korumacı bir şeydi ve başka bir şey saklayıp saklamadığını merak etmekten kendimi alamadım. Videoda hayati bir ayrıntıyı mı kaçırmıştım?

Sanırım ona sormak gibi çılgınca bir şey yapabilirdim. Aynı binada çalışıyorduk, bu yüzden yolculuk uzun sürmezdi. Onun restoranı alt kattaydı, benim ofisim ise üst kattaydı ve ikisi de apartmanımızdan yaklaşık elli metre uzaktaydı.

Çoğu zaman harika bir anlaşılmaydı. Ama her şeye yeniden alışmaya çalışırken, yakınlık sadece ondan hissettiğim mesafeyi vurguluyordu. Uçurum.

Neyse ki, ofisime doğru elli metrelik yürüyüş, bir düzine kadar merdiven ve her gün bir şekilde takılıp düşmeyi başardığım karşılama paspası sırasında bir aydınlanma yaşadım.

Cookie benden önce işe gelmişti, ki bu iyi bir şeydi. Aydınlanmamı duyurmam ve kaçınılmaz zaferimi ilan etmem gerekiyordu.

Masasına doğru yürürken ona "Bu günü değerlendireceğim," dedim.

Dizlerinin üzerinde bir dolabı inceliyordu, ben de bunu poposuna söyledim.

"Aferin sana," diye mırıldandı dolabın içinden.

"Bana zımbaları nereye sakladığını söyleyerek başlayabilirsin."

"Ben ciddiym Cook." Ceketimi çıkardım ve duvardaki bir kancaya doğru fırlattım, yaklaşık on iki metre iskaladım. Ama bu bile beni durduramadı. Siyah ceket, eski sevgililerimin çoğu gibi yere düşerken, "Daha fazla yuvarlanmak yok," dedim. "Harekete geçme zamanı."

"Zımbalama bir eylemdir."

"Gördüğüm kadarıyla bu dünyada iki tür insan var."

Araştırmasına ara verdi ve tüm dikkatini bana vermek için doğruldu. "Bu iyi olmalı." Hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Tapınılmak gibi bir şeydi.

"Bu dünyada gecenin bir yarısı işemek için kalkmak zorunda kaldıklarında ışığı açanlar var. Bir de kapalı bırakanlar vardır." Ona en kararlı bakışımı attım. Çenem dik. Omuzlar dik. Yumruklarımı kalçalarımaya sabitleyip uzaklara bakarken gözlerimi -sadece birazcık- kısmıştım. "Ben karanlıkta işerim, bebeğim."

"Bu da serçe parmağınızı neden bu kadar sık vurduğunuzu açıklıyor." "Ben maceraperestliğin tanımiyim."

"Kazaya meyilli olduğundan bahsetmiyorum bile." "Kızımı geri alacağım."

Yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. "Aferin kızımaya."

Beep ya da Elwyn Alexandra, şu anda Reyes'in insan ebeveynleri tarafından bakılıyordu. Bebekken kendisinden çalınan aynı ebeveynler. Onlar harika insanlardı ve bize yardım etme istekleri için daha fazla minnettar olamazdım, ancak onu sonsuza kadar vermek asla planın bir parçası olmamıştı. En azından benim planımda.

Ayrıca etrafı hem insan hem de doğaüstü koruyuculardan oluşan gerçek bir orduyla çevriliydi ve bunlardan herhangi biri onun için hayatını feda edebilirdi. Yine minnettarlığım sınır tanımıyordu. Ama yine de onu koruma, ona bakma ve büyümesini izleme ihtiyacım hayatımda hissettiğim her şeyden daha güçlüydü. Sürekli bir irade çatışması, sürekli bir mücadele vardı; sanki bir omzumda oturan şeytan, diğer omzumda oturan melek ile sonsuza dek savaşıyordu ve arenaları göğsümün tam ortasıdaydı.

Derin ve kararlı bir nefes aldım. Midemdeki boşluklar bana çarptı. "Bu iş hallolduğuna göre, öğle yemeğ i ne zaman?"

İşine geri döndü. "Daha yeni yemek yedik. Ama o zamana kadar Staples'ı Bul oynayabiliriz."

"Peki." Yapacak bir şeyler bulmak için etrafıma bakındım. "Ben sadece

kalemleri keskinleştirin." Kalem açmak kulağa önemli geliyordu. Pilates yapmak ve dünyadaki açlığı çözmek gibi. Ofisime doğru yola çıktım, resepsiyon alanımızın, nam-ı diğer Cookie's Domain'in bir kıl payı ötesindeydi.

"Peki ya zimba teli aramak?" diye sordu.

"Masanızın sağ alt çekmecesi." "Oraya zaten baktım."

"*Man Parts*'ın kopyasının altındalar."

"Ne?" Yumuşak bir patlama sesi duydum, ardından bir çekmece açıldı ve ben kahveyi hazırlarken kâğıtlar hışırdadı. "*Man Parts*'a abone değilim."

"Artık biliyorsun. Sana söylemeyi unuttum."

"Charley," dedi nefesi kesilerek. "Beni porno dergilere mi abone ediyorsun?"

"Sadece bir tane."

Çok fazla itiraz etmeden önce -çünkü kız erkeklik organlarını benim kadar seviyordu- kapı açıldı ve iki adam içeri girdi. Büyük ihtimalle erkeklik organları olan adamlar. Tesadüf mü?

Cookie misafirlerimize bakarken ben de tüm enerjimi kahve yapma sanatına harcamaya karar verdim. Döndüğümüzden beri pek hareket olmamıştı, bu yüzden potansiyel bir müşteri olduğundan şüpheliydim. Muhtemelen elektrikli süpürge, pinpon topu ya da diş macunu satıyorlardı. Bekle, diş macununa ihtiyacım vardı.

Parmaklar çapraz.

Cookie bitişik kapımızın eşiğine geldi ve ofisinde beni hemen görmek isteyen iki adam olduğunu söyledi. Mümkünse.

Her şey çok resmi, çok profesyoneldi, sanki yeniden gerçek bir işletmeymişiz gibiydi.

Başımı döndüren bir his içime doldu. Bunn'u açtım, aceleyle masamın arkasına oturdum ve Cookie'ye başımı salladım. "Onları içeri al, lütfen, Cookie."

"Hemen."

Ne yazık ki kapıdan giren ilk adam Nick Parker adında pislik bir savcıydı. Diğer adamın kim olduğu hakkında bir fikrim yok ama Nick Parker gibi bir arkadaşla ne kadar harika olabilirdi ki?

Ayağa kalktım ama selamlamak için elimi uzatmadım. Nick alınmadı. O da kendi elini uzatmayacaktı. Dava açmaya çalıştığı insanlara, onlara yönelttiği suçlamaların masum olduğunu kanıtlamamdan hoşlanmıyor gibiydi. Ve bunu ona sadece bir kez yapmıştım. Adam kin tutabiliyordu.

"Bu Charley Davidson," dedi arkadaşına, belki de çok fazla on yıl görmüş, eskimiş bir takım elbisesi olan yaşlı bir adam.

Onun için elimi uzattım.

"Bu Geoff Adams," dedi Parker bana ve eğer mutlak ıssızlık hissi beni yıkmaya yetmediyse, elini tutmak ve bu duyguyu bir el sıkışma yoluyla doğrudan kalbime enjekte etmek yaklaştı.

Aslında ikisi de üzgündü ama Bay Adams daha çok üzgündü. Yıkım onu içten dışa doğru parçalamıştı. Birisi ölmüştü. Son nikel kaplama Glock'uma bahse girerdim.

"Lütfen oturun," dedim ve onlara bunu yapmalarını işaret ettim.

Ben de oturdum ve sonra Nick Parker'a baktım, acaba benimle oynuyor mu diye düşündüm. Yaşlı adamın duygularını aşmak zordu ama Hıyar Nick'ten birkaç tane geldiğini hissettim, ona ilk tanıştığımızda taktığım bir lakaptı bu. Bana bir içki ısmarlamıştı. Babamın sahibi olduğu dönemde bardaydık ve benim garson olmadığımı gayet iyi biliyordu. Yine de bana parmaklarını şıklattı, yüzünde kibirli bir sırıtış vardı. O zamandan beri o parmakları kırmak için can atıyordum.

"Sizin için ne yapabilirim?" Elimden geldiğince soğuk bir şekilde sordum.

Nick uzun bir süre beni süzdükten sonra Bay Adams'a baktı. Dizginleri ele alması gerektiğini hissederek boğazını temizledi ve "Bay Adams'ın kızı geçen hafta öldürüldü ve baş şüpheli Lyle Fiske adında serbest çalışan bir sanatçı olan erkek arkadaşı." dedi.

Cookie'nin masasından çaldığım pembe kalemle isimleri not ederken, "Çok üzgünüm Bay Adams," dedim.

Kalemleri itiyor gibiydim. İhtiyacım olduğunda asla bir tane bulamıyordum. Ne yazık ki, sadece benim görebildiğim Asyalı kadının ses tonundan da anlaşılacağı üzere, masa lambamdan çok rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Onu pek suçlayamazdım. O lamba her zaman sorun yaratıyordu.

Önümde oturan potansiyel müşterilere daha fazla odaklandım. Bir başka keder dalgası Bay Adams'ı ezip geçti ve sanki tereyağından yapılmışım gibi beni de kesti. Yumruğumu kalemin etrafında sıktım ama enerji akışını engellemedim. Hissettikleri her şeyi hissetmeye ihtiyacım vardı. Müşteriler bana sık sık yalan söylerdi. Kendilerine de sık sık yalan söylerlerdi, bu yüzden nadiren gücenirdim.

Ancak bu yalanları, yani konuşmacının kendisinin de inandığı yalanları tespit etmek daha zordu. Bay Adams'ın çektiği keder acı verici bir şekilde gerçek, çığ, kesici ve içgüdüsel olsa da, yıpranmış vücudunu tahrip eden bir suçluluk duygusu da yakaladım. Aldığı her nefeste, teşhis edilmemiş bir zatürreenin ciğerlerini sarsması gibi, içini ürpertiyordu.

Olayı şahsen bilmiyordum. Dışarıdaydım. Ama birkaç gün önce haberlerde bir parça duydum.

"Yani erkek arkadaşının doğuştan gelen hayatının geri kalanını hapiste geçirmesini sağlamamı istiyorsun," dedim.

Bu bir soru değildi ama Parker yine de başını salladı. "Hayır. Bunu Lyle yapmadı. Yapamazdı da. Senden tam tersini yapmanı istiyoruz. Onun masumiyetini kanıtlamanızı ve bunu kimin yaptığını bulmanızı istiyoruz."

Bunu beklemiyordum. Sandalyemde arkama yaslandım ve kalemi çeneme vurdum. "Neden onun yaptığını düşünmüyorsunuz?" "Sadece biliyorum," dedi Bay Adams, sesi boğuk ve boştu. "Yapmış olamaz." Cam gibi, kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluştu. Mutlak bir inançla doluydular. O tahmin etmiyordu. Adamın masum olduğunu biliyordu.

Kendi kızını mı öldürmüştü? Üzerinden yayılan suçluluk duygusunu fark etmemek zordu. Ama kederini de fark etmemek mümkün değildi. Eğer onu öldürdüyse, bu konuda gerçekten kötü hissediyordu.

Ya da o ve erkek arkadaşı çok yakındılar. Bu kadar emin olabilmesi için yakın olmaları gerekirdi. Ve bir babanın, özellikle de bu kadar sevgi dolu bir babanın Emery Adams'a yaptıklarını yapabileceğini hayal bile edemezdim. Arabasının içi resmen onun kanıyla boyanmıştı. Her ne olduysa, Emery'nin ölümü çok vahşi bir olaydı.

"Üniversiteye birlikte gittik," dedi Parker. "Onu iyi tanırdım. Bunu asla yapamazdı. Asla."

Onu üniversiteden mi tanıyordu? Elindeki en iyi şey bu muydu? O bir savcıydı. Eminim bunun ne kadar az ağırlığı olduğunu biliyordu.

"Polisin henüz cesedini bulamadığını sanıyordum," dedim. "Öldürüldüğünden neden bu kadar eminler?"

Parker, "Arabada bulunan kan miktarı," dedi. "Saldırıdan sağ kurtulmasına imkân yok."

"Ve hepsi onun muydu?"

"Her damla," dedi Bay Adams, sesi çatlayarak. "Her değerli damla." İçinde kabaran acı nefesimi kesti. O kadar belirgindi ki Asyalı kadın bile lambama vurmaya çalışmayı bırakıp ona baktı. Bir mendile sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve ben gözyaşı kanallarımı yapıştırsam bile gözyaşlarımın akmasını engelleyemezdim.

Parker elini Bay Adams'ın omzuna koyarken derin bir nefes aldım. Adamın vücudunda hassas bir kemik olduğunu hiç bilmiyordum.

"Daha iyisi yoktu," dedi Bay Adams. "Bütün bu dünyada değil. O benim her şeyimdi. Ama ben iyi bir baba değildim. O çok daha iyisini hak ediyordu."

Tekrar yıkıldı, omuzları o kadar sert titriyordu ki paramparça olacağını sandım. Ona biraz zaman verdik, ama duramayınca ayağa kalktı ve ofisimden dışarı çıktı, ön balkona çıkana kadar durmadı.

Bu bana Parker'ı daha az hassas bir şekilde sorguya çekme şansı verecekti.

Öne doğru eğildim. "Neden buradasın Parker?" Ses tonum suçlayıcı bir şekildeydi.

Uzun, teslimiyetçi bir iç çekti. "Çünkü işi hallediyorsun Davidson. Senin, yöntemlerin ya da alışkanlıkların hakkında ne düşünürsem düşüneyim-"

Ne oluyor be?

"-Yapmak için yola çıktığınız şeyi yaparsınız. İnsanların kaderinde iğne varken masum olduklarını kanıtlıyorsunuz. Görüyorsunuz

Kimsenin görmediği yerde kanıt. Başkaları sadece kötüyü görürken sen iyiyi görüyorsun. Lyle'in ekibinde sana ihtiyacım var. O yapmadı ama aleyhindeki kanıtlar aksini gösteriyor."

Bana dava dosyasını uzattı ve ona babamın dokuz demiriyle golf sahasında sürebileceğim kadar güvenmesem de, iyi bir argüman sundu. Yine de, savcının köşe ofisi için yarışan bir savcıydı. Ve bunu elde edebilecek kadar genç ve hırslıydı. Bir gün.

"Lyle şimdi nerede?"

Biraz da olsa rahatladı. "Onu sorgulamak için tutuyorlar."

Bana verdiği dosyayı inceledim. "Ellerinde iyi bir şey olmalı. Bir cinayet olduğuna ve onun işlediğine ikna olmadıkları sürece ceset olmadan onu tutuklamazlardı."

"Biliyorum. Eşi benzeri görülmemiş bir şey. Ama aramızda kalsın, itiraf pazarlığı yapmayı umuyorlar. Bu davanın tam da ihtiyacı olan şey bir itiraf."

"Bir tane alacaklar mı?"

Bana ters ters baktı. "Hayır, Davidson, yapmayacaklar." Yeterince makul. "Emery Adams'ı tanıyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Onunla hiç tanışmadım ama anladığım kadarıyla çok iyi bir insandı." Bakışlarını indirdi, ifadesi sertti. "Bunu hak etmemiştii." Ben bir şey söylemeyince yeniden bana odaklandı ve devam etti: "Bak, pek anlaşılamadığımızı biliyorum ama herkes senin hakkında haklı."

"Herkes mi?" Tam olarak ne söyleyeceğini bildiğim için sordum.

"Suçları çözersiniz. Davaları kapatırsınız."

"Evet," diye kabul ettim, kalemi yere bırakıp kendimi destekledim. Kadın sonunda lambadan vazgeçti ve beni fark etti. Uzun uzun baktı. Sevgiyle. Eve gitmek istiyordu. Ailesini tekrar görmek istiyordu. Ben de onun için bunu istiyordum. Gerçekten istiyordum. Sadece o anda değil. Ama karşıya geçecekti ve şimdi geçecekti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ayağa kalktım ve kendime birkaç saniye kazandırmak için masamın etrafında yürüdüm. "Davayı kim açıyor?"

Boğazını temizledi ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Öyleyim." "Yine mi geldin? Fiske'nin arkadaşın olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Hâlâ da öyle."

Nasıl bir oyun oynuyordu? "O zaman istifa etmen gerek. Kovulacaksın. Öğrenirlerse barodan bile atılabilirsin, bunun davanın düşmesine neden olacağı ve devlete on binlerce dolara mal olacağı gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim." "Parker-"

"Bak, senin hakkında ne düşünürsem düşüneyim ya da dedikodular senin hakkında ne söylerse söylesin-"

"Söylentiler mi?"

"-Lyle yapmadı." "Ne söylentisi?"

"Yeryüzünde yürüyen en suçlu insanı, suçunu itiraf ettiğinde kurtarmak gibi esrarengiz bir yeteneğiniz var.

her şey onlara karşı yığılmış. Bana bunun sadece kör şans olmadığını kanıtlayın."

"Bu biraz zor olabilir. Günlük hayatımda şans büyük bir rol oynuyor. Ve ben suçlu insanları affetmem, Parker."

O da ayağa kalktı ve ayak ayak üstüne atana kadar masanın etrafında döndü.

ayak parmağı.

Cesurca.

"Bu davanın çözülmesini istiyorum," dedi. "Bunu alıyorum."

"Çabuk ve sessizce."

"Ben pek sessiz bir tip değilim. Ama yine de geri adım atmalısın."

"Hayır," dedi, sinsi bir sırıtış ağzını kıvrırarak. "Ben acil durum planıyım."

"Ne?"

"Acil durum planı. Sen bu işi batırırsan, ben de kendi tarafımdan işlerin yolunda gitmesini sağlarım."

Böyle bir şeyi yüksek sesle söylemek bile o kadar lanetleyiciydi ki

-yasal anlamda- başım döndü. Bir sonraki sözlerimi fısıldadım, birinin duymasından endişe ediyordum. "Davayı düşürecek misin?"

Bir omzunu kaldırdı. "Lyle Fiske'nin beraat etmesini sağlayacağım."

"Bilerek mi?"

Cevap vermeden tepkimi bekledi, yüz ifadesi hesaplanmıştı.

"Bu sizin davranış kurallarınıza aykırı değil mi?" "Hem de çok."

"Peki bunu kabul edeceğimi sana düşündüren ne?"

Yine verdiği tek yanıt, belli belirsiz bir gülümsemeydi.

Orospu çocuğu. Bana karşı bir kozu vardı. Böyle bir şeyi, kariyerini bitirebilecek ve muhtemelen onu hapse gönderebilecek bir şeyi, bir tür sigortası olmadan kucağıma bırakamayacak kadar kendinden emin ve çok zekiydi. İyi oynayacağımdan emin olmak için bir yedek plan.

Kadın bir adım daha yaklaştı, masam ona hiçbir şekilde engel olmuyordu. Geri adım attım ve Parker ondan kaçtığını düşündü. Bir adım daha yaklaştı. Mekânsal sınır sorunları dışında, beni savcılığa gitmekle tehdit etmeye cüret ediyordu.

Bu incelik gerektiriyordu. Ne yazık ki, bende o şeyden bol miktarda yoktu, ama kimde olduğunu biliyordum. Şimdilik sessiz kalacaktım. Takıma katıldığını düşünmesine izin verecektim. Ama üzerimde ne varsa öğrenecektim. Umarım gerçekten de benim popom, mesela uzlaşmacı bir pozisyonda değildir. Kıcımdan ödün vermeyeli yıllar olmuştu.

"Peki ya gerçekten suçluysa?" diye sordum. "Sizin görüşünüzün aksine bir kanıt bulursam, bunu ne kadar ileri götüreceksiniz?"

"Zerre kadar endişelenmiyorum." "Ama ya yaparsam. Ne kadar uzağa?"
"Gitmeyeceksin, yani sonuna kadar."

"Bu adam için tüm kariyerinizi riske atacak kadar emin, ikna olmuş olmanızı sağlayan nedir?"

Ve işte yine oradaydı. Hissettiğim o suçluluk duygusu. içeri girdiği anda. İkisinin de suçluluk duyduğunu hissettim. Bir komplo kurmuşlar ve geri tepmiş miydi?

O cevap vermeden önce işaret parmağımı kaldırdım, masamın üzerindeki kutudan bir mendil çıkardım ve içine usulca öksürdüm. Sonra avucumu masama dayadım. Kahvemden bir yudum aldım. Tekrar öksürdüm. O sırada kadının hayatı gözlerimin önünden geçti.

Hayatı boyunca Nepal'in Jamuna bölgesindeki piring tarlalarında çalışmış, ailesine yiyecek toplamak için sellerden ve depremlerden kurtulmuş. Amita sevmediği bir adamla evlendikten sonra tarladaki kız arkadaşları onun kurtuluşu oldu. Birlikte güldüler. Çocuklarını birlikte büyüttüler. Ve ellerini kavuşturup kıkırdayarak kocaları hakkında konuştular.

Ama kocasına karşı hisleri büyüdü. Sijan onun için gizemliydi. *Rahasyamaya*. Gümüşi gözleri ve temkinli gülümsemesiyle. Batıdaki bir köyde büyümüşü ve kadının kendisine olan güvensizliğini hissettiğinde Şerpa rehberi olmak için oradan ayrıldı. Bu, babasının ona aktardığı bir beceriydi. Haince ve gözü kara, diye düşündü Amita. Ama para getirecekti. Ve onun dönüşünü dört gözle beklemeye başladı.

Eve döndüğünde ona maceralarını anlatmazdı ve tüm kızlar tahmin etmeye çalışırdı. Zengin Batılıları tanımak çok çekici olmalı, derlerdi ama Amita daha iyi biliyordu. Döndüğünde Sijan'ın vücudu hırpalanmıştı. Dağdaki doğa koşulları çok acımasızdı. Sağlıksız boyutlarda zayıflamıştı ve Amita'nın onu tekrar şişmanlatması bir ayını aldı. Yine de her yıl daha da güçlendi. Eve her gelişinde daha da güzelleşiyordu.

Ve sonra ona sordu. Tek yapması gereken buydu. Ona bilmek istediği her şeyi söyleyecekti. Batılılar ona iyi davranıyor muydu? Ona saygı duyuyorlar mıydı? Beyaz kadınlar güzel miydi? Sijan ona her şeyi anlattı ve kazandığı her rupiyi ona verdi. Çocuklarına hediyeler getirir ve ona ihtiyacı olmayan ama çok sevdiği zarif hediyeler verirdi.

Amita her yıl tarlalarda çalışmaya devam etse de, o ve Amita ünlü oldular. Çocukları da öyle. Yıllar ve yıllar boyunca bu geleneği sürdürdü, çünkü bir yıl Sijan geri gelmedi.

Kalbi kırık bir şekilde ölene kadar çalıştı ve hâlâ Sijan'ın dağdan inmesini bekliyordu. Onun orada yalnız olduğunu bildiği için karşıya geçemiyordu. Ama benim aracılığımla karşıya geçtiği an, onu ve iki çocuğunu yeniden görmekten duyduğu sevinci hissettim. Zorluklar unutuldu, kollarına düştü ve çocuklarını ona sımsıkı sarıldı ve ben boğazımdaki yumruyu yuttum.

Parker giderek daha da tedirginleşirken ben sandalyeme çöktüm.

"İyi misin?" diye sordu.

"Üzgünüm. Başım dönüyor."

"Evet, bazı denge sorunları yaşadığını duydum."

Tekrar karşıma oturdu ve bana bir süre verdi. Bu fırsatı Amita'nın kocasına duyduğu şiddetli sevginin tadını çıkarmak için kullandım. Onun nasıl hissettiğini biliyordum. O karanlık, gizemli tipler her seferinde bunu yapardı.

Derin bir nefes aldıktan sonra dosyayı açtım ve Parker bana davanın özetini anlatırken dosyayı inceledim

Lyle Fiske'ye karşı. Pek iyi görünmüyordu. Neden bana gelecek kadar çaresiz olduğunu anlayabiliyordum.

Kağıt üzerinde, adam en az onlar kadar suçluydu. Olay yerinde bulunmuştu ve her yerinde Emery'nin kanı vardı. Parmak izleri arabanın içindeydi ve telefonu elindeydi. Sadece bu da değil, olay yerine gelen ilk polis memuruna göre o kadar kavgacıymış ki onu etkisiz hale getirmek zorunda kalmışlar. Eğer Fiske gerçekten masumsa, muhtemelen kavgacı olmaktan çok perişan haldeydi.

Ama eğer o yaptıysa ve olay yerindeyse, ceset neredeydi? Emery'nin direksiyonunda parmak izi bulunamamıştı ve kamyonetini parçalara ayırmışlardı. Bir kız arkadaşın erkek arkadaşının aracında bırakması beklenen olağan kirleticilerin ötesinde, cesedi taşımak için kullandığını gösteren hiçbir iz yoktu.

Tamamen ikinci derece kanıtlara dayanan davalarında kesinlikle delikler vardı. Sadece birkaç delik daha açmanın bir yolunu bulmalıydım. Eğer gerçekten masumsa, jürinin onu beraat ettirmesine yetecek kadar şüphe uyandırmak için.

4

*Bir keresinde bir çete
kurmaya çalışmışım.
Kitap kulübüne dönüştü.*

-MEME

Cookie'nin ofisine geri döndüğümde telefonu kapatıyordu. Anında bir terslik olduğunu hissettim. Belki de üzerinde bir depresyon vardı. Benim günlerdir hissettiğim depresyonun aynısı.

"Nasıl gitti?" diye sordu, Parker'ın kapıyı arkasından kapatmadan önce bana son bir uyarı bakışı atmasını izliyordu.

Onu tersledim -çünkü on iki yaşındaydım- sonra Cook'a döndüm. "Çok güzel. Ama senin neyin var? Neyin var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Döndüğümüzden beri üzülüyorsun."

"Sadece senin için endişeleniyorum. Beni bilirsin. Sürekli endişelenen biriyim." Parmaklarını başının etrafında oynattı. Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Anlıyorum. Anlıyorum. Ama bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum. Bu konuda sezgilerim güçlüdür."

"Hayır. Ben değilim."

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

"Charley, senin çok fazla sorunun var. Benim sorunlarım bunların yanında aptalca kalıyor."

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde sordum. "Ne sorunu? Neler oluyor?"

Cookie sandalyesinde arkasına yaslandı, hüzün ağır basıyordu

onun hareketleri. "Amber dönemi NMSD'de tamamlamaya karar verdi."

"NMSD mi? Santa Fe'deki Sağırılar Okulu mu?"

Amber'in sıkıştırdığı Quentin NMSD'ye gidiyordu, ki bu da aslında sağır olduğu için mantıklıydı, ama Amber sağır olmaktan çok uzaktı. "Bu harika," dedim olumlu görünmeye çalışarak. "Sanırım.

Ama bir şeyleri kaçırmıyor mu? Ya da belki bir şey *kaçırmıyor?*" Cookie kaşlarını kaldırarak beni sorgulayınca ekledim: "Gerçekten iyi duyuyor. Bilirsiniz, sağır çocuklar için bir okula gitmek için."

"Ah, doğru ya. Aslında bazı işiten çocukların gitmesine izin veriyorlar. Çoğunlukla sağır öğrencilerin kardeşleri ya da oradaki öğretmenlerin çocukları."

"Yani artık kız arkadaşlarının gitmesine izin mi veriyorlar? Çok ileri görüşlüler."

"Tam olarak değil. Çünkü Amber çok aktif hale geldi özel bir istisna yapmayı kabul ettiler. Görünüşe göre oldukça iyi bir izlenim bırakmış. Herkes onu seviyor. Öğretmenler. Öğrenciler. Personel. Kafeteryadaki adam ona aşık olmuş. Onunla eve ev yapımı salsa gönderip duruyor."

"Evet," dedim hülyalı bir şekilde. "Harika biri."

"Öyle değil mi?"

"Ama kulağa ne kadar harika gelse de, onun gitmesini istemiyor musun?"

"Onun gitmesini istemediğimden değil. Yani, ne büyük bir deneyim, değil mi? Kültürün içine tamamen dalmak? Ama o elinden gelen her şeyi yapmak istiyor. Tam Monty."

"Bunun o anlama geldiğini sanmıyorum."

"Diğer öğrencilerle birlikte kulübelerde yaşamak istiyor. Hafta boyunca yaptıkları gibi."

"Oh." Cookie'nin böyle bir şeye neden üzüleceğini anlayabiliyordum. "Hafta boyunca kız yurtlarından birinde mi kalacak? Erkek yurdunun hemen yanında olan bir yurttan mı?"

Cookie sadece başını salladı, yüz ifadesi endişenin timsaliydi. "Evet. Sanırım seninleyim."

"Neredeyse birlikte yaşıyor olacaktı," dedi.

"Amber gerçekten gitmek istiyor ve bu harika bir fırsat. Ama hazır olduğumdan emin değilim. O çok genç. İkisi de öyle."

"Bu konuda sana katılıyorum. Birbirlerine *aşık* olduklarını biliyorum," dedim ve tırnak işaretleri ekledim, "ama bu çok büyük Cook. Bu onun göğüslerinden bile büyük."

"Büyük göğüsleri yok," dedi Cook. "Aslında biraz-"

"Hayır, yani göğüsleri olduğunda. Bu büyük bir olaydı. Tüm o sütyen olayı onu travmatize etti. Ya şimdi bu? Belki onunla konuşabilirim."

"Öyle mi?" diye sordu, yüzü umutla doluydu.

"Tabii ki. Yani, Rail Runner'a binebilir ve orada gündüz okuluna gidebilir. Yurtta kalmak zorunda değil, değil mi?"

"Doğru. Belki gerçekten hoşuna giderse, bu yaz bu konuyu tekrar konuşabiliriz."

Sırtını sıvazladım. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Ee," dedi Cookie, Amber'ı ayağını gaz pedalından çekmeye ikna edebileceğimden emin bir şekilde, sadece şimdilik, "madem ruhlarımızı açıyoruz, senin neyin var?"

"Ne?" Alay ettim. "Hiçbir şey."

"Charley, seni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum. Sen de benden bir şey saklayamazsın, unuttun mu?"

"Ciddiyim. Ben iyiyim. Her şey yolunda. Güneş yarı açık. Gökyüzü maviye yakın, sadece güçlü bir gri var, ki bildiğin gibi bu benim en sevdiğim renktir. Ne sorun olabilir ki?"

"Bana her şeyi anlatabilirsin. Eminim bunu artık biliyorsundur." "Evet. Bazen ne kadar harika olduğunu unutuyorum."

Son zamanlarda çok şey oldu. New York'ta çok şey oldu."

"Biliyorum. Oradaydım, hatırladın mı?"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Biliyorum ama sana söylemediğim çok şey var." Öne doğru eğildi. "Öyle mi? Ne gibi?"

"Döndüğümüzden beri Reyes benden uzaklaşıyor gibi görünüyor."

"Ne dedin? Oh, tatlım, yanıyorsun."

"Hayır, bu doğru. Bir haftadır bana dokunmadı. Vajinal ağırlık kaldırmaya başlamam gerektiğini biliyordum."

Evsiz adam bana yüzde on beş indirim kuponu verdi."
Yüzümü avuçlarımın içine aldım ve Cookie'nin masasına
çöktüm.

"Charley, vajinal ağırlık kaldırmanın bir çözüm olduğunu
sanmıyorum... yani, hiçbir şeye."

"Ama var. daha fazla." I soyulmuş benim
yüz kapalı onu Masa.

"Kuur'un beni öldürmeye çalıştığı o geceyi hatırlıyor musun?"

Kuur, Lucifer tarafından beni öldürmek için gönderilmiş bir
elçiydi. Ya da daha doğrusu, beni tanrı camına hapsetmek
için. Kibri ve babamın fedakârlığı sayesinde onun yerine ben
onu tuzağa düşürmüştüm. "Evet, bana o kısmı anlatmıştın,"
dedi olumsuzlayıcı bir ifadeyle.

elini salladı. Hikâyeyi tekrar dinlemeye pek hevesli değildi.

"Doğru, ama size söylemediğim şey babamın o gece
karşıya geçtiği idi. Bu sayede her şeyi yeniden
hatırlayabildim."

"Bekle, sana hafızanı geri vereceği umuduyla mı haç
çıkardı?"

Başımı salladım.

"Ve işe yaradı mı?"

Başka bir baş sallama. "Ve karşıya geçtiğinde, en güzel
şeyleri gördüm Cook. Hissettiğini hiç bilmediğim şeyler. O
beni seviyordu. Kötü eş seçimlerine rağmen, beni gerçekten
seviyordu."

"Tabii ki öyle, Charley. Bundan gerçekten şüphe mi ettin?"

"Bilmiyorum. Sanırım görmedim. Ama yine de görmek
güzeldi." "Ama karşıya geçti," dedi Cookie, sesi
yumuşaktı. Biliyordum.

"O artık gerçekten gitti."

"Gerçekten gitti." Boğazımdaki bir sıkışma ile savaştım.

"Ama o gece çok şey öğrendim. Bana o kadar çok şey

gösterdi ki. Reyes'e nasıl söyleyeceğimden emin olmadığım şeyler."

"Ne gibi?" Etrafına bakındı, yukarıda bahsi geçen varlığı kontrol etti. "Daha ne olabilir ki? Sen inanılmazsın. Hiçbirimizin beklemediği kadar doğaüstü bir varlıksın. Geriye bir şey kalmış olamaz."

Hüzünlü bir gülümsemenin ağzımın bir köşesini kaldırmasına izin verdim. "Şaşırabilirsin."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır. Mümkün değil. Hiçbir şey beni şaşırtmaz. Bundan eminim. Şu anda hiç şaşırmadım."

"Kesinlikle emin misin?"

Temkinli davranmaya başladı. Böyle bir şeyi varsaymaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Yine de onu biraz kızdırmak zorundaydım.

Yakınlarda tanrı olmadığından emin olmak için etrafıma kaçamak bir bakış attıktan sonra elimi cebime attım ve kolyeyi çıkardım. Ona basitçe bir kolye gibi görünecekti. Çok eski bir çağdan kalma güzel, yıllanmış bir kolye gibi, ama yine de bir kolye.

Ancak benim için opale sarılmış başka bir galaksinin içindeki bir galaksi gibiydi. Parılıyor, ışıltıyor ve ona her baktığımda beni kendine çekiyordu.

Cookie'nin nefesi kesildi. "Bu çok güzel. Bunu sana bir şekilde baban mı verdi?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu Kuur'dan bir hediye idi."

"Çok nazikti," diye mırıldandı, bunu nasıl ifade edeceğinden emin değildi.

"Değil mi? Her gün bir erkek bir kıza güzel bir kolyeyi öldürmek. Özellikle de 1400'lerden kalma bir kolyeyi."

"1400'lü yıllar mı?" diye sordu, hayranlıkla yumuşak bir nefes çekerek. "Gerçekten şanslısın. Eğer o işe alınmamış olsaydı

Seni öldürseydi, eminim harika bir adam olurdu." "Ama Cook, bu sıradan bir kolye değil."

"Tabii ki değil. Sana başka bir boyuttan gelen kötü bir suikastçı tarafından verildi. Sıradan bir kolye olamaz." Ciğerlerini doldurdu ve mecazi anlamda belini kuşandı. "Tamam, anlat bakalım. Nedir bu? Alabilirim."

"Bu masum görünümlü kolyenin, bu masum görünümlü mücevherin ve bu masum görünümlü oymaların içinde başka bir boyut var."

Cookie ona uzanmaya başlamıştı. Sadece dokunmak için. Durdu ve elini yavaşça geri çekti.

"Ve bu sadece başka bir boyut değil. Bu bir cehennem boyutu. Kuur beni sonsuza dek içine hapsedmek için gönderildi. İşin kötü tarafı, onu, başka bir boyuttan gelen iblis benzeri bir varlığı, düzinelerce masum insanın da gönderildiği bir cehennem boyutuna gönderdim. Ve şimdi onu içeride bırakarak onları teker teker dışarı çıkarmak zorundayım. Ve işleri daha da kötüleştirmek için-"

"Daha da mı kötüleşiyor?" diye sordu, yüzü kül rengi bir beyaza dönmüştü.

"Bunların nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok." Her şeyi yeniden kazanmıştım.

Bir tanrı olarak anılarımı hatırlıyordum ama nedense insan halimde işler aynı şekilde yürümüyordu. Hâlâ her şeyi öğrenmek zorundaydım.

"Hepimizin küçük sorunları var, değil mi? Tabii ki bu sorun benimkinin yanında biraz acınası kalıyor."

"Sakın bunu söylemeye cüret etme. Amber büyüyor ve bunun gerçekleştiğini görmek çok zor. O bizim gözümüzde sadece küçük bir kız."

"Charley, kızını daha tanımadan göndermek zorunda kaldın. Benim sorunlarım bunun yanında gülünç kalıyor."

"Kesinlikle değiller. Tabii ki size henüz en iyi kısmı söylemedim."

"Dahası mı var?"

"Cookie, beni şimdiye kadar tanımadın mı? Her zaman daha fazlası vardır."

"Sizin dünyanızda, evet, var. Ben hazırım. Elinizde ne varsa, üstesinden gelebilirim."

"Tamam, babam öldüğünde öğrendiğim şeylerden biri de güzel, nefes kesici kocam Reyes'in bir tanrı olduğuydu."

Ona zaman tanıyacağımı düşündüm. Belli ki buna ihtiyacı vardı. Şimdi ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu, çenesi üç katına çıkacak kadar açıktı. Ona yeterince zaman verdiğimde -ne de olsa görmemiz gereken davalar vardı- "O Uzan'ın tanrılarından biri" dedim.

"Bekle, kötü değiller mi?"

"Hem de çok."

"Oh, Charley. Anladığımdan emin değilim."

"Kulübe katıl. Bilip bilmediğini bile bilmiyorum. Şeytan Uzan'ın üç tanrısından birini kandırdı. Bu mücevheri kullanarak onu tuzağa düşürdü." Parmaklarımı içindeki mücevheri, boyutu kaplayan camın üzerinde gezdirdim. "Buna tanrı camı deniyor."

Daha yakına eğildi ama yine de güvenli bir mesafeyi korudu. "Neden içeride masum insanlar var?"

"Kötü bir rahiple ilgili uzun bir hikaye. Söyleyebileceğim tek şey, çok güçlü olduğu ve bu kolyenin

açıldı, çok büyüktü."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Henüz bir şey söyleme. Hâlâ daha iyi olacak."

Gözleri yuvarlaklaştı ama ben ilerledim.

"Diyelim ki, tartışmanın iyiliği için, Tanrıları durdurabilirim. Uzan. Diyelim ki gerekirse bu camı kullanarak Reyes'i durdurabilirim."

"Onu durdurmak mı?" diye sordu paniğe kapılmış bir halde.

"Eğer mecbur kalırsam," diye tekrarlardım. "Ve diyelim ki Michael -biliyorsun, baş melek- yaşamama izin verdi."

Daha da soldu ama ben devam ettim. Her şeyi ortaya dökmek en iyisiydi.

"Diyelim ki Bip'i geri getirebildim ve ne bileyim, dünyayı kurtarabiliriz ya da her ne yapmamız gerekiyorsa onu yapabiliriz."

Cookie benimle birlikte başını salladı.

"Daha da kötü bir şey var." "Kolyedeki cehennem boyutundan daha mı kötü?"

"Evet."

"Bir başmeleğin seni öldürmeye çalışmasından daha mı önemli?" "Sadece bir kez, ama evet."

"Kızınızın kaderinde savaşmak olduğu gerçeğinden Şeytan Dünya'nın kontrolü için mi?" "Evet."

Ne yapacağını bilemez bir halde başını salladı. Öne doğru eğildi ve elini benimkinin üzerine koydu. "Charley, ne oldu?"

"Reyes çocuk nafakası ödüyor."

Sustu. Gözlerini kırıştırdı. Kaşlarını çattı. "Ne?"

İ savaştı ve ISLAKLIK yaylanma arasında benim kirpikler. "Reyes -*benim* Reyes'im- nafaka ödüyor. Bir makbuz gördüm."

"Tamam," dedi bir an duraksayarak, "şöyle diyelim, evet, Reyes'in nafaka ödemesi hepsinden daha kötü."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Kime ödüyor? Yani, eski bir kız arkadaşına mı?" "Sence eski kız arkadaşları var mıdır?" Burnumu çekerek sordum. "Charley, senin eski erkek arkadaşların var, değil mi?"

"Evet, ama ben on yıl hapiste kalmadım. Ve içeri girerken çok doğurgan olamazdı. Kaç yaşındaydı? Yirmi mi?"

"Bir kızı hamile bırakacak kadar yaşlı. Güven bana."

"Ama kızları tanıdığını nereden çıkardın?" "O çocuğu gördün mü?"

"Yani, büyürken çok utangaçtı." "Çünkü bu çok caydırıcı bir şey."

Lanet olsun. O haklıydı. Ateşli, seksi, utangaç erkekler mi? Yumurtlayan bir güve için yanan bir cehennem gibi. "Sence kaç tane eski kız arkadaşı vardır?"

"Araştıracam."

"Tahmin gibi bir şey. Beş mi? On mu?"

"Bakacağım," dedi ama bu sefer yatıştırıcı "senin için buradayım" sesini takınmıştı. Yardımı oldu.

"Yapacak mısın?"

"Kesinlikle. Ayrıca, bir açıklaması olmalı. Eğer bir çocuğu olsaydı size söylerdi."

"Belki de yeni öğrendi. Uzun süredir ödeme yapmıyor. Sanırım üç ya da dört aydır. Ya öyle ya da diğer çocuğu sadece üç ya da dört aylık, yani ben Beep'e hamile kalmadan önce başka birini hamile bırakmış."

"Hayır," dedi Cookie başını sallayarak. "İmkânı yok. Charley, o senin için deli oluyor. Sırf sana ulaşmak için cehennem boyutunun kötü topraklarını aştı. Senin Dünya'ya gönderilmen için yüzyıllarca bekledi. Sırf senin gülümsemeni görebilmek için her şeyden, anılarından bile vazgeçip insan olarak doğdu."

"Sen böyle söyleyince... ama kabul edelim Cook. Her gün birlikte yaşaması en kolay insan ben değilim."

"Onun gibi mi?" Bakışlarımı indirdiğimde, "Charley, sen harikasin ve senin için dünyaları düşündüğümü biliyorsun, ama belki de tüm bunların daha uygun ayrıntılarına odaklanmalıyız" diye ekledi.

"Doğru," dedim omuzlarımı düzelterek. "Aynen öyle. Mesele ne zaman olacağı değil. Kiminle ilgili. Peki onu seviyor muydu?" Bir sonraki düşünce aklıma geldiğinde nefesim kesildi. "Onu *hâlâ seviyor mu?*"

"Aslında Reyes'in Dünya'yı yok etmeye kararlı kötü bir tanrı olduğu ve bir başmeleğin seni öldürmek istediği gerçeğini kastetmiştim. Ama bununla başlayabiliriz."

Derin, temizleyici bir nefes aldım. "Hayır, haklısın. Büyükanne donumu giyip anlaşılamam gerekiyor. Bir davamız var. Benim için artık tanga yok."

"Bir davamız mı var?" diye alay etti.

"Gerçek bir tane," dedim başımı sallayarak. "Ve Nick the Pri-Nick Parker'a göre, kız arkadaşı Emery Adams'ı gerçekten kimin öldürdüğünü bulamazsak masum bir adam hapse girebilir."

"Gördün mü? Meşgul olmak iyidir. Aklını diğer tüm yok etme ve/veya kızgın bir göksel varlık tarafından öldürülme gibi şeylerden uzak tutar."

"Ama yine de araştıracaksın, değil mi? Çocuk nafakası?"

"Yapacağımı biliyorsun. şimdi git özel dedektiflik yap.

Burada ne bulabileceğime bakacağım."

Başımı salladım. Kendimi işime vermek aklımı diğer şeylerden uzak tutacaktı. Cookie'nin dediği gibi, kızgın bir göksel varlık tarafından toptan yok edilme ve/veya öldürölme gibi şeyler. En önemli sorunlarımızdan bahsetmiyorum bile: Reyes'in diğer çocuğu.

Bu kategoriye koymadığım şey ise Beep olayıydı. Onu düşünmekten asla vazgeçmek istemedim. Bir dakika bile. New York'ta bunu yaşamıştım. Bir daha olmayacaktı.

Bu senaryonun olası sonuçları hakkında endişelendiğimden değil. Kızımı geri alacaktım. Ne bu boyuttaki ne de bir sonraki boyuttaki hiçbir tanrı beni durduramayacaktı.

5

*Aşkım bir mum gibidir.
Beni yanında taşı, yolunu aydınlatayım.
Beni unutursan evini yakarım.*

-T-SHIRT

Reyes'in restoran-barı Calamity's'e bakan bir balkonu olan ofisimin dışındaki koridorda ayak sesleri duydum. Döşeme tahtalarının gıcirtısı kapının diğer tarafında durdu.

Ona doğru yürüdüm ve diğer tarafta kimin durduğunu bilerek bekledim. İçinden geçen duyguları bir kasırganın merkezdeki spiralleri gibi hissedebiliyordum. Ayrıca kırmızı biber kokusunu da alabiliyordum. Tanrım, o adamı seviyordum.

"Beni içeri alacak mısın?" Reyes diğer taraftan sordu. Diğer taraftan değil ama...

"Duruma göre değişir. Gizli şifreyi biliyor musun?" "Şili."

Kapıyı sonuna kadar açtım. "Kutsal yeşil şili, Batman. Çok iyisin."

"Ben de öyle düşünmek istiyorum," dedi gözleri parlayarak. Elinde iki tabak vardı ama tabakları getirmesine izin vermek için geri çekildiğimde salonda kaldı. "Beni içeri davet etmelisin."

Kirpiklerimi kısmıştım. "Göbek adın Drakula mı acaba?"

"Yaklaştın." Ama hala gelmedi.

Ben de büyük bir jest yaparak kolumu salladım ve "Mütevazı evime resmen davetlisiniz" dedim.

Mütevazılık biraz abartılıydı, çünkü biz yokken binanın üst katının tamamını yenilemişti ama yine de restorani aynen babamın bıraktığı gibi muhafaza etmişti. Sanki kız kardeşim ve benim için hatırayı korumak istercesine. Ama ofisim artık Manhattan'daki lüks bir daireyi andırıyordu, yemek masası hariç, yumuşak renkler ve pürüzsüz çizgiler.

Hâlâ içeri adım atmadı. Etrafıma bakındım, aniden kendime geldim. Rahatsız edici materyallerim var mıydı? Hiç görmedim ama itiraf etmeliyim ki benim zevklerim normalin biraz batısındaydı.

Ona döndüğümde yüz ifadesi değişmişti.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ciddileşmişti. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Ne?"

"Beni içeri davet et."

Beni kaybetmişti. "Tabii ki. Yani, binanın sahibi sizsiniz."

"Biz," dedi, sesi sertti. "Binanın sahibi biziz. Ve ben bunu sormadım."

Başka bir şey söylemeden öne çıktı ve iki elinde birer tabak tutarken eğilip ağzını benimkine dayadı. Yarı kapalı yumruklarımı göğsüne doğru kaldırdım ve onun içinde eridim. En azından büyük bir kısmım. Bir kısmım da külotumun içinde eridi.

Bir haftadır beni öpmemişti, gerçekten öpmemişti. Benimkine karşı ateş gibi olan ağzı anında daha talepkâr bir hal aldı. Dilini dişlerimin üzerinde gezdirdikten sonra daha derinlere daldırdı ve kot pantolonunun düğmelerini açmamak için parmaklarımı gömleğinin içine sokmak zorunda kaldım. Etrafını sürekli saran sıcaklık dudaklarımı haşlıyor, saçlarımı ıslatıyor, tenimi alev alev yakıyor, bacaklarımın arasına giriyordu.

Tüm bunlara rağmen aklımın bir köşesinde bir şeyler kıpırdanmaya başladı. Bir yanım Razer'ın onun üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğu konusunda endişeleniyordu. Kocamın üzerinde. Kızımız için bir tehdit olabilir miydi? Yıkım tanrısı bir gün kontrolü ele geçirir miydi? Yoksa benim içimdeki gibi onun içindeki tanrı da şu anda olduğu kişinin bir parçası mıydı? Yapısının bir parçası mı? DNA'sına mı işlemişti?

Ben Val-Eeth'dim, Tanrı Elle-Ryn-Ahleethia. Ama bir o kadar da Charley Davidson'dım. Biz iki ayrı varlık değildik. İki ayrı kişiliktik. Uzan'ın son ve en genç tanrısı Reyes için de durum aynı mıydı? Sadece şu anda olduğu kişi miydi? Mutlak kötülükten yaratılmış bir varlık iyi bir şeyle birleştiğinde değişebilir miydi? Değişebileceğine dair büyük umutlarım vardı.

Sonra nafaka ödemeleri başladı ve birden onuncu sınıftaydım, erkek arkadaşımın benden önce kaç kızı öptüğünü merak ediyordum. Babasının Buick'inin arka koltuğunda kaç tanesini taciz etmişti. Oyundan atılmadan önce kaç tane kale çalmıştı.

Reyes tereddütümü hissetmiş olmalı. Bu yüzden miydi? Neden geri çekiliyordu?

Gerildi ve endişelerimi hissettiğini biliyordum. Ağzımızın arasındaki kutup havasını keskin bir nefesle içime çektim. Dişlerimin üzerinde buz gibiydi. Bu beni ürküttü ve soğuk havanın nereden geldiğini merak ederek öpüşmeyi kestim.

Hüzünlü bir gülümseme ağzının bir köşesini kaldırdı. Karşılaşmamızın tadını çıkarmak istercesine dudaklarını yavaşça yaladı ve sonra, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Ona göz kırptım. Bana artık duygularımı hissedemediğini söylemişti. Göksel adımı öğrendiğimden beri. İnsan bedenimi maddesizleştirip güçlerime daha fazla kavuştuğumdan beri. Eminim artık ikilemimi hissedemezdi. "Anlamıyorum."

Başını öne eğdi. "O zaman sana yardım edemem." "Reyes-"

"Ye," dedi ve tabakları ellerime tutuşturdu. Sanki fırından yeni çıkmış gibi fokur fokur yanıyorlardı ve bunu onun yapıp yapmadığını merak ettim. "Valerie'yi tabakları alması için göndereceğim."

Ben "Valerie?" demeden yarım saniye önce döndü ve gitti.

Ama yürümeye devam etti, merdivenleri üçer üçer çıktı, hareketleri sessiz, kıvrak ve güçlüydü. Bir süre sonra içeri girdim ve Cookie'nin tabağını aldım, çünkü Reyes cehennemde büyümüş olsa da, ben onun gibi haşlama sıcaklığına pek yatkın değildim.

"Sıcak," dedim, tabakları neredeyse masasına bırakırken sesim soluk soluğaydı.

"Bana yemek yediremezsin." Başını bilgisayarından kaldırmaya bile zahmet etmedi.

"Reyes başardı."

"Ah!" Çatal ve peçete almak için yerinden fırladı, ardından yakıt ikmali için Bunn'a yöneldi.

Onun sandalyesinin karşısına oturdum. Sık sık resepsiyonda yemek yedik. Potansiyel müşterilerin bizim de insan olduğumuzu bilmelerini sağlardı. Yemek yememiz gerekiyordu. Ve su içmeliydik. Ve çiş şeklinde susuz kalmalıydık. İnsanoğlunun bildiği en berbat saatlerde gezgin eşlerini gözetlememizi istemeleri, arada bir tuvalet molasına ihtiyacımız olmadığı anlamına gelmiyordu. Yasalar bile vardı! Haklarımız vardı!

Şaka yapıyorum. UNM kampüsünün en iyi manzarasına sahip olduğu için resepsiyon alanında yemek yedik. İnsanları izlemek eğlenceli ve eğiticiydi.

"Yeni bir vakamız var," dedim dolu bir fincanla geri döndüğünde.

"Öyle dediniz ama eski davamız ne olacak?"

"Onu dün gece çözdüm. Sadece Bayan Abelson ile görüşmek için cesaretimi toplamam gerekiyor."

Cookie'nin yüzü düştü. "Kocasını onu aldatıyor mu?"

"Daha da kötüsü. Bir grup üniversite öğrencisiyle takılıyor, video oyunları oynuyor ve esrar deniyor."

"Peki bu nasıl daha kötü?"

"Bayan Abelson'la tanıştınız mı?"

"Ooooooh," dedi, heceleri anlayarak uzatarak. "Anladım. Buluşmak için bir zaman ayarlamamı ister misin?"

"Hayır."

"Harika, şimdi arayacağım."

"Onunla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Birinin onunla ilgilenmesi gerekiyor ve bu ben olmayacağım."

"Hayır."

Telefonu eline aldı ve benim itirazlarım üzerine kadının numarasını çevirmeye başladı.

"Lütfen, hayır mı?"

"Yara bandını yırtın," dedi ve kalemiyle rakamları tuşladı.

"İstemiyorum."

"Tabii ki istiyorsun."

"Yara bandını olduğu yerde seviyorum."

"Daha iyi hissedeceksin."

"Bandajlar beni asil gösteriyor."

"Şu yavruyu kopar gitsin."

"Acıtacak."

"Bayan Abelson ona gereğinden fazla şüpheyile acı çektirdiğinizi öğrendiğinde dava da açılacak."

Nefesim kesildi. "Beni dava edemez."

Cookie'nin kaşları göğre doğru kalktı. "Mrs. Abelson?"

Boyun eğdim, yıkıldım. Omuzlarım çökmüş bir halde, ahizeyi almak için elimi uzattım.

O günün ilerleyen saatleri için bir buluşma ayarladıktan sonra asistanımı rahatsız etmeye karar verdim. Onu zaten rahatsız ettiğimden daha fazla rahatsız ettim. "Neye bakıyorsun?"

"Hiçbir şey."

Uzandı ve monitörünü kapattı. Ben de doğal olarak uzanıp tekrar açtım.

"Çalışıyordum, yemin ederim," dedi bir ağız dolusu tortilla, yumurta, *papas* ve kırmızı biberin arasından. "Sonra, birkaç tık sonra, şeytanın ininde kayboldum."

"Yine bizim dairede mi kayboldun?" Kendi ağzımı doldurdum, az önce cennetten küçük bir parça yediğim gerçeğinin içime işlemesi için durakladım, sonra ekrandaki fotoğrafı incelemek için daha da yaklaştım. "Bu sahte."

Geçmişten gelen garip ve açıklanamayan fotoğraflara bakıyordu. Hepsi siyah ve beyaz. Hepsi kuşkusuz ürkütücü. Ben de birkaç kez o tavşan deliğine düşmüştüm. Son zamanlarda iş günlerimizin çoğu YouTube'da sevimli kedi videoları ve *Ellen* klipleri paylaşmaktan ibaretken onu suçlamak zordu.

"Bu sabah video için neden bu kadar üzgündün?" Ona sordum.

"Çünkü, ya-bekle, sahte olduğunu nereden biliyorsun?" O gözlerini kısarak ekranına baktı. "Bu resimler açıklamaya meydan okuyor çünkü açıklanamıyorlar. Bütün mesele de bu."

Baktığı fotoğrafta omzunda bir peri olan küçük bir kız vardı. "Ciddi misin?"

"Tamam" dedi, "peki ya bu?"

Deli gömleği giymiş, yataktan havalanan bir adamın görüntüsüydü.

"Sahte."

"Yani, havaya yükselen çılgın adamlar gerçek değil ama Azrailler gerçek öyle mi?"

Haklıydı. "Ebeveynce." Bir ısırık daha aldım. "İyi, ama bir sonraki gerçekten meydan okuyor-"

"Sahte," dedim bir sonraki fotoğrafa tıkladığı anda. "Tam olarak ne olacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Peki ya bu?"

"Sahte." Eski bir Radio Flyer vagonunun içinde bağdaş kurup oturan küçük bir çocuk resmiydi. "Ve sanırım biliyorsun."

"Açığa çıkabilirsin," dedi sonunda.

"Daha önce de kendimi ifşa ettim. Bu seni hiç rahatsız etmedi." "Normal bir-çok-margarita maruziyeti değil. Ve Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Bana bunun seni rahatsız ettiğini hiç söylemedin." "Hayır, resimden bahsediyorum."

Çatalımın ucuyla resmi işaret ettim. "Yüzen küçük çocuğu görebiliyor musun?"

"Elbette. İşte bu yüzden garip ve açıklanamaz."

"İnsanlar yüzmez. Canlı olanlar değil. Eğer gerçekten yüzüyor olsaydı, cisimsiz olurdu. Ya da cisimsiz bir varlık onu yukarı kaldırıyor olurdu. Eğer onu görebiliyorsan, o cisimsiz değildir. Ve onu yukarı kaldıran cisimsiz bir varlık göremiyorsam, yoktur. Peki ya ifşa olursam? Biraz maruz kalmanın kimseye zararı olmaz. Azrail polisi beni tutuklayacak değil ya."

Tekrar tıkladı. "Sanırım, ama o videonun kimi ya da neyi cezbedeceğini bilemezsiniz. Sence bu yüzden mi Vatikan'ın senin hakkında bir dosyası var?"

"Ne, o video mu?" Bir ısırik daha aldım. "Bekçi köpeklerine göre, doğduğum günden beri hakkımda bir dosyaları varmış. Yani, muhtemelen değil." Bir sonraki fotoğrafta bir çocuk pullarla kaplıydı. "Sahte."

Tekrar tıklamadan önce sorma zahmetine girmedi. "Ya yanlış güçler bunu ele geçirirse?"

"Hangi güçler gibi? Silahlı kuvvetleri kastetmiyorsanız, çünkü bu eğlenceli olabilir. Diğer tüm güçler benim ne olduğumu biliyor. Ve ben lanet bir işaretçiyim, bu yüzden *nerede* olduğumu da biliyorlar. Bir insan nasıl daha az saklanabilir bilmiyorum. En azından doğaüstü dünya için. Sahte... sahte... sahte... sadece ürkütücü... sahte..."

"Peki ya *bu* dünyadan biri? Bilmeyen ama çok ilgilenecek biri? Yani, çok, çok ilgili."

Endişe seviyesinin yükseldiğini hissedebiliyordum. "Cook, kimin umurunda?"

Böyle bir şey kime ne ifade edebilir ki?" "Ama-"

"Her şeyden önce," dedim, tamamen araya girerek, "kimse buna inanmayacak. Kablolar ya da CGI olduğunu düşünecekler."

Bir sonraki fotoğrafı incelerken bir omzunu silkti. "İkincisi, birileri not alsa bile, tekrar soruyorum, ne yapabilirler ki?"

Bir sonraki fotoğrafa baktım.

"Günün uzunluğu kadar sahte."

"Biliyor musunuz, bu işin büyüsunü bozuyorsunuz."

"Biliyorum. Sor-" Özür dilemeye başlamıştım ama ekranındaki bir sonraki görüntü beni konuşmamın ortasında durdurdu. Öne doğru eğildim. Gözlerimi kıstım. Sonra sustum. "Bu da ne?"

Cookie de sustu, çatalı ağzının yarısına kadar gelmişti. "Sakin bana o küçük kızın kafasını gerçekten böyle çıkarabildiğini söyleme."

"Hayır, bu tamamen sahte ama arka plandaki şu." Daha yakını işaret ettim. "Şu küçük çocuk. O ne yapıyor?"

Uzun sarı saçlarından kendi kafasına benzeyen bir şeyi tutan küçük bir kızın gülünç resminin arka planında, bir vitrin camını işaret eden küçük bir çocuk vardı.

"Şu küçük çocuk mu?" Arka planda birkaç tane olduğu için sokaktakini işaret etti. Eski kıyafetler giyiyordu. Kısa pantolon. Diz altı çorap. Pantolon askısı. Başında bir gazeteci şapkası. Doğrudan kameraya bakıyor ama bir yandan da vitrini işaret ediyordu.

"Evet." Çatalımı bıraktım, tabağımı kenara ittim ve masanın üzerine doğru eğilerek göğüs dekolterimi gösterdim ama Cookie yemi yutmadı. Lanet olsun. Bir yarışmacı olabilirdi. "Bunu yazdır."

"Ooooh-kay," dedi yavaşça, sesi temkinliydi. "Korkmama gerek var mı?"

"Bilmiyorum." Aceleyle yazıcıya gittim ve baskı bitmeden görüntüyü aldım, bu yüzden pes edene kadar yazıcıyla halat çekme oyunu oynadım. Sonra tekrar oturdum ve tekrar işaret ettim. "Şu mağaza vitrinine bak. Ne görüyorsun?"

"Toprak. Aslında çamur."

"Bir desen gibi mi? Garip bir yazı tipi ya da belki de piktograflar gibi mi?"

"Pek sayılmaz. Sadece çamur lekeleri. Hepsi oldukça Rorschach tarzı. Neden?" Cevap vermeden resmi incelemeye devam ettiğimde, "Charley, ne? Ne görüyorsun?" dedi.

"Orada duran eski kıyafetli küçük çocuk var ya? Elleri çamurlu, sanki cam levhaya yazı yazmış gibi. Benim dikkatimi çeken camdaki şey oldu."

"Vitrinde ne var?" Cookie her geçen saniye daha da büyülenerek ve daha da temkinli davranarak, "Vitrinde ne var?" diye sordu.

"Bu meleksi bir senaryo."

"Melek yazısı" mı? O bir melek mi? ocuk mu?"

Neredeyse gülecektim. "Tam olarak değil. En azından ben öyle dğnmyorum." "Senaryoyu okuyabilir misin?"

"Ah evet," dedim, korku buzdan yapılmış bir yılan gibi omurgamdan yukarı kayıyordu.

"Ve?"

Bu gerçek dışı bir şeydi. Hiç mantıklı değildi.

Cookie uzandı ve beni kendisine çekmek için elini benimkinin üzerine koydu. "Ne yazıyor?"

"Bu bir mesaj, ama nasıl?"

"Kimden?"

"Eğer yanılmıyorsam, o küçük ocuk Raket." "Raket mi? Bizim Raket mi? Akıl hastanesindeki Raket mi?"

"Evet." Yuvarlak yüzüne ve çocuksu hatlarına daha yakından baktım. O zamanlar tam da o yaşlarda bir ocuk olmalıydı.

"Ne yazıyor?" Cookie daha yakına eğildi, ne gördüğümü anlamaya çalışıyordu. "Anlamıyorum. O olduğunu nereden biliyorsun?"

"Birincisi, ona benziyor, sadece daha geç. ikincisi, 'Bayan Charlotte, ekmek kutusundan daha büyük ne var?' yazıyor."

Başını kaldırdı, hâlâ kafası karışıktı.

"Bana Bayan Charlotte diyen tek kişi o. Ama ne demek istediği ve bana nasıl mesaj gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu fotoğraf çekildikten sonra yirmi yıl daha lmeyecekti. Ben de onunla elli yıldan fazla bir süre grşemeyecektim."

"Dükkân bir fırın. Ekmek kutusu gibi görünecek şekilde boyanmış."

"Tamam." Bu konuda onun sözüne güvenmek zorundaydım.

"Büyükannemde de bunun gibi bir tane vardı. Bak, sapı burada."

Üstünde bir kulp olan bir ekmek kutusuna benzemeye başlamıştı. Üzerinde de "MISS MAE'S BREADS AND CONFECTIONS" yazan bir tabela vardı.

"Peki, o zaman, bu binadan daha büyük ne var?" diye sordum. "Anlamıyorum."

"Ben de öyle. Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Aslında o binadan daha büyük olabilecek pek çok şey var. "

"Hayır."

"Daha büyük bir bina, belki?"

"Ben-" demek istemedim

"Bir gökdelen mi?"

"Charley." Cookie de en az benim kadar anlamaya çalışıyordu. "Bu resim kırklı yıllardan falan olmalı."

"Tam olarak otuzlu yıllar." Onu daha dikkatli inceledim ve Rocket'ın bana geçmişten bir mesaj gönderdiğine giderek daha fazla ikna oldum. "Bu resim hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmeni istiyorum."

"Tamamdır patron. Bu odadaki ürperti faktörü on kat arttı."

"Çünkü kocan içeri girmek üzere."

Etrafına baktı ve sonra huşu içinde bana döndü. "Gerçekten psişiksin."

"Evet." Ona bir gölgenin geçtiğini gördüğümü söyleyecek cesareti kendimde bulamadığım için başımı kaldırıp baktım ve onun bulanık görüntüsünün masasının arkasındaki resmin camında kaydığını gördüm. Bu anı mahvedecekti, gerçi bu noktada benimle ilgili herhangi bir şeyin onu neden şaşırtacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ceketimi almak için ayağa fırladım. "Önce, cinayet kurbanımız Emery Adams hakkında bulabildiğin her şeyi bul."

"Doğru."

"Sonra da kocamın kime nafaka ödediğini bulun."

"Hallediyorum."

"Ve sonra-"

"Git," dedi, hâlâ fotoğrafı inceliyordu. Kapı açıldığında başını kaldırıp köhne amcama baktı.

İlk sarılmayı ben yaptım ve onu korkunç derecede rahatsız ettim. Tam da bu yüzden yaptım. Sırtımı sıvazladı ve sonra neredeyse, neredeyse bana sarıldı, uzun boylu, sadece biraz kilolu gövdesi erkek görgü kurallarının özeti gibiydi. Erkekler sarılmazdı. Bu onların erkekçe davranış kurallarına aykırıydı, tabii bir öğrenci derneği partisinde değillerse. Ya da daha erkekçe bir etkinlikte. Dokunmalı futbol gibi. Ya da arka bahçede ızgara yapmak gibi. Katılımcılardan birinin ya da her ikisinin elinde ızgara maşası olduğu sürece Amerikan erkekliğinde sarılmakta bir sorun yoktu.

Ayrıca, Ubie'nin tam olarak yaptığı gibi, eşlerinin üzerine büyük, ıslak öpücükler kondurmak için acele etmediler.

Hava almaya çıkana kadar beklerdim, ama orada gün içinde sadece çok fazla saat vardı. Risk almaya karar verdim. "Sormayı unuttum Cook. Valerie kim?"

Beni tersledi. Amcamı taciz ederken bana resmen yaramaz parmağını gösterdi. Çok gururlanmıştım. Gıda zehirlenmesi geçirip iki günde yedi kilo verdiği zamanki halinden bile daha gururluydum. Ama ben bunu kaçmak için bir işaret olarak aldım. Bir akraba söz konusu olduğunda ancak bu kadarını kaldırabilirdim. Özellikle de boş zamanlarında en iyi arkadaşımı tartaklayan biri.

Dışarı çıktığımda kasvetli, puslu ve gri bir günle karşılaştım. En sevdiğim türden. Kuzeydoğudan gelen bulutlar Sandias'ın üzerinde alçaktan süzülüyor, zirveden taşıyor ve tüm dağı bir cadı kazanına benzetiyordu. Sadece bu görüntünün bile moralimi yükselteceği düşünülebilirdi. Ya da tüm dağın pırıl pırıl beyaz karla kaplı olması en azından bir gülümseme yaratırdı ama aklımda çok şey vardı. Korkuyordum. Çok ama çok korkuyordum. Etrafımda kıvrıldı ve ciğerlerime girerek nefes almayı imkânsız hale getirdi.

Kiraz kırmızısı Jeep Wrangler'ım Misery'ye giden yolun yarısında durdum.

Neden korkuyordum? Daha önce de korkmuştum ama bu kadar değil. Ölüm korkusu gibi değil.

Yine de korku etrafımda bir sis gibi dönüyordu. Envanter çıkardım.

Kendime baktım. Ceplerimi, ceketimi ve kızlarımı okşadım. Hayır, ben değildim. Peki, beni neredeyse felç eden korkum değilse, kimdi?

Etrafa bakındım. Ara sokakta pek fazla insan yoktu. Central'ın bu kısmındaki birçok işyerinin arka girişi vardı ve caddenin hemen karşısındaki üniversite nedeniyle, ara sokak statüsüne rağmen bölge oldukça trafik alıyordu, ancak

Kampüse giderken ara sokaktan geçen sadece birkaç ğrenci vardı.

Mutfağımda tuhaf bir koku arar gibi koklama dürtüsüyle savaşıarak kaynağa ulaşmaya çalışarak yürümeye başladım. Olan oldu.

Çöp konteynırına yaklaştığımda onu fark ettim. Ya da onu. Aslında genç bir evsiz kızdı ve büyük olasılıkla bir kaçaktı. Korkusu beni tam anlamıyla etkiledi ve endişe ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Kız bağdaş kurmuş oturuyordu, siyah spor ayakkabıları da omuzlarına sardığı bir zamanların pembe battaniyesi gibi yırtık pırtıktı. Piksel gibi koyu renk saçları vardı, diken diken ama daha çok yatak başı gibi ve soluk, genç bir teni vardı. On dört yaşından büyük olamazdı. En fazla on beş. İçinde granola olan bir yoğurt kabının kapağıyla oynuyordu. Yanında bir bardak meyve suyuyla birlikte plastik bir kaşık duruyordu. Parmakları titriyordu ve sargıyı çıkaramıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sesimi olabildiğince yumuşatarak sordum.

Yine de başını kaldırdı. Şaşkınlık ve korkudan çılgına dönmüş bakışları, biriyle olup olmadığını merak ederek etrafına bakınmadan önce sadece bir saniye üzerimde durdu. Çok genç ve çok güzel bir genç kız olarak neler yaşadığını sadece Tanrı biliyordu. Ve onu sokaklarda yaşamaya neyin ya da daha büyük olasılıkla kimin gönderdiğini de sadece Tanrı biliyordu. Onu böyle acele bir karara iten neydi?

Yalnız olduğumuzdan emin bir şekilde bakışlarını üzerimde gezdirdi ama benim bakışlarım tekrar elindeki atıştırmalığa kaymıştı.

"Nereden buldun bunu?" Birdenbire içinde bulunduğu koşullardan çok yiyeceğini merak ederek sordum. Eğer dilencilik yapsaydı, muhtemelen bu kadar sağlıklı bir şey alamazdı. Çoğu çocuk cips ve pizzayla yaşardı ve bunlar da binamızın karşı köşesindeki Boyd's Mini Mart'tan gelirdi.

Bana cevap vermeye niyeti yoktu ama gözleri onun yerine cevap veriyordu. Boyd'unkilere doğru çok hızlı bir bakış attı ve içimdeki öfke patlamasını bastırmak zorunda kaldım.

"Bay Boyd mu? Bunu size Bay Boyd mu verdi?"

Kaşları birbirine kaydı ve neredeyse yüksek sesle alay edecektim.

"Eminim deposunda da kalabileceğini söylemiştir. Bilirsin, eğer uyumak için bir yere ihtiyacın olursa? Bir süreliğine soğuktan kurtulmak için?"

Gönüllü olarak hiçbir şey söylemedi, ama tanıdığını hissettim. Kandırıldığını bilecek kadar akli ve utangaç görünecek kadar da zekâsı vardı.

"Herif sapığın teki, tatlım, baştan aşağı." Yaklaştım ve tekrar sertleşti. Muhtemelen sesimdeki gerginlikten dolayı. "Ondan uzak dur," diye emrettim, çünkü kaşmakta olan evsiz bir çocuğun ihtiyacı olan şey buydu. Ona emir veren daha fazla yetişkin. Ona ne yapması gerektiğini söyleyen. Hayatını yönetmeye çalışan. Ya da, daha doğrusu, ondan faydalanmak.

Yavaşça ayağa kalktı ve ben çok ileri gittiğimi fark ettim. Onu kaybedecektim.

Avuç içlerimi göstererek iki elimi de kaldırdım. "Bekle-"

Ama tavşan gibi kaçtı. Eşyalarını ve kahvaltısını geride bırakarak sokaktan aşağıya doğru kaçtı.

İyi iş, Davidson.

Bir öp tenekesini devirmesini, köşeyi dönmesini ve eşyalarını toplayıp çöp konteynerinin arkasına koymadan önce Merkez'e doğru ilerlemesini izledim. Geri dönecekti. Ve karşılaşmamız tamamen bir kayıp değildi. Daha iyi bir ifade bulamazsam, onun *kokusunu almıştım*. Duygusal parmak izini. Frekansını. Onu hissedebiliyordum. Geri dönmezse, onu bulmak için bunu kullanabilirdim. Ben bir tazi gibiydim. Sonuna kadar.

6

İyi kardeş mi yoksa kötü kardeş mi olduğumu asla hatırlayamıyorum.

-T-SHIRT

Misery'nin yanına gittim. Bay Farrow sayesinde artık kendine ait bir araba garajı vardı. Geri döndüğümüzde onu tekrar görmek ne kadar hoşuma gitmişti. Kıpırmızı, pırıl pırıl ve emirlerimi yerine getirmeye hazırdı. Üniversitedeyken bu tanıma tam olarak uyan başka bir nesnem daha vardı ama titreşimliydi. Ve cebime sığıyordu. Ve adı kesinlikle Misery değildi. Oldukça uygun bir şekilde Han Solo olarak adlandırılmıştı.

İstasyona Misery ile gittim. Jeep'le. Ve muhtemelen biraz da duygu.

Parker, Erkek Arkadaş Lyle ile görüşmeme izin vermişti ve davaya bakan dedektif biraz şaşırmış olsa da itiraz etmedi. Beni çok perişan, çok yıkılmış bir Lyle Fiske'nin beklediği görüşme odasına götürdü.

Ve hiç şaşırmadığım bir şekilde, adam yeni sürülmüş bir kar küreme aracı kadar masumdu. Kaputunun altı biraz kirli olabilirdi - kar küreme araçlarının kaputları var mıydı?

-Ama çok kullanılmış. Düzenli yağ değişimi olmadan.

Görüşme odasında masaya kelepçelenmiş bir şekilde oturuyordu. Onu tekrar zapt etmek zorunda kalıp kalmadıklarını merak ettim.

Başını kaldırıp bana baktığında, soluk karamel gözleri durumu tam olarak kavrayamamış gibiydi. O başka bir yerdeydi. Koyu kumral saçlarının üzerinde uyumamıştı ve Parker'ın bana söylediğine göre onu bir gece önce tutuklamışlardı. Muhtemelen tüm zaman boyunca volta atmıştı, bu da masumiyetinin kesin bir işaretiydi. Sadece suçlular tutuklandıktan sonra uyur.

"Bay Fiske," dedim elimi uzatarak. "Ben Charley Davidson, APD için çalışan bir özel dedektif ve danışmanım. Davanızı incelemek üzere işe alındım."

İlk başta elimi tutmadı. Onun yerine otuz saniye boyunca elime baktı ve sonunda elimi tuttu.

"İşe mi alındın?" diye sordu, son bir hafta içinde başına gelenleri anlamaya çalışarak.

Envanter çıkarmak için durdum. Kız arkadaşı bir haftadan kısa bir süre önce akşam 6 ile 11 arasında arabasında öldürülmüştü. Parker'ın bana verdiği rapora göre, Lyle öldürüldüğü gece Emery Adams'a evlenme teklif edecekti. Mucizevi bir şekilde arabasını ıssız bir yerde bulmuş ve polisi kendisi aramış. Arabanın her yerinde parmak izleri bulundu ve Emery'nin kanı her yerindeydi. Bu da yetmezmiş gibi, çift bir gün önce tartışırken görülmüştü.

Bu hiç kolay olmayacaktı.

"Evet, beni işe alan insanlar" - Lyle'in ya da başka birinin bilmesini istemeyenler

"Size karşı yapılan suçlamalardan masum olduğunuza kesinlikle inanıyorum."

Yumuşak bir kahkaha attı, ses hiçbir mizah içermiyordu. "Sanki bir şey fark eder de."

İçeri girdiğimde onun alaycı biri olduğunu düşünmemiştim. Ona bir şey olmuştu. Bir şey onu evrenle karşı karşıya getirmişti.

"O gece neler olduğunu bana anlatabilir misin?"

"Kız arkadaşım öldürüldü ve benim yaptığımı düşünüyorlar. Bu yüzden burada değil misin?"

"Ama sen yapmadın?" Sadece kayıtlara geçmesi için tepkisini ölçmek amacıyla sordum.

Cevap vermek yerine, o unutulmaz solgun gözlerini bana dikti ve "Gerçekten önemli mi?" diye sordu.

Alaycılığı içimde bir merak uyandırdı. Düşmanlığını anlamak için geçmişini daha derinlemesine, çok daha derinlemesine incelemem gerekiyordu. İyi bir adam olduğu hissine kapıldım. Sonra tekrar, Nick Parker ile arkadaş olmuştu. Belki de hislerim bu sefer yanılıyordu.

"Bay Fiske," dedim, bana biraz da olsa güvenmesini sağlamaya çalışarak, "beni en iyi arkadaşınız olarak görmeye çalışın. Ben sizin için buradayım ve bunu sizin yapmadığınızı kanıtlayabilecek biri varsa o da benim."

"Benim zaten bir avukatım var. Vergi mükelleflerinin parasının satın alabileceği en iyi kamu avukatı olduğunu duydum."

"Christianson. O iyidir," diye güvence verdim. "Daha fazla zaman isteme konusunda bize biraz kolaylık sağlayacaktır."

"Daha fazla zaman mı?"

Kollarımı masanın üzerinde kavuşturdum. "Mahkemeye çıkmadan önce."

"Yani, burada daha uzun süre oturmamı mı istiyorsunuz? Beni kefaletle serbest bırakmış değiller. Kendi evimin rahatlığında parmaklarımı oynatacak değilim ya, ne fark eder ki?"

"Devletin bu işi aceleye getirmesini istemiyorum." Şimdi Parker'ın kariyeri için endişeleniyordum. Eğer bu iş mahkemeye taşınırsa, arkadaşı için her şeyi riske atmış olacaktı. "İş oraya gelmeden çok önce davalarını engellemeyi umuyorum, o yüzden en iyisini umalım."

Alay etti. "Hepiniz aynısınız. Umuda bel bağlıyorsunuz. Birinin masum olmasının hayatını hapiste geçirmeyeceği anlamına gelmediğine inanıyorsunuz."

Tamam. Artık umuttan bahsetmek yok. Açık konuşmak istiyordu, bunu yapacaktı. "Eyalet sana bir anlaşma önerecek. İtiraz etmezsen muhtemelen ölüm cezasını masadan kaldıracaklar. Ya da öyle bir şey. Sonra sana cevap vermen için belli bir süre verecekler. Yada yada. Standart operasyon prosedürü. Gerekirse, ben bu işi çözene kadar ilk anlaşmayı bile teklif etmemelerini sağlayabiliriz."

"Bunu halledecek misin?" diye sordu, tıpkı oyun parkındaki bir grup çocuğun ağaçlarda bir kaplumbağa yakaladıklarını söyledikleri zamanki kadar şüpheliydim. Onları takip etmemi sağlamak için bir numaraydı ve bunu biliyordum. O da kandırıldığını düşünüyordu ve onu başka türlü nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Suçlamaları düşürmem gerekiyordu. Belki o zaman bana güvenirdi.

"Sadece söylüyorum, benden haber alana kadar hiçbir şey imzalamayın."

"Emery'yi benim öldürmediğime inanıyorsanız, neden onların anlaşmasını kabul edeceğimi düşündünüz?"

"Bu teklifi bir kez yaptıklarında, muhtemelen bir daha teklifte bulunmayacaklar ve her şey mahkemeye taşınacak. İdam cezasıyla karşı karşıya kalabilirsiniz. Bunu masadan kaldırmak, parayı alıp kaçmak için iyi bir teşviktir. Sadece cazibesine kapılmayın."

"Heyecanımı uzak tutmaya çalışacağım."

"Tamam, ilk soru: Emery'nin arabasını nasıl buldun?"

"Onlara zaten söyledim, telefonumda bir uygulama var. Onu bu şekilde buldum."

"Yani telefonu olay yerinde miydi?"

"Evet. Şarj cihazına takılı. Ve onunki araba kapalıyken bile şarj etmeye devam eden türden. Kaybolduğu gece buldum."

Kağıtları karıştırdım. "Tamam. Yani Arkadaş Bul uygulaması sende var. Onun her an nerede olduğunu bilmeni sağlayan uygulama." Kirpiklerimin altından başımı kaldırıp baktığımda öfkesi yükseldi.

"Bu onun fikriydi. Telefonuma koymamı istedi. Eğlenceli olacağını falan düşündü, bilmiyorum. Sormadım bile."

Tanrım, çok alıngandı. "Telefonunda senin için de bir tane var mıydı?"

"Evet, sanırım. Bilmiyorum."

"Ama nasıl görüldüğünü görebilirsin."

Bakışları tekrar bana döndü. "Nasıl olduğu umurumda değil görünüyor. Onu takip etmiyordum. Bu onun fikriydi."

"Lyle," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. "Sana yemin ederim, ben senin tarafındayım. Ben sadece bir adım önde olmaya çalışıyorum."

Bu davadaki dedektif, çünkü o iyi biri. Bu konuda hiç şüpheleniz olmasın."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri sulanmıştı, sonra onları sıkarak kapattı ve başparmağı ile işaret parmağıyla ovuşturdu. İçindeki hayal kırıklığının dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum.

"Lyle." Anne sesimi kullandım. Bana baktığında, "Bu suçlamaları yenmek için en iyi şansın benim. Benim işim bu. Beni tutan insanlar bunu biliyor, bu yüzden saçmalamayı kes ve sana yardım etmeme izin ver."

Ağzı düz bir çizgi halinde inceldi ama parmaklarıyla yüzünü ovdu, her hareketinde zincirler şingirdiyordu, sonra başını salladı. "Kasabada olmamam gerekiyordu." "Bu doğru. Babanın evinde olman gerekiyordu. Florida'da evlendiniz ama kalmaya mı karar verdiniz?"

Sakinleşmek için bir süre daha bekledi ve sonra açıkladı. "Gidemedim. Havaalanına gittim, kamyonumu park ettim, servise bindim. Gitmeye niyetliydim ama içeri girdiğimde yapamadım. Bir şeyler doğru gelmiyordu."

Şimdi konuşuyorduk. "Ne?"

"Emery. Belki de üzgündü? Mesafeli miydi? Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama kaybolmadan önceki iki hafta boyunca kendinde değildi. Bir sorun olmadığına yemin ediyordu ama uzaklaştığını hissedebiliyordum."

O duyguyu biliyordum.

"Ayrıca, bu babamın beşinci evliliği idi. Öyle bir zaman gelir ki, bir oğul ayağını yere vurmak zorunda kalır."

Sırıttım. "Katılıyorum. Ebeveynler," dedim gözlerimi devirerek.

Artık bir yere varıyorduk, sonraki bir saat boyunca başka bir taşkınlık yapmadan onu sorgulamama izin verdi, ancak onu tüm suçlamalardan akladığımda beni boğacağından bahsetti, sadece prensip olarak. İnsanları kargaşa ve şiddete itme eğilimim vardı.

Ama her şeyi açıkladı. Dedektif Joplin'in Parker'a attığı her şeyi Fiske açıklayabiliyordu. Joplin'in bu sefer aceleci davrandığını düşünmeden edemedim. Açık ve kapalı her zaman geniş ya da dar değildir. Her davada incelikler vardır. Jüriyi bir tarafa ya da diğerine çekebilecek tutarsızlıklar. Fiske aleyhindeki tüm ikinci derece kanıtlara rağmen avukatının onu beraat ettirebileceğinden emindim. Ama kesinlikle bir kamu avukatından daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Parker arkadaşına yardım etme konusunda ciddiye, işe oradan başlamalıydı.

"Seni yakında gözaltı merkezine götürecekler. Daha fazlasını öğrendiğimde ortaya çıkacağım." Başını salladı.

"Son bir şey daha," dedim güvenlik görevlisi beni dışarı çıkarmadan hemen önce. "Ne kadar zaman önce senden telefonuna Arkadaş Bul uygulamasını indirmeni istedi?"

"İki haftadan biraz fazla bir süre önce. Neredeyse o gün uzaklaşmaya başladığında."

İlginç.

"Evlenme teklif edecektim," dedi ve beni tekrar durdurdu. "Havaalanından ayrıldığımda evlenme teklif edecektim ama ona ulaşamadım."

"Onu kaç kez aramaya çalıştın?"

"En az bir düzine. Mesaj üstüne mesaj bıraktım ve ondan daha fazla mesaj attım. Sebebimin bu olduğunu söylediler. Onu bulamadığım için aldattığını düşündüm, peşine düştüm ve öldürdüm." Sesi son kelimedede kesildi.

Kalbim gibi.

* * *

Seslenmek için Bob Amca'nın ofisine uğradım ama toplantıdaydı. Ben de masasına beni aramasını isteyen bir mesaj bıraktım. Ona Emery Adams davası hakkında ne bildiğini sormak istiyordum. Raporlar bir şeydi, ama deneyimli bir dedektifin içgüdüğü başka bir şeydi.

Mesajımı, beşinci kalbin yarısına geldiğimde bir tutuklama emri olduğunu fark ettiğim bir kağıt parçasının üzerine küçük kalpler çizerek bitirdim. Tutuklama emrini sakince katlayıp bir kenara ittikten sonra aynı mesajı gerçek bir not defterine yazdım. Masasında böyle bir şey olduğunu kim bilebilirdi ki?

Daha sonra, Emery'nin arabasını bulduktan sonra Lyle Fiske'nin çağrısına cevap veren ilk memuru aramaya gittim, ancak vardiyasının daha sonra başladığını öğrendim. Yine de başlamam için elimde çok şey vardı. Emery Adams'ı kimin öldürdüğünü bulmaya her zamankinden daha kararlı bir şekilde karakoldan ayrıldım. Lyle'a karşı suçlamaları düşürmenin tek yolu bu olabilirdi. Garrett'ın kamyonetini park yerinde gördüğümde tam da bunu yapmaya gidiyordum. İçinde de o vardı.

Garrett eski bir askerdi ve Bip Ekibi'nin sertifikalı bir üyesi oldu. Daha önce

ve ona çok şey borçluydum. En çok da bir teşekkür.

Ona doğru yürüdüm ve beni açıkça görmesine rağmen pencereye vurmak zorunda kaldım. Kar püskürüyordu ve saçlarıma yaptığı şeyden zevk aldığını hissettim.

Sonunda sırttı ve camı indirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Şüphelenerek sordum. "Beni mi takip ediyorsun?" Bu yoldan daha önce de geçmiştik.

"Bu sefer değil, tatlı yanaklar." Orantısız bir sırıtışla beni şerefletirdi. Pislik herif. Bu sırıtışın insanlara ne yaptığını biliyordu. Çoğunlukla da kadınlara.

"Ama bir gözetleme görevindesiniz, değil mi?"

"Sayılır."

Özel bir talep olmadıkça ya da eski patronu Javier'in işi azaldıkça artık tahvil şirketi için çalışmıyordu, bu yüzden "Kimin için?" diye sordum.

"Annen," dedi bana aynı sırıtışı göstererek. "Ölü insanlarla da konuşabiliyor musun?"

Göğsünden yumuşak bir kıkırdama çıktı. "Pek sayılmaz."

O sırada Bob Amca iki üniforma ve kelepçeli bir suçlu ile dışarı çıktı. Garrett onlara odaklandı ve ben de suçlunun kim olduğunu merak ettim. Belli ki çoktan tutuklanmıştı, o halde izleyecek ne vardı?

Bu gerçek içimde doğru olmayan bir şeyler olduğunu düşündürdü ama bu konuyu kapatmaya karar verdim. Eğer bilmemi isteseydi, bana söylerdi. Bilmek isteseydim, onu boyun eğene kadar soru bombardımanına tutardım. Ben de öyle yaptım.

"Seni gördüğüme sevindim," dedim onun yerine.

Bana şüpheli bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Evet. Sadece sana teþekkür etmek istedim."

Bu sefer gümüş bakışlarını tüm gücüyle üzerime dikti. "Ne için?"

"Bilirsin işte, New York için."

"Bir şey değil, ama henüz sana vermedim."

O zaman gülmüştüm. "Benim için oradaydın ve gerçekten minnettarım."

Uzun bir süre baktı, bir bileği gevşekçe direksiyon simidine dayanmıştı.

Sessizliği ilk ben bozdum. "Sadece size teþekkür etmek istedim."

"Bir şey değil, güzelim."

Gözlerinde gördüğüm takdir karşısında kalbim kabardı. Benimle tanıştığından beri çok şeye katlanmış, çok şey yaşamıştı ve baş belası olsa da çok iyi bir adamdı.

Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ama yine de hedefimi vurma şansım yoktu, bu yüzden bana doğru eğildi, böylece sakallı yanağına yumuşak bir öpücük kondurabildim. Ama son anda başını çevirdi ve dudaklarım onunkilere kondu.

Yine de onu öptüm, alçağı, kısa ve tatlı.

Kendimi tekrar yere bıraktığımda, başını eğmeden önce bana şaşkınlıkla baktı. "O şeytanına söyle, gözünü senden ayırmasın."

"Yapacağım." Yapmazdım tabii ki. Reyes yarı iblis olduğu gerçeğinden pek hoşlanmazdı. Onu yarı düşmüş melek olarak düşünmeyi tercih ederdim. Kulağa çok daha egzotik geliyordu. Daha egzotik mi?

Bir parçam Garrett ve Reyes'in son zamanlarda sık sık birlikte çalıştıklarını fark etmekten kendini alamadı. Tıpkı Osh ve Reyes gibi. Ve hatta Angel ve Reyes gibi. Ben sadece

Umarım Garrett'a ağırlığınca altın ödüyordur.

Ona son bir el salladım ve sonra Misery'ye doğru koştum. Teşekkür etmem gereken birkaç kişi daha vardı, bunların başında da FBI'dan arkadaşım Kit geliyordu. Ve kız kardeşim Gemma. Ve Bob Amca. Koridorun hemen karşısında oturduğu için onu her gün görüyordum ama yaptığı her şey için ona henüz gerçekten teşekkür etmemiştim. Tıpkı Garrett ve Osh gibi Ubie ve Cookie de New York'ta benimle birlikte olmak için hayatlarını askıya almışlardı. Hepsine çok şey borçluydum.

Ofise dönerken Kit'i aramaya karar verdim. Bluetooth'un onun sesini Misery'nin iç organlarına kadar iletmesine izin verdim.

Telefonu açtığında "Özel Ajan Carson," dedi. Tam bir profesyoneldi. Ben de profesyonel olabilirdim. Cookie ve ben daha o sabah profesyonelce davranmamış mıydık? Bu kanıt değil miydi?

"Hey, SAC," dedim profesyonelliği bir kenara bırakarak.

"Hey, Davidson, nasılsın? Döndüğünden beri senden haber alamadım."

"New York'ta o adamın beynimi uçurmasını engellediğinden beri mi?" O adam tüfeğini gerçekten seviyordu.

"Evet, o aileyi kurtardın, o yüzden ödeştik diyelim."

"Anlaştık."

Biz konuşurken, Dolby 5.1 Surround Sound'da bir kadın çığlığı duydum ve Kit'in ofisinden mi yoksa Misery'den mi geldiğini anlayamadım. Misery genellikle kadınsı bir sesle çığlık atmazdı. Halestorm dinlemediğim sürece genellikle gürler ve çok daha düşük bir oktavda bağırırdı.

"Neredesin?" Ben sordum.

"Beni aramıştın, hatırladın mı? Ofisimdeyim. Ve bir dahaki sefere aradığınızda, operatöre teslim olmak isteyen bir Top Ten olduğunuzu söylemek istemeyebilirsiniz."

"Dikkatini çekti, değil mi?"

"Evet, buralarda bu tür şeyleri oldukça ciddiye alırlar. Şanslısınız ki şu anda En Çok Aranan On Kişi listesinde bir kadınıımız yok."

"O zaman büyük bir sorun olmamalı, değil mi?" Misery'nin etrafına bakındım, emin olmak için tüm köşe bucakları kontrol ettim. Çığlıklar kesinlikle Kit'in ofisinin genel çevresinden geliyordu. "Hey, kim çığlık atıyor?"

"Çığlık mı?"

"Ofisinde. Yanında kim var?" "Ne demek istiyorsun?"

"Birisi çığlık atıyor. Yüksek sesle. Kaçıramazsınız. Tabii..." Belli ki Kit'in ofisinde ölmüş bir kadın vardı. Louie adında birine son derece kızgın olan biri. "Louie kim?"

Bir sonraki konuşmasında sesi yumuşaktı ve sanki ahizeyi eliyle kapatıyormuş gibi biraz boğuktu. "Ofisimdeki diğer tek kişi Özel Ajan Louie Guzman. D.C.'den bir dava için burada. Neden?"

Sesindeki merakı duyabiliyordum. Bu iş eğlenceli olmaya başlamıştı. Geçiş hakkına sahip olduğuna karar vermiş beyaz bir Honda'yı kıl payı kaçırdım. Sürücü beni tersledi. Ne oluyor be? Ben kavşakta düz gidiyordum, o ise sola dönüyordu. Kavşağa girdiğimizde ışık kırmızıya döndü diye geçiş hakkı onda mıydı?

"Yol hakkı hâlâ bende idi!" Bağırarak ona arkamı döndüm, ama gerçekten geçiş hakkına sahip olanlar ona T-bon yapmadan önce altı şeritli trafikte hızla ilerledi.

Kit bana, "Bazen ehliyetinin hâlâ sende olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Değil mi? Bu bir gizem."

"Peki, çılgınlıklar?" dedi tekrar, sessiz bir şekilde. "Ajan Guzman telefonda."

"O zaman kiminle konuşuyorsa gerçekten yansıtabilir. Sanki ofisinizdeymiş gibi." Şaka yapıyordum elbette. Kadını benden başka kimse duymadıysa, o gitmiş ve diğer ajana bağıırıyordu.

"Öyle mi?" Kit sordu. "Ne diyor?"

"Çoğunlukla tehdit ediyor. Louie'ye kafasını kıcıından çıkarmasını ve cesedini bulmasını söylüyor. Ve bunu güneyli aksanıyla yapıyor, bu yüzden biraz komik. Mucho grande mocha latte. Ekstra krem şantili. Ekstra sıcak," dedim tezgâhın diğer tarafındaki baristaya. Yemek için durmuştum.

Kit canlanmış gibiydi. "Neredesin?"

"Uyduda."

"Uğrayabilir misin?"

"Elbette."

"Ve bana da onlardan bir tane getir." "Tamamdır."

7

*Bana göre, insanları bu şekilde zorlamak insanlık dışıdır.
kahve için gerçek bir tıbbi ihtiyacı olan kişilerin sırada beklemesi
Görünüşe göre bunu bir tür eğlence faaliyeti olarak gören insanların arkasında.*
-DAVE BARRY

Kit'in ofisine gitmek için her zamanki bürokrasiden geçmem gerekti. Metal dedektörü. Üst araması. Çıplak arama, ama sadece ben istediğim için. Adam ateşliydi.

Güvenliği geçtiğimde Kit'in ekstra sıcak venti mocha lattesi artık ekstra sıcak değildi. Daha çok Skywalker sıcaklığındaydı. Luke Skywalker ılıkılığı.

Gıcır gıcır takım elbiseli hoş bir kadın bana Kit'in ofisi yerine bir konferans salonunu gösterdi. İçeri girdim ve elinde şef bıçağı olan bir kadınla neredeyse yüz yüze çarpışıyordum. Çok kızgındı. Bağırıyordu. Bıçağı sallıyordu. Birinin annesini aramakla tehdit ediyordu ama sadece son çare olarak çünkü kadından nefret ediyordu.

Ben neler olup bittiğini anlamaya çalışırken Kit de Özel Ajan Guzman'ı meşgul ediyordu. Kadının orada durduğumu fark edebileceğini düşündüm, ama beni dinlemeyecek kadar laf kalabalığına dalmıştı, ben de yanına gittim ve Kit'e kahvesini uzattım.

"Davidson," dedi Kit, beni yeni fark etmiş gibi yaparak. Fincanı aldı ve beni kocaman bir kucaklamanın içine çekti.

Kit daha önce görülmemiş bir duygu yoğunluğu gösterirken, diğer ajan yüzünde cana yakın bir gülümsemeyle geride durdu. İçinin titrediğini hissettim.

Geri çekildiğinde gözleri de parıltıyordu. "İyi olmana çok sevindim."

Ciddiydi. Şoku atlatmam biraz zaman aldı. Ayrıca dudak okuyordum, bu yüzden ne dediğini sadece tahmin edebiliyordum. Ölen kadının günlerce süren ciğerleri vardı. Kit, "Cehenneme gideceğin için kızgınım," diyebilirdi ama bana neden böyle bir şey söylediğini bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla böyle bir içgörüye sahip değildi.

Boğazını temizledi ve omuzlarını dikleştirdi. "Bu Özel Ajan Guzman," dedi ve beni bir çocuk gibi fiziksel olarak ona doğru çevirdi. Çıldırmamaya çalıştım.

Özel Ajan Guzman'ı gerçekten görmek zordu. Kadın onun yüzündeydi. Suratının içindeydi. Bağırıyordu. Ona bağırıyordu. Ama kadının belinden bir el çıktı, ben de onu tuttum ve selam verenin ajan olması için dua ettim. O noktada bunu söylemek zordu.

Suç ortağı içeri girerken Kit, "Nguyen," dedi. Ajan Nguyen ve ben hiç bağ kurmamıştık.

İki erkek ajan el sıkıştı, sonra sıra bana geldi. Ajan Nguyen'in bakışları üzerimdeydi. Sıkı bir selam verdim ve Nguyen'in bana ısındığı hissine kapıldım. Onun

Gülümsemesi eskiden bana sunduğundan daha az asit içeriyordu ama ondan alabileceğim tek sıcaklık buydu.

Bir sandalye seçtim ve oturmaya başladım.

Sandalyeyi altımdan çekti ve kendine aldı.

Oh, evet. Onu tamamen kazanıyordum. Discovery Channel'da FBI cinsinin sevgisini arkadaşlarına sopa atarak gösterdiğini anlatan bir program vardı. Çiftleşme ritüelleri daha da garipti.

Kit ve Guzman da birer sandalye aldı, ben de bana hafifçe ters ters bakan Ajan Nguyen'in etrafından dolaştım ve herkesin karşısına oturdum. Bu hiç de korkutucu değildi.

Üçü de bana baktı. Kit fincanının arkasından beklenti içindeydi. Nguyen sabırsızca. Ve Ajan Guzman merakla.

"Evet," dedim ellerimi birbirine kenetleyerek ve muhtemelen gereğinden biraz daha yüksek sesle konuşarak, "Eminim hepiniz bu toplantıyı neden düzenlediğimi merak ediyorsunuzdur."

Yeni adam ona soru dolu bir bakış atarken Kit sıırtmaya devam etti.

"Davidson bir özel dedektif," dedi Kit ona. "O zaman zaman bizim için bazı işler yapıyor."

"Özel dedektif mi tutuyorsunuz?" diye sordu şaşıırarak.

"Kiralamak ödeme yapmak anlamına gelir," diye düzelttim. "Bu daha çok gönüllü bir şey."

"Ah." Neden orada oturduğumuzu anlamış gibi başını salladı.

Kit, "Bayan Davidson kısa süre önce karınızın kayboluşuyla ilgili bazı ilginç bilgilere ulaştı," dedi.

gölümsememi sabit tutmak için zorlamak zorunda kaldım.

Yüzüne bağırın kadının adamın dolabından bir iskelet, neredeyse kesinlikle ölmüş bir eş olduğunu düşünmediğimden değil, ama Kit'in bunun nasıl sonuçlanmasını istediğinden emin değildim. Adamın karısını öldürdüğünden mi şüpheleniyordu? Ve ne zamandan beri bana Bayan Davidson diyordu?

"Anlamıyorum," dedi, en az benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu.

Bayan Davidson.

"Mandy'nin davasına bakmasını mı istiyorsunuz?" Bayan Davidson.

Kit başını salladı. "Hayır, sanırım bu bilgi Bayan Davidson'ın kucağına düşüverdi."

Bayan Davidson'a gittiğimi bilmek bir şeydi.

"Bir kayıp vakası hakkında bilgi nasıl New Mexico, Albuquerque'de bir özel dedektifin kucağına mı düştü?"

Bunun yüksek sesle söylendiğini duymak tamamen başka bir şeydi. "Savunmaya geçmenin bir nedeni var mı?"

Belki de tirelemeliyim.

"Savunmaya geçmem gerektiğini düşünmeniz için bir neden var mı?" Davidson-Farrow.

"Sen söyle."

Bayan Davidson-Farrow.

"Bu yüzden mi buradayım?" Genç ajan sandalyesinden fırladı, hareketleri keskin ve şiddetin sınırındaydı. "Beni bu yüzden mi buraya getirdiler?"

Ajan Nguyen de ayağa kalkmış, dengesiz meslektaşını bastırmak için kendini hazırlamıştı. Ama o sıralarda ben

başka bir şey fark etti. Kadın çığlık atmayı bırakmıştı. Neredeyse ajanın baktığı kadar merakla bana bakıyordu.

"Sonunda," dedi kollarını kavuşturarak, bıçak göğüs kafesinin üzerinde duruyordu. Ayak parmaklarına vurdu ve bekledi.

"Eee?" Kit de bekleyerek bana sordu.

Kit'ten bir işaret gelmesini umarak umursamaz bir gülümseme için derinlere daldım. Herhangi bir işaret.

"Aman Tanrım," dedi kadın kollarını havaya kaldırarak. "O herkesten daha fazla şey bilmiyor."

Ona odaklandım. "O zaman anlat bana."

"Birinin davamla ilgili yeni bir bilgi edindiği her sefer için beş sentim olsaydı..."

Onu görebildiğim hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu ve gözlerindeki retinaları yakacak kadar parlak olmam da umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Gidenlerin çoğu, bir ödül karısının para saçması gibi ışık saçtığını hemen fark ederdi. Bu da genellikle karşı tarafa geçmek istemelerine neden oluyordu. Ben alevdim. Onlarsa pervaneydi.

Belki de antenleri kırılmıştır.

"Bana ne olduğunu anlat," dedim usulca. Başındaki künt cisim travmasını ya da saçlarını ve soluk pembe bornozunu kaplayan kanı fark etmemek zordu.

Kadın da dahil olmak üzere herkes durmuş bana bakıyordu.

"Bana ne olduğunu anlat," diye tekrarladım.

"Sen-" İstemsizce öne doğru bir adım attı ve şimdi kalçaları konferans masasının yarısına kadar girmiş bir şekilde duruyordu. "Beni görebiliyor musun?"

Başımı salladım.

"Nasıl?" diye başladı ama fikrini değiştirdi. "Neden-? Bekle, hayır." Bir an düşünmek için başını eğdi, sonra tekrar yukarı baktı. "Nesin sen?"

Seyircilerimize şöyle bir baktım. "Şu anda bunu söylemek zor."

"Kiminle konuşuyor?" diye sordu ajan.

Ajan Nguyen tekrar yerine oturdu ve tırnaklarına baktı. Kit sırttı ve lattesinden bir yudum daha aldı.

"Bedeninin nerede olduğunu biliyor musun?"

Kadın bana göz kırptı, onunla konuştuğumdan emin olmak için arkasına baktı, sonra tekrar bana odaklandı ve başını salladı.

"Seni kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Medyum mu?" diye sordu ajan, her zamankinden daha sinirli bir şekilde.

"Medyum değil," dedi Kit, o kadar sakın ve kendinden memnundu ki neredeyse kıkırdayacaktım. "Bir dahi."

"Arka bahçemizde. Ve hayır, o yapmadı," dedi kadın ben sormadan. Sonra kocasına döndü. "Psikopat, ucube kız kardeşi bana ilaç verdi, sonra da Kentucky Güzeli kupamla kafama vurdu. Kimsenin kayıp olduğunu fark etmediğine inanamıyorum."

Bir aksan tespit ettiğimi biliyordum.

"O, en kötü dedektif gibi. İki yıldır ona beni kimin öldürdüğünü söylemeye çalışıyorum." Ve gitti. "İki lanet yıl. Kendimi savunmaya çalıştım." Bıçağı bana doğru salladı.

Başımı sallayarak devam etmesi için onu cesaretlendirdim.

"Ama delilikle mücadele etmek zor, biliyor musun? Kadın tam bir deli."

Yani, *bok* tamamdı, ama *sikiş* değildi. Güneyli Baptist **olmalıydı**.

"Batshit. Büyük bir *B* ile. Ve sonra onunla birlikte taşınır eve bakmasına yardım etmek için. Hemen taşınır." Ya da belki Katolik.

"Sanki buranın sahibiymiş gibi. Ve işte buradayım, papatyaları itiyorum. Ve ne düşündüğünü biliyorum." Yüzünü benimkine doğru eğdi. "Ama bunu gerçek anlamda söylüyorum. Kelimenin tam anlamıyla papatyaları itiyorum."

O bunları aklından çıkarırken ben de mevcut bilgileri aktarmaya karar verdim. "Kız kardeşin yaptı," dedim.

Yeteneğim konusunda şüpheleri olduğunu söylemek hafif kalırdı. Yüzündeki alaycı ifade metalin pasını silip süpürebilirdi.

"Onları cesedimin üzerine yerleştirdi."

"Ve karınızı arka bahçenize gömdü."

"Zaten gülmüş olmasına rağmen son gülen o oldu. Yani, merhaba. Ben ölüyüm, değil mi? Ama hayır. Bu yeterli değil. Her şeyi olurluna bırakamaz. Son bir 'siktir git' demesi gerekiyor."

"Kız kardeşin senin yanına taşındığında bir papatya bahçesi kurmamıştı, değil mi?"

Eninde sonunda temsilcinin dikkatini çekeceğimi biliyordum ama bahçeden bahsettiğimde yüz ifadesi pek de planladığım gibi olmadı. Yüz hatlarını aydınlatan bir anlayış yerine, morun hoş bir tonuna dönüştü. Bu tonu daha önce hiçbir insanda görmemiştim ve acaba

o fark etmeden bir resim çekebilirdi. Araştırma amaçlı.

"Bu kabul edilemez bir durum," dedi.

"Gördün mü!" diye bağırdı, bıçağı ona doğrultarak. "O. Will.

Hayır. Dinleyin."

"Ajan Guzman," diye başladım.

"Hiç zahmet etme," diye araya girdi. "Dinlemez. Hayatımda tanıdığım en dik kafalı, en inatçı eşektir."

Geniş laf dağarcığımı taradım ve hiçbir şey bulamadım. "At-shass nedir?" diye sordum.

Uzun bir iç geçirdi. "Söylediğimiz bir şeydi. Louie ilk buluşmamızda ona böyle dediğime yemin etti. Ben bilemem. Kafam iyiydi ve belli ki ona göt demeye çalışıyordum. Kışımından çıktı ve yapıştı."

Arkadaşlarıyla birlikteyken kocasına inatçılığının çirkin boğa kafasını ortaya çıkardığını işaret etmek için bunu bir şaka olarak kullandığını açıklarken, Guzman'ın yaptığı bir-sekizliği fark etmeden edemedim.

Bu kelimeyi yüksek sesle söylediğimde yüzü soldu. Ne yazık ki. Güzel mor gitmişti. Ama Ajan Guzman kendine geliyordu.

Kit'e baktım. "Bize biraz izin verir misin?"

"Oh, hayır." İşe koyulmaya hazırmış gibi elindeki mocha latteyi bir kenara bıraktı. "Bu benim en sevdiğim kısım."

"Favori bir bölümün var mı?" Yaptığımızı fark etmemiştim Bu, onun en sevdiği bölüm olması için yeterince sık.

"Evet. Birkaç dakika kendi kendine konuşuyorsun, etrafımızdaki havayla pazarlık etmeye çalışıyorsun, bazen yalvarıp yakarıyorsun,

ve sonra bu akıl almaz vahiylerle ortaya çıkıyorsunuz. Sonra bizi asla gitmeyi düşünmeyeceğimiz yönlerle gönderiyorsunuz ve birdenbire dava, dava her ne ise, çözülüyor. Sihir gibi. Oh hayır, tatlım. Erken emeklilik için bunu kaçırmazdım."

"Ve şimdi," diye devam etti Mandy, söylenmeye yeni başlamıştı, "orada oturacak ve burada olduğumu bilmiyormuş gibi davranacak. Tıpkı daha önce olduğu gibi. Her zamanki gibi. Diğer her şey ve herkes önce gelir. Onun dikkatini çekmeye çalışmak, aslanın ağzından diş çekmeye çalışmak gibi bir şey. Yüzünü bıçakladığım bile oldu."

Ona geri döndüm. "Onu yüzünden bıçaklamaya mı çalıştın?"

"Denemedim." Bana olumsuzlayıcı bir işaret salladı. Kızda cesaret vardı. "Denedim. Birçok kez." Yanında taşıdığı bıçağa baktı. "Bu şey elime aldığım günkü kadar işe yaramaz. Ben de Cin'i yüzünden bıçaklamaya çalıştım. Yaklaşamadım bile ama omzuna sapladım."

"Kendini savunmak için söylüyorum, sana ilaç verilmişti." "Doğru."

"Aklın başında olsaydı, eminim ki onu yüzünden bıçakladı. Birçok kez."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi burnunu çekerek.

Onu teselli etmek için sırtını sıvazladım. "Yüzü bir kevgir gibi iki katına çıkabilirdi."

"Ah, teşekkürler."

"Bir yere varabildin mi?" Kit sordu ama o sırada Guzman'ın tepkisini fark ettim.

"Mandy her zaman onu görmezden gelirsem yüzüme bıçağı saplayacağını söylerdi. Bu bir şakaya dönüştü."

Şaka yapılan günlerin çoktan geride kaldığını söylemeyi düşündüm ama kızın onu yüzünden bıçakladığını bilmesine gerek yoktu. Hem de birkaç kez. Neyse ki bıçağı da kendisi gibi ölümsüzdü.

"Bak," dedi Guzman, zihni hızla akarken daha da sakinleşerek, "kız kardeşim şehir dışındaydı."

"Mükemmel bir mazeret," dedi Mandy. "Kimse kontrol bile etmedi."

Ciddiyim. O hiçbir zaman şüpheli bile olmadı."

Tekrar Guzman'a baktım. "Emin olmak için kontrol ettin mi?" "Neyi? Hayır. Neden kendi kız kardeşimin mazeretini kontrol edeyim ki?" "İşte bu," dedi Mandy, Guzman'ın üzerine atlamadan hemen önce.

Onu. Ona doğru uçtu, ama tekmeleyerek geri geldi. Ve çığlık atarak. Ve bıçaklayarak.

Eğer bunu benimle denerse, canımı yakacaktı.

"Bayan Guzman!" Dikkatini çekmeye çalışarak söyledim. "Ona biraz zaman vermelisiniz. Bu kolay olmayacak."

Yemek borusunu delmek için gösterdiği son çabadan sonra başını kaldırdı, perçemlerini yüzüne savurdu ve "İki yıl. İki lanet yıl."

O *lanet* şeye geri dönmüştük. "Biliyorum, tatlım. Ama-"

Guzman sandalyesinden kalkarak, "Ben gidiyorum," dedi.

Ben de ayağa kalktım. "Sadece kontrol et. Kız kardeşinin mazeretini kontrol et. Kredi kartı kayıtlarını da kontrol et. Önce karını uyuşturmuş, sonra da ona Kentucky Güzeli ödülüyle vurmuş, bu arada" - Mandy'ye baktım - "bunun için tebrikler."

"Teşekkür ederim," dedi, yüzünde Güneyli bir gülümseme vardı. Işıl ışıl gözleri ve güzel dişleri vardı. "Çok uzun zaman

önceydi,

Gerçekten." Saçlarını düzeltmek için bir elini kocasının boğazından çekti.

"Bu büyük bir başarı."

Bu sefer Guzman'ın yüzü solduğunda, gerçekten düşeceğini düşündüm. Nguyen de öyle yaptı. Ayağa fırladı ve adamın sandalyesine oturmasına yardım etti.

"O kupayı o zamandan beri
görmedim-"

"Karın

kaybolduğundan beri mi?"

Guzman'ın zihni hızla çalışıyor, soruşturmayı tekrar tekrar oynatırken gözleri önündeki masayı tarıyordu. O günkü olayları. Hatırlayabildiği her saniye, bahse girerim ki hepsi zihnine kazınmıştı. Neyi farklı yapabilirdi? Neyi yanlış yapmıştı? Kız kaçırıldı mı? Kendi rızasıyla mı gitti?

Aklından pek çok soru geçiyordu ve bunların acısı, bu kadar genç olamayacak kadar çizgili olan yüzüne yansıyor.

Ayağa kalktı, dışarı çıktı, arkasını döndü ve hemen geri geldi. "Neden? Cin bunu neden yapsın ki?"

Bu harika bir soruydu. Mandy onu izliyordu. Kocasına duyduğu sevgiyle yüzü ıslı ıslıldı. "Bu onun hatası değil. Gerçekten değil. O harika bir dedektif. Kimse Cin'den şüphelenmedi. Hiç kimse, en azından ben, onun neler yapabileceğini bilmiyorduk."

"Bunu neden yaptığını biliyor musun?"

Mandy gülümsedi. "Bizi, birbirimize karşı davranışlarımızı, birbirimizle konuşma şeklimizi gördü ve kardeşi için doğru kız olmadığımı karar verdi. O bir yıldızdı

Oyun kurucu. Son sınıfın başkanı. Kaderinde büyüklük vardı ama o benden nefret ediyordu. Onu sevmediğimi düşünüyordu." Herkes nefesini tutmuş cevabımı beklerken o uzanıp kocasının yanağına dokundu. "Yanılıyordu. Birbirimizle hep böyle konuşurduk ama bu sadece bizim tarzımızdı. Birbirimize kötü davranmıyor ya da birbirimizi küçümsemiyorduk. Sadece sevgimizi bu şekilde gösteriyorduk."

Açıklamaya karar verdim. "Kız kardeşin bunu yaptı çünkü o bir deli."

Mandy homurdandı.

"İlişkinizi anlamadı," dedim, bir yandan da düzeltiyordum. "Birbirinizle konuşma şeklinizin sevginizi gösterme şekliniz olduğunu anlamadı."

"Ne?"

"Küçük kazılar? İmalar? Sadece oyun oynuyordun. Kız kardeşin bunu anlamadı."

"Biz böyleyiz işte. Nasılsak öyleydik. Mandy'yi her şeyden çok seviyordum."

"Futbol bile mi?" diye sordu ve ben hüzünlü bir gülümsemeye mücadele ettim. "O gitti mi?"

O ana kadar elinde tuttuğunu fark etmemiştim. umudunu yitirdi. Bunca zamandır.

"Çok üzgünüm, Ajan Guzman."

"Kolye," dedi Mandy aklına yeni bir düşünce geldiğinde. O açıkladı, ben de aktardım.

"Karınıza bir kolye verdiniz.

Konferans. Yıldönümünüzü kaçıracaktınız, bu yüzden ona erkenden verdiniz. Kız kardeşin mücevher kutusunda saklıyor. Saldırı sırasında çıktı."

Ajanın içinde bir baskı oluştuğunu hissettim. İnanmak istemiyordu. Sahip olduğu tüm güçle bununla savaştı ama ben çok şey biliyordum. Bunu inkâr edemezdi.

"Bekle," dedi karısı. "Başka bir şey daha var. Seyahatinden döndüğünde ona söyleyecektim." İlk kez gözleri yaşardı. Başını eğdi, aniden konuşamaz hale geldi.

Ne söyleyeceğini tam olarak bilecek kadar çok şey yapmıştım ama bu işimi kolaylaştırmadı. Elimi onunkinin üzerine koydum. "Çok üzgünüm, Mandy."

"Yeni öğrenmiştim. Ona söylemeden önce emin olmak için o gün bir doktor randevusu alacaktım ama biliyordum. Çok uzun zamandır deniyorduk. Ve biliyordum."

Gözlerimi kapattım ve Guzman'ın sertleştiğini hissettim. "Ne?" diye sordu.

"Çok üzgünüm, Ajan Guzman, ama o-karınız-bebeğiniz olacaktı."

Guzman'ın gözünde çok ileri gitmiştim. Öfkesi kontrol altına alınmadan önce içinden fırladı ve gerçek yavaşça ve acı verici bir şekilde ortaya çıktı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet. Bir yıldır deniyordun. Sonunda oldu."

"Hayır." Başını salladı, korkunç bir şakanın kurbanı mı yoksa imkânsıza tanık mı olduğundan emin değildi. Denemeye karar verdi. "Bunu nasıl yaparım? Deli bir kadın söyledi diye arka bahçemi kazmayı kendim deli görünmeden nasıl haklı çıkarabilirim?"

Kit gülümsedi. "İsimsiz ipucu. Her zaman işe yarar."

Mandy'ye, "İstersen karşıya geçebilirsin," dedim. "Benim işim bu. Ben doğrudan diğer tarafa giden bir biletim.

Doğruca seni bekleyen ailene ve arkadaşlarına git." "Şaka mı yapıyorsun? Ve Cin'in yüzünü görmeyi özledim.

kocasını onu tutuklar mı? Pek olası değil, kardeşim."

Başımı salladım ve Nguyen'e baktım. Bana ısınmamış olabilirdi ama bana inanmaya başladığını hissediyordum. Bana herhangi bir övgü ya da başka bir şey teklif etmedi ama ayağa kalkıp dışarı çıkarken de bana ters ters bakmadı. İlerleme kaydettiğimizi hissediyordum.

"Biliyor musun," dedi Kit ben çıkarken. "Neden aradığını bana hiç söylemedin."

"Ah, doğru. Yani, evet, teşekkürler." "Teşekkürler mi?"

"Biliyorsun, New York için."

"Bir aileyi kurtarmaya yardım ettiniz."

"Ama sen bana inandın. Hafıza kaybı yaşayan bana bile. Bunun anlamı çok büyük."

"Öyle mi? Ne kadar?"

"Ne kadar?" diye sordum. Pazarlık moduna geçmişti. "Ne kadar konuşuyoruz?"

Bir omzunu kaldırdı. "Sadece küçük bir bilgi. Dünyayı sarsacak bir şey değil."

"Ne tür bilgiler?"

Durdu ve ciddi bakışlarını üzerime dikti. "Yaptığın şeyi nasıl yapıyorsun?"

Kit çok şey biliyordu. Doğaüstü kavramları uydurma diye reddeden genel halktan çok daha fazlasını. Ama benim pek çok unvanımı bilmiyordu ve ben de onu Charley Davidson'la ilgili her konuda mümkün olduğunca bakır tutmayı planlıyordum.

"Eski Çin sırrı," dedim.

"Çin kültürünün bir bütün olarak onları bu şekilde kullanmanızdan rahatsız olacağından oldukça eminim."

"Doğru. Dövüş sanatlarını falan da biliyorlar."

"Evet." Tekrar ön girişe doğru ilerlemeye başlamıştık ki, elini omzuma atarak beni durdurdu. "Bir gün senin ne mal olduğunu öğreneceğim, Charley Davidson."

Analdan hoşlandığını bilmiyordum. "Tamam, ama önce bana yemek ısmarlar mısın?"

8

Ben "ya binersin ya ölürsün" tarzı bir kız değilim. Sorularım var.

Nereye gidiyoruz? Neden

ölmek zorundayım?

Yolda yiyecek bir şeyler alabilir miyiz?

-MEME

Ofise dönerken uzun yoldan gittim ve Foster'ların evinin önünden geçtim. Bayan Foster, Reyes'i bebekken kaçıran kadındı, çünkü bunu ballandıra ballandıra anlatmanın bir yolu yoktu. Yakalanmanın eşiğine geldiklerinde, onu yetiştiren canavara satmışlardı: Earl Walker'a.

Geri döndüğümünden beri mahallelerinden geçmeye, Bayan Foster'ın arabasını kontrol etmeye ve hâlâ buralarda olduklarından emin olmaya özen gösterdim. Ayrıca internetteki faaliyetlerini de takip ediyordum. Henüz bir değil iki kaçırma olayıyla suçlanmamışlardı ve davamı Ubie'ye sunma zamanı geldiğinde elimdeki tüm cephaneye ihtiyacım olacaktı. Ve artık bir bölge savcı yardımcısıyla çalıştığıma göre, onu da bu eğlenceye dahil edebilirdim.

Arabayla geçerken Bayan Foster evdeydi. Aslında onu daha önce hiç görmemiştim, ama tam onun sokağına döndüğümde

elinde bir kucak dolusu yiyeceklerle içeri giriyordu. Ondan nefret ediyordum. Onu görmek bunu değiştirmedii.

Nihayet ofise döndüğümde dışarıdaki merdivenleri kullanmak yerine Misery'yi arabasına çektim ve arka kapıdan girmeyi planlayarak Reyes'in restoranına doğru yürüdüm. İçeriye girip Reyes'in ofisine doğru ilerlediğimde hafif bir yağmur, neredeyse ılık bir gün, etrafımı buğulandırdı ve beni nemli ve biraz kıvrıcık bıraktı.

Masasının arkasında oturmuş evrak işleriyle uğraşıyordu ve ben içeri girdiğimde başını kaldırmadı. Ben de bu fırsatı değerlendirerek ofisini inceledim. Rafları kaplayan ve duvarlardaki diğer gereçleri noktalayan tüm aile fotoğrafları da dahil olmak üzere, tam olarak babamın bıraktığı gibi görünüyordu. Çoğunlukla polis eşyaları. Burada bir harita. Orada bir ödöl. Zihnimi yanlış yöne sevk eden bir dizi eski kelepçe.

Kendime gelmem gerekiyordu. Ya Reyes beni normalden daha fazla etkiliyordu ya da fallop tüplerim işgal edilmek üzereydi.

Reyes'in kelepçeleri fark ettiğimi fark etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Oldukça derin düşüncelere dalmıştı, ancak sadece orada olduğumu bildiğinden değil, aynı zamanda aklımın nerede dolaştığını bildiğinden de pek şüphem yoktu.

Ofisine yeniden odaklanarak hâlâ asılı olan fotoğrafları taradım. Uzun süre yokluğundan sonra geçen hafta ilk kez içeri girdiğimde şaşırmıştım. Hayatımızdaki diğer her şey yenilenmişti ama bar ve ızgarayı babamın bıraktığı gibi bırakmıştı. Yine de restoranı aynı şekilde bırakmak bir şeydi. Ofisten aynı şekilde ayrılmak başka bir şeydi.

Sonra küçük bir değişiklik fark ettim. Babamın oraya buraya serpiştirdiği fotoğraflardan birkaçını kaldırmıştı. Geriye sadece benim olduğum resimler kalmıştı. Resmin odak noktası olmam bile gerekmiyordu. İlkokuldayken SoCal'da çektiirdiğimiz bir plaj fotoğrafında olduğu gibi arka planda olabiliirdim.

Fotoğrafta kız kardeşim Gemma'nın orantısız kumdan kalesini göstermesi gerekiyordu. Ama ben arka plandaydım, ağzımı parmaklarımla olabildiğince açmış ve dilimi dışarı çıkarmıştım. Oh, ve gözlerim şaşı. Hiçbir fotobomb şaşı gözler olmadan tamamlanmış sayılmaz. En iyi görünüşüm değildi ama Reyes beğenmiş gibiydi.

"Beni yine buzla yıkamaya mı geldin?" Reyes sordu.

Ona geri döndüm. Hâlâ bir yığın kâğıdı inceliyordu ve başını kaldırıp bakmamıştı.

"Seni buzla yıkamak mı?" Cevap vermeyince ben sordum, "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Vasiyetim."

Telaş içinde masanın etrafından dolaştım. "Vasiyetin mi? Neden bir vasiyete ihtiyacın var?"

Sonunda başını kaldırdı. "Şaka yapıyorsun herhalde."

Tartışmaya başladım ama haklıydı. Oldukça tehlikeli bir hayat sürdük. Bunu inkar etmek gülünç olurdu. Yine de gülünçlük benim göbek adımdı.

"Bir planım var," dedim, konuşmayı gitmekten rahatsız olduğum yerlerden uzaklaştırarak.

"Benim ölümümü mü içeriyor? Eğer öyleyse, bir gün kadar daha beklemek isteyebilirsiniz. Bunu avukatlarımıza geri götürmem gerekiyor."

"Avukatlarımız mı var?" Bu harikaydı. Kendimi hiç avukat tipli biri olarak düşünmemiştim. "Boş ver onu. Kızımızı geri almak için bir planım var."

Sonunda tüm dikkatini bana verdi. Elindeki kalemi bıraktı ve sandalyesine geri oturdu. Bu hareket o kadar küçük, o kadar gündelikti ki, yine de tenimde küçük bir heyecan dalgası yayılmasına neden oldu.

Kollarını kıvrımış, gergin kollarını ortaya çıkarmıştı. Güçlü elleri. Uzun, becerikli parmakları.

O zaman beni fark ettiğinden emindi ama bana ulaşmak yerine, beni kişisel alanına davet etmek yerine bekledi. Sadece bekledi. Konuşmamı mı? Harekete geçmemi mi? Hangisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden ilkini seçtim.

"Evet, bu planın işe yaraması için bir düzine şırıngaya, bir kutu nitröz okside, bir seri katile ve bir tanka ihtiyacımız olacak."

Cevap vermedi ve alışveriş listemle dalga geçmeyince biraz şaşırdım. Soru bile sormadı, ben de listemdeki son maddeyi açıkladım.

"Bilirsin, ordudan."

"Evet," dedi, sesi alçak ve yumuşaktı. "Tankın ne olduğunu biliyorum."

"Doğru ya. Sadece bir akvaryum ya da foseptik tankına yönelebileceğinizi düşünmüştüm."

"Hayır, anladım." Bakışları beni içine çekerken parıldadı ve karanlık derinliklerinde parıldayan ilgiyi görebiliyordum. Diğer düzleme geçmek ve onu doğaüstü formunda görmek için birazcık yer değiştirmek istedim ama bunu yaptığımda bildiğini hissettim, bu yüzden kendimi durdurdum.

"Sence işe yarayacak mı?" Ben sordum. "Planın mı?"

"Evet."

"Aslında hiç duymadım. Sadece fiziksel gerekliliklerini duydum."

"Ah, elbette." Damarlarımda hızla dolaşan ve karnımda akıl sağlığımı hiçe sayarak biriken cinsel arzudan kurtulmaya çalıştım. Başarısız olunca masasının diğer tarafına geçtim ve karşısına oturdum. Aramıza biraz mesafe koymak için. Ve büyük bir tahta parçası. İşe yaramadı. Muhtemelen, eğer isterse bana ulaşmak için o tahta parçasına neler yapabileceğini bildiğim için. Ama belli ki istemiyordu.

Derin bir nefes aldım ama planımı ona aktarmak yerine, "Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordum.

Hareket etmedi. İfadesinde en ufak bir değişiklik olmadı. Sadece baktı, uzun kirpikleri gözbebeklerinin düşük ışıktaki daha da parıldamasına neden oldu.

"Misafirimiz var."

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor? Tavandaki küçük çocuk mu?"

O daha cevap veremedi, Osh ya da göksel alemde bilinen adıyla Osh'ekiel, Reyes'in ofisine girdi. Sanki başka bir yerde olmaması gerekiyormuş gibi içeri girdi.

"Oş," dedim, içimde bir telaş vardı. "Neden buradasın?"

Bir an için başını öne eğdi ve ellerini Cepleri. Her zamanki gibi, omuz hizasındaki siyah saçlarının üzerine kısa siyah bir silindir şapka takıyordu. Ama bugün ayrıca uzun bir

Kıyafetinin geri kalanı gibi siyah bir pardösü ve ağır motosiklet botları.

Reyes ayağa kalktı ve onun da cevap vermesini bekledi. "Onu taşımak zorundaydık."

Reyes kontrolünü kaybettiğinde bir ısı patlaması cildimi haşladı.

onun duyguları. Ancak benim duygularım farklı bir hal aldı. Kalbimi boğazıma kadar ittiler ve sinir sistemimden kova dolusu adrenalin akıttılar.

"Nerede o?" Ona yaklaşılarak sordum.

Omuzlarını kulaklarına kadar çekti ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Düşünmeye bile fırsat bulamadan üzerine atıldım. Cehennemin şimdiye kadar gördüğü en ölümcül Daeva - dövüşmek için eğitilmiş alt seviye iblis- olmasının hiçbir önemi yoktu. Benim için o, kızım hakkında benden daha çok şey bilen on dokuz yaşında bir çocuktu ve birdenbire bu durumu dayanılmaz derecede adaletsiz buldum.

Bir elimle boğazını sıkarak onu duvara yasladım. İki eliyle kolumu tuttu ama beni durdurmaya çalışmadı.

Reyes bir anda yanımdaydı. "Dutch," dedi usulca, bir elini Osh'un boğazına sardığım elin üzerine koydu, ama çocuğun hayatını boğmama yardım etmeyi planlamıyorsa, o anda bana bir faydası yoktu. Bu yüzden boştaki elim boğazına gitti. Çenesini kaldırdı, sanki bu teması memnuniyetle karşılamış gibiydi.

Kızımın nerede olduğunu bilmem gerekiyordu. Onu neden götürmek zorunda oldukları bir şeydi, ama nerede olduğunu bilmemek

ona yardım etmem gerektiğinde bana birkaç seçenek sundu.

Cookie'nin bana Reyes'in hizmetçilerinden biri olduğunu söylediği Valerie masayı silmeyi bıraktı, ofisin içine baktı ve muhtemelen patronunun öfkesini fark edince koşarak uzaklaştı.

"Dutch," dedi tekrar boğazındaki sıkışıklığı geçerek. Diğer düzleme kaymışım ve Osh'un aurası etrafımda buhar gibi dönerken ona baktım. Benimle hiç mücadele etmedi. Bir eliyle hâlâ kolumu tutuyordu ama diğer elini omzuma götürmüştü. Yıldırım gibi hızlı ve bir o kadar da ölümcüldü, bu yüzden bir plan yaptığından hiç şüphem yoktu.

Reyes'in etrafındaki karanlık dalgalanıyordu. Onu sürekli yıkayan alevler bana doğru sıçradı. Normalde kavururlardı. Kabartırdı. Yakardı. Ama bugün sadece rahatsız ediyorlardı.

"Kızım nerede?"

Oş sadece başını salladı, emirlerini yerine getirdi, sonuna kadar itaat etti. Ve bu onun sonuncusu olmak üzereydi; bu kadarını garanti edebilirim. Öfkem etrafımızdaki duvarları sarstı ve mutfaktan tiz bir çığlık duydum. Muhtemelen garson Valerie'ydi.

"Dutch," dedi Reyes, "bize söyleyemez. Bunu biliyorsun." "O zaman keşke söyleyebilseydim diye ölecek."

Kocama daha dikkatli bakıyor olsaydım, yüzüm ofisinin ahşap zeminine gömülmeden bir mikrosaniye önce Oş'a attığı yan bakışı görebilirdim. Masaları o kadar hızlı çevirmişlerdi ki, hareket ettiklerini görmemiştim.

Zamanı yavaşlatmışlar.

Çok fazla lityum almış bir deli gibi orada dikiliyordum. Sadece salyalarımın akmamasını umabilirdim.

"Anladın mı?"

Gözlerimi kırptım, ağırlıklarının altında inleyerek ne söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Her neyse, *evet* cevabının uygun olacağını hissettim.

"Evet," dedim bir ton uzuv ve gövdenin altından. Vay anasını, çok ağırlardı.

"Ne dedim ben?" Reyes sordu. Lanet olsun ona.

"İkiniz de benden defolup gideceksiniz ve Osh bana kızımın nerede olduğunu söyleyecek."

"Yanlış."

Ağırlık katlandı ve yenilginin acısına dayanamayarak inledim. Kas kütlesi ve kemikli dirsekleri de öyle. Beş yüz pound ağırlığında olmalıydılar. Her biri.

Kollarımı sırtımın arkasına kilitlemişlerdi, birkaç dizleri de iyi bir önlem için oraya yerleştirilmişti ve bir kolları - Reyes'in olduğunu varsayıyorum- boynuma dolanmıştı, diğeri ise başımı aşağıda tutuyordu, yüzümü sertçe yere dayamışlardı, o kadar yakındı ki ahşap damarlarındaki her kıymığı görebiliyordum.

Ve ne yazık ki, hızlı bir şekilde hiçbir yere gitmiyordum. Daha net konuşabilseydim, amca diye ağlardım. Bu haliyle ciğerlerime ağlayacak kadar hava bile alamıyordum.

"Kimseyi öldürmeyeceğine söz verersen seni bırakacağız." Sadece inlediğimde, göbeğime inç kare başına elli kilo daha baskı uygulandı.

"Tamam," diye yarı inledim, yarı ciyakladım.

Yavaşça, sanki tekrar kaybetmediğimden emin olmak istercesine, üzerimdeki ağırlıklarını hafiflettiler ama yüzümü yere dikmeye devam ettiler. Muhtemelen çimleneceğimi umuyorlardı. Filiz kökler. Yoksa neden bir şeyi bu kadar derinlemesine eksinler ki?

Yumuşak bir kadın sesi oksijen yoksunluğunun sisini delip geçti. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır-" Söylemeye başladım ama güçlü bir el yüzüme kapandı.

"Evet," dedi Reyes. "Teşekkür ederim."

Valerie'nin arkasından derin bir kahkaha geldi. Sammy olmalıydı, baş aşçı. Hain olarak da bilinir. Belli ki isteğim dışında bastırılıyordum ama onun umurunda mıydı? Tabii ki hayır. Beni tutan adamlar gibi o da muhtemelen Olağanüstü Pislikler Birliği'ne üyeydi.

"Sorun değil Valerie. Bu tür şeyleri her zaman yaparlar," dedi. Gerçeği tamamen abartıyordu.

"Oh," dedi, emin değildi.

Sammy onu götürürken gözyaşlarımdan bulanıklaşan görüşümle ayaklarını gördüm.

Sonra ayağa kalktım. Ciğerlerime hava çektim, Reyes'in önlem olarak beni duvara sabitlemiş olmasına minnettardım. Yoksa düşebilirdim.

"Zamanı yavaşlatmak hiç adil değil," dedim başımı arkaya yaslayıp nefes nefese kalarak.

"Önce sen yaptın," diye cevap verdi Oş. İki büküm olmuş, bir eli dizinde, diğeri boğazına masaj yapıyordu. Uzun parmaklarıyla orasını burasını tereddütlü bir şekilde dürtüyordu.

Reyes tüm vücudunu benimkine bastırmıştı. Bütün hafta boyunca gördüğüm en büyük aksiyonu ve ben de bu hissin tadını çıkarıyordum.

onu. Alevlerinin uçları yüzümü yalayıp geçerken oluşan sıcaklık tenimi doyurdu.

Sonra ne yaptığımı fark ettim. En iyi arkadaşlarımdan birinin hayatını tehdit etmiştim. Dünya'da Beep'i korumaya yardım edebilecek az sayıdaki varlıktan birinin. Bunu yapmak için canını verebilecek daha da az sayıdaki varlıktan biri.

Suçluluk duygusu içime işledi. Hiç bu kadar kontrolümü kaybetmemiştim. Yoksa kaybetmiş miydim? Başmelek Mikail'in New York'taki lokantada beni öldürmeye çalışmasının nedeni bu muydu? Güçlerim üzerinde gerçekten kontrolüm yok muydu?

Oş öksürdü ve sonra doğruldu, benimle aynı köşedeki duvara yaslandı. Başını da ahşap panellere yasladı. Gözlerini kapattı. Uzun, derin nefesler aldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım Reyes'e.

Uzun parmaklarını boynuma doladı ve yüzünü saçlarıma gömdü. Şimşekli bir fırtına gibi kokuyordu. Duyguları elektrik gibiydi. Vücudu yağmur sonrası çöl gibiydi. Taze. Çok güzeldi. Tehlikeli.

"İyi misin?" diye sordu, nefesi boynumda sıcacıktı.

"Şimdi iyiyim."

Geri çekildi, yüzüme bir kez baktı, sonra kucağımdan indi ve benden uzaklaştı. Bir elimi yanağıma götürdüm ve dönerek bir resme baktım, camın yansımasında kendimi görmeye çalıştım ama sadece yüz hatlarımdan bulanık bir taslağını görebiliyordum. Yine de oldukça sıradan görünüyorlardı. Kendi kocamın yüz çevirmesine neden olacak kadar yanlış olan neydi?

"Gözlerin," dedi Oş, adeta zihnimi okuyarak.

Reyes ona hırladı ama kocamı hiçbir zaman bir tehdit olarak görmemişti. Onun bir tanrı olduğunu öğrendiğinde ne hissedeceğini merak ediyordum. Belki de zaten biliyordu. Ne de olsa oradaydı. Lucifer biricik oğlunu yarattığında, onu şekillendirmek için bir tanrıdan enerji çekmiş, onu yumuşatmak için cehennem ateşini kullanmıştı. Onu güçlü yapmak için. Onu yok edilemez yapmak için.

Gözlerim hakkında soru soramadan Cookie'nin merdivenlerden yuvarlanarak indiğini duydum. Koşarak restorana girdi, tökezleyerek ofise girdi, bana bir kez baktı ve bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Ne oldu?" diye sordu, elini kalbinin üzerine götürerek. "Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum."

Oş'a doğru bir adım attım ve Oş kaskatı kesildi. Suçluluk duygusu vücudumdaki her molekülü asitle ıslattı, ağzımda acı bir tat bıraktı. Ben ne yapmıştım?

"Özür dilerim," dedim ona. Uzandım ve elimi boğazına koydum. Bu sefer de bana karşı koymadı. Aslında, neredeyse bana bakıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu, arkamdaki adamı tamamen görmezden gelerek. Evli olduğum adamı. Yavaşça sırtarak ağzının bir köşesini kaldırdı. "Ne kadar üzgünsün?"

Gömleğimin kuyruğundan tutup beni daha yakına çekti ve dikkati ona saldırdığım gerçeğinden başka yöne çekmeye çalışsa da kollarımı kaldırıp onu kucakladım.

"Çok," dedim kulağına.

Kollarını bana sıkıca doladı. "Daha üzgünüm," dedi ve bunda ciddiydi. Gerçekten de bana bunu söyleyebilmeyi diliyordu.

Kızımın nerede olduğuna karar vermiştik. Osh ve doğal olarak Loehr'ler dışında kimse onun yerini bilmeyecekti, çünkü onlar şimdilik onun bakıcılarıydı. Beep'in koruyucuları da biliyordu elbette, ayaktakımından oluşan ordusu, ama onun yanından asla ayrılmayacaklardı.

Ve onun tarafı görölmeye değerdi. Benim boyutumun başmelek versiyonuna sahipti, eskiden Bay Wong dediğim adam, yetenekli bir savaşçı ve liderdi. Reyes ve bana sadakat yemini eden üç motorcusu vardı. Ve On İki olarak bilinen on iki devasa, acımasız ve tamamen sevimli cehennem köpeği vardı.

Bir ordusu vardı ve yine de onu taşımak zorunda kaldılar.

Bu düşünceyle göğsüm tekrar gerildi ve baş döndürücü bir endişe dalgasını bastırdım.

Onun elinden kurtuldum ve bir kolumu Cookie'nin koluna doladım. "Tamam," dedim ona. "Bir daha nerede olduğunu sormayacağım. şimdilik. Ama en azından bana onu neden taşımak zorunda kaldığınızı söyleyebilir misiniz?"

Reyes arkama geçti, ben de birbirimize dokunana kadar geri çekildim.

"İşaretlerin hepsi oradaydı," dedi Osh, Reyes'e bakarak. Kişisel olarak sıçıp batırmış olsa da. "Cesetler teker teker ortaya çıkmaya başladı. İlk gelenler iki ile ötedeydi. Sonra daha da yaklaşmaya başladılar, sanki bir şey onlara doğru geliyordu."

"Cesetler mi?" Reyes'e sordum.

"Bu Beep'le mi ilgili?" Cookie sordu.

Başımı salladım. "Onu taşımak zorunda kaldılar."

Cookie'nin endişeli ifadesi, içimi kaplayan korkuyu taklit ediyordu. Onu bir sandalyeye götürdüm ve önce oturttum.

Reyes'in benim için tuttuğu yerde oturuyordum. "Cesetlerin ne alakası var?"

"Ona söylemek ister misin?" Osh, Reyes'e sordu.

Yanımda diz çöktü ve tekrar kaybedeceğimi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Kaybedip kaybetmeyeceğimi daha da çok merak ettim.

"Elimizde bir kontrol listesi var. Dikkat etmemiz gereken şeylerin bir taslağı. Tanrıların yaklaştığını böyle anlarız. Ve işaretlerden biri de cesetler. Ama nasıl görünüyorlardı?" diye sordu Oş.

"Kriterlere uymasalardı burada olmazdım."

Reyes ısırdı ve bana dönmeden önce nefesinin altından küfretti. "Doğaüstü bir varlık bu düzleme elini kolunu sallayarak geçemez. Böyle bir yetkisi yoktur. Bu düzlemin parametreleri dahilinde etkileşime girebilmek için tam olarak yer değiştirebilmesi gerekir. Ve bunu yapmanın tek yolu, sizin de fark etmiş olabileceğiniz gibi, bir insanın içine yerleşmektir."

"Ama," dedi Osh, "bir insanın vücudu bir tanrıyı birkaç saatten fazla tutamayacak kadar kırılgandır. Anında ve normalden çok daha hızlı bir şekilde çürümeye başlar."

"Ama iblisler bunu yapabilir," diye karşı çıktım. "İnsanları yıllarca ele geçirdiler. Yaralı ya da bazen ölü bir bedeni bile aylarca yaşattılar."

"Evet," dedi Reyes. "Bir iblis bunu yapabilir. Bu düzlemde yolunu bulabilen herhangi bir boyuttan hemen hemen her doğaüstü varlık, bir insanı tamamen değiştirmek için ele geçirebilir."

Oş duvarı itti ve yüksek bir pencereden dışarı bakmak için döndü. "Ama bir iblis bir insan bedenini

sonsuz dek canlılığını koruyan bir tanrı, insan gibi kırılgan bir kabın taşıyamayacağı kadar güçlüdür."

Reyes'e döndü. Bırak o devralsın. "Bir tanrı bir bedeni ancak hücreleri parçalanıp birbiriyle kaynaşmadan önce kısa bir süre canlı tutabilir. Ta ki artık insan gibi görünmeyene kadar."

"Peki ele geçirdiği kişiye ne oluyor?"

"Daha önce olmamış bir şey değil. Tanrı bedeni ele geçirdiği anda o kişi ölmüş olacak. Bu, bir nükleer reaktörün çekirdeğini bir insanın içine koymak ve kişinin onun etrafında erimesini izlemek gibi bir şey."

Cookie'nin elleri kendisinininkilere doladığım parmakların etrafında yumruk şeklinde kıvrıldı. Gözle görülür bir şekilde titriyordu, güzel kaşları sert bir çizgiye çekilmişti.

Osh fark etmedi. "Eğer bölgede bir tanrı varsa ve istediği zaman cesetleri kullanıp atıyorsa, Beep'in kokusunu almıştır. Ve her iyi tazi gibi, avını çenesinin arasına alana kadar pes etmeyecektir."

Cookie keskin bir nefes aldı ve Oş sonunda onun ne kadar sıkıntılı olduğunu fark etti. Sanırım onun için endişelenmem kendi stres kaynaklı tıslama krizimi uzak tutuyordu. Biri kızımın yerini bulana kadar bağırıp çağırmak ve birkaç gırtlak parçalamak istiyordum. Ama bunu Cookie'nin önünde yapamazdım. Onu daha fazla üzemezdim.

"Peki ya cesetler?" Reyes ona sordu. Hâlâ yanımda diz çökmüş, bir elini bacağıma, diğerini de sandalyenin koluna koymuştu. Kol, üzerine uyguladığı baskıyla çatırdadı.

Osh başını salladı. "Onlar... doğal olmayan bir hızda çürüyorlar. Tazıların huzursuzlanmaya başladığından bahsetmiyorum bile. Yeri eşeliyorlar. Havayı kokluyorlar. Avlanmak için kaşınıyorlar."

"Ama bir tanrıya karşı ne yapabilirler ki?" Ben sordum. "Bize zaman kazandırıyorlar."

Durumun vahameti başımı döndürmüştü. "Beep'i onlara ihtiyacın olmadan önce oradan çıkardın, değil mi?"

Tekrar başını salladı. "Loehr'ler ve Nöbetçilerin çoğuyla birlikte yeni bir güvenli evde."

Beep'in ordusuna böyle diyorduk. Nöbetçi. "Çoğu mu?"

Osh bakışlarını indirdi. "Adamın Donovan. Bölgeye göz kulak olmak için geride kaldı. Başka cesetler ortaya çıkarsa bize haber vermek için."

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım ve böyle bir şey yaptığı için o kadar minnettardım ki boğazımda bir yumru oluştu. "Hâlâ orada mı?"

Karşımdaki, Reyes'ten birkaç yüzyıl daha yaşlı olmasına rağmen onlu yaşlarının sonlarında gibi görünen güzel çocuk başını salladı, ağzında acımasız bir çizgi vardı. "Onun önüne geçmeye çalışıyor. İzini sürmek ve bir sonraki hamlesini anlamak için."

Ayağa fırladım. "Tek başına mı?"

"Diğer ikisinin Nöbetçi ile gitmesinde ısrar etti."

"Osh, o sadece bir insan." Ona yaklaştım ve Reyes de ayağa kalktı. Uyarmak için kolumu tuttu. Elimi salladım. "Bulursa ne yapacak?"

Reyes tekrar koluma girerek, "Ara," dedi.

"Aramak mı?" Dehşete düşerek sordum. "Peki bu, Tanrı onun bedenini ele geçirmeden önce mi sonra mı olacak?" Kimse cevap vermeyince, "Ona gitmem gerek." dedim.

"Ve ne yapacaksın?" diye sordu Reyes, öfkesi bir bas davulu gibi odanın içinde zonkluyordu. "Onu doğruca arkadaşına götüren yol gösterici fener mi olacaksın?"

"Ondan pek hoşlanmıyor olmalısın," diye alay etti Oş.

Onlar haklıydı. Onu sadece daha hızlı öldürtürdüm. Reyes gibi. Onun karanlığı benim ışığıma çok benziyordu. Düzlemler arasında geçiş yapmayı öğrendiğimde bunu fark etmiştim. Manzaradaki büyük bir boşluk gibiydi. Karanlık bir uçurum. Ben nasıl cennete açılan bir kapıysam, o da cehenneme açılan bir kapıydı. Ve herhangi bir doğaüstü varlık bunu binlerce mil öteden görebilirdi. "Dünyada tek bir tanrı olduğunu düşündüren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?

bölge?"

"Bu şekilde çalışıyorlar," dedi Reyes. "Biri avını bulana kadar ayrılırlar, sonra diğer ikisi ona katılır."

Reyes'in Uzan'ın üç tanrısından biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Orada sadece iki tane olduğunu.

"Eğer Bu vardı herhangi bir diğer Dünya, onlar olurdu yok etti."

"Onları durduran ne?" Cookie sordu.

Oş ona cevap verdi. "Tanrı Yehova. Bu kısmen saygı, kısmen de kendini koruma."

"İstedikleri son şey başka bir tanrıyla savaşmak."

"Yani hem korkaklar hem de toplu katliamcılar."

"Oldukça fazla," dedi Oş.

Ama kocam bir korkaktan çok uzaktı. Gerçekten de kardeşlerine hiç benzemiyordu. "Ne yapabilirim ki?" I

nce Reyes'e sonra Osh'a sordu.

"İşinizin başına dönün," dedi Osh.

Reyes de aynı fikirdeydi. "Gnnze olabildiğince normal bir şekilde devam edin. Casusları olabilir."

"Casuslar mı?" Cookie'nin yüzü daha da solmuştı.

Osh, "Bizi ortaya çıkarmaya çalışıyor olabilirler," diye açıkladı. "Paniğ'e kapılıp Beep ve Loehr'leri kontrol etmeye başlarsanız, iyi olduklarından emin olmak için onları izlemeye çalışırsanız, casuslar bulundukları yere kilitlenebilirler."

"Onlar için tüm ayak işlerini biz yapıyor olacağız."

"Yani, gnme devam etmem gerektiğini bilerek-"

"Bip'in iyi olduğunu bilmek," diye ısrar etti Oş. Bana doğru bir adım attı ve parmaklarını çenemin altına dokundurdu. "Söz veriyorum. Onları çoktan güvenli bir yere taşıdık."

"Şimdilik güvende," dedim.

İtiraz edemeyerek bir kez daha başını salladı ve dışarı çıkmaya başladı. Kapıda durdu ve ekledi, "Neredeyse sana söylemeyi unutuyordum. Bir elçiye daha öldürdüm."

Kısa bir süre öncesine kadar Osh'u alçak bir Daeva, dosttan çok düşman olan bir varlık olarak gören Reyes ona doğru yürüdü ve n kolunu kavradı. Osh da Reyes'in kolunu tuttu ve ortak bir amacı paylaştan kardeşliği pekiştirdi: dünyanın vebasıyla savaştacak olan Elwyn Alexandra Loehr'i her ne pahasına olursa olsun korumak ve ona hizmet etmek. İnsanlığı kurtaracak olan kız.

Reyes'e Oş'un da kaderinde kızımıza aşık olmak olduğunu söylememiştim. Henüz o gemiyi sallamaya gerek yok.

Elimi kotumun cebine soktum ve parmaklarımı tanrı bardağına doladım. Bu bizim tek umudumuzdu.

Uzan'ın iki tanrısına karşı. En azından benim bildiğim kadarıyla. Reyes'e söyleyeyim mi?

Bir tanrıyı ya da herhangi bir ruhani varlığı cehennem boyutunda tuzağa düşürmek için onun adını bilmek gerekirdi. Gerçek adını. Ama ben tanrıların gerçek isimlerini bilmiyordum, hele Reyes'inkini hiç. Onun tanrısai adını değil. Ona tanrı camından bahsedersem, gerçek kökenini öğrendiğinde bunu bana karşı kullanır mıydı?

Sadece bir hafta olmuştu. Onun bir tanrı olduğunu bir haftadır biliyordum. Bu bilgiyi bir süre daha saklayabilirdim. Daha fazla bilgi edinene kadar. Kocamın tanrısai kısmına güvenebileceğimden emin olana kadar. Sözde şeytani olan kısmına. Ki bu berbattı.

9

Ben çocukken...
Hayır, bekle, bunu hala yapıyorum.
-T-SHIRT

Oradan ayrıldığımda kötü on ikilerden, yani Şeytan'ın gönderdiği elçilerden kaç kişi kaldığını merak ettim. Eğer doğru sayıyorsam dokuz kişi olduklarını tahmin ediyordum ama hepsini yoklamaya çağırmadan emin olmanın bir yolu yoktu. Aslında bu işe yarayabilirdi. Kefaletle serbest bırakılan suçlulara yaptıkları gibi bir tuzak kurup onlara televizyon kazandıklarını söyleyebilirdik. Keşke adreslerini bilseydim. Adreslerini almadan onlara kazandıklarını bildiren bir mektubu nasıl gönderebilirdim? Şeytanlar televizyon izler mi ki?

Beep güvendeydi. Cookie ve ben günümüz çok güzel geçiyormuş gibi davranırken, Beep'in güvende olduğunu içimden tekrar tekrar söylemeye kendimi zorladım. Emery Adams'ın ve Lyle Fiske'nin geçmişini araştırmaya başladık.

Cookie, "sorma, söyleme" kategorisine soktuğum bir başarıyla Emery'nin kredi raporunu ve telefon kayıtlarını çıkarırken, Bayan Abelson'la buluştum ve ona kocasının neyin peşinde olduğunu anlattım, süper kahraman açısını zorlamaya çalıştım.

Yutmadı ve kalbim adama gitti. Çok kötü bir gün geçirmek üzereydi. Sanırım onu uçuruma sürükleyen şey esrar meselesiydi. Kilise grubu ne derdi?

O söylemedikçe kilise grubunun neden bir şey söyleyeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum ama onunla tartışacak bir şey yoktu. En azından benim havamda değildim. Bu yüzden orada oturdum ve kendi sonuçlarına varmasına izin verdim. Nasıl ihanete uğradığı hakkında atıp tutmasını dinledim. Bir grup çocukla takılıp rahatlayarak ne kadar adaletsiz davrandığını.

Bu çılgın kayalıktaki en sevdiğim restoranlardan biri olan Frontier'de karşılaştığımız tuhaf bakışlara rağmen sakinliğimi ve soğukkanlılığımı koruyarak her şeyi gayet iyi idare ediyordum. Ama sonra kocasından bahsetmeye başladı ve ben de kendimi kaybettim. Ona, sürekli dırdırına ve yüksek bakım gerektiren evlilik planına rağmen eğlenebilen bir kocaya sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söyledim.

İşim bittikten sonra bir dakika boyunca öfkeli bir şekilde oturdu, sonra yüzü kıpkırmızı, sırtı dimdik dışarı çıktı. Kışındaki sopayı çıkarmanın hiçbir yolu yoktu. Kocasını lanetlenmişti.

Toplantıdan sonra Bayan Abelson'ın adını Muhtemel Tekrar Müşteriler listemden sildim ve bir bardak salsa verde ile aceleyle ofise döndüm. Açıkçası, bu işten para kazandığımız için şanslıydık.

Aferin Davidson.

Bekle, hayır, Davidson-Farrow. HmMMM ... içimde büyüyordu.

Ama dava sona ermişti ve bu da salsa verde ve tekilanın kutlanmasını gerektiriyordu. Elbette ikincisi bu geceye kadar beklemek zorunda kalacaktı ama salsa verde, tıpkı salsa dansı gibi, her zaman keyifle içilebilirdi. Ancak eski dostum Rocket'i ziyaret etmeden önce değil.

Döndüğümünden beri Rokat'i görmemiştim ama Strawberry'nin oturma odamdaki hava sahasını işgal ederken patlattığı bomba hâlâ ilgimi çekiyordu. Duvarlara yazdığı isimler Beep için miydi? Özellikle onun için mi seçilmişlerdi?

İlk olarak,
nasıl?

İkincisi,
neden?

Üçüncüsü, yine mi geldin?

Aklım almıyordu ama Rocket'tan bilgi almak Strawberry'den bilgi almaktan bile daha zordu. Rokat ellili yıllarda bir akıl hastanesinde ölmüş aşırı büyümüş bir çocuk gibiydi. Bir çeşit dahiydi ve eğer hayattayken yeteneklerine sahip olsaydı, ona nasıl davrandıklarını ancak hayal edebilirdim. Elektroşok tedavisi aklıma geldi. Onu kontrol etmek için her şeyi yaparlardı.

Şeker babam sayesinde artık sahibi olduğum terk edilmiş sığınağa yanaştım. Kocamın net servetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İstediğimden de değil. Vasiyetine bakmaya hiç niyetim yoktu. Asla. Yine de ilk ben gideyim dedim. Sırtıma bantlanmış bir tehlike işaretiyle doğmuş gibiydim.

Tuş takımında birkaç kombinasyon denedikten sonra sonunda işe yarayan bir tane buldum.

Ancak şifre ön girişte çalışmadı. Tuş takımının pile falan mı ihtiyacı olduğunu merak ettim. Daha önce çalışmıştı.

Büyük bir şey değil. Reyes binayı satın almadan önce yaptığım şeyi yapardım. Gizlice girerdim.

Doğu tarafına doğru yürüdüm ve her zamanki girişimi buldum, bir bodrum penceresi, ama içeri giremeden vahşi bir Rottweiler beni yere serdi.

Artemis eski mekânında takılıyor olmalıydı. Donovan ve çetenin eskiden yaşadığı ev yıkılmış olsa da, bu durum onu tanıdık bir çevre aramaktan alıkoymamıştı.

Yüzümü yalamasına, güdük kuyruğunu ışık hızında sallamasına birkaç dakika izin verdikten sonra bir izleyicimiz olduğunu fark ettim. Küçük bir çocuk, doksan beş kiloluk köpekle güreşmeye, üstünlüğü ele geçirmeye ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömmeye çalışmamı izliyordu.

Ama Artemis cisimsizdi. O benim kişisel koruyucumdu ve bu her ne kadar iyi ve güzel olsa da, beni izleyen küçük çocuk için temelde havayla güreşiyordum.

Boğazımı temizledim ve ona el salladım. "Yeni egzersiz rutini. Dünyayı kasıp kavuracak. Sözlerime kulak verin. Adı... Grassercise," dedim saçımdaki kurumuş otları toplarken.

Sonra, umursamaz bir tavırla ayağa kalktım ve bodrum penceresine doğru yürüdüm.

"Roket!" İçeride kıpırdanırken eski arkadaşıma seslendim.

Kıçımı küçücük bir pencereden içeri sokmak eskiden daha kolaydı. Pervazın üzerinden devrilerek çoktan kırılmış olduğunu umduğum bir masanın üzerine kafa üstü düştüğümde tekrar seslendim.

"Roket! Burada mısın?"

Ceketimin cebinden el fenerini çıkardım ve bodruma inen merdivenlere doğru tuttum.

Uzakta olduğum aylar boyunca hiçbir şey değişmemişti. Etraf hâlâ çöp ve moloz yığınlarıyla doluydu. Bodrumun bir köşesinde eskimiş, üç tekerlekli bir sedye duruyordu ve bir diğerini de eski, paslı bir küvet süslüyordu.

Burayı çok severdim. Ürkütücü şeyler bana nostalji hissi veriyordu. Yetiştirilme tarzımı suçladım. Ve üvey annemi. O kadar da ürkütücü değildi ama yine de. İçimi ısıttı. Eğer sanat eğitimi almış olsaydım, böyle şeyler çizerdim. Rüyalarımın malzemesi. Terk edilmiş akıl hastanelerinde ve hastanelerde geçen korku filmlerinin çokluğu bir gösterge ise, başkalarının kabuslarının malzemesi.

Rocket'tan hâlâ cevap alamayınca üst kata çıktım. Parmaklarımı duvarlara kazıdığı yüzlerce ve yüzlerce isim üzerinde gezdirdim. Strawberry ne demişti? İsimlerin Beep için olduğunu mu? Nasıl? Ne demek istemişti? Belki de sadece dokuz yaşındaki hayal gücü devreye girmişti ama nedense bundan şüpheliydim. Neden böyle bir şey böyle bir şeyle?

Bir teoriyi test etmek için isimleri farklı bir açıdan görmeye karar verdim. Özellikle grafitili bir alanda durdum ve yer değiştirdim. Göksel görüşüm, insan görüşümün algılayamadığı şeyleri anında algıladı. Fırtınalar

Etrafımdaki soyut dünyayı kasıp kavuruyor, saçlarımı çılgına çeviriyor, tenimi kavuruyordu.

Bu binanın duvarları hâlâ oradaydı ama ben iki dünyayı da katediyordum. Her iki düzlemde. Henüz tamamen değişmemiştim. En azından bilinçli olarak. Diğer âlemde kaybolmaktan korkuyordum. Buraya dönüş yolunu bulamamaktan. Bu yüzden yer değiştirdiğimde, bunu tereddütle yaptım. Temkinli bir şekilde.

Ama daha önce hiç görmediğim bir şeyi görmek için yeterliydi. Raket'in oyduğu isimler bu dünyanın yanan kenarlarında oldukça parlıyordu. Sanki yanıyorlardı. Sanki onları yazması onları ateşe vermişti. İsimleri o mu atıyordu? Yoksa zaten kaderinde olan isimleri mi yazıyordu... ne? İsimlerin anlamı neydi? Kızımla ne ilgileri vardı?

Tavuk-yumurta muamması beni hiçbir yere götürmeyecekti. Rocket'la konuşmam gerekiyordu. Ve beni ezmeyi bırakıp yere bırakır bırakmaz konuşacaktım. Bir an orada durmuş kendi işime bakarken, bir an sonra bir öküz tarafından yerden kaldırılıyordum. Güçlü bir öküz.

"Raket," dedim kaburgalarımın çatlama sesleri arasında. Beni kucağına aldığı anda somut dünyaya geri dönmüştüm, bu yüzden isimlerin parlaması durmuştu. Ama onun parlak, kel kafası durmamıştı. Her zamanki gibi solgun ve parlaktı.

Başına sarılıp öptüm, bu arada o da hoşbeşi sisteminden çıkardı.

"Bayan Charlotte," dedi, sözleri kızlarım Danger ve Will Robinson tarafından boğuklaştırılmıştı. Beni selamlamaktan daha fazlasını yaptığını hissediyordum.

"Roket," dedim, tutuşunu gevşetmek için tekme attım. "Beni taciz mi ediyorsun?"

Beni hâlâ yüksekte tutuyordu ama başını kaldırdığında gözleri sevinçle parlıyordu. "Sizi özledim, Bayan Charlotte."

Ona tekrar sarıldım. Neyse ki buna gerek kalmadı. nefes al. "Ben de seni özledim."

Uzun bir süre öyle durduk. Ben sarıldım. Roket'e sarıldım. En azından bana motorlu botla saldırmadı. Danger ve Will'in bu şekilde itilip kakılmayı nasıl karşılayacaklarını bilmiyordum.

Kimi kandırıyordum ki? Buna bayılırlar.

Sonunda beni bıraktığında -kelimenin tam anlamıyla- kendimi çöplerle kaplı zeminden sıyırdım ve koluna sevgi dolu bir yumruk attım. "Nasılsın yakışıklı?"

Hâlâ öldüğü hastane kıyafetlerini giyyordu: kirli terlikler ve önlükleri andıran grimsi mavi pijamalar.

"Nerelerdeydiniz Bayan Charlotte? Herkes çok üzgün."

"Gerçekten mi? Uzun zamandır yoktum diye mi?" Bu çok tatlıydı.

"Gittin mi?" diye sordu. Düşünceli bir şekilde başını kaldırdı.

"O kadar da uzun değil," diye düzelttim. "Ama bunun için değilse, neden herkes üzgün?" "Herkes "in kim olduğunu merak ettim ama oyunun bu kadar başında onu şaşırtmak istemedim.

"Herkes, herkes," dedi kollarını havaya kaldırarak, bana tamamen kızgın bir şekilde.

İnsanlar üzerinde böyle bir etkim vardı.

Sonra eğildi, yuvarlak yüzü entrika doluydu. "Görebilir miyim?" diye fısıldadı.

"Elbette," dedim, müstehcen bir şey görmek istemediğini umarak. Onunla doktorculuk oynamamın imkânı yoktu. "Ne görmek istersiniz?"

"O," dedi. "Kapı."

"Tamam," dedim, etrafıma bakındım. Aklıma gelen tek kapı ön girişteydi. "Dışarıdaki kapıyı mı kastediyorsun?"

"Dışarıda mı?" diye sordu dehşete kapılarak. "Herkesin girebileceği

gördün mü?"

"Şey, evet, yani, bu bir kapı."

"Hayır, hayır, hayır, hayır, Bayan Charlotte. Onu saklamak zorundasınız. Sebepsiz yere kimse onu göremez. Herkes çok üzgün."

İki farklı kapı hakkında konuştuğumuz hissine kapıldım. Sonra aklıma geldi. Tanrı camı. Kotumun cebinde duran cehennem boyutuna açılan kapı.

"Rocket, herkes kim ve neden üzgünler? Tanrı camıyla mı ilgili?"

Heyecanını gizleyen bir çocuk gibi parmaklarını ağzının üzerinde birleştirdi, gözleri neşeyle dans ediyordu.

"Çok üzgünler," dedi neredeyse kıkırdayarak. Bu da tuhaftı. Normalde, doğaüstü dünya üzgünse, Rocket da üzgün olurdu.

"Biliyorum, biliyorum. Kuralları çiğnedim."

"Kuralları çiğnemedin," dedi başını sallayarak, birden ciddileşti. "Sen kuralı çiğnedin."

Düşündüm. Her zaman bazı göksel varlıkların kurallarını çiğniyordum. Kıcımları ısırabilirlerdi. Her biri. Bana verdikleriyle elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Eğer daha iyisini yapmamı istiyorlarsa, bana

Kızların Azrailcilik Rehberi. Bunun yerine, bir şekilde Harry Potter'ın haritasına ulaştım ve bana bir şey göstermesi için iyi bir şey yapmadığıma dair yemin etmem gerekti. Ve bu konuda yalan söyleyemiyordum, bu yüzden sürekli olarak iyi bir şey yapmamam gerekiyordu. Çok yorucuydu.

"Her neyse," dedim onun skandal dolu soluğunu duymazdan gelerek. "Sana tanrı camını, kapıyı göstersem, bana bu isimlerin ne anlama geldiğini söyler misin?"

Kaşları şaşkınlıkla birbirine kenetlendi. "Ne demek istediklerini biliyorsun. Onlar iyi bir ruha sahip olanlardır." "Evet, bana bunu söyledin. Ama başka ne anlama geliyorlar? Kızımla bir şekilde bağlantılılar mı?"

Tekrar nefesi kesildi. "Bu da çiğnediğiniz bir başka kural Bayan Charlotte. Sizi yatağınıza bağlayacaklar."

Bay Farrow'un vurulması ve ardından gelen hamilelik olayının bir üst katta büyük bir kargaşaya neden olduğunu unutmuşum. Beni ısırabilecekleri başka bir şey daha. "Beni yatağıma bağlayacak tek kişi Reyes'tir."

Reyes'in adı geçince Raket bana sırtını döndü. "Ondan uzak durmalısın."

"Biz evliyiz, tatlım. Bu zor olurdu."

"Güneş ayla evlenemez. Bu hiç mantıklı değil. Gökler yıkılır." Geri döndü ve bana yalvardı. "Her şey yıkılacak, Bayan Charlotte."

Uzandım ve elimi soluk gri yanağına koydum. "Hiçbir şey yıkılmayacak tatlım, duvarları böyle oymayı bırakmazsan belki bu bina hariç."

Etrafına bir göz attı. "İsimleri yazmak zorundayım yoksa beynimi yakıyorlar. Zamanı geldiğinde onları çıkarmalıyım."

"Kişi öldüğünde bunları yazmak zorunda mısın?"

Sanat eserlerini incelerken başını salladı.

"Ama neden bu özel isimler? Ne anlama geliyorlar?"

"Bekleme odasındalar ve çağrılmadan önce isimlerinin yazılması gerekiyor. Aksi takdirde doktor onları asla göremez."

"Peki kimin kim olduğunu nereden biliyorsun? Onları okuyabiliyor musun?" Beni daha önce de belirli isimlere yönlendirmişti. Onları okuyor olmalıydı.

"Onları okumama gerek yok, Bayan Charlotte. Sorduğumda bana kim olduklarını söylüyorlar."

Gelmeden önce bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyordum ama en azından biraz daha fazlasını ummuştum. Strawberry'nin bana söylediklerine dair bir ipucu. Aslında...

"Strawberry bana isimlerin bir sebepten dolayı önemli olduğunu söyledi. Onları kızım için yazıyormuşsun. Beep için -Elwyn. Bu doğru mu?"

Sanki onu şaşırtmışım gibi gözlerini kırptırdı. Bir duvara yaklaştı. Tombul parmağını kazıdığı isimlerden birinin üzerinde gezdirdi. Ama cevap vermedi ve ben de onu fazla zorlamak istemedim.

"Tamam, Rocket," dedim, bir elimi pantolonuma sokarak. En azından cebi. "Sana kapıyı göstereyim."

"Her şey," dedi, sesi aniden çok uzaklara gitmişti. "Her şey."

Tanrı camını bıraktım, yanına gittim ve izini sürdüğü ismi inceledim. Arapça'ydı, benim de bildiğim bir dil.

biliyordu ama okuyamıyordu. Bir sonraki İspanyolca'ydı. Onun altındaki Korece.

"Her şey mi?" Ben sordum.

"Ne yaptığını öğrendiğinde ne olacak?" "Kim? Hayır, bekle. Ben ne yaptım?"

"Oğlum," dedi, sesi üzgündü. Umutsuz. "Güneş ayla evlenemez."

"Roket." Onu yüzüme doğru çevirdim. Bir Zamboni'yi döndürmek gibiydi. Direksiyonla değil, önündeki buzun üzerinde durup iterek. "Güneş ayla evlenemez derken, gökyüzündeki güneş gibi mi demek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Bayan Charlotte. O bir oğul, bir kardeş ve bir baba. O yok edici ve karanlıktır. O her şeydir."

"Yani ben senin metaforundaki güneş değil miyim?" Biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sordum. "Ben ay mıyım?" Güneşin benim parlak ışığıma gönderme yaptığını düşünmüştüm. Ay'ı nasıl değerlendirebilirdim ki? Sonra ayı sevdiğimi hatırladım ve tekrar mutlu oldum.

Rocket ellerini kollarıma koydu. "Ona ne yaptığınızı söylemeyin, Bayan Charlotte."

Adam kendi gücünü hiç bilmiyordu. Parmakları derimi ısırdı ve beni salladığında dişlerim takırdadı.

"Sakın ona söyleme. Oğul üçü arasında en tehlikelidir."

"Üçü mü?" Takırdayan dişlerimin arasından sordum. "Uzan'ın üç tanrısı mı?" Ona bön bön baktım. "Onlardan mı bahsediyorsun?"

"O çok tehlikeli, Bayan Charlotte. Dünyayı ve içindeki her şeyi yakıp kavuracak. Dağları küle, denizleri tuza çevirecek. Ve geriye rüzgârdaki tozdan başka bir şey kalmayacak."

O şarkıya bayılırdım.

Beni bıraktı ve bunu yaptığı anda ne olacağını biliyordum. Ortadan kayboldu. Onu yakalamak, biraz daha yanımda tutmak için ileri atıldım ama hedefimi aşmış olabileceğimi fark ettiğimde çoktan gitmişti. Tökezleyerek ilerledim ve kendimi karşı duvarda yakaladım. Yüzümle birlikte.

Yüzüm zaten çok şey yaşamıştı ve gün henüz yeni başlıyordu.

Yanağımı ovuşturdum ve Raket'in söylediklerini tekrar ettim. Bunların hiçbirisi dünya için iyi şeyler değildi ama Reyes bunu asla yapmazdı. Kızı bu dünyada yaşıyordu. Onu asla yakıp kül etmezdi. Asla yok etmezdi.

Tabii... Kaçmak için bodruma iniyordum, "Dust in the Wind" şarkısını söylüyordum ki merdivenlerin yarısında durdum. Tabii ne yaptığımı öğrenmediyse.

Birden gerçeği öğrenmesinden endişelenerek elimle ağzımı kapattım. Sonra bu gerçeğin ne olabileceği ya da Reyes'in neden umursayacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığını hatırladım. Bunun tanrı camıyla ve cebimde koca bir boyut taşıyor olmamla bir ilgisi var mıydı? Kötülüğün bir kölesini cehennem boyutuna hapsetmekten başka bir şey yapmamıştım. Ne kadar kızgın olabilir ki?

Rocket tanrı camına bile bakmadı ve çok heyecanlanmıştı. Onu bir şekilde kazıklamışım gibi hissettim. Sanki onu küçük bir heyecandan mahrum bırakmışım gibi.

Bir dahaki sefere.

Ancak bodrum penceresinden dışarı fırladığımda söylediği başka bir şey aklıma geldi. Ay. Benim orijinal dilimde, göksel dilimde, bizim "ay" dediğimiz gibi bir kelime vardı. Biraz daha *dtha-muhn gibi geliyordu*. Ay'daki Luke ile *muhn'deki* look'u karşılaştırmak gibi bir şeydi. Başından beri söylediği şey bu olabilir miydi? Kelimeler benzerdi, ama anlamlar dünyalar kadar farklıydı.

Benim dilimde *dtha-muhn* kelimesi pek çok şekilde kullanılabilirdi, ama hepsi basit bir kavrama indirgenebilirdi: yaşamın her şeyi bilen tek bir denetleyicisi fikri. Ve daha spesifik olarak, onu istediği gibi alan biri. Bir avcı gibi. Ya da bir suikastçı. Ya da bir cellat. Göksel alemde aklıma gelen tek karşılaştırma ölüm meleği olabilirdi.

Ama ben onlardan biri değildim. Tanrılar hayat almaz. Verdiler. Hatta yaratırlardı. Ya da en azından ben buna inanarak büyüdüm. Ama sonra Uzan'ın tanrılarına baktım. Ölüm ve yıkımdan başka bir şey yapamaz görünüyorlardı. Elbette Rocket'in kastettiği bu değildi.

Salsa'yı çok minnettar bir Cookie'ye bıraktım ve bu fikri aklımdan çıkarmaya çalıştım ama taciz etmem gereken bir polisin olduğu karakola kadar yol boyunca aklımın bir köşesinde durdu. Aslında iki tane.

En azından Beep güvendeydi. Bunun için minnettar olabilirim. Değil mi?

10

Sanırım yaşıllık benim için oldukça yumuşak bir geçiş olacak.

-DOĞRU GERÇEK

Bip sesi güvenli.

Bu mantrayı defalarca tekrarladım, yeterince söylersem inanacağımdan emindim.

"Merhaba," dedim sesimi olabildiğince derin ve boğucu çıkararak. Memur Taft bilgisayarında doldurmakta olduğu evraklardan başını kaldırıp baktı. Ya da Pac-Man oynuyordu. Bunu söylemek zordu. Onu tam mesaisi başlarken yakalamıştım, muhtemelen sokaklarımızı daha güvenli bir yer haline getirmek için dışarı çıkmadan önce yapabileceğim tek zamanın bu olacağını biliyordum.

"Davidson," dedi, onunla konuştuğumu kimsenin fark etmediğinden emin olmak için etrafına bakınırken. Ünü konusunda çok alıngandı. Ve açıkçası, o kadar da iyi değildi. "O burada mı?"

Çilekli Kurabiye, nam-ı diğer Rebecca, Taft'ın küçük kız kardeşiydi. Bir süredir kuryelik yapıyordum ve pozisyonu sevmeme rağmen, faydaları berbattı.

"Zam istiyorum," dedim masasının yanındaki sandalyeye davetsizce oturarak.

"Sana ödeme yapmıyorum."

"Aynen öyle."

Yaptığı işe geri dönerken ağzı yüzüne doğru inceldi. Fena görünmüyordu. Hiç de değil. Aslında kilo almıştı. Ağırlık kaldırmaya başlamıştı. Ya da daha fazla çörek yemeye. Söylemesi zordu. Her iki durumda da iyi görünüyordu. Daha yaşlı. Daha polis. Özellikle de keskin mavi gözleri ve koyu askeri kesimiyle.

Sormak istediği yakıcı soruya cevap olarak "O iyi," dedim.

Bana tekrar dikkatini verdi. "Gerçekten mi? O, bilirsin, yalnız değil mi?"

"Lütfen. O çocuk öbür dünyada bile hiç yabancılik çekmedi ve orada kesinlikle uzak durması gereken varlıklar var."

"Tehlikede mi?" diye sordu telaşla.

"Hayır, Taft. O tamamen güvende ve Rocket ve çetesiyle fırtına gibi oynuyor." Bir formun altından bir fotoğrafın çıktığını fark ettim. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Bakışlarımı takip etti ve ben daha iyi bakamadan kâğıt yığınını yerden aldı. "Hiçbir şey yok."

"Güzel. Adams davası üzerinde çalışıyorum ve raporda olay yerine gelen ilk memurun siz olduğunu fark ettim."

"Adams davasında mısın? Seni erkek arkadaşı mı tuttu?"

"Taft, bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun. İyi görünüyorsun. yol."

Sandalyesine geri oturdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tamam, bana bırak."

"Ne?" Bazı insanlar çok şüpheliydi.

"Bana sadece bir şey istediğinde iyi görüdüğümü söylüyorsun."

"Bu hiç doğru değil." Aslında öyleydi ama bir parkmetreyle bile tartışabilirdim. "Sadece dava hakkında ne düşündüğün hakkında bir fikir edinmek istiyorum."

"Kendi ayak işlerini kendin yap, Davidson."

Tuşlara basmaya, noktaları ve meyveleri çiğnemeye ve bunları gizli bir yumruk pompalamasıyla takip etmeye geri döndü. Neredeyse etkilenmişim. "Bacaklarına bakmadım bile. İşe alındım. Gerçekten. Bana ödeme falan yapacaklar." Umutlandım. "Ve seninle röportaj yapmak için üstlerimden izin aldım."

Oynamayı bıraktı ve bana şüpheli bir sırtışla baktı. "Ne kadar yüksek?"

"Yüksek gibi. Orta seviye mi?"

"Neden amcanı rahatsız etmiyorsun?"

"Onun davası değil. Joplin'in. Joplin benden nefret ediyor." "Nedenini hayal bile edemiyorum."

"Doğru mu? Peki, araba?"

"Peki, ben ne düşünüyorum?" Bana bir dosya klasörü uzattı, dirseklerini sandalyesinin kollarına dayadı ve parmaklarını kenetledi. "Bence güzel ve akıllı bir kadın, kıskanç erkek arkadaşının elinde korkunç bir ölüme kurban gitti."

"Gerçekten mi?" Dosyayı açtım. İçinde sadece onun raporu vardı. Ama Parker'ın bana verdiği dosyada olmadığı için henüz okumamıştım. "Bunun için erkek arkadaşını mı beğeniyorsun?"

"Başka kim olabilir? Ona karşı dağ gibi kanıtları gördünüz mü?"

"Hiçbirini görmedim." Ve görmedim. Tam olarak değil. "Parmak izleri arabadaydı."

"Çıkıyorlardı."

"Parmak izleri kanın içindeydi, Davidson. Olay meydana geldikten sonra. Birden fazla yerde."

"Arabayı buldu. Kapıyı açtı ve onu ararken her yerde olduğu anlaşılan kana dokundu."

"Aranacak ne var? Kapıyı açtı. Kız arabada değildi. Araba kana bulanmıştı. Adam kana bulanmıştı."

"Arka koltukta bir uyku tulumu vardı. Kızın içinde olabileceğini düşünmüş. Kontrol etmek için içeri girdi."

"Yani diğer tarafa geçip başka bir kapıyı açarak kontrol edebileceği bir uyku tulumunu kontrol etmek için kan kovalarının içinde mi sürünüyor?"

İyi bir noktaya değindi ama bir açıklaması vardı. Sadece ona ne olduğunu söylemiyordum. Bu iş mahkemeye giderse mühimmat. O kapı kolu zorluydu ve sadece uzaktan kumandayla açılıyordu. İç kapı kilitleri onda çalışmıyordu. Bunu kendi başlarına çözemezlerse beceriksiz görüneceklerdi ve bu her zaman işe yarardı.

Dosyayı ona geri uzattım. "Bunların hepsi ikinci derece."

Taft öne doğru eğildi ve kozunu oynadı. "Bunu daha önce de yaptı."

Şaşkınlığımı korumaya özen gösterdikten sonra duygularını ölçtüm. Yalan söylemiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu adamın geçmişini hiç araştırdınız mı? Üç yıl yatmış. Adam iki."

Kasıtsız adam öldürme mi? Lanet olsun. Parker o kısımdan bahsetmemişti. İşimi zorlaştıracaktı ama imkansız değildi. Umurumda değildi.

Adamın geçmiş hayatında ne yaptığını. Emery Adams'ı öldürdüğü için masumdu.

"Demek bu yüzden tutuklamaya bu kadar hızlı atlıyorsunuz."

"Bana sorarsanız oldukça iyi bir neden. Bir zamanlar bir katil-"

"Kasıtsız adam öldürme cinayetten çok farklı bir şeydir."

"Başka birinin ölümünden doğrudan sorumluydu. Eğer bu cinayet değilse..."

* * *

Bu vakayla başa çıkabilecek donanıma sahip olmadığımı düşünerek, Cookie'nin durumunu kontrol etmek ve kendi gemişimle ilgili birkaç araştırma yapmak için ofise geri döndüm ve bir yandan da fark edilmeden bir tanrıya nasıl yaklaşabileceğimi bulmaya çalışıyordum. Eğer Uzan tanrılarından biri ya da her ikisi de insanları kaçırıyor ve ölü bedenlerini rastgele bir yere atıyorsa, bir an önce durdurulmaları gerekiyordu. Bu artık sadece Beep'le ilgili değildi.

Aslında çoğunlukla onunla ilgiliydi ama insanlar ölüyordu ve suçu biraz da olsa üstlenmekten kendimi alamadım. Reyes ve ben uyarılmıştık. İlişkimizi tamamlamamız söylenmişti ama itiraf etmeliyim ki iş işten geçene kadar uyarılmamıştık. Birkaç kez. Birden fazla yerde. Ve çeşitli yüzeylerde.

"Burada olmana sevindim," dedi Cookie bana doğru koşarak. Bana Lyle Fiske ile ilgili bir dosya uzattı. Taft'la yaptığım konuşmadan sonra dosyaya bakmaya korkuyordum.

"Peki," dedim umutla ona bakarak, "başparmak yukarı mı aşağı mı?"

"Bu tartışılır. Bana onun hakkında anlattıklarınızdan sonra, burada okuduğunuz her şeyi bir tuz tanesi ile alın diyeceğim."

"Yapacağım."

Parker'ın hem Lyle Fiske hem de Emery Adams hakkında bulduğu çok sayıda bilgiyi birkaç saat okuduktan sonra, tam olarak uymayan üçüncü bir dişli hakkında kendi araştırmamı yaptım. Parker neden Fiske'nin masumiyetine bu kadar inanıyordu? Yoksa bu başka bir şeyle mi ilgiliydi? Ve neden iki mahkûmiyeti Fiske'nin dosyasından bilerek çıkarmıştı? Bunu bilerek yaptığından emindim.

Ben öğleden sonra geç saatlere kadar kitap okurken Cookie Amber'ı okuldan almaya gitti. Fiske UNM'de kardeşlik başkanıydı. Onun gözetiminde gerçekleşen bir taciz kazasında bir çocuk ölmüştü ve bu olay kardeşlik tacizlerinin medya, aktivistler ve politikacılar tarafından eleştirildiği bir döneme denk gelmişti. İbret olsun diye yargıç onu taksirli cinayetten beş yıla mahkum etti. İyi halden erken çıktı.

Nick Parker davayı ne kadar sabote etmeye çalışırsa çalışsın, sicili jürinin onu beraat ettirmesini zorlaştıracaktır. Ve bu süreçte kariyerini de.

Şüpheli ADA'nın dijital ayak izinde yapılan bir araştırma, Lyle ile aynı kardeşlik birliğinde olduğunu gösterdi. Eski üniversite arkadaşları olduklarını söylemişti. Dernek bağlantısından bahsetmemiş. Ya da taciz kazasından.

Genel bir geçmiş araştırması, Emery'nin kederli babası hakkında, yıllar içinde birkaç kötü iş yatırımı yapmış olması dışında pek bir şey ortaya çıkarmadı. Kim yapmamış ki? Marslı Barbie'nin havalanmadığına hâlâ inanamıyorum.

Emery'nin üniversiteye başladığında hemşire olmak istediğini öğrendim. Özellikle de travma hemşiresi. Tıp doktorasını bitirmiş ama hastane yönetimi alanında doktora yapmaya devam etmiş.

Hız sınırına uyardı. Faturalarını zamanında ödedi. Raporları bile erken bitirdi.

Birden neler olduğunu fark ederek arkama yaslandım. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Emery Adams yabancı bir dünyadan bizim tuhaf yöntemlerimizi incelemek için gönderilmiş bir robottu. Belli ki insan olmanın anlamını kaçıırıyordu.

Emery'nin arabasını kontrol edeceğimi bildirmek için Cookie'ye mesaj attım. Neredeyse Şeytan'ın yaramaz oğlunu kontrol etmek için restoranda duracaktım ama kendimi durdurdum. Bir işe yaramayacaktı, bu yüzden istasyona geri döndüm.

Araştırmama el koymada birkaç polisi taciz ederek başladım, sonra Emery'nin arabasını tuttukları yere gittim. O kadar çok kana bulanmış olması gerekiyordu ki, arabanın ruhsatına bakana kadar içinin gerçek rengini çözemediler.

Gerçek olay yerini daha sonra ziyaret edecektim. Hava kararıyordu ve araba uzak bir bölgede bulunmuştu. New Mexico'yla ilgili bir şey: ücra bölgelerden payımıza düşeni alırdık.

Arabayı görmeme izin vermeye hiç niyeti olmayan huysuz bir gardiyana karşı mücadele ederken, Rogaine denememi tavsiye etme dürtüsüyle savaştım. CIB zaten arabayı ince dişli bir adli tıp kitiyle incelemişti, yani delilleri kirletecek değildim.

Neyse ki Parker her şeye tam erişimim olmasını ayarlamıştı, bu yüzden adamın bana izin vermekten başka seçeneği yoktu.

Bak.

Ne yazık ki kanın bozulması uzun sürmedi.

Memur yuvarlak omuzlarını silkti, anahtarları buldu ve beni olabildiğince yavaş bir şekilde arabaya götürdü. Koku, gerçekliğinden çok önce yüzüme vurmuştu. İçeriye görece kadar yakın bile değildim. Durmak, ellerimi dizlerimin üzerine koymak ve derin bir nefes almak zorunda kaldım.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu memur. Onun da arabaya gereğinden fazla yaklaşmak istemediği hissine kapıldım.

Başımı salladım, ciğerlerimi doldurdum ve o arabanın kilidini açıp geri çekilirken nefesimi tuttum, kapıyı açtığımda yakınında olmak istemiyordum.

Bulunduğum yerden içeriye taradım, Emery'nin hâlâ içeride olmasını ve onu kimin öldürdüğünü söyleyebilmek için ölenleri görebilen birinin ortaya çıkmasını beklemesini umuyordum. Bunu ummak çok mu fazlaydı?

'Ebeveynce.

Onu hiçbir yerde bulamadık. Muhtemelen hareketsiz bedenini terk ettiği anda karşıya geçmişti.

Lafı açılmışken... eğer katil bütün bu kanı içeride birini öldürdüğü açıkken, cesedi neden alsın ki? Lyle arabayı o gece yarısı bulmuş. Belki de suçlu arabayı almak için geri gelmeyi ve onu atmayı planlamıştı. Yoksa neden öyle açıkta bıraksın ki? Cesette suçlayıcı bir kanıt yoksa tabii, ama katil kanıt konusunda bu kadar endişeliyse, arabanın her boyutta ve şekilde suçlayıcı kanıtlarla kaplı olacağını biliyor olmalıydı.

Ama öyle bir şey yoktu. CIB, Lyle Fiske'den başkasını işaret eden hiçbir kanıt bulamadı. Başka parmak izi yok. Yani şüpheli lifler ya da başıboş saçlar. Arkamda suçlayıcı bir kanıt bırakmadan mutfağıma gidemezdim. Hayatımda hiç gitmediğim yerlerde saç bulabilirdim. Ama arabada hiç yoktu. Babasından bile mi? En iyi arkadaşından? Bir iş arkadaşından?

Kan dışında araba tertemizdi.

Doğal olarak Fiske'nin dokunduğu ya da döktüğü her şey şüpheli görünecekti. Ve Taft bunu daha önce de yaptığını söyledi. Daha önce öldürmüştü.

Dudağıımı ısırdım, bir mide bulantısı dalgasıyla savaştım ve daha da yaklaştım. Yanılmamıştım. Bunu Fiske yapmamıştı. Ama kim yaptıysa olay yeri incelemesi hakkında çok şey biliyordu. Onu suçlamak için çok iyi bir iş çıkaracak kadar.

Kapıyı açtım. Belki de uzun süredir yemek yemediğimden ya da Beep yüzünden stresli olduğumdan ya da iri bir çocuk tarafından tartaklandığımdan, yüzüm bir kez daha doğruca yere doğru yöneldi. Bu sefer kendi kendine.

* * *

"İyi misin?" diye sordu memur, kâğıt bir bardak uzatırken.

Silahların, cephanelerin ve dosya dolaplarının bulunduğu bir kafesteydik. Metal, toz ve barut gibi kokuyordu ki bu Emery'nin arabasının kokusundan çok daha iyiydi. Eau du Death'in asla havalanamayacağından korkuyordum. Bunu düşünmek bile midemin bir kez daha sıkışmasına neden oldu ve tüm gücümle kabarmaya karşı savaştım. Başaramadım.

Dizlerimin üzerine çöküp insan ya da hayvandan duyduğum en aşağılayıcı öğürme seslerini çıkarırken, memur metal bir çöp tenekesini tekmeleyerek bana doğru uzattı. Sesler, bir şekilde sesleri boğan ve aynı zamanda güçlendiren metalde yankılandı.

Kafesin dışından gelen kahkahaları duymazdan gelerek - etrafta birkaç polis dolaşıyordu- ağzımı koluma sildim ve sandalyeye geri oturdum. En azından bir dahaki sefere Never Have I Ever oynadığımda elimde ilginç bir yem olacaktı.

* * *

Cookie bana mesaj atarak bazı dosyaları eve götüreceğini ve geldiğimde kendisinden almamı söyledi.

Bay Adams, Emery'nin büyükbabasına çok yakın olduğundan bahsetmişti. Eğer biri onu takip ediyorsa ya da herhangi bir tehdit almışsa, anlatacağı tek kişi o olabilirdi.

Saat geç olmasına rağmen arabayı Morningwood Emekli Topluluğu'na doğru sürdüm; burası sanki azgın bir botanikçi tarafından tasarlanmış gibiydi. İşin tuhafı, sitede çalışan Bayan Allen da kanişi Prens Phillip, nam-ı diğer PP ile birlikte burada yaşıyordu.

Yöneticilere kim olduğumu ve orada ne yaptığımı bildirmek için ofise uğradım, ancak sakinlerin kendi daireleri vardı. Burası destekli yaşamdı, ama huzurevi gibi değildi, bu yüzden güzeldi.

Resepsiyon görevlisi harita üzerinde rotamı çizerek beni Bay Geoff Adams Sr.'ın dairesine yönlendirdi. Bayan Allen'ı da sordum, ama bana Bayan A.'nın asıl dairede olduğunu söyledi.

PP'yi yürüyüşe çıkarmayı sevdiği ve bazen geceliği ve çoraplarıyla Alameda Bulvarı'na çıktığı için huzurevinde kalıyordu. Onu görmek için ziyaret saatleri içinde geri dönmem ve bir sonraki binada imza atmam gerekiyordu.

En kısa zamanda geri dönmek için aklıma bir not aldım ve sonra Bay Adams Sr.'ın evine doğru yola çıktım.

* * *

Başlangıçta emeklilik merkezinin adının tuhaf olduğunu düşünmüştüm, ancak konut birimlerini gezmek bunu doğruladı. Morningwood Lane'den girdim. Pussy Willow Drive'dan sola döndüm. Peter Pepper Place'den sağa. Cockscomb Court'tan sola. Ve son olarak Wang Peonies Yolu'ndan sağa.

Evet, bu topluluk kesinlikle azgın bir botanikçi tarafından planlanmış.

Bir parçam Emery'nin büyükbabasıyla birlikte olmasını umuyordu.

Eğer Bay Adams'ın söylediği kadar yakın olsalardı ve büyükbabası yaşlı, hatta muhtemelen hasta olsaydı, onun yanında kalabilirdi. Öyle bir şansı yoktu.

Bay Adams Sr. yetmişli yaşlarının başında dayanıklı bir adamdı ve artık bir bahçeyle ilgilenmek istemediği için sadece merkezde yaşıyordu.

"Her şeyi yapıyorlar," dedi, bana bir fincan kahve uzatırken, sıvı titremesiyle üstünden taşmakla tehdit ediyordu.

Keder onu bir pelerin gibi örtmüştü. Torunu öldüğü için çöküşe geçeceğinden endişeleniyordum.

Her şeyi normal göstermek için çok uğraştı. Sanki içi parçalanmıyormuş gibi. "Bütün bahçe işlerini onlar yapıyor. Bütün yemekleri. Kafeteryaya gitmek zorundayız ama yemekler fena değil. Tüm temizlik. Burası harika."

Sessizliğe gömüldüğünde, zihni hüznle dolup taşarken onu biraz daha inceledim. Gümüşü gri saçları ve çiftçi bronzluğu vardı. Kışın şort giyiyor ve country club kazağı giyiyordu. Kederi o kadar yoğundu ki bayılmadan önce onu engellemem gerekiyordu. Tekrar.

Günümüze geri döndü ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Yolun hemen aşağısında bir golf sahası ve tenis kortları var."

Başımı salladım. "Bay Adams, Emery size endişelendiğine dair bir şey söyledi mi? Belki biri onu takip ediyordu ya da arayıp kapatıyordu?" Devam etmeden önce gözyaşlarına tüm gücüyle karşı koyarken bir keder dalgasının onu kaplamasına izin verdim. "Tehlikede olduğunu gösteren herhangi bir şey?"

Omuzları titredi ve mendiline öksürdü. "Yapmadı, hayır, bildiğim kadarıyla yapmadı," dedi. iyileşti. "Bana hiçbir şeyden bahsetmedi."

"Son zamanlarda endişeli ya da kaygılı görünüyor muydu?"

Önce başını salladı, sonra düşündü. "Aslında, evet. Son birkaç haftadır dikkati dağınık görünüyordu. Hatta üzgün."

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır, ben de zorlamadım. Sadece işte bazı sorunlar yaşadığını söyledi."

"Hastanede."

"Evet. O yöneticiydi." Yüzü gururla yumuşadı. "Tarihlerinin en genç yöneticisi."

"Bunu okudum. Onunla çok gurur duyuyor olmalısın."

"Tatlım, o kız beni her seferinde gururlandırdı. adım. O oldu ve mükemmel Çocuk, hangi oldu bir şey çocukluğunu düşünürsek."

"Çocukluğu mu?"

"Oh, bilirsin işte. Günlük şeyler işte. Tekrar doldurmamı ister misin?"

Konuyu değiştiriyordu, özellikle de kahveme henüz dokunmadığım için. "Bay Adams, bana söyleyebileceğiniz her şey, ne kadar küçük ya da önemsiz görünürse görünsün, bunu kimin yaptığını bulmama yardımcı olabilir."

Başını öne eğdi. "Bu benim hatam, gerçekten. Çocuğa karşı daha sert davranmalıydım."

"Çocuk mu?"

"Benim adaşım. Oğlum. Emmy ve benim sahip olduğumuz irade gücüne sahip değil. Sahip olduklarım için çok çalıştım. Oğlum için sahip olduğumdan daha iyi bir hayat istedim. İşe yatkın olduğumu anladım ve çok genç yaşta çok başarılı oldum. Yani Junior hiçbir şey istemeden büyüdü. Karım, nur içinde yatsın, onu şımartmamam için beni defalarca uyardı ama ben çok meşguldüm ve pes etmek daha kolaydı."

"Yani, ayrıcalıklı büyüdü."

"Şımarık büyüdü. Hiçbir zaman Emmy ve benim sahip olduğumuz kararlılığa sahip olmadı. Hep birbiri ardına başarısız girişimler oldu. Sonunda onun planlarına para yatırmayı bıraktım. Evliliği dağılmıştı. Sonra Emmy'nin annesi öldü."

"Öldü mü?" Ben sordum.

"Meme kanseri. İyi bir kadındı. Biraz dik kafalıydı ama iyi bir kafaydı. Emmy ikisinin de en iyisiydi. Zeki ve yaratıcıydı. İyi bir problem çözücüydü. Riskten korkmazdı ama her zaman seçeneklerini tartar ve bir plan yapardı. O bir düşünürdü. Gerçek bir düşünür."

"İşte bu yüzden harika bir yönetici oldu."

Başını salladı. O başka bir keder dalgasıyla boğuşurken ben sandalyeden kalkıp şöminesinin üzerindeki fotoğraflara baktım. Emery'nin büyürken çekilmiş birkaç fotoğrafı vardı. Çok güzel bir kızdı. Uzun, koyu sarı saçları vardı. Geniş, meraklı gözler. Kederi beni etkiliyor, göğüs kafesime akıyor ve kemiklerimi eritiyordu.

"Son zamanlarda üzgün olmasının başka bir nedeni olabilir mi?"

"Dediğim gibi. Çocuk."

"Babası mı? Onu üzmüş müydü?"

"Onu her zaman üzdü. Yine, çok istikrarlı bir insan değildi. Hayatının büyük bölümünde rolleri değişmişti. O bir maceraya ya da başka bir şeye atılırken sorumlu olan kişi o olmak zorundaydı. Çocukluğunu yaşayamadı, gerçekten. Çok hızlı büyümek zorunda kalmıştı. Ve tüm bunlar boyunca, Emmy'nin yaşadığı her şey boyunca, benden hiçbir şey istemedi."

"Büyürken bile bağımsız mıydı?"

"Ah, evet. Onun için fazladan bir şey yapmama izin vermezdi. İzci Kızlar'dayken, her yıl sadece üç kutu kurabiye almama izin verirdi, Thin Mints bağımlısı olan herkes gibi. İyilik kabul etmezdi. O izciyken

babası ona bir araba almayı başardı. Yüzünü hatırlıyorum. Çok heyecanlıydı ama bu işlemin ne kadar yasadışı olduğunu ancak Tanrı bilir."

Bay Adams'ın yüzü kasvetli bir hal aldı.

"Yine de iki ay sonra bir saadet zincirinde her şeyini kaybettiğinde ve rehin vermek zorunda kaldığında, bana bile gelmedi. Arabasını geri almak için yardım bile istemedi. İki bin dolar. İki bin dolarlık borç için on beş bin dolarlık arabasını kaybetti. O kadarını ön cebimde taşıyorum."

Telaşla, "Bunun güvenli olduğuna emin misin?" diye sordum.

Bana sıcak bir ifade verdi. "En kötü kısmını bilmek ister misin?"

Bir bakıma istemesem de başımı salladım.

"Üzgün bile değildi. Hayal kırıklığına uğramamıştı. Lise birinci sınıf öğrencisi arabasını kaybetmişti ve en ufak bir tedirginliği yoktu. Arabasını bu kadar uzun süre elinde tutmayı hiç beklemiyordu, hayal kırıklığına uğramaya o kadar alışmıştı ki. Hayal kırıklığına uğramaya çok alışkındı. Hayatındaki her şeyin ikinci planda kalmasına o kadar alışmıştı ki."

"Neden böyleydi?" Düşündüğümden daha sıkıntılı bir şekilde sordum. "Neden senden para kabul etmedi? Sen ailedensin."

"Bunu ona bir kez sordum. Bana babasına, oğluma nasıl baktığımı gördüğünü ve ona asla o şekilde bakmamı istemediğini söyledi."

Son sözleri o kadar kırık döküktü ki deşifre etmek zordu. Yıkıldı. Omuzları titriyordu. Güçlü bir el gözlerini kapattı.

Yas tutmasına izin verdim, bunun benim gitmem için bir işaret olduğunu biliyordum ama tam olarak inanmadığım bir şey daha vardı.

Devam edebilecek kadar kendine geldiğinde ona şunu sordum: "Bay Adams, bu çok kaba bir soru olacak ama madem bu kadar çok paranız var, neden bir huzurevindeki bu küçük dairede yaşıyorsunuz? Bahçe işleri argümanına inandığımdan emin değilim. Yüz tane bahçıvan tutabilirsiniz." "Yaklaşık iki yıl önce, Emmy hastanede işe girdikten hemen sonra, kendime beş kuruş daha harcamak istemediğime karar verdim. ve benim aptal harcama alışkanlıklar. I emekli ve her şeyi tasfiye ettim. Sahip olduğum her kuruşu bir araya getirdim ve Emmy için bir fona yatırdım. Öldüğüm gün milyonlar alacaktı. Hepsinin ona gitmesini istedim." Tekrar yıkıldı ve "Ondan daha uzun yaşayacağımı hiç beklemiyordum. Böyle bir şey nasıl olur da hatta adil mi?"

Değildi.

Bay Adams'ı akşam yemeği için merkezin yemek salonuna götürdükten sonra kendisine teşekkür ettim ve eve doğru yola koyuldum. Geç olmuştu ve yemek salonundaki yemeklerin kokusunu almak iştahımın kısa süre önce verdiği aradan sonra bana geri dönmesine yardımcı oldu. Sanırım İskoçya'ya gitti.

Bay Adams harika bir adamdı ve Bayan Allen'ı görmeye her geldiğimde onu kontrol ederdim.

11

*Eğer bir kapı kapanıp diğeri açılıyorsa, eviniz
muhtemelen perilidir.*

-TAMPON ÇIKARTMASI

Bay Farrow'un orada olduğunu çok iyi bilerek daireye girdim. Artık bir asansörümüz olmasına rağmen merdivenlerden yukarı çıkarken onu hissettim.

Çantamı yere bıraktıktan sonra onu aradım. "Sanırım neler olduğu hakkında konuşmalıyız."

Neredeyse masasından başını kaldıracaktı. "Neden? Ne oluyor ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sorun da bu zaten."

Görmezden gelinmeye alışık değildim. Aslında öyleydim ama Reyes'ten değil ve yine de Reyes birkaç gündür aynı şeyi yapıyordu. Banyo tuzu kullanan bir insanın başkalarının etini yemesi gibi içimi kemiriyordu. Garip ve rahatsız edici bir şekilde.

"Başka biriyle mi görüşüyorsun?"

Onu şok etmiştim. Artık her duygusunu çözemediğim için güvenmek zorunda kaldığım yüzündeki ifade bana bunu söylüyordu. Belki de bu beni düşündüğümünden daha fazla rahatsız ediyordu. Onu artık eskisi kadar doğru okuyamıyordum.

alışkını. Sanki bir elektrik alanı sensörlerimi bozuyordu. Bana yanlış okumalar veriyordu.

"Hafıza kaybım vardı. O süre içinde başka birini bulmuş olabileceğini düşündüm. Bilirsin, daha az iş ve daha eğlenceli birini." Aklıma Bayan Abelson geldi. Çok bakımlı olduğu için onunla dalga geçmiştım ama belki ben de öyleydim. Belki de Reyes'in sadece arkadaşlarıyla video oyunları oynamaya ve biraz ot içmeye ihtiyacı vardı. Rahatlamak için. Bendenizle yaşamının stresini üzerinden atmak için. Ben de tıpkı onun gibiydim.

"Bak, eğer sadece video oyunları oynamak ve ot içmek istersen bana söyleyebilirsin, değil mi?"

"İlaç mı kullanıyorsun?"

"Hayır. Ben ciddi. Biliyorum... Bazen biraz fazla olabildiğimi biliyorum. Sadece bir molaya ihtiyacın olsaydı anlardım."

"Tamam. Teklifin için teşekkürler ama ben böyle iyiyim."

"O zaman seni rahatsız eden ne?" "Hiçbir şey."

"Peki, tamam. Tamam, o zaman neden biz ... bilirsin işte." Anlasın diye omuz silktim.

"Neden omuz silkmedik?"

"Hayır. Seks yaptık. Neden seks yapmadık? Yani, bir hafta önce ellerini benden uzak tutamıyordun ve şimdi-oh, Tanrım." Beni vurdu. Solar pleksustan. Nefesimi kesecek kadar sert.

"Hafıza kaybı yaşarken beni daha çok seviyordun." "Öyle mi?" diye sordu, eğlenerek.

"Buna sadece sen cevap verebilirsin. Neden yapmadın? Neden sen değilsin?"

"Mutlu ve memnun musun? Mutluyum."

Gözümünden kaçan bir saç telini üfledim. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bana sorunun ne olduğunu söylemeye niyetin yok. Yanlış olan şey hakkında konuşmak istemiyorsun. Ve bana açılmadan önce korkunç bir şey yaptığıma inanmaya devam etmeme izin vereceksin. Mesela seni zapt etsem bile mi? Seni zorlasam?"

"Kısıtlamalar altında beni zorlayacağın tek şey orgazm olmaktır."

Nihayet! "Yani, benim için seni kısıtlamama açık mısın? kendi cinsel zevkini?"

"Tamamen açık."

"Ve bu senin hoşuna gidecek bir şey mi?"

"Kimin hoşuna gitmez ki?"

"O zaman neden biz-? Yani, bizi durduran ne -?"

Bu beni hiçbir yere götürmüyordu. Küçülen bir menekşe değildim. Aklımdan geçenleri nasıl söyleyeceğimi biliyordum. Biraz fazla iyi. İç filtremi en son ne zaman kullandığımı hatırlayamıyordum. O kadar uzun zaman olmuştu ki, nereye sakladığımı unutmuştum. Ama Reyes Alexander Farrow söz konusu olduğunda, tüm görgüsüzlük duygumu kaybettim. Küstahlaştım. Bu hiç bana göre değildi.

Derin bir nefes aldım ve baştan başladım. "Neden bana dokunmadın?"

Uzandı ve dirseğimi dürttü. "Komik, ama ne demek istediğimi biliyorsun."

"Sana zaman veriyorum."

"Neyin zamanı? Origami dersleri mi?" "Seni rahat bırakıyorum."

"Ne için yer? Evlat edinmeye çalıştığım fil için mi?" Etrafıma bakındım. "Oldukça büyük bir oyun alanına ihtiyacı olacak."

"Eminim."

"Seni neyin rahatsız ettiğini söyle." Biliyor muydu? Kendisinin bir tanrı olduğunu, benim de onun bir tanrı olduğunu bildiğimi ve evrende onu sonsuza dek tuzağa düşürebilecek tek şeye sahip olduğumu biliyor muydu? Umarım bilmiyordu.

Uzun bir süre düşündükten sonra tuttuğu nefesini bıraktı. "Beni rahatsız eden bir şey yok Dutch." "İşte bu," dedim, ayağımı yere vurup belimi kuşanarak. Mecazi anlamda. "Eğer bana söylemezsen, sana taşınacağım. Cookie ile."

"Yine mi?"

Dişlerimi sıktım, yatak odamıza gittim, bir gece çantası aldım ve içine bir diş fırçası, birkaç uyumsuz kıyafet ve üzerinde ÇALMIŞ GİBİ SÜR yazan bir gecelik doldurdum. Sonra başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve binayı sarsacak kadar sert bir şekilde çarpmaya niyetliydim ki, "Çıkarken kapının kıcına çarpmasına izin verme" dediğini duydum.

Dehşete kapıldım, salınının ortasında durdum. Ya da denedim. Kapı olayına o kadar çok enerji harcamıştım ki, istememe rağmen gelmeye devam etti. Sadece Reyes'e dönmüştüm. İşte o zaman yüzüm çarpacak başka bir nesne buldu.

* * *

"Taşınıyorum," dedim, kapısını açtığında Cookie'nin y a n ı n d a n geçerken.

"Yine mi?"

"Bu sefer ciddiym Cook. Bu adam imkansız." Kimden bahsettiğimi bilmemesi ihtimaline karşı apartmanımızın genel yönünü işaret ettim.

Ama daha başka bir kelime kuramadan havada özellikle ağız sulandıran bir koku fark ettim. "Bu koku da ne?" Koklayarak sordum.

İçinden gergin bir kahkaha yükseldi. "Ne kokusu? Koku falan yok." Beni engellemek istercesine mutfağa doğru ilerledi. O daha iri olabilirdi ama ben doğru motivasyonla 225 kiloluk bir stoperle bile başa çıkabilirdim.

Sonra aklıma geldi. Gerçeği. İhanet. Nefesim kesildi. Ve ağızım açık kaldı. Ve dik dik baktım. Çok uzun bir süre boyunca, korkak bir hain gibi çökene kadar.

"Acıkmıştım," dedi, omuzları utanç içinde çökmüştü.

"Gerçekten mi?"

"Her ne yapıyorsan onu yapmaya gitmiştin." "La Satilla?"

"Ve canım yemek pişirmek istemedi."

"La Satilla'dan chile relleos aldın mı?"

"Sadece birkaç tane."

"Ve bundan bahsetme ihtiyacı hissetmediniz mi?"

"Yapacaktım. Yemin ederim. Ama her şey çok hızlı oldu." "Chile relleos'larının bana ne yaptığını biliyorsun."

Sonunda arsızca sıırttı. "Doldurulmuş sopapillalarım var,
"

Çantamı bıraktım ve ellerimi birbirine sürttüm. "Görünüşe göre tam zamanında gelmişim."

Mutfağına gidip ziyafeti hazırlamaya başladığımızda güldü. Amber yanında gamzeli yüzlü Quentin'le içeri girdi, ikisi de her zamanki gibi çekiciydi.

"Hey, Charley Teyze," dedi ve bana hızlıca sarıldı. "Yine mi taşındın? Çantayı gördüm."

"Evet, yaptım."

"Güzel." Konuştuğu süre boyunca Quentin'in yararlanması için imza attı, sonra ona dönüp açıkladı, hareketleri hızlı ve sessizdi.

Quentin güldü ve bir vidanın gevşek olduğunu söyledi. Gerçekten. "Vidalar gevşek" diye imzaladı. Küstahlığı yüzünden ona saldırdım ve bunu ona kocaman bir ayı gibi sarılmak için bahane olarak kullandım. O da bana sarıldı, uzun kollarını etrafımda dolaştırdı. Gerçekten iyi bir sarılıcıydı.

Buluşmanın ardından ikisi bir tabak hazırladı ve aile odasına doğru yola çıktı.

"Bu gece onunla konuşmalı mıyım?" Cook'a fısıldadım.

"Hayır. Nasıl yapacağımıza karar vermek için biraz zamanımız var." Başımı salladım.

"Oh!" Amber omzunun üzerinden bağırdı. "Hâlâ video üzerinde çalışıyoruz. Şu anda kontrol ettiğimiz bir ipucu var ama sekiz yüz binden fazla tıklanmış."

"Bu harika!" Ben de bağırdım.

Cookie dehşet içinde gözlerini kapattı. "Bu çok kötü."

Kıkırdadım ve Bob Amca'nın içeri girmesini bekledim. Keyfi yerindeydi. Üç kat aşağıda arabasından indiği anda onu hissedebiliyordum.

İçeri girip ceketini astığında "Hey, sen," dedim.

"Oh, hey, balkabağım. Yine mi taşınıyorsun?"

Birkaç dakika içinde ikinci kez, ilk kucaklaşmayı ben yaptım. "Evet. Kanepenin adını Fabio koydum."

"Muhteşem. Fabio'ya benziyor."

"Doğru mu? Sarışın ve davetkâr, tüm doğru yerlerde tepeler ve vadiler var."

"Ama artık yedi bin misafir odamız olduğunu biliyorsun. Kanepede uyumak zorunda değilsin." Karısına sarılmak için adanın etrafında yürüdü. Ve bir öpücük. Dillerin dahil olduğu ya da olmadığı gerçekten uzun bir öpücük.

Öğürme refleksimle savaştım ve sonunda araya girdim. "Ee, neler oluyor?"

"Fazla değil."

"Tedirgin görünüyorsun."

Bakışlarını Cook'tan ayırıp bana baktı. "Hayır. Amber eve gelmedi mi daha?"

Cookie'yi telaşlı bir yorumla fırlatmıştım ama hemen toparlandı. "Evet. O ve Quentin aile odasında yemek yiyorlar. Bir dava üzerinde çalışıyorlar."

"Bir dava,
ha?" "Video."

"Ah," dedi bir tabak hazırlarken.

"Başı belada mı?"

Durdu ve bana baktı. "Neden başı belada olsun ki?"

"Bilmiyorum. Sadece tedirgin görünüyorsun. Ve o bir genç. Uyuyor."

"Hayır, Charley, Amber'ın başı belada değil. O çocuk başımıza bir dakika bile bela açtığı gün

rozeti."

Homurdandım ve ona Amber Kowalski'nin maceralarının en iyi şarkılarından oluşan bir derleme vermek üzereydim ki Cookie boğazını temizledi ve Ubie'nin arkasından bana ters ters baktı.

"Ah, doğru ya," diye mırıldandım. Neyse ki Ubie ücreti inceliyordu. Ona bir başparmak işareti yaptım ve konuyu değiştirdim. "Joplin'i ızgara yaptın mı?"

"Neden Joplin'i ızgara yapayım ki? Bu inanılmaz kokuyor." "Çünkü o bizim davamızın dedektifi."

"Aynen öyle. Senin davan. Onu sorguya çekiyorsun." "Benden nefret ediyor."

"Herkesten nefret ediyor." "Doğru."

Sakinleşiyordu. Kurabiye ona bunu yapardı ama bu, önceki tedirginliğini daha az endişe verici hale getirmiyordu. Tepesini attıran her neyse bekleyebilirdi. Zaten muhtemelen işle ilgiliydi.

Masadaki dergileri temizledi ve yemeğe oturduk. Üçümüz masadaydık. Çocuklar aile odasında içine şeytan girmiş küçük bir kızın videosunu inceliyorlardı. Çekirdek bir ailenin dağılması gibiydik. Aşk külçem olmadan yemek yediğim için kendimi biraz suçlu hissettim. Yine de, iyi niyetli bir şef olmaktan bir spatula uzaktaydı. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Amber birkaç saniyeliğine geri geldi ve ona sarıldı. "Hey, Ubie." Ona Ubie demeye başlamıştı çünkü üvey babasına "Bob Amca" demek kulağa her açıdan yanlış geliyordu. Tüm kalbimle aynı fikirdeydim.

Yanağına bir öpücük kondurdu, daha fazla cips ve salsa ile birlikte bir chile relleno daha aldı ve aile odasına geri döndü. Daha on adım atmadan U dönüşü yaptı ve kafasını kapı aralığından içeri soktu. "Neredeyse unutuyordum. SpectorySam adında bir blog yazarı sizinle röportaj yapmak istiyor."

"Benimle mi?" Ben sordum.

"Evet. Video hakkında. Videonun tamamını yayınlamak istiyor ve *Huffington Post*'ta yayınlatabileceğinden oldukça emin."

Cookie'nin bayılacağını düşünmeseydim, evet derdim. "Sorun değil. Ona şu anda röportaj vermediğimi ve menajerimle iletişime geçmesini söyle. Bu beni önemli biri gibi gösterecektir."

"Tamam," dedi kıkırdayarak, zıplayarak uzaklaşırken.

"Bu kız şov dünyasında olmalı," dedim Cookie'ye. "Oh, hayır."

"Çocuk yıldız sıfatıyla değil. Zavallı çocuklar. Ama daha çok Tide reklamındaki bir figüran gibi."

Kaşları sürekli sert bir çizgi oluşturuyordu. Öksürme ve yumruğumun arkasından "tek kaş" deme dürtüsüyle savaştım. Çok çocukçaydı. Asıl numara bunu hapşırırken yapmaktı. Hapşırıkları taklit etmek daha zordu.

"Bunu düşüneceğim," dedi. Yalan söylüyordu. "Peki, sence ne yapıyor?" diye sordum.

Bob Amca saatine baktı. "Lanet olsun." Bir beşlik çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Cookie onu kaptı ve iki elinin arasında sergiledi. Parmakları, piyango kazanmış gibi dans edip taklalar atıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Rekorunu beş dakika farkla kırdın," dedi.

"Sana söylemiştim." Cookie sandalyesinde heyecanla kıpırdandı.

"Ne oluyor be?" Alınmış gibi yaparak sordum.

"Geçen sefer tam otuz *beş* dakika boyunca onu sormadınız, ne yaptığını merak etmediniz, bir bardak şeker ödünç alıp onu kontrol etmemiz için yalvarmadınız," diye açıkladı.

"Rekorunu kırdın," dedi Cookie gözyaşları içinde. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Evet, siz çocuklar tam bir cümbüşsünüz. Dakikada bir kahkaha." "Hayır, gerçekten, ne yaptığını sanıyorsun?" demeden hemen önce reellenomu bıçakladım ve kocaman bir parçayı ağızıma attım.

Ne kadar yalvarırsam yalvarayım, ikisi de sevgilimi kontrol etmek için koridorun öbür tarafına geçmiyordu - bu yaklaşık on metre kadardı. Ve ben de onu takip etmeyi reddettim, ki bunu gerçekte de yapabilirdim, ama bunun hile yapmak olacağını hissettim. Ayrıca, apartmanda dolaşp onu takip etseydim bunu bileceğinden emindim. Çünkü bu hiç de ürkütücü değil.

Yatmaya hazırlandım ve kendimi Fabio'nun kollarında buldum.

Hatırladığım kadar işbirlikçi değildi. Onunla son yattığımda bana sarılmış, kıvrımlarını kalçalarımaya doğru itmiş, elimi minderlerinin arasına sokmama izin vermişti. Bu sefer soğuk ve sertti ve minderlerin arasında kendimi sabitlemeye çalıştığım metal bir çubuk vardı. Bir o yana bir bu yana savruldu, keşke Ubie'yi daha fazla alsaydım diye düşündüm.

misafirperver konaklama. Uyuyabildiğimden değil zaten.

Orada uzanmış davayı, Emery Adams'ı, Uzan ve Bip tanrılarını ve huysuz kocamı düşünürken, ona bir minibüste üç adam tarafından takip edildiğimi söylemeyi unuttuğumu fark ettim.

Oh, pekala. Bir minibüsteydiler. Ne kadar tehlikeli olabilirler ki?

12

*Çocuklara büyüdüüklerinde ne olmak istediklerini sormayı seviyorum.
Çünkü hâlâ fikir arıyorum.*

-MEME

Kahve demleme ve pastırma cızırtısı kokusuyla uyandım ama doğa beni çağırıyordu. Telefona cevap vermek ve dişlerimi fırçalamak için küçük kızların odasına girdim. Mutfağa girdiğimde Cookie hâlâ bornozunun içindeydi ve telefonundan e-postalarını kontrol ediyordu.

Dudaklarımı şapırdattım ve Keurig'e doğru yöneldim. "Bu nasıl oldu bilmiyorum ama sanırım az önce losyon yedim."

"Eski sevgilim tam bir pislik."

"Nasıl oldu da onunla hiç tanışmadım?" Kahve fincanı dolabından bir kahve fincanı aldım. Düşmanımın kanını tutmak için özel olarak yapılmış cihazlarla dolu sihirli bir kutu gibiydi. Ya da kahve. Her ikisini de eşit derecede yapabiliyorlardı.

"Hayır dedi."

"Bu ne cüret," dedim, şu anda destek personeli rolündeydim.

"Yani, ben de oldukça tereddütlüyüm ama o açıkça hayır dedi."

"Dava açabiliriz," diye önerdim, hukuk danışmanı rolüne bürünerek. Tezgâha yaslandım ve içebileceğim en büyük içkiyi aldım - düşmanımın kanını değil, kahveyi -Üçüncü derece yanıklar için tıbbi yardıma ihtiyaç duymadan.

"Bu Amber'ın kalbini kıracak."

Doğrudum ve ömür boyu en iyi arkadaş rolüne büründüm. "Oh, kahretsin, hayır. Beyzbol sopan nerede? Diz kapakları var, değil mi?"

"O noktaya gelebilir. Sanki beni cezalandırmak için her şeye hayır diyor. Ortak velayet ayrıcalığını bana karşı bir silah olarak kullanıyor ve bunun Amber'a ne yaptığıyla hiç ilgilenmiyor."

Yanına gittim. "Özür dilerim tatlım. Neler oluyor?"

"Ona NMSD'den ve Amber'ın nasıl gitmek istediğinden bahsettim. O da hayır dedi. Nokta. Onun açığa çıkmasına izin vermeyecek."

"Teşhir mi?" Tamamen kırılmış bir şekilde sordum, üstelik sağır bile değildim. "Neye maruz kalmak? Tarih ve gelenekler açısından zengin bir kültüre mi? Bir gün içinde bizim tüm yıl boyunca katlanmak zorunda olduğumuzdan daha fazla saçmalığa katlanmak zorunda olan gururlu ve güçlü bir grup insana mı? Yani, hiç aktarma yoluyla pizza sipariş etmeyi denediniz mi? Kabus."

"Aynen öyle. Çok şey öğrenebilir."

En iyi mafyacı tavrımı takındım ve "Onunla konuşmamı ister misin?" diye sordum.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hayır. Ben yaparım. Yapabilirim. Ayrıca

En son yardım ettiğinde *Fredo*, kasabanın her yerinde ölü balıklar ortaya çıkmıştı, sadece bunlar hediye paketi yapılmış ve Pappadeaux tarafından teslim edilmişti. Bize bir

servete mal oldu."

"Hey, en azından mesajı aldım. Bizimle uğraşmak istemezsiniz. Ve karşılığında güzel teşekkür kartları aldık."

"İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum." "Bekle, neden Fredo?"

"Onunla kendim konuşacağım."

"Kendi kardeşinin emriyle başından vurulmadı mı?"

"Muhtemelen istediği başka bir şeye boyun eğmek zorunda kalacağım."

Bunun ne olabileceğini ancak Tanrı bilir."

"Ne?" diye sordum, birden çok ilgimi çekti. "Yani başka konularda istediğini elde etmek için bu gibi durumları manipüle mi ediyor?"

Bana baktı ve gözlerini kırıştırdı. "Evlilikler bunun üzerine kuruludur."

"Tamam, ama ondan boşanmadın mı?"

"Konu bu değil."

"Çünkü, eğer değilse, bunu Bob Amca'ya söylemeliyiz."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? O çocuk için planlarım var. O olacak"

"Onunla işim bittikten sonra asla eskisi gibi olamayacağım."

Güldüm. "Bundan bir saniye bile şüphe duymuyorum." "Erken ayrıldı bu arada."

"Bob Amca mı? Evet, onu duydum." "Hayır. Bay Farrow."

"Ah evet. Bay Smexy. Varlığımın felaketi ve mutluluğu - çoğunlukla mutluluğu."

"Biliyor musun, çılgınca bir şey yapabilir ve onunla konuşabilirsin. Biraz açıl. Ona kim olduğunu ve ne olduğunu anlat."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bunu denedim. Dün gece. O en inatçı, en tereddütsüz, en dik kafalı _."

"Hepsi aynı kavramın eşanlamlıları. Sanırım sizin için de geçerli olan bir kavram."

Ona bakakaldım.

"Sadece bazen," diye ekledi. "Dün burrito sipariş ettiğinde sana hamburger getirmeleri gibi. Tamamen esnek davranmıştın."

Haklıydı. İçeri girmeden önce gerinmişim. Isınmak için birkaç ciğer hareketi yaptım. İyi bir ısınmadan sonra her zaman daha esnek olurum. Durum gerektiriyorsa split bile yapabilirdim. Ve durumun gerçekten de ne kadar sık gerektirdiği şaşırtıcıydı.

* * *

Ofise doğru yürürken gözlerin ensemde olduğunu hissettim.

Bunu çok yaşadım. Birinin beni izlediğine dair o dikenli hisler. Muhtemelen biri izliyordu. Vatikan'daki adam olabilir. Döndüğümünden beri onu kontrol etmemiştim. Belki de Vatikan onu kovmuştur diye düşündüm. Ne de olsa kimliği açığa çıkmıştı. Ama şimdi merak ediyordum. Bu kişi bana tanıdık gelmiyordu, bu yüzden Garrett olmadığını biliyordum. Yakınımdayken onu hissedebiliyordum. Cookie, Ubie ve Gemma'yı da hissedebiliyordum. Çok farklı bir titreşimleri vardı. Şimdi tanıdığım farklı bir öz. Hayır, bu başka biriydi. Belki de birden fazla.

Sonunda kaynağı buldum. Üç amigo geri dönmüştü.

Kireç yeşili minibüsleri yarım blok ötede duruyordu. Ben de

takip hobilerine harcayacak çok paraları olmadığı hissine kapıldım. Ya da insanları takip etme tecrübeleri.

Bu konuda bir şey yapamadan, daha tanıdık bir varlık hissettim. Bir gün önce sokakta gördüğüm evsiz kızı fark ettim. Aynı kıyafetlerle Boyd'a yaslanmıştı ama eşyaları yanındaydı. Neyse ki almak için geri dönmüştü. Başka birinin daha önce almasından korkuyordum.

Bay Boyd o sırada dışarı çıktı. Oraya buraya koşuşturan, çoğu derse yetismeye çalışan üniversite öğrencilerinden oluşan insan denizinde onu seçmişti. Ona doğru yürüdü. Ona bir yoğurt ve meyve suyu daha vermeye çalıştı. Elinde bir de elma vardı ve biri bana para verseydi bundan daha uygun bir benzetme bulamazdım.

Hiçbir şey söylemeden yavaşça onlara doğru yürüdüm. Bay Boyd'un her gün, ne kadar genç olursa o kadar iyi olan üniversiteli çocuklarla flört ettiğini biliyordum. Ama bu farklıydı. Bu çocuk on beş yaşından fazla olamazdı. Ve dürüst olmak gerekirse, adam ellili yaşlarının başındaydı, kocaman siyah bir bıyığı ve Jabba the Hutt'ın gurur duyacağı bir göbeği vardı. Bu genç kızlardan herhangi birinin kendisiyle ilgileneceğini düşünmesine sebep olan neydi? Gerçekten bu kadar hayalperest miydi?

Çocuk ona başını sallayıp sırt çantasının askısını omzuna attığında ve uzaklaşmak için döndüğünde yavaşladım. Bana doğru dönmüştü ve beni hemen fark etmişti ama ben Bay Boyd'a nazar değdirmekle meşgul olduğumdan ona selam verememiştim.

"Ne?" diye sordu, bana doğru bir adım atarak.

Başımı eğdim ve bir tane daha onunkinin içine aldım. Sonra Boyd ile kızın arasına girene kadar bir tane daha. Eğer bir yüzleşme istiyorsa, kesinlikle bir tane alacaktı. Ona gri maddemden bir parça vermek için bir fırsat bekliyordum. Hepsi dalgalı ve balçıkla kaplı.

O noktaya gelmeden önce, birkaç kişinin bizi fark ettiğini fark etti. İleri görüşlü bir üniversite kampüsüne bu kadar yakın bir yerde avlanan bir sapık için işler hızla karışabilirdi. Geri çekildi, ellerini havaya kaldırdı ve dükkânına geri döndü.

Kızı kontrol etmek için arkamı döndüğümde, onu sokakta koşuştururken ve aramıza olabildiğince mesafe koyarken görmeyi bekliyordum. Onun yerine, onu bıraktığım yerde buldum. Pembe bir battaniye ve sırt çantası taşıdığı düşünülürse, siyah ceket ve siyah saçları onu tahmin ettiğimden daha Gotik gösteriyordu.

"Bu senden mi?" diye sordu ön cebinden bir onluk çıkararak. Dün onun eşyalarının arasına zulaladığım tüm para buydu.

"Hayır." Çantamı omzumda daha yukarı ittim. "Nakit taşımıyorum."

Beni incelerken göz kapakları daraldı. "Teşekkürler," dedi yine de, inanmamıştı.

Satış konuşmam üzerinde çalışmam gerekecekti. Bugünlerde kimse sattığım şeyi almıyordu. Belki de yeteneğimi kaybetmiştim. Ya da New York'ta bıraktım. Lanet olsun. Bunun için geri dönmem gerekecekti.

Yolculuk!

"Aç mısın?" Frontier'in sadece iki blok ötede olduğunu işaret ederek sordum.

Arkasına baktı ve sonra omzunu silkti. "Yemek yiyebilirim."

Merak ettim, neden daha önce kendine Yiyecek bir şeyler. Açlıktan titriyordu. Ya da korkudan. İnce bedeninin titremesine neden olan korku olabilirdi.

"Gel hadi. Açlıktan ölüyorum."

Neyse ki Cookie Kowalski-Davidson'ın ikramı olan cıvık yumurta ve yanmış pastırmadan oluşan güzel bir kahvaltı yapmış olsam da Reyes'in ev yapımı cips ve salsası için yer bırakmışım. Restoranın içinden kestirmeden geçip mutfaktan geçen manzaralı yoldan aşağı dönüp merdivenlerden yukarı çıkarken bir sepetin kollarıma düşme ihtimaline karşı. Bu tür şeylerin başıma bu kadar sık gelmesi garipti.

Kahvaltı sipariş ettik ve ardından en arka odada sessiz bir masa bulmak için Frontier olan labirentte gezindik. Bir yer bulduğumuzda ekranda numaramız belirdi.

"Ben bakarım," dedim, fikrini değiştirip bizden on adım ötede duran arka kapıdan kaçmayacağını umarak.

Rahatsızdı ama açtı. Sipariş vermek için sırada beklerken bakışları tabaktan tabağa geziniyordu.

"Bu harika görünüyor," dedim geri döndüğümde. Ona portakal suyunu ve 1 numaralı kahvaltı tabağını uzatırken ben de carne adovada'nın bir tarafını atıştırdım. İnsan asla çok fazla carne adovada yiyemez.

"Ö y l e , " dedi, temkinli ifadesi bir seksen yapıp şehvete doğru kayarak.

Ondan hoşlandım.

"Evet," dedim küçük ısırtıklar alarak. Çünkü hiç de aç değildim. "Bir adın var mı?"

Tereddüt etti, sonra bana gerçek adını verdi. Vermeyeceğinden endişeliydim. "Heather."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Charley."

Uzandım ve resmi bir tokalaşma için elini tuttum. Bana izin verdi ve sonra yemeğini yemeye devam etti.

"Bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Devam ediyor musun?" diye sordu küçücük ağzına kocaman bir lokma tıktırırken.

"Neden sokaklarda yaşıyorsun? Yaşamak için daha güvenli yerler var, biliyorsun."

"Doğru." Yutkundu ve meyve suyunun yarısını tek seferde içti.
yuvarlak.

"O zaman bana kaç yaşında olduğunu söyleyebilir misin?" "On sekiz."

Ona biraz zaman tanıdıktan sonra "Gerçekte kaç yaşında olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordum.

Durdu ve kirpiklerinin altından bana baktı, bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

"Sanırım sizi kahvaltıya davet etmeden önce bir şeyden bahsetmeliyim. Benim bir süper gücüm var."

Çatalını yere bıraktı ve kaçmak için hazırlandı.

"Diğer insanların duygularını hissedebiliyorum." Gözlerini kısarak bana bakıp oyunumu anlamaya çalıştığında devam ettim. "I

birinin korktuğunu anlayabilir. Ya da bir şeyden suçlu olduklarını. Ya da kızdıklarında."

"Kızgın değilim."

"Ama korkuyorsun. Bunu bir blok öteden bile hissedebiliyorum." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Mümkün olduğunca tehditkâr olmayan bir şekilde konuştum, ses tonumu hafif tuttum ve hareketlerimi yavaşlattım, sanki tavşandan sürekli yarım saniye uzakta olduğu gerçeğiyle tamamen ilgilenmiyormuş gibi. "Ve sen on sekiz yaşında değilsin."

"Sana ne bundan?" diye sordu, aniden savunmaya geçmişti. "Nefes almamı zorlaştırıyorsun."

"Ne?"

"Biri senin kadar korktuğunda, her zaman senin gibi, bu göğsümü sıkıyor ve ciğerlerimi eziyor. Nefes almamı zorlaştırıyor."

"Astım gibi mi?"

"Astıma çok benziyor," diye kabul ettim, astımın bin kat daha kötü olduğundan emin olmama rağmen, ama iyi bir benzetmeydi. "Yemeğiniz soğuyacak."

Alay etti. "Soğuk yemek yine de yemektir." "İyi bir noktaya değindin," dedim usulca gülerek.

Bu onu rahatlatmak için yeterliydi. Çatalını aldı ve yemeye devam etti.

"Dokuz mu?" Onu bilerek aşağılayarak tahmin ettim. Başını salladı. "On iki."

Vay be. Düşündüğümden de gençmiş. On iki yaşında birinin Albuquerque sokaklarında tek başına olduğu düşüncesi beni çok etti.

"Ee, bu süper güç," dedi bir yumurtayı bıçaklarken. "Bunu iyilik için mi kötülük için mi kullanıyorsun?"

Oh, evet. Ondan çok hoşlandım. "Gününe göre değişiyor. Havanın durumuna göre ikisi arasında gidip geliyorum. Şeytanın daha eğlenceli olduğunu söyleyebilirim."

Güldü, sesi biraz fazla solukluydu, biraz fazla boğuktu, sanki yeni hastalanmış gibiydi.

"Şimdi zor konulara gelem. Neden korkuyorsun?"

"Değilim," dedi, etrafındaki bariyerler hızla yerine oturdu.

"Ciğerlerim yalan söylemez ve sen beni boğmanın eşiğindesin." İki elimle boğazımı tuttum. "Ciddiyim. Hiç de değil. Fazla. Zaman."

Yavaşça sandalyeme çöktüğümde kaşlarını çatı. Bir ısırik daha aldı. Sonra sordu, "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır." Doğrudum. "Belki biraz, ama yalan söylemeyeceğim

Sen. Sor hadi. Bana her şeyi sor."

Arkasına yaslanıp beni şöyle bir süzdükten sonra başıyla başka bir müşteriyi işaret etti. "Bu adam ne hissediyor?"

Ona baktım. Sıradan biriydi, inek bir üniversite öğrencisiydi ama yakışıklıydı, vücudu da buna uygundu ve birlikte oturduğu kız bilim ineğinden çok güzellik kraliçesiydi. Ders çalışıyorlardı. Adam büyük ihtimalle kıza özel ders veriyordu. "Kızdan hoşlanıyor."

"Çok açık," dedi hayal kırıklığına uğrayarak. "Bana bir saniye ver. Burada çalışıyorum."

Sırıttı ve bekledi.

"Ondan *gerçekten hoşlanıyor*, ama bahse girerim bilmediği şey, kızın ondan daha çok hoşlandığıdır."

"Defol git buradan."

"Kesinlikle."

Adam ona iki eğri arasındaki alanın nasıl bulunacağını gösterirken kadın ona doğru eğildi, bunun amacı her neyse. Bu durumla ilgili tuhaf olan şey, kadının hiçbir şey öğrenmiyor olmasıydı. Sanki adamın ona öğrettiklerini zaten biliyordu.

"Kutsal Sünger Bob," dedim, resmin tamamını anladığımda şaşkınlıkla göz kırptım. Heather'a doğru eğildim ve fısıldadım, "Onun yardımına ihtiyacı bile yok. Onu işe aldı çünkü ona aşık. İçinden sızdığını hissedebiliyorum."

"Olamaz," dedi Heather, benim kadar şaşırmıştı.

Ama adama baktıkça daha iyi anladım. O bir bebektir. "Bir gün birlikte güzel, akıllı bebekler yapacaklar."

"Sen de geleceği görebiliyor musun?"

"Hayır. Bu sadece eğitilmiş bir tahmin."

"Ah," dedi, öncekinden daha da hayal kırıklığına uğramış bir halde. Yemeğiyle oynamaya başlamıştı, akli binlerce mil uzaktaydı.

"Sana söylemediğim bir şey daha var. Ben bir özel dedektifim."

Bana baktı ve paniğe kapıldığını gördüm.

"Kimse beni sizi bulmam için tutmadı," diye açıklamak için acele ettim. "Ofisim sokağın hemen aşağısında. Dediğim gibi, sıkıntınızı hissedebiliyorum ve kaynaklarım var. Seni korkutan her neyse ya da her kimse, yardım etmenin bir yolunu bulabilirim."

Daha çok bir alay gibi olan kahkahası onu öksürük krizine soktu. Kendine geldiğinde, "Kimse bana yardım edemez. Bu

çok geç."

İçimden bir endiŖe geçti. Ölüyor muydu? Bir hastalığı mı vardı? Ya da daha kötüŖü, kanser mi?

"En azından deneyebilir miyim?" diye sordum. "İnsanlara yardım etmekte gerçekten iyiyimdir."

"Bunun aptalca olduğunu düşünecek ve beni geri göndereceksin." "Geri mi?"

Isırdı ve sandalyesine yığıldı. "Eve. Ben on numarayım. Sırada ben varım ve yakında öleceğim."

13

Bir pelerin ve güzel bir ta verildiğinde dünyayı kurtarabileceğimden oldukça eminim.

-DOĞRU GERÇEK

Sanırım bir yere vardığımız için minnettar olmalıydım, ama onun yakında ölecek olması biraz rahatsız ediciydi. Bir suikastçının ölüm listesine erişimi var mıydı? Bir seri katilin proje tahtasına? Bir psikopatın hatıra defterine? Böyle bir şeyi nasıl bilebilirdi?

"Bunu sana söyleten nedir, tatlım?"

Yumruğu çatalının etrafında sıkılaştı ve ben sadece onun şiddet yanlısı biri olmadığını umabilirdim. Her ihtimale karşı geri çekildim. Şu anda yüzümdeki deliklerin sayısı hoşuma gidiyordu.

"Lanet yüzünden," dedi tekrar öksürerek. "Diğerleri gibi ben de hastalandım."

"Diğerleri mi?" Ben sordum. Bu iş iyi bir yere gitmiyordu.

"Ben bir çocuk evinde yaşıyorum. Dokuz çocuk daha hastalanıp öldü. Son yedi yılda dokuz. Ve şimdi bende de aynı belirtiler var. Bu yüzden kaçtım." Gözyaşları kalın kirpiklerini aşmakla tehdit ediyordu. "Biz buna Liman Evi Laneti diyoruz ve sırada ben varım ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yok." Başını kaldırıp bana baktı. "Sen bile."

Korku o kadar hissediliyordu ki, ondan akan korkunun tadını alabiliyordum. Uzandım ve elimi onunkinin üzerine koydum. Geri çekilmedi, bu beni şaşırttı.

"Teorinizde yanlış olan üç şey var."

Her şeye rağmen geri çekildi. "Bana inanmayacağını biliyordum. Yetişkinler asla inanmaz."

"Öncelikle," dedim, onu bana geri getirmek için uzanarak, "şu süper güç olayını hatırlıyor musun? Yalan söylemediğini biliyorum."

Sadece birinin yalan söylediğini *bildiğimde* hissedebildiğim gerçeğinden bahsetmedim. Eğer lanetli olduğuna inansaydı, doğru ya da yanlış, yalan söylemezdi.

"İkincisi," dedim elini bırakarak ama yakın durarak, "benimle hiç tanışmadın. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok." Ben kendimi tanıımıyordum, dolayısıyla onun da tanımadığından oldukça emindim. "En imkânsız sorunları bile çözenin bir yolunu bulurum. Kimsenin bir şey yapabileceğine inanmadığı sorunları bile."

Oturduğundan beri ilk kez güzel yüzünde umut parlıyordu.

"Ve üçüncüsü," dedim, bakışları benimkilerle buluşana kadar çenesini kaldırarak

"Çocukları lanetleyip bundan paçayı sıyrabileceklerini düşünenler benimle de hiç tanışmamış demektir."

Sertçe yutkundu ve "Gerçekten bunu durdurabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ve çok fazla güç."

Gülümsedi ve sandalyesine geri oturdu, geleceği aniden daha önce düşündüğü kadar korkunç değildi.

"Yani, uçamam ya da başka bir şey yapamam. Ya da bir kurşunu durduramam. Gerçi bir keresinde bir bıçağı durdurmuştum. Bacağımla. Görmek istersen hala yara izlerim var."

Sonunda ondan bir kıkırdama daha geldi. Yumuşak ve boğuk, çok fazla hırıltılı. Gerçekten bir doktor tarafından kontrol edilmesini istiyordum ama dikkat çekmeden bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Eminim eyaletin her yerinde uyarılar vardır.

Ve hiçbir şekilde onu kendi başına bırakamazdım. Onu karakola da götüremezdim. Tutuklama belgelerimin mürekkebi kurumadan onu eve geri gönderirlerdi çünkü o zaman onu kaçırmak zorunda kalırdım. Bu bir seçenek değil.

Hikâyesini inceleyecek vaktim olana kadar, kulağa bir korku filmi sahnesi gibi gelen Liman Evi'ne geri dönmeyecekti. Neden korku filmlerindeki tüm kötü yerlerin böyle umut verici, canlandırıcı isimleri vardı?

Ama tüm bunlar onu nereye yerleştireceğimiz sorusunu gündeme getirdi. Elimizdeki dava, Cookie, Amber ve eski sevgilisiyle ilgili olanlar yüzünden Cook'a gereğinden fazla yük olmak istemiyordum. Ne kadar tatlı olursa olsun, bir kaçak stres seviyeleri için iyi olamazdı.

Sonra aklıma geldi ve yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Bana güvenecek misin?" Ona sordum.

"Ben zaten biliyorum. Bu aptalca, değil mi? Seni tanımıyorum bile." "Hiç de aptalca değil. Sadece bir arkadaşınla kalmanı istiyorum.

Benim. Biraz tuhaftır ve tuhaf saatler geçirir."

"İlginç şeyleri severim," dedi, cesur bir yüz ifadesi takınarak ama sokaklardan kurtulma şansına atlayarak. Bunu anlamalıydım. Korkmuştu ve yalnızdı.

"Mükemmel," dedim, Heather söz konusu olduğunda yapılacaklar listemi gözden geçirmeye başlamıştım bile. "Ama önce, meşhur tatlı ekmeklerinden birini paylaşmaya ne dersin?"

Yüzü aydınlandı ve coşkuyla başını salladı. Kızın zevki iyiydi.

* * *

Emery Adams davasıyla ilgili görüşmem gereken çok sayıda insan vardı ve Heather'ı hem sokaklardan uzak hem de güvende tutmak için mükemmel bir çözüm bulmuştum. Ish. Çözümümün kabul göreceğini umarak onu, nam-ı diğer dövme sanatçısı arkadaşım Pari'yi uyurken buldum; bu da mesajlarıma, telefonlarıma ya da on dakika boyunca kapısını yumrukladığımda neden cevap vermediğini açıklıyordu. Neyse ki anahtarı nereye sakladığını biliyordum.

Heather'ı aşağıda, Pari'nin ofisinde bilgisayar, soda ve masanın üzerinde bulduğum yarısı yenmiş bir paket çikolatalı kurabiyeyle bıraktıktan sonra, Pari'nin yatmaya gitmiş olmasını umarak yukarı çıktım. Görmek istemediğim bazı şeyler vardı.

Dairesi Central'daki dövme salonunun üstündeydi. Kapıyı yavaşça açtım, gerçekten yavaşça, menteşelerin ne kadar kötü yağlanmaya ihtiyacı olduğunu tam olarak anlamak için. Yatak başlığının hemen altında kalın kahverengi saçlar vardı, yani ya asi saçlarının kalktığında iyice fırçalanması gerekiyordu ya da bir kedi almıştı.

Parmak uçlarıma basarak yanına gittim ve lambayı yaktım. Onun için biraz erken bir saatti. Geç saatlere kadar, bazen sabah ikiye, üçe kadar çalışırdı. Ama Heather'la hızlı ve sessiz bir şekilde ilgilenmem gerekiyordu.

"Ne oluyor lan?" diye ılık attı tepesinde dikildiğimi fark ettiğinde. Bakıyordum. Onu en iyi nasıl uyandıracağımı merak ediyordu. "Kapat şu lanet ışığı!"

Ben uzanıp lambayı söndürürken, bir işe yaramayacağını bildiğim için başını yorganın içine daha da gömdü. Pari çocukken ölümden dönmüştü. O zamandan beri hayaletler görüyordu. Benim görebildiğim gibi gerçekten insanlar değil, ölmüş birinin olabileceği sisler ve puslar.

Ama benimleyken, tam etkiyi aldı.

"Yemin ederim, eğer o hale gelmezsen-"

Sanırım kim olduğumu anladı. Muhtemelen kıkırdamaya başladığım içindir.

Yorganı üzerinden attı ve doğruca ayağa fırladı. "Chuck!" diye bağırdı gözlerini kapatıp geriye düşmeden önce. "Aman Tanrım. Güneş gözlüklerimi bul. Endüstriyel güçte olanları."

Sanki hangi güneş gözlüğüünün endüstriyel güçte olduğunu biliyormuşum gibi.

Tersledi ve komodini işaret etti. "Cüzdan. Yan cep. Retinalarım tamamen kaybolmadan önce acele et."

Bir kahkaha daha atarak gözlüklerini çıkardım ve uzattığı eline tutuşturdum.

Onları giydi ve sonra tekrar ayağa fırladı. "Chuck! Hangi cehennemdeydin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Saçlarının bir tarafı dümdüz, diğer tarafı ise Teksas kadar uzundu. "Gideli bir yıl falan oldu."

"Gerçekten mi?" Dedim, şaşkınlıkla.

Sarılmak için çırpınırken beni tuttu ve yatağa çekti.

"Bu biraz ani oldu," dedim yine kıkırdayarak, "ama tamam." "Vay canına, yüzünü özlemişim."

"Aslında yüzümü göremiyorsun. Gözlüğün takılıyken bile sadece parlak beyaz bir bulanıklık olduğunu söylemiştin."

"O zaman bulanıklığını özledim. Ne zaman döndün?"

"Bir hafta."

Yanıma yerleşti, yanıma daha da sokuldu. "Ve tüm bu yeniden bir araya gelme olayını sevmeme rağmen," diye ekledim,

Gerçekten çok hoşuma gidiyor ama sen çıplak uyuyorsun."

"Evet," dedi, "biraz yol yorgunu olmasa da güzel" yüzü tam bir sırıtışa dönüştü. "Evet, öyle."

Ben oturmak için mücadele ederken o yataktan kalkıp bir bornoz buldu.

"Ve bir su yatağınız var," dedim, bu sefer gerçekten şaşırmıştım.

"Erkek arkadaşlarımdan biri bıraktı ve taşımak için çok ağır,

Ben de kaçınılmaz olana boyun eğdim. Zaten ben bir su yaratığıyım."

"Sen bir yaratıksın, bu kesin."

"Oh, adamım, Chuck." Bana gülümsedi ve o ana kadar onu ne kadar özlediğimi unutmuştum.

Ayağa kalkıp ona tekrar sarıldım ve içinde duyguların kabardığını hissedebiliyordum. Gerçek duygular gibi. Pari, aşk ilişkileri dışında pek duygusal bir tip sayılmazdı.

"Hey," dedim, onu kol mesafesine getirerek. Benden yaklaşık bir karış kısaydı, harika bir vücudu ve buna uygun bir tavrı vardı. "Bu da ne?"

"Gitmek istedim. Orada olmak."

"Ne?" Ona tekrar sarıldım. "Kes şunu. Berbat durumdaydım. Bırak senin adını, kendi adıma bile hatırlayamıyordum."

Bana tekrar baktığında, bininci kez kıkırdama isteğimle savaştım. Kocaman *sanayi tipi* güneş gözlükleriyle bir böceğe benziyordu. Ama sıkıntısı gerçektir.

"Seni kaybettiğimizi sanmıştım," dedi. "Ve sen kaybedilemeyecek kadar özelsin."

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

"Tamam." Geri çekildi ve burnunu çekti. "Neye ihtiyacın var?"

"Bir şeye ihtiyacım olduğunu sana düşündüren nedir?" Dudaklarını büzdü ve beni bekledi.

"Tamam, eğer durdurmazsam yakında onu öldürecek olan bir lanetten kaçmaya çalışan on iki yaşındaki evsiz bir kızı izlemeni istiyorum."

Parmaklar çapraz.

Bir an düşündü ama sonunda başını salladı. "Bunu bir şartla yapabilirim."

"Adını söyle," dedim sevinçle.

"Lanet. Bulaşıcı değil, değil mi? Başımda ölüm olmadan da yeterince işim var zaten."

"Bu hepimizin başını döndürüyor," diye hatırlattım ve onu kucaklamak için yanıma getirdim.

"Sanırım öyle."

"Ayrıca, ADA Nick Parker'ın hem iş hem de ev bilgisayarına girmeni ve benim hakkımda neler bildiğini görmeni istiyorum."

"Tabii ki biliyorsun."

"Bir şantaj durumunun yaklaştığını hissediyorum. Ve şu seksi doktoru bulmanı istiyorum. Hani şu hastalarına Oxy yazıp sonra da onlardan geri aldığı için lisansını kaybeden."

"Tamam, ama daha fazlasını ele geçirebileceğini sanmıyorum."

"Oxy'ye ihtiyacım yok ama teşekkürler. Heather hasta ve ona neler olduğunu bir an önce öğrenmem gerekiyor."

"Evet, evet, Kaptan. Tekrar yatağa girmek istemediğine emin misin?"

bir süre benimle yatar mısın? Buna değmesini sağlayacağım."

"Eminim yaparsın." Teklifi kulağa hiç de fena gelmiyordu aslında, son zamanlarda zorla ettiğim perhiz yemini düşünüldüğünde, ama ben dışarıyı içeriye tercih ediyordum. "Tre'ye ne oldu?"

"Oh, o hala buralarda. Ama kadınlarla olan ilişkilerimi aldatma olarak görmüyor."

"Bu onun için çok sapıkça."

"İşte Tre. Bu arada, Heather kim?"

* * *

Heather'ı yerleştirdikten ve ben onun durumuna bakarken bir doktorun gelip ona bakmasını sağlayacağımı açıkladıktan sonra, onu Pari'nin yetenekli ellerine bıraktım.

Heather, Pari'nin sadece Xbox'ı değil PlayStation'ı da olduğunu öğrendiğinde çok iyi anlaşılabilecekti. Çok eğleneceklerdi.

Emery Adams'ın bazı arkadaşları ve iş ortaklarıyla görüşmek ve arabasının bulunduğu yeri incelemek üzere yola çıkmadan önce ofise uğradım. Cookie o sabah öğle yemeğinde bulduklarını bana anlattı.

Günün üçüncü yemeğiydi ve daha öğlen bile olmamıştı. Ama minivan çocukları geri dönmüştü ve beni restoranın içinde takip etmelerini istiyordum. Tanıdık bir yere.

Ayrıca Reyes de oradaydı, yani bir şey yapmaya kalkarlarsa kuzuları kesime götürüyordum. Ben Emery'nin babası Geoff Adams Jr. hakkında Cookie'nin bana verdiği raporu okurken Valerie tabaklarımızı getirdi.

Hâlâ Heather ikilemini özömsüyor ve bununla baş etmekte zorlanıyordu. "On iki mi?" diye sordu kalbi kırılmış bir halde. "Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl hayatta kalabildi?"

"Bilmiyorum tatlım, ama öğreneceğiz. Çok eklektik bir kariyeri var."

Başını salladı. "Peki hasta mıydı?"

"Evet, zavallı çocuk. Bu yüzden Liman Evi hakkında bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum. Pari dosyalarını hackliyor, ama ben topluma ne yansıttıklarını bilmek istiyorum. Ve bunu kimin yaptığını. Eğer son yedi yılda orada gerçekten dokuz çocuk öldüyse, neden bir soruşturma yapılmadığını bilmek istiyorum."

"Tabii ki. Bizimle kalabilir, biliyorsun."

Bir sonraki sayfaya geçtim. "Bunu ben de düşündüm ama o kadar çok işimiz var ki. Ona kim göz kulak olur? Yarış pisti mi? Gerçekten mi? Yarış pisti açmaya mı çalıştı?"

"Evet, o iş yattı. Yemek yemeyecek misin?"

"Ah, doğru." Nacholarımdan bir ısırık aldım ve okumaya geri döndüm. "Lüks bir bilardo salonu."

"Başarısız."

"Bir restoran zinciri."

"Başarısız oldu."

"Bu adam birbiri ardına girişimlere tonlarca para yatırdı ama hepsi de daha başlamadan feci şekilde başarısız oldu."

"Babasının sahip olduğu iş kafasına kesinlikle sahip değil."

Birkaç cümlede bir Reyes'in ofisine bakıyordum. Oraya vardığımızdan beri telefonla konuşuyor, kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir ileri bir geri volta atıyordu. Ara sıra bakışları benimkilere kilitleniyordu, o zaman başımı eğip tekrar okumaya başlıyordum.

Cookie, Bay Adams hakkında bir sürü makale toplamıştı. Bu kadar dikkatsiz bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu kadar savurgan, özensiz ve sorumsuz. Bana oldukça zeki biri gibi gelmişti.

"En az onlar kadar bilgili olan babasının para kazanma şansı olmayan bir girişime para yatırmasını ilginç buluyorum. Ve sonra bunu tekrar tekrar yapıyor."

"Neden onu haberlerde görmedim?" diye sordu, sözünü sakınmadan. En azından Heather'ı onunla tanışması için getirmeliydim.

Reyes sonunda aramayı sonlandırdı. Uzun bir süre bana baktı, sonra masasının arkasına geçti, bazı kağıtları karıştırıyordu, hareketleri tedirgindi.

Cookie Heather'ın ailesini sorarken, "Hemen döneceğim," dedim. "Ve bu da benim için öğreneceğin başka bir şey."

Reyes'in ofisine gitmek için masa ve sandalyelerin arasında dolaşırken hâlâ sersemlemiş bir halde başını salladı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Hiçbir şey," dedi başını kaldırmadan.

"Tabii ki bir sorun var. Bir orman yangınının alevleri gibi senden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum." Parmaklarımı kazağımın ön kısmına, tam kalbimin üzerine kıvırdım. "Sorun Beep mi?"

"Hayır. Her şey yolunda. Sadece satıcılarımızdan biriyle ilgili bir sorun var."

Yalan söylüyordu. Bunu hissedemiyordum, ondan değil, artık değil, ama yalan söylediğini biliyordum. Benim de öfkem arttı.

"Eğer Beep'se, hakkım var-"

"Değil," dedi, sesi ölüm sessizliğindeydi.

Diğer elimi yanımda yumruk haline getirdim. "Sanki artık seni tanımıyorum bile."

Durdu ve bana baktı, bakışları merak doluydu. "Beni artık tanımıyor musun? Ya da artık tanımak istemiyor musun?"

"Ne? Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey. Yemek yapmam lazım. Sammy aradı."

Masanın etrafından dolaştı ve dışarı çıktı, geçerken hafifçe durakladı, sonra mutfağa girerek gözden kayboldu. Beni her zamankinden daha sinirli ve kafası karışık bir halde bıraktı. New York'tan eve dönerken neler olmuştu? Orada geçirdiğimiz bir ayı kafamda tekrar tekrar canlandırmıştım. Oradan ayrıldığımızda her şey yolunda görünüyordu. Neredeyse mükemmel, onun kötü bir tanrıdan yaratıldığını öğrenmiş olmam dışında. Ayrıca, başka bir boyuttan gelen bir iblisi masum insanlarla dolu bir cehennemin içine hapsetmiştim. Ve New York'tayken bir arkadaşımı kaybetmiştim. Çok iyi bir arkadaşımı.

Ama eve dönerken, onun uzaklaştığını hissediyordum. Ve şimdi sadece hayal kırıklığına uğradım, endişelendim ve

geleceğımız giderek daha fazla.

14

*Tam her şeyi yoluna koyduğunuzu düşündüğünüz anda,
birisi çıkıp size bir şeylerin tarifini öğretir.*

ördek à l'orange, ve bir iki ördek olmadan da yaşayabileceğinizi fark ediyorsunuz.

-MEME

Masamıza geri döndüm ve aslında iki kişi olduğunu fark ettim. İki grup adam beni takip ediyordu. Birlikte olmadıkları hissine kapıldım. Ama benzer amaçları varmış gibi görünüyordu. Beni takip etmek ve her hareketimi kaydetmek.

Ekiplerden biri işinde çok iyiydi. Diğeri, Ekip Minivan, değildi. Onları dün fark etmiştim ama ikinci ekibin beni ne zamandır takip ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle Vatikan'dan değillerdi. Vatikan'daki adamı bir süredir görmemiştim. Görevden alındıktan sonra yerine başkasını koymuş olabilirlerdi ama bundan şüpheliydim.

Hayır, bu adamların art niyetleri vardı ama açıkçası takip edilmekten bıkmıştım. Ve EMF'lenmekten. Mürettebat minibüsünün yanından geçerken adamlardan birinin kucağından gelen parazit sesini duydum.

Ya ciddi mesane sorunları vardı ya da bana EMF uyguluyorlardı. Daha önce hiç EMF'ye maruz kalmamıştım. En azından toplum içinde. Aşağılanmalı mıydım yoksa gurur mu duymalıydım karar veremedim.

Masalarında durdum. Hepsine iyice bir baktım. Üç kişi ve bir kuyruk vardı. Üçü de benim yaşlarımda adamlardı, yani daha iyisini bilecek kadar yaşlı ama umursamayacak kadar genç. Klasik ineklerdendi. Hatta biri yakalı gömleğinin içine cep koruyucu bile takmıştı. Seksenlerde bunların modasının geçtiğini sanıyordum.

İkisi siyah saçlıydı ve kardeş olacak kadar birbirlerine benziyorlardı. Tombul ve sevimliydi. Sizi bir randevuya götürürken annenizi rahatlatan, ancak gerçek randevunuz için yem olacak türden çocuklar, gece yarısı mahallede motosikletiyle yarışan sokağın aşağısındaki kötü çocuk. Ya da en azından benim deneyimim böyleydi.

Üçüncüsü onları her gördüğümde şoförlük yapıyordu. Açık kahverengi saçları vardı, önleri çok uzundu ve biraz fazla ısıklıydı. Ayrıca cep koruyucusu takan da oydu. Eğer bu isim bir kaniş tarafından alınmamış olsaydı ona PP derdim.

Bir dakikadan fazla bir süre masalarında durdum, bana bakmalarını bekledim ve damarlarında dolaşan paniği içime çektim. Belli ki benimle temas kurmayı beklemiyorlardı.

Sonunda hep bir ağızdan bana baktılar, ağızları hafifçe açıktı ve benden korkuyorlar mıydı yoksa hayranlık mı duyuyorlardı karar veremedim.

"Bana EMF mi veriyorsun?" diye sordum.

Sayaç masanın altında çılgına dönmüştü ve Cep Koruyucusu çılgınca onu kapatmaya çalışıyordu. Ya öyle ya da kendisiyle oynuyordu. İkisi de kabul edilemezdi.

"Tristan," dedi kardeşlerden biri. "Sadece-" Başını sallayarak arkadaşına oyunu bırakmasını söyledi.

Tristan, Cep Koruyucusu'nu daha çok sevmeme rağmen, elektromanyetik alanları ölçen metreyi çıkardı. Hayalet avcıları bunu hayaletleri tespit etmek için kullanmayı severdi, hayaletlerin tespit edilebilecek elektromanyetik frekanslar yaydıklarına inanırlardı. Biraz uğraştıktan sonra kapatmayı başardı ve sonra da utangaç bir ifadeyle bakma nezaketini gösterdi.

"Neden buradasın?" Cevabı bildiğimden oldukça emin olmama rağmen sordum.

"Bir video var," dedi Tristan, yüz ifademi görünce sesi kesildi.

"Ah. Doğru. Bugünlerde özel efektlerle yapabildikleri şey inanılmaz."

Kardeşlerden biri, "Bunu paylaşan adamı tanıyoruz," dedi.

"Peki ya sen?" Ben sordum.

O ayağa fırladı ve diğer ikisi de onu takip etti. "Ben Isaac. Bu kardeşim Iago ve korkusuz liderimiz Tristan."

Uzattıkları ellerini sıkmadım. Rahatsızlıkla birbirlerine döndüler, sonra bana oturmamı teklif ettiler.

"Lütfen bize katılın," dedi Isaac.

Ne yaptığımı merak ederek ona baktığımda Cookie omuz silkti. İşaret parmağımı kaldırdım ve onlara katılmaya karar verdim.

"Yani, bunu gönderen adamı tanıyor musun?"

Tristan başını salladı. "İlk elden görmüş. Olay olduğunda orada olduğunu ve o zamandan beri doğaüstü olaylara takıntılı olduğunu söyledi."

Bir rock yıldızı olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya başlıyordum. Hepsi bana baktı, yüzleri huşu ve saygıyla doluydu.

"Beni nerede bulacağını böyle mi öğrendin?"

"Hayır," dedi Iago. Kardeşinden daha sessiz görünüyordu. "Kimseye söylemedi. Sana göz kulak olduğunu ve yakında bir belgesel çekeceğini söyledi."

Orospu çocuğu. "Bunu yapabilir mi ki?" diye sordum, o kadar kırılmışım ki gerçek dışıydı.

"Bilmiyorum," dedi Tristan. "Deneyecek."

"Madem bu belgeseli yayınlayana kadar benim sır olarak kalmamı istiyordu, neden en başta videoyu yayınladı?"

"Kimsenin sizi tanımasını beklediğini sanmıyorum."

Iago başıyla onayladı. "Vızıltı yaratmaya çalışıyordu. Ve şimdi kimliğiniz tespit edildiğine göre, gerçekten çok üzgün."

Ağızlarından çıkan her kelimeyle öfkem birkaç kademe daha arttı. "Öldürmek zorunda kalacağım adamın adı sende var mı?"

Bana inandıkları için hepsi ağzı açık kaldı.

Önce Tristan kendini topladı. "Sadece internetteki adı. SpectorySam olarak tanınıyor."

Orospu çocuğu. Yine mi? Amber'a benimle röportaj yapmak için e-posta mı atıyordu? Hayır. İmkânı yok. Benim hakkımda bu kadar çok şey biliyorsa, beni nerede ve nasıl bulacağını da biliyordu. Amber'a içeriden bilgi almak için e-posta atıyordu. Muhtemelen onu şunu ya da bunu söylemesi için kandırıyordu. Bu işin üstüne gitmeliydim, hem de hemen. Onunla buluşmayı deneyebilir.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Siz de mi benim üzerimden para kazanmak için buradasınız?"

Gözleri o kadar büyüdü ki, neredeyse komikti.

"Hayır," dedi Isaac. "Asla."

Tristan bana doğru eğildi, anlamamı istiyordu.

"Biz daha fazla gibi kentsel kaşifler. Biz Yapma. hiçbir şeyi değiştirmeyiz. Geleceği etkileyecek hiçbir şey yapmıyoruz."

"Anlamıyorum," dedim. "Senin amacın ne o zaman?"

Tristan usulca güldü. "Yakıcı bir merak."

"Ama çoğu avcı," dedi Iago. "Kaşif değiller. Onlar bizim gibi değiller." Bakışları daha önce gördüğüm diğer avcıların masasına kaydı. "Çoğu para ve şan için bu işin içinde."

"Çoğunlukla zafer," dedi Tristan. "Harika bir konunuz olmadığı sürece bu işte çok para yok." Bakışlarını indirdi, böyle bir şey söylediği için utanmıştı. İçinin yandığını hissettim.

"Bak, benim gerçek olduğumu sana düşündüren ne? O adam yalan söylüyor. Bunu garanti ederim."

"Elektromanyetik bir alan yaratıyorsun," dedi Tristan. Ben de gülerek geçiştirdim. "Herkes öyle değil mi?"

Tümü üç salladı onların kafalar olarak Yine de koreografisini yapmışlardı.

"Oh."

"Söylemeyeceğiz."

"Um, teşekkürler? Ama beni takip edemezsin, tamam mı?" "Biz-"

Onlara en iyi şüpheli bakışlarımı yönelttim. Yüzleri düştü ama hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başlarını salladılar.

"Sadece dikkatli olun," dedi Tristan. "Diğer ekip üyeleri bizim gibi profesyonel değil."

O bir bebektir. Ona kuyruğu olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Bir gölge. Adamı takip etmeyi kendine görev edinmiş bir ölü. Konuştuğumuz süre boyunca, deli gömleği giymiş olan bu adam Tristan'ın arkasında durmuş, öfke dolu yüzüyle ona bakıyordu. Ama hiçbir şey söylemedi ve ben de o anda bir konuşma başlatmak istemedim.

"Benim için endişelenme. Kendi başımın çaresine bakabilirim." "Evet, kaseti gördüm."

Veda etmem gerektiğini düşündüm. Reyes neler olup bittiğini merak ederek birkaç kez mutfak kapısından dışarı bakmıştı, ben de onlara iyi dileklerimi sundum ve hazır başlamışken ikinci ekibi de ziyaret etmeye karar verdim.

Ne yazık ki masalarında durduğumda endişelenecek kadar mantıklı değillerdi. Tamamen farklı bir havaları vardı. Pahalı saç kesimleri ve özellikle Tristan'ın ekibine kıyasla daha da pahalı aletleriyle gösterişli, temiz kesimli insanlardı.

Onların standında durdum. Onlara baktım. Onları ruh ve karakter bakımından eksik buldum.

Tristan ve kardeşler yaptıkları iş konusunda tutkuluydular.

Öte yandan bu adamlar, dördü de ayrıcalıklıydı. Beklentili. Ve para için bu işin içindeydiler. Gözlerinde avın açlığını görebiliyordum. Beni öyle kötü bir şey yaparken yakalamak istiyorlardı ki, tadını alabiliyorlardı. Sonra ne yapacaklardı? Yerel haber kanalına mı satacaklardı? Bunun için kim para öderdi ki?

Böyle bir şey mi? Onları aptal gibi gösterecek bir şey mi?

Onlar durduğuma hiç şaşırmadılar ama ben şaşırdım.
Baktıkça daha da şaşırdım.

"Sen SpectorySam'sın," dedim en yakınımnda oturan kişiye.
Ben.

Bir beyzbol şapkasının altında saklanıyordu. Çıkardı ve yüzünü görmeme izin verdi. Çenem düştü. Şimdi her şey anlam kazanmıştı.

"Seni dallama," dedim ona.

Ekip üyelerinden biri etkileşimimizi kaydetmek için hemen küçük bir kamera çıkardı. Kirpiklerimi kısmıştım, o da kamerayı indirdi ama aptal değildim. Çoktan KAYIT tuşuna basmıştı ve yaptığım ya da söylediğim herhangi bir şeyi yakalamak için yeterince açı veriyordu.

"Dangalak mı?" diye sordu, Fransız aksanı hâlâ hatırladığım kadar kalındı. Hepsinin Fransız olup olmadığını merak ettim. Sam tanıdığım tek kişiydi. Ama o zamanlar onu Samuel olarak tanıyordum. "Bu hiç hoş değil."

Öfkem o kadar hızlı yükseldi ki Reyes mutfaktan çıktı. Onu etrafımda gördüm. Ellerini bir havluya siliyor, önündeki durumu hafif bir ilgiyle değerlendiriyordu. Gerçekte, tetikteydi. Tamamen tetikteydi. Kasları gergindi ve ihtiyaç halinde harekete geçmeye hazırды.

Kendimi sakinleşmeye zorladım ve Samuel'e en iyi bakışımı yönelttim. "O videoyu sen kaydettin."

Barış Gönüllüleri'ndeki görevim sırasında sık sık başka ülkelerden gelen ekiplerle ve hatta ülkemize gelen ziyaretçilerle karşılaştık.

Bölgeye yılda bir kez, ellerinden geldiğince yardım etmek için. Samuel de böyle bir ekipteydi. Ailesi onu katılmaya zorlamıştı. Onun bu konu hakkında konuştuğunu hatırlıyorum. Ben etraftayken pek çok şeyden bahsederdi ama onu anlayamadığım kesindi.

"Yaptım," dedi, kendinden oldukça memnun bir şekilde. "Neden? Neden beni takip ettin ki?"

"Sen... nasıl derler?" Peçetesini kaldırdı ve devam etmeden önce ağzının kenarlarına dokundu. "Eşsiz. Seni gördüğüm andan itibaren farklı olduğunu biliyordum."

"Ben de diğer kızlar gibiyim Samuel. Bunu sana o zaman da söyledim, şimdi de tekrarlıyorum."

"Ve ben daha iyi biliyordum, *Cheri*. Seni sık sık takip ettim. Kimseyle konuşmadığını izledim. Yaklaştıklarında dizlerinin üstüne çöktüğünü gördüm."

"Kendimle. Kendi kendime konuşuyordum. Deli insanlar bunu yapar." "Hayaletlerle konuşuyordun. O kişilerle Geçip gittiler ve hala yeryüzünde dolaşıyorlar. Ve size yaklaştıklarında, bu coşku gibi bir şeydir."

"Sanırım odadaki tek deli ben değilim."

"Kamera kayıtlarında var. Hiçbir şey konuşmuyordun ve sonra dedin ki-" Arkadaşına doğru eğildi ve ona *elders* kelimesinin İngilizce karşılığını sordu. Arkadaşı cevap verdi ve Samuel "Kasabanın ataları" diye karşılık verdi.

Yeterince yakın. Köyün yaşlılarını kastediyordu. Bunun nereye varacağını çok iyi biliyordum.

"Onlara yaşlı kadının cesedini nerede bulacaklarını söyle. Bulduğunu söylüyorsun. Bu bir kaza. Sen, Charlotte, yalancısın."

"Ya da belki de sadece ezik birisin?"

Isırdı, nereye gittiğimi öğrenme sırası ondaydı.

"Beni öpmeye çalıştın. Hayır dedim. Zorlamaya devam ettin, ben de sana bir tokat attım. Belki de biraz kırgındın?"

"Değerinizi yanlış anlıyorsunuz. Siz Amerikalıların yaptığı şey bu."

Bu beni hızla bir yere götürmüyordu. Göz hizasında olabilmek için onun yanındaki kabine geçtim. Beni sığdırmak için birbirlerini ezmek zorunda kaldılar.

"Peki, tüm bunlar neyle ilgili Sam? Neyi başarmaya çalışıyorsun?"

Omuz silkti. "Film çekmeye karar verdim. Belgesel, değil mi?"

Siz büyük bir iş adamısınız."

"Sence-?"

"İstiyorum," dedi, sesinde keskin bir ton vardı. Eğer dikkatli olmazsa, onunla kendi boğazını kesebilirdi.

"Daha bitirmemiştim. Sana sormak istediğim. o kadar uzun yaşa."

Kabindeki diğer üç adam gerildi ve arkadaşlarına olduğundan biraz daha endişeli baktılar.

"Tek ihtiyacımız olan görüşme, sonra gideceğiz." "Sanmıyorum."

"Kim olduğunuzu biliyoruz," dedi Samuel, sözlerinin kenarları kırık döküktü.

Kalın aksanını anlamak bazen neredeyse imkânsızdı. Ama şimdi onlardan biri değildi. Her kelimeyi anlıyordum. Her heceyi.

"Ne olduğunuzu biliyoruz."

Bu bir tehditti. Onlara bir röportaj ver yoksa. Ama cidden, yoksa ne olur? Ne yapabilirlerdi ki? Beni

Hayalet avcısı hapishanesi mi?

Yine de tehdit tehditti ve canımı yaktı. Ancak bu artık benimle ilgili değildi. Amber'la konuşuyordu. Ona bilgi vermesi için onu manipüle ediyordu.

Damarlarımda dolaşan öfkeye, vücudumdaki kanın giderek daha hızlı akmasına rağmen gülümsedim. Dirseklerimi masaya koydum. Başımı kenetlediğim ellerime yasladım. Ve başarabildiğim en yumuşak sesle, "Kim olduğumu bilseydiniz, benimle bozuk bir İngilizceyle konuşmazdınız," dedim.

Sonunda gülümsemesi azaldı. Sadece birazcık.

Öldürmek için daha da yaklaştım. "Ne olduğumu bilseydin benimle hiç konuşmazdın."

Sonra ağzımı onunkine koydum. Bunu yapana kadar neden yaptığımdan emin değildim, sonra anladım. Ona gösterdim. Ne olduğumu. Gerçekten neler yapabileceğimi.

Zihnine görüntüler bastırırken hareket edemiyordu. Gördüğüm şeyler. Yaptığım şeyler. Yeterince iyi bir sebep olsa ona yapacağım şeyler.

İçine Tanrı korkusu salmaya yetecek kadarını gösterdim. Zihninde canlanan vahşeti izlerken vücudunun tüm enerjisini, tüm yaşam gücünü kaybettiğini hissettim, sanki doğrudan beynine enjekte edilmişler gibi gözlerini kapatamıyordu. Sonra kaslarının kontrolünü kaybettiğini hissettim, ama kilometrelerce öteden kulağıma bir fısıltı gelene kadar bana kilitlenmiş, hareket edemez halde kaldı.

"Hollandaca," dedi. Yumuşak. Telaşsız. "Onu öldürüyorsun."

Yüzümün Samuel'inkinden çekildiğini hissettim. Döndü. Ve başka birinin dudakları onunkinin yerini aldı. Haşlayıcı. Şehvetli.

Öpücük Samuel'e yaptığım şeyi yaptı. Enerjimi çaldı. İrademe ket vurdu ama ben karşı koydum. Davetsiz misafire görüntüler gösterdim. Gördüğüm şeyleri. Yaptığım şeyleri. Yeterince iyi bir sebep olsa ona yapacağım şeyleri. Ama bu görüntüler hastalıklı, korkunç ya da iğrenç değildi. Ona karşı hissettiğim tüm duyguların görsel bir temsiliydi. Kocamın. Benim karanlık, esrarengiz, gizemli adamım.

Öpücüğü derinleştirdi. Parmaklarını saçlarıma geçirdi. Dili dişlerimin arasından geçerken ağızıma ateş üfledi ve kana kana içti. Tutku diğer tüm düşüncelerin önüne geçti. Sıcaklığı dışarı fırlayıp beni yutarken karnımda bir sıcaklık birikti. Bir dizini bankın üzerine koydu. Bir elini boğazıma doladı. İçime bastırdı.

Ve sonra kontrolü ele aldı. Düşüncelerini içime itti, enerjisini içime itti, daralttı ve serbest bıraktı, derin ve duyuşal, ıslaklık külotumu doldurana kadar. Bacaklarım istemsizce ayrıldı. Daha fazlasını istiyordum. Elektrik enerjisi gibi damarlarımda dolaşıyordu. İç çekirdeğimi çekiştirdi. Beni orgazmın eşiğine yaklaştırdı.

Ve sonra artık restoranda değildik. O zaman artık şehirde değildik.

O zaman artık Dünya'da değildik.

Yıldız sistemleri yanımızdan roket gibi geçti. Başka boyutlardan yaratıklar etrafımızda yüzdü. Ve güneşler çarpıştı. Patladılar. Üzerimize milyarlarca ışık parçası yağdı.

Masayı öyle sıkı kavradım ki tırnaklarım tahtaya çarparak kırıldı. Acının verdiği zevk beni tekrar şimdiki zamana döndürdü. Reyes üzerime eğilmişti. Nefesi hırıltılıydı. O

Geri çekildi ve yüzünde benim iliklerime kadar hissettiğim şaşkınlığın aynısı belirdi.

Sonra nerede olduğumuzu hatırladım. Ne yaptığımı. Samuel'e döndüm. Elleri önündeki masaya sıkıca kenetlenmişti. Kendini sabitlemek için. Ellerin titremesini engellemeye çalışıyordu. Ama tüm vücudu titriyordu, bu yüzden pek işe yaramadı. Gözyaşları ve ter bir arada yüzünden aşağı akıyordu.

Tökezleyerek ayağa kalktım. Reyes bana yardım etti, onun hareketleri de benimkiler kadar dengesizdi. Sonra masadaki her adama ters ters baktım, her birine acele etmeden, tehdidin açık olduğundan emin olarak.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı görmezden gelerek, mesajı aldığından emin olmak için Samuel'e doğru eğildim ve nefesimin hemen altında, "Amber Kowalski ya da Quentin Rutherford'a e-posta gönderir ya da herhangi bir şekilde iletişim kurmaya çalışırsan, kalbinin bir daha atmasını engellerim," dedim. Daha yakına eğildim. Ağzımı kulağına dayadım. "Sonra onu söküp boğazına tıkarım."

Doğrudum ve neredeyse dengemi kaybediyordum. Reyes beni yakaladı ama bakışları Samuel'in kasıklarındaydı. Görünüşe bakılırsa pantolonunu ıslatmıştı. Nasıl hissettiğini biliyordum.

Cookie koşarak geldi ve ikisi birlikte beni mutfağa götürdüler. Tristan ve ekibin bu son alışverişi fark edip etmediğini görmek için omzumun üzerinden baktım. Şaşkın bakışları fark ettiklerini gösteriyordu. Mekândaki her kadın gibi. Yüzlerindeki hayranlık, özlem ve tüm restoranı kaplayan sessizlik, işi biraz abartmış olabileceğimi düşündürüyordu.

Cookie bana bir bardak su getirirken Reyes beni hazırlık masasına yaslamıştı ve kimse bir şey söylemedi. Ben şoktaydım. Cookie ne düşüneceğini bilmiyordu. Ve Reyes... Reyes'i kim biliyordu? Benim hakkımda ne düşünüyordu? Kelimenin tam anlamıyla ölüm öpücüğüne sahiptim. Beni durdurmasaydı ne olurdu? Samuel'i gerçekten öldürebilir miydim? Öldürebilir miydim?

"Ee," diye bir ses duydum yanımdan. "Bu oldukça yoğundu."

On üç yaşındaki dedektifim Angel'ı görmek için döndüm. Ya da en azından on üç yaşındayken ölmüştü.

"Görevde olduğunu sanıyordum." Angel'ın görevinden kaytarmasını sorun etmediğinden emin olmak için Reyes'e baktım. Dikkati Valerie tarafından mısır ekmeği sıkıntısına çekilmişti.

"Öyleyim ve bu harika bir şey ama lanet olsun. Bu çok ateşliydi. Neredeyse boşalıyordum ve öldüm."

Ona ters ters baktım. Şimdi sırası değildi. "Burada ne yapıyorsun?"

Teslim olmak için avuçlarını kaldırdı. "Sadece patronu güncelliyorum." "Neden?" Sesimi yumuşatarak sordum.

"Kimsin sen?
izliyor musun?"

Yüzündeki şeftali tüylerini görebileceğim kadar yakınımaya eğildi. "Sana söyleseydim, seni öldürmek zorunda kalırdım ve sen bir tanrı olduğun için, ikilemimi görüyorsun, *belleza*."

Lanet olsun. Çok yaklaşmıştık.

15

*Öfkeyle telefonu kapatabilmeyi özledim.
Şiddetle ARAMAYI SONLANDIR tuşuna basmak aynı şey değil.*

-MEME

O öğleden sonra Emery Adams'ın birkaç arkadaşı ve iş arkadaşıyla görüştüm. Hepsinin övgü dolu raporları vardı. Çok çalışkan biriydi. Profesyonel, akıllı ve nazikti. Küçük adamı gözetirdi. Doktorlardan bir bok almazdı.

Söyleyebildiğim kadarıyla Emery insanlık tarihinin en sevilen kadınıydı. O zaman kim onu öldürmek ister ki? Ya birileri ondan nefret ediyordu ya da ölümü rastgele bir şiddet eylemiydi. Şimdiye kadar karşılaştığım en temiz insandı. Belki Cookie Kowalski dışında.

Ama hiç kimse herkes tarafından sevilmiyordu. Bu istatistiksel bir imkansızlıktı. Tanrı aşkına, o bir hastane yöneticisiydi. Oldukça zor kararlar vermek zorundaydılar. Birinin onunla bir sorunu vardı ama bu onu öldürecek kadar büyük bir sorun muydu?

Ne kadar çok insanla konuşursam, o kadar çok rastgele olduğu ortaya çıktı. Emery gerçekten de sebepsiz yere acımasızca saldırıya uğramış olabilir miydi?

İş arkadaşlarıyla görüşmekten vazgeçtim ve sözde suç mahallini aramaya başladım. Emery Sandias'ın eteklerinde yaşarken, arabası oradan kilometrelerce uzakta, Albuquerque ile Bernalillo arasındaki 313 numaralı otoyolda, ıssız bir arazide bulunmuştu.

Arazi özel mülkiyete aitti ama Emery öldürüldüğünde sahipleri gemi seyahatindeydi. Hâlâ gemi seyahatindeydiler ve Güney Amerika kıyılarındaki plajları geziyorlardı. Tonlarca Facebook güncellemesi bunu doğruladı.

Masum olduğumu kanıtlamak için canla başla mücadele ettiğim Lyle Fiske için daha da kötü olan şey, telefonunda bir takip uygulaması yüklü olduğunu açıklamasına rağmen arabasını kırsal alanda bulmuş olmasıydı.

Ben I-25'te sıkışıp kalmışken Cookie aradı. Trafik ilerledi ve orada bir süre kalabileceğimi fark ettim. Cheez-Its için Tanrı'ya şükürler olsun, gerçi ne kadar zamandır Misery'nin arkasında olduklarını sadece o biliyordu.

"Hey, Cook," dedim yarım ağız krakerin arasından.

"Merhaba. Daha iyi hissediyor musun?"

"Yani bir adamı neredeyse ölesiye öptüğümünden beri mi?

Harika." "Üzgünüm, tatlım."

"Kendimi kontrol etmeyi gerçekten öğrenmem gerekiyor ama kendimin neler yapabileceğinden bile emin değilken onu nasıl kontrol edebilirim? Kendi boyutumdan bir tanrı olmak bir şeydi, ama sanki o kurallar burada geçerli değil. Burada, ben Azrail'im. Neden akli başında biri benim gibi birine böyle bir güç versin ki?"

Güldü ama benimle aynı fikirde olduğu hissine kapıldım. "Ee, ne var ne yok, tavuk kıçlı?"

"Bundan hoşlanmayacaksın," dedi.

"Hiç hoşlandım mı?"

"KOAT'tan bir muhabir seninle ilgili bir haber yapmak istiyor." "Gerçek bir tane gibi mi?"

"KRQE olabilir. Harflerle aram çok kötü."

"Ama o yasal mı?"

"O zaman diğeri ne? Hayır, bekle, o KOB. Sadece üç harf. Dört tane olduğundan oldukça eminim."

"Tamam, ama-"

"Ve her zaman KASA var."

"Aşçı," dedim, bir müdahale başlatarak. "Bana geri dön. Bu adam gerçek bir muhabir mi?"

"Görünüşe göre. Üç mesaj bırakmış."

"Bana yasal gibi geldi. Demek röportaj istiyor, ha? Azrail statüm yüzünden mi?"

"Hayır."

"Başka bir boyuttan gelen bir tanrı olduğum için mi?"

"Hayır."

"APD için bu kadar çok vakayı çözdüğüm için mi bana bir ödül ve bir yıllık fırın temizleyicisi vermek istiyorlar?"

"Hayır. Video yüzünden."

Sesinden "sana söylemiştim" damladığını duydum. Ya da bu, videoyu bu kadar dikkatsizce göz ardı ettiğim için vicdan azabı duyuyor da olabilirdim. "O eski şey mi? Yirmi iki yaşındaydım."

"Ona yorum yapmak için müsait olmadığınızı söyledim."

"Oh, evet. Sesimiz her geçen gün daha da önemli çıkıyor Cook. Daha ünlü gibi. Bir de bakmışsın, Macaroni Grill'de özel yer bulmuşuz."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, merakla. "Macaroni Grill'e bayılırım."

Homurdandım. "Kimin yok ki?"

"Oh, ve şu ürkütücü resimdeki fırın? Otuzlu yıllarda Mae Dyson'a aitmiş. Tam olarak Mae L. Dyson. Bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Bir Tinker bile değil."

"Tamam, araştırmaya devam edeceğim."

"Teşekkürler. Şiddet içeren bir suç mahallindeyim."

"Nerede? Ne olmuş?"

"Hayır, hayır. Önemli bir şey değil. Sadece Emery'nin arabasının bulunduğu yeri kontrol etmeye geldim."

"Oh. Tamam." Rahat bir nefes aldı.

Bölge budaklı ağaçlar ve uzun otlarla son derece güzeldi. Olay yeri şeridini gördüm ve o tarafa yöneldim, tümseklerden ve vadilerden geçtim. Tanrıya şükür Misery bunun için yaratılmıştı. "Burası çok güzel."

"Oh, biliyorum. Albuquerque bu kadar genişlemeden önce babam o bölgede ava giderdi. Bayan Adams hakkında ne öğrendin?"

"Reyes yıkadıktan sonra bulaşıklarımın gıcırdaması gibi."

"Düşündüm. Hiçbir şey bulamadım. Hiç polis raporu doldurmamış. İşyerinde hiç şikayette bulunmamış. Üniversitedeyken hiçbir şekilde rapor vermemiş. Mükemmel devamlılığı ve mükemmel notları vardı. Aklıma *Stepford* kelimesi geliyor."

"Yine de," dedim, "büyükbabasına göre babası pek de iyi biri değilmiş. Onu sevdiğinden şüphem yok ama bazı ciddi sorunları var. Ve korkunç bir iş kafası. Babasına çok paraya, ona da evliliğine mal olmuş."

Yine de onunla tanıştığım da çok normal görünüyordu. Ama açıkça görülüyordu ki sürekli olarak imkânlarının ötesinde yaşayan bir adamdı. Yoksa daha fazlası mı vardı? Kötü bir iş yatırımı bir şeydi, ama aynı şeyi yıllarca tekrar tekrar yapmak

-Hatta on yıllar boyunca daha derin bir sorun olduğunu düşündüm. Yine de bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sorumsuz bir ebeveyne sahip olmak Emery'nin mükemmel bir imaj çizmeye duyduğu güçlü ihtiyacı açıklayabilir."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Aşırı düzeltme yapıyor."

"Bunu bir keresinde ben de yapmıştım," dedi Cookie. "Olive Garden'ın yan tarafındaki o kocaman çukuru biliyor musun?"

"Hayır," dedim

hayretle. "Evet."

"Sanki seni hiç tanımıyorum."

"Liman Evi'ni kontrol ettim," diye devam etti, şaşırmadan. "Charley, o haklı. Heather haklı. Son yedi yılda orada yaşayan dokuz kişi ölmüş, ama hepsi arazide ölmemiş ve hepsi de tamamen farklı nedenlerden ölmüş gibi görünüyor. Kötü niyetli görünmüyor ama yine de sayıları aksini gösteriyor."

"Katılıyorum. Kazmaya devam edin. Ben yirmi dakika içinde kasabaya döneceğim."

"Yapacağım. Dikkatli ol."

"Dikkatli olmak benim göbek adımdır."

Misery'den çıkıp kuru otlaklara adım attım. Eğri büğrü ağaçlar etrafımı sarmıştı, çıplak ve manzaraya karşı

ürkütücü güzellikteydiler. Son zamanlarda bölgeye birçok araç gelmişti. Yer izlerle kaplıydı, yani Emery'nin arabasının bulunduğu gece yağmur yağmış olmalıydı.

Ne aradığımdan emin olmadan bölgede yürüdüm, ta ki yaklaşık yüz metre ötedeki bir vadiyi aşp onu görene kadar. Başka izler de vardı ama bunlar diğerlerinden ayırdı. Araç sıkışmıştı. Derin çukurlar kurumuştı. Araç, sürücü sallanıp çıkmaya çalışmadan önce bir süredir yağmur altında duruyordu. Lastikler yakalanmadan önce bir süre dönmüş gibi görünüyordu.

Dışarıda eğlenen, dört teker üzerinde yol alan adamlar olabilirdi, ancak dört teker üzerinde gitmek için daha iyi yerler vardı.

Emery'nin cesedini götüren araç bu olabilir mi? Eğer öyleyse, neden onu öldürüp, kana bulanmış arabasını herhangi biri tarafından bulunması için bırakıp, cesediyle birlikte kaçsınlar ki? Başka bir yerde öldürölmüş, cesedi bir yere, arabası da başka bir yere atılmış olmalıydı.

Her ihtimale karşı Parker'a mesaj attım ve henüz yapmamışlarsa rayları kontrol etmesini söyledim.

* * *

Şehre dönerken Emery'nin başka bir iş arkadaşından bir telefon aldım. Anlatılanlara göre, onun en yakın arkadaşymış. Sık sık öğle yemeğine çıkıyorlardı ve Lyle Fiske'nin aralarındaki yakın ilişkiyi nasıl idare ettiğini merak ediyordum. Ta ki onu telefonda dinleyene kadar.

"Sen eşcinselsin," dedim, bariz olanı söyleyerek.

"Güneşli bir günde mavi bir alakarga gibi." Normalde bu cümleyi büyük bir coşku ve gusto ile söylediğini hayal etmiştim. Ama bugün enerjisi yoktu.

"Ve sen de bir şairsin," dedim üzümlerek. Diageo'nun cinsel yönelimi, Lyle'in neden ilişkileriyle ilgili bir sorun yaşamadığını kesinlikle açıklıyordu.

"Deniyorum."

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama birkaç kişiden duyduğuma göre Emery kaybolmadan önce yaklaşık iki hafta boyunca üzgünmüş." Neredeyse *ölüm* diyecektim ama Diageo gibi birinin fiziksel kanıt olmadan böyle bir cümleyi kabul edeceğini düşünemiyordum.

"Öyleydi ama bana nedenini söylemedi. Babasıyla ilgili olduğunu biliyorum."

"Emin misin?"

"Üzgün olduğu zamanların yüzde doksanı, ki bu çok sık olmazdı, babasıyla ilgiliydi. Ama bu farklıydı. Ona kızgın değildi. Ya da herhangi birine. İncinmişti. Onu hiç görmediğim kadar incinmişti."

"Acıdı mı? Endişeli değil misin? Ya da korkmadın mı?"

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır. Kız bana her şeyi anlattı ama bu sefer değil. Saklamaya çalıştı ama üzgündü."

"Ve nedenine dair bir tahmininiz yok mu?" "Bir şeyler uydurmadan olmaz."

"Dürüstlüğünü takdir ediyorum. Numaram sende var. Başka bir şey hatırlarsan beni ara?"

"Tabii ki. Bu adamın yakalanmasını herkes kadar ben de istiyorum."

Muhtemelen daha fazla."

"Lyle'ı mı kastediyorsun? Emery'nin erkek arkadaşı mı?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Lyle Fiske'in vücudunda şiddet içeren bir kemik bile yok. Bana güvenin. Onu uzun uzun inceledim. "Lyle Fiske'nin

uzaktan, doğal olarak. İyiyi de bilirim, kötüyü de ve bu çocuk yüzde yüz iyi."

"Senin de böyle düşünmene sevindim."

"Ben de bunun o olduğunu sanıyordum." "Tek mi? Lyle ve sen?"

"Oh, hayır, tatlım, Lyle ve Emery. Ondan hoşlanıyordu. Ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyordu. Bir ara hamile olduğunu bile düşünmüştüm."

Nabzım tepki olarak sıçradı. "Neden?"

"Bir gün öğle yemeği sırasında neredeyse bayılıyordu. Çantasını alıp arabasına götürmek zorunda kaldım ve orada oturup Lyle'in gelip onu almasını bekleyeceğine söz verdi. Ama çantasında demir takviyesi gördüm. Bilirsiniz, hamile kadınların aldığı gibi. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Duruma göre değişir," dedim ona, son kısmı düşünürken. Bildiğim kadarıyla öldüğünde hamile değildi. "Çok teşekkür ederim, Diageo."

"Sorun değil, tatlım. Aklıma başka bir şey gelirse size haber veririm."

* * *

Savcı Nick Parker'ın ofisine girdiğimde ondan iki şeyi öğrenmeye kararlıyım: Lyle Fiske'nin mahkumiyetiyle ilgili bilgileri neden saklıyordu ve tüm bu olaylarda onun çıkarı tam olarak neydi?

İlk sorunun cevabını bulmak oldukça kolay olmalı. Aslında tahmin edebilirim. Bunu görmeyeyim ve davayı alma olasılığım artsın diye söylemedi. En çok ilgilendiğim ikincisiydi.

"Affedersiniz," dedi resepsiyonist, onun yanından hışımla geçip ofisine girerken. Bunu ilk kez bir filmde gördüğümünden beri yapmak istiyordum.

"Cevap istiyorum," dedim ona. Ama karşımdaki o değildi. Önünde diz çökmüş bir kadın olan, şık bir takım elbise giymiş yaşlı bir beyefendiydi. "Tanrım, çok üzgünüm."

Geri çekilmeye başladım. Kadın başını kaldırdı. Elinde bir mezura vardı ve ağzından iğneler çıkıyordu. Şık bir takım elbise giydiriliyordu.

Kapıyı kapatıp bir sonraki ofisi denemeden önce ona "Çok güzel," dedim.

"Bir randevu ayarlamamız gerekecek," dedi resepsiyonist, arkamdan aceleyle.

Yandaki kapıyı iterek açtım. Süpürge dolabı.

"Güvenliği arıyorum," dedi tam sağ kapıya ulaştığımda. Kesinlikle durup orada burada bir tabela okumam gerekiyordu.

Kapısını iterek açtım. Kapı bir kitaplığa çarptı ve irkilmemeye çalıştım. Omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi bir çentik yukarı kaldırdım. "Cevap istiyorum," dedim üçüncü ve umarım son kez. Beklediğimden çok daha küçük bir ofisin penceresinden dışarı bakıyordu.

İçeri kimin girdiğini görmek için bile dönmeden, beni beklemeye almak için işaret parmağını kaldırdı.

"Özür dilerim Bay Parker," dedi resepsiyonist. Tıpkı filmlerdeki gibi.

Ona da bir parmağını kaldırdı.

Homurdandım. "Görünüşe göre ikimiz de parmağı yedik." Ters ters baktı.

"Özür dilerim. Bir keresinde bir filmde görmüştüm ve yapmak istemiştım."

"Birinin bana bunu söylediği her sefer için beş sentim olsaydı. Yemin ederim burada suyun içinde bir şey var." Döndü ve kapıyı arkasından kapatarak bizi yalnız bıraktı.

"Davidson," dedi sonunda bana dönerek.

"Parker."

"Dava nasıl gidiyor?"

"Çok heveslisin, Parker. Sorduğun için çok teşekkürler." Oturmamı işaret etti. Onu görmezden geldim.

"Neden bana Fiske'nin sabıkalarından bahsetmedin?"

"Prior," dedi kaşlarını kaldırarak. "Tekil. Lütfen oturun."

Siyah deri bir sandalyeye doğru yürüdüm ve oturdum. O da bana katıldı. Benim sandalyeme değil ama kendi sandalyesine oturdu.

Parker, kışında bu kadar sert bir sopa olmasaydı iyi görünebilirdi. O kadar gergindi ki etrafındakileri rahatsız ediyordu. Böyle bir özellik muhtemelen duruşma sırasında işe yarardı.

"Neden bana verdiğin dosyanın dışında bıraktın?" "Bunu bilerek yapmışım gibi davranıyorsun."

Elimden geldiğince alaycı bir tavır takındım.

Christopher Walken.

"Bunu bilseydiniz davayı kabul edeceğinizi düşünmemiştim."

"Yok artık."

"Ama açıklayabilirim."

"Duyalım bakalım."

Öne doğru eğildi ve kağıtları karıştırıp düzeltmeye başladı, bilinçsizce aramızda bir bariyer oluşturdu. Bir süre sonra

Daha önce hissettiğim suçluluk duygusu onun etrafından akmaya başladı.

"Herkesin sevdiği insanlardan biriydi, biliyor musunuz? Kızlar durmadan onun peşinden koşardı. Erkekler ondan hoşlanmaktan başka bir şey yapamazdı. Herkesin etrafında olmak istediği iyi adam ve katil görünümün nadir bir kombinasyonuydu. Özümsemek için."

Bunu görebiliyorum. Adam cinayetle suçlanmadığı zamanlarda muhtemelen oyuncak bir bebektir. Özellikle de işlemediği bir cinayetle.

"Ülkenin dört bir yanındaki okullardan teklifler almıştı. Her yerde yüksek lisans yapabiliirdi. Önünde koca bir hayat vardı."

"Sanırım o çocuk da öyle yaptı."

Başını salladı, suçluluk duygusu içinden ateş gibi fışkırıyordu. "Acele haftasıydı ve bir taciz kötü gitti. Çocuk anafilaktik şoka girdi. El onu kurtarmak için her şeyi yaptı-"

"El?"

"Lyle. Ona böyle sesleniyorduk. Her neyse, çocuk öldü. El suçu üstlendi. İhmalkâr cinayetden üç yıl yattı." Sandalyesinde kıpırdandı, suçluluk duygusu içini kemiriyordu. "Bu benim fikrimdi ama başkan olduğu için suçu üstlendi. Hepimizin suçunu üstlendi."

"Başkanı olduğu bir kardeşlik derneğindeki taciz sırasında bir çocuk öldü. Nihai olarak o sorumluydu."

"Evet," dedi ekşi bir gülümseme takınarak. "O da böyle söyledi. Ama sorumlu o değildi. Ben sorumluydum."

"Doğrudan mı?"

"Evet." Bir yumruğa öksürdü ve sonra korkunç bir gece geçirmiş olabileceği anısı onu ele geçirirken yumruğu ağzına bastırdı. "Rehinelerimizi kaçırp

Kafalarına çuval geçirip bir minibüse bindirdiler, Central'ın daha sefil tarafına götürdüler ve dışarı attılar. Tabii o sırada hepsinin üzerinde iç çamaşırları vardı. Ama Lyle onları orada öylece bırakmanın çok tehlikeli olacağını söyledi, biz de bir süre çörek yedikten sonra kampüsün ortasına gidip onları orada bıraktık."

"Standart çalışma prosedürüne benziyor."

"Lanet olası işimi yapsaydım olurdu. Üye adaylarının sağlık kayıtlarını kontrol etmem gerekiyordu ama o gün büyük bir sınavım vardı ve bunu yapamadım."

"Bu iyi olamaz."

"Adaylardan birinin yer fıstığına alerjisi vardı ve kullandığımız poşetler bir yer fıstığı fabrikasından geliyordu."

"Lanet olsun," dedim.

"Birinin böyle bir alerjik reaksiyon gösterebileceğini bilmiyordum. Yani, alerjiniz olan şeyi gerçekten yutmanız gerektiğini sanıyordum."

"Bunu öğrenmenin zor bir yolu."

"Bize daha sonra boğazının o kadar hızlı şiştiğini söylediler ki yardım için seslenememiş bile." Pencereden dışarı bakmak için döndü. "Onu ben öldürdüm ama Lyle başkan olduğu ve medya savcının kıcına yapıştığı için taksirli cinayetten hüküm giydi."

Ben de adamın vicdanı yok sanıyordum.

"Tamam, kendini suçlu hissediyorsun. Nedenini kesinlikle anlayabiliyorum ama bunun bu davayla ne ilgisi var?"

Bana sert bir bakış attı, çenesi sıkılmış ve göz kapakları daralmış, kararlı bir bakıştı ve şöyle dedi: "O gitmeyecek."

Davidson'ı yapmadığı başka bir şey için suçlayamazsın. Böyle bir şey olmayacak."

"Kanıtlar oldukça ikna edici." Yine de kanıtlar her zaman ikna edicidir. İnsanlar bu yüzden bana geldi. Ben onların son umuduydum. Son çabalarıydı. Parker'a bunu söyleyecek değildim.

Öne doğru eğildi. "Güven bana, bunun mahkemeye taşınmasını istemezsin. Ya delilleri ortadan kaldırırsın ya da cinayeti ben üstlenirim."

Sandalyemde arkama yaslandım, neredeyse itiraf etmesini dileyecektim. Bu, adam için hissettiği suçluluk duygusunu hafifletirdi. Kendi hayatına devam etmesine izin verirdi.

"Ya yapamazsam?"

Elini masasına vurdu. "O yapmadı Davidson ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Bu konularda altıncı hissin var."

"Onun yapmadığını biliyorum ama sen nereden biliyorsun? Kanıtlar aksini söylüyor."

"Biliyorum. Dava açmaya yetecek kadar delilimiz olduğundan emin olmak için eleme yapan benim, unuttun mu?"

"Ah evet. Duman ve aynalar."

"Oldukça. Peki, dava?"

Başımı salladım. "Hayır. Bana geri dönelim. Elinizde benimle ilgili tam olarak ne var? Bana şantaj yapılmasından hoşlanmam."

"Gasp, aslında. Yaptığım şey gasp." "Öyle ya da böyle, nedir bu?"

Bana güvenip güvenmemesi gerektiğine karar vermeye çalışır gibi gözlerini kıstı, sonra uzandı ve içinde kanlı bir bıçak olan bir kanıt torbası aldı. "Bu olay yerinde bulundu.

Birkaç hafta önce faili meçhul bir olay yerindeki bir duvar.
Güney Vadisi'nde bir kadını öldürmek için kullanılmış."

"Tamam," dedim, biraz temkinli
davranarak. "zerinde senin
parmak izlerin var."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Daha önce hiç
o bıçağı daha önce kullanmıştım."

"yle mi?" Ayağı kalktı ve öne doğru eğildi. "Selena
Ramos'u öldürdüğünde bile mi?"

"Ne?" diye sordum. Ağızım açık kalarak sordum. "Kimden
bahsettiğini hakkında hiçbir fikrim yok. Ben hiç-

"şaka yapıyorum," dedi ve sandalyesinde geriye
yaslanırken sertçe güldü.

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. Eğer bu kadar
şaşırmamış olsaydım, yalan söylediğini anlayabilirdim.

"Corrales'teki yaşlı bir adam komşusunun domuzunu
kesmiş. A olduğunu söyledi. Hırsızlık ve hayvanlara eziyetle
suçlanıyor."

Ciğerlerimi tekrar havayla doldurduktan sonra ona
kaşlarımı çattım. "Sen bir pisliksin."

"Aynen yle. Buraya kadar nasıl geldim sanıyorsun? O
yüzden benimle uğraşmaya kalkma bile."

Savcı Yardımcısı Nick Parker'ı ciddi ciddi merak etmeye
başlamıştım. "Lyle'in adına müdahale etmeye çalıştın mı?"

"Tabii ki yaptım. Ama kamp tüzüğüne göre, başkan
evinde olan her şeyin sorumluluğunu üstlenir. Başka şekilde
ifade ediyorum. Ve-

Bakişlarını tekrar yere indirdiğinde, "Evet?" diyerek onu
dürttüm.

"Sanırım babam araya girdi."

"Ah. Eyalet savcısı."

"O zamanlar, evet. Her neyse-" Ayağa kalktı ve pencereye geri döndü. "Dava nasıl gidiyor?"

"Aslında tutuklama için harekete geçmenize biraz şaşırdım. Her şey, hemen hemen tüm kanıtlar açıklanabilir ve desteklenebilir."

"Bu yeterince iyi değil," dedi pencereye. "El'in tüm suçlamalardan aklandığından emin olmak için Emery Adams'ı kimin öldürdüğünü bulmanı istiyorum."

"Üzerinde çalışıyorum."

"Daha sıkı çalış," diye bağırdı.

İlgisiz bir omuz kaldırdım. "ME'nin kayıtlarına erişmem gerekiyor." Çocuk evindeki ölümleri araştırmak için erişime ihtiyacım vardı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Ne için? Ortada ceset yok."

"Yine de olay yerini inceledi. Kanı test etti." "Size güncel bir rapor verebilirim."

"Kendim alırım, teşekkürler."

"Tamam. Penny'ye ayarlatırım."

"Bu öğleden sonrası için."

"Başka bir şey var mı?"

"Evet. Peki ya diğer şey?"

Tekrar arkasını döndü. "Diğer şey?"

"Davayı aldım. Elinizde ne varsa teslim edin."

Bu sefer başını salladı. "El'i temizlediğinizde dosyayı alacaksınız."

"Dosyan var mı?" Ayağa kalkarak sordum. "Ne tuhaf. Benim de var."

Tekrar oturdu, arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Peki küçük dosyanızda ne var, Mrs.

Davidson?"

Yavaş, memnun bir gülümsemeye izin verdim - aslında daha çok bir sırıtmaydı

-Ceketimin cebinden telefonumu çıkarırken yüzümde bir ifade belirdi. "Bir kere bu konuşma."

O zaman yüzündeki kan çekildi, bakışları telefonuma yapışmış.

"Bulutta, o yüzden aklından bile geçirme. Beni aptal mı sanıyorsun Parker? Bana şantaj yapılmasından hoşlanmam. Ya da şantaj yapılmasını."

Ayağa kalkmaya başladı ama ben ona geri oturmasını işaret ettim. "Devam et ve benden ne aldıysan sende kalsın. Ama unutma, oyunlar iki oyuncuyla çok daha eğlenceli olur."

Döndüm ve kapıdan çıktım, Parker'ın yüzündeki şaşkın ifadeden hafifçe haklı olduğumu hissettim. Beni bu şekilde kandırmamalıydı. Bir kadının öfkesi ve her şey. Konuşmayı kaydedecek kadar ileriye düşünmemiştim ama o bunu bilmiyordu.

Elinde ne varsa bende kalabilirdi. Bu gece uykusu kaçan ben olmayacağım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

16

Değil mi? Ve ben uyuşturucu bile kullanmıyorum.

-T-SHIRT

Parker'ın ofisinden doğruca Adli Tıp Ofisi'ne gittim. Wade arkadaşımıdı ama izni olmadan dosyalarına bakmama asla izin vermezdi.

"Hey, Charlotte," dedi.

"Merhaba." Asistanlarından biri içeri girdi. Bundan faydalanmaktan başka çarem yoktu. "Klamidya nasıl?"

Asistan kıkırdadı.

"Oh, merak etme. Onu şok etmeyeceksin. Parker aradığı anda herkese senden ve yaratıcı mizah anlayışından bahsettim."

"Dostum. Seni küçük düşürmeyi dört gözle bekliyordum."

"Biliyorum. Aşağılanmayı dört gözle bekliyordum. Ne istersen, ha? Bunu nasıl değerlendirdin?"

"Duymadın mı? Parker ve ben artık kankayız."

"Parker'ın hiç arkadaşı olduğunu sanmıyordum."

"Artık öyle, şükürler olsun. Kışındaki sopa gittikçe uzuyor ve dikleşiyordu."

Güldü ve beni bir bilgisayara götürdü. "Tamam, dosyalara buradan bakacaksın, sonra da vakanın ne kadar eski olduğuna bağlı olarak çağrı numarasını zindana götürmen gerekebilir."

"Wade," dedim şaşırarak. "Beni son kez zindana attığında polisler bizi aramıştı."

Wade omzunun üzerinden bir dosya almak için içeri giren bir laboratuvar teknisyenine baktı. "Hayır. Ona da söyledim."

"Lanet olsun. Evlendiğinden beri hiç eğlenceli değilsin."

"Tatlım, ben senin yaşadığından daha uzun süredir evliyim." "Bu uzun bir süre."

"Yardıma ihtiyacınız olursa seslenin."

"Otopsi yapmaya mı gidiyorsun?" "Planım bu. İçeri gelmek ister misin?"

Yüzümdeki gülümsemenin bir kısmı hayallerinde, bir kısmı da kesinlikle sendeydi. "Hayır, teşekkür ederim."

Morgdaki onca ceset varken, insan bunu düşünebilir, etrafta dolaşıp cesetlerini bulmaya çalışan yürüyen ölülerle dolacaktı. Neyse ki işler öyle yürümedi. Birdenbire hayat hikayeleri akınına uğramam gerekmiyordu. Bu bana ergenliğimin sonlarında olmuştu. Hiçbir zaman eskisi gibi olmadım.

Bir laboratuvar masasının üzerinde duran bilgisayarın başına oturdum ve Cookie'nin bana mesajla gönderdiği isimlere doğum tarihleriyle birlikte bakmaya başladım. OME tüm çocukları buraya getirmemiş olabilirdi ama mutlaka birkaçına otopsi yapmak zorunda kalmışlardı. Bir çocuğun ölmesi günlük bir olay değildi.

İlk isim hemen ekranda belirdi ve ne yazık ki dosyaları zindandaydı. Numarayı yazdım ve bir sonraki isme geçtim. Bu arada

Listenin en altında sadece iki isim Wade'in sisteminde yoktu. Yedi kişi vardı ve bunların hepsi bodrumda/zindanda ikamet ediyordu. Her zaman Wade'in büyük bir D&D hayranı olduğu hissine kapılmışımdır.

Bir teknisyene umutsuzluk çukuruna doğru gittiğimi söyledim. Gülümsedi ve başını salladı. Bu noktada bir cesetle dışarı çıkabilirdim ve kimsenin umurunda olmazdı. Ama neden umursayayım ki? Muhtemelen bu yüzden güvenlik çok sıkı değildi. Parker'ın yaptığı gibi silahlı bir korumaları falan yoktu.

Bodruma indim, aslında alt katta oldukça iyi aydınlatılmış bir odaydı. Otomatları olduğunu unutmuşum. Bozuk para bulmak için mobilyalarımı karıştırdım.

Tüm dosyaları toplayıp incelemeyi bitirdiğimde, aşılamaz bir sonuca vardım. Birileri Harbor House'da çocukları öldürüyordu.

"Nasıl gidiyor?" Wade sordu.

"Oldukça iyi. Size birkaç vaka hakkında soru sorabilir miyim?"

"Kesinlikle." Kahve ve pudra şekerli çörek almak için otomata gitti. Otomat kahvesine bayılırdım, o yüzden özlemle baktım.

Wade sırtıttı. "Kahve ister misin?" "Elbette!"

Onunkini aldım ve bir yudum içtim. "Mmmmm."

"Ben de sana kendi kahveni getirecektim."

"Sorun değil. Seninki iyi. Peki, bu vakalardan herhangi birini hatırlıyor musun?"

Ellerini birbirine sildi ve sonra dosyaları benden aldı.

"Elbette. Buna otopsi yaptım. Bir de buna."

"Hepsi farklı sebeplerden öldü." Ve öldüler de. Bir çift aylarca revire girip çıkmış. Birçok kez hastaneye götürölmüşler. Ama hastalıkları çok farklıydı. Doktorlar her iki vaka için de altta yatan bir neden bulamamışlar. Bunların hepsi Wade'in tuttuğu notlarda yazılıydı. Sonra bir çift şiddetli bir şekilde öldü. Birine araba çarpmış ama asla bulunamamış. Birine de kör bir aletle vurulmuş.

Eğer o çocukları öldüren tek bir kişi varsa, izini kaybettirmek için çok iyi bir iş çıkarmıştır.

"Evet," dedi Wade. "Kafaya künt kuvvet travması ve fare zehiri ile intiharın çok farklı ölüm nedenleri olduğu düşünülmektedir."

"Ama hepsinin yaşadığı yere bakın."

"Ah, doğru ya." Tüm dosyalara bakarken başını salladı. "Babanın bu davalara baktığını hatırlıyorum."

"Babam mı?" Şaşırmış bir halde sordum.

"Evet, evet. Bir bağlantı olduğundan şüpheleniyordu ama hiçbir şey çıkmadığı için sanırım bunu kanıtlayamadı. Harbor House'u araştırmak için kiralandınız mı?"

"Bir bakıma, ama elimde fazla bir şey yok. Bir model yok. Ortak bir nokta yok. Babam sana davayla ilgili araştırdığından başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır, üzgünüm tatlım ama resmi bir görevde olduğun için istersen asistanım sana fotokopi çekebilir."

"Kesinlikle isterdim. Onları incelemek için daha fazla zamana ihtiyacım var. Ortak bir konu bulmak için."

"Umarım babanın görmediği bir şeyi görmüşsündür. Bu dava onu gerçekten rahatsız etti."

"Nedenini anlayabiliyorum. Umarım ben de öyledir."

Oturmuş dosyaların kopyalanmasını beklerken, babamı bu davaya ilk kimin yönlendirdiğini merak ettim. Mutlaka birileri ona bu davayı vermişti ama bu düzeni ya da bu düzensizliği kim fark etmişti?

Wade'in asistanı tüm bu dosyaları o anda kopyalamak istemiyordu ama ben hayır cevabını kabul etmiyordum. Heather Huckabee hastaydı ve bunun tüm davalarla ilgili olduğuna dair bir his vardı içimde.

Bir kol dolusu dava dosyası ve bir fincan daha kahve ile OME'den çıktım. Wade bana sırtını dönmüştü. Harika bir adamdı ama fazla güveniyordu.

Ön kapıdan çıktığımda bir binanın tam ortasına düştüm. Oraya bir bina koyduklarını hatırlamıyordum ama yine de oradaydı.

Başımı kaldırıp bana bakmakla meşgul olan Ubie'ye baktım. "Hey, Bob Amca."

"Hey, balkabağım. Burada ne işin var?" "Oh, bilirsin işte. Biraz bundan. Biraz ondan. Ya sen?"

Bana arsız bir sırıtış fırlattı. "Aynen öyle. Hazır seni yakalamışken, Adams davası için seni kimin tuttuğunu öğrenmeliyim."

"Gerçekten mi? Bilmen mi gerekiyor?"

"Evet. Bilirsin, kayıtlarımız için."

"Ah evet, şu sinir bozucu kayıtlar. Cookie'ye sordun mu?" "Sordum." Çenesi sıçradı. "Bana söylemedi."

"Bu çok garip."

"Çok," diye kabul etti. "Yani?"

"Ah evet, üzgünüm. Sana söyleyemem."

"Saçmalık. Bana her zaman seni kimin tuttuğunu söylersin." "Bekle. Bunun için mi kıızıyorsun?"

"Halledemeyeceğim bir şey değil." "Joplin'den mi?"

"Davanın baş dedektifi o." "Gerçekten mi? Hiç haberim yoktu."

"Daha dün bu konu hakkında konuşuyorduk." "Öyle miydik? O ne biliyor?" "Bana gerçekten söylemeyeceksin."

"Gerçekten değilim. Ama seni görmek harikaydı," dedim, buz gibi ıslak karla karışık yağmurun altında zıplayarak.

"İşe alındığını," diye seslendi bana. "Ama o kim tarafından yapıldığını bilmiyor. Benim gibi. En sevdiğin amcan." "Tek amcam," diye seslendim titreyen omzumun üzerinden.

"Hayatını kurtaran ve senin için her şeyden vazgeçen kişi."

Tamam, hayatımı kurtarma olayını anlayabilirim ama... "Her şey mi?"

"Şey, çok."

Beni orada yakalamıştı. "Ve tamamen minnettarım." Durdum ve ona döndüm. "Senin bilebileceğinden ya da anlayabileceğinden çok daha fazla, Bob Amca. Sahip olduğum tek aile sensin."

"Peki ya Gemma?"

"Sen ve Gemma sahip olduğum tek ailesiniz. Benim için çok şey yaptınız."

"Yaptım. Gerçekten var," dedi karla karışık yağmurun jilet gibi keskin camdan küçük topları ateşleme sesinin üzerinde. "Bana söyleyerek borcunu ödeyebilirsin-"

O daha düşüncesini tamamlayamadan ona doğru koştum ve kollarımı ona doladım. Ya da bir kolumu. Diğer kolum ise içinde kopyalanmış dosyaların ve benim dosyalarımın olduğu

plastik bir torba tutuyordu.

neredeyse donmuş kahve. Wade'in asistanı, onca emeğinin boşa gitmesini istemediği için dosyaları çantaya koymuştu.

Kocaman kollarını bana doladı ve o da bana sarıldı.

"Seni çok seviyorum." Bunu söyledikten sonra, ona bunu söylediğim başka bir zamanı hatırlayamadım. Elbette söylemiştim, çünkü doğrudu. Onu seviyordum.

"Hey, bu da ne? İyi misin, balkabağım?"

"Evet." Geri adım attım. "Sadece, benim için çok şey yaptın ve karşılığında yapabildiğim tek şey neredeyse seni öldürtmek ve/veya kovdurmak gibi görünüyor."

"Peki o zaman. Benim de seni sevmem iyi bir şey."

Ona bir kez daha sarıldım, üçüncü kez sorduğunda beni kimin işe aldığını söylemeyi reddettim, sonra da kahve aromalı bir buzlu şeker haline gelmeden önce Misery'ye koştum. Hava Albuquerque için pek alışılmadık değildi ama birdenbire uzun sürmediği için memnun oldum.

İçeri girdikten sonra, sulu karda gördüğümü sandığım bir şeye tekrar baktım. Garrett'ın kamyoneti sokağın aşağısına park etmişti ve onu bütün gün boyunca görmediğimi fark edene kadar neredeyse çözüliyordum. Belki de beni takip etmiyordu, ama o zaman kim?

Geri döndüm ve cam kapıdan Bob Amca'yı izledim. Wade'le konuşuyor, kim bilir ne hakkında gülüyordu. Ubie'yi mi takip ediyordu? Neden Ubie'yi takip etsin ki? Aynı tarafta değiller miydi?

* * *

Heather ve Pari'yi henüz kontrol etmemiş olmak, Pari'nin *yemek yiyor mu* gibi şeyler soracağı ara sıra mesaj dışında

Sadece 24 saat boyunca kuru et yemek zararlı mı? ve Çabuk! En az çiçek açan bitki hangi kıtada bulunur? Beni yanıltma!

Şaka mı yapıyordu?

Pari'nin evinin arka kapısından gizlice girdim ve seslendim.

"Buradayız!"

"Nerede?" Dövme yaptığı odada durana kadar dükkânının labirentinde yürüdüm ve Pari'nin sandalyesinde Heather'ı gördüğümde neredeyse bayılıyordum, kolu omuzdan bileğe tam bir kolla kaplıydı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Pari sordu.

Heather incelemem için kolunu kaldırırken o da gözlüklerini taktı. "O kadar da kötü acımadı."

İki elimle ağzımı kapattım. İşte bu kadar. Hapse girecektim.

Önce Heather çatladı. Pari'den de kahkahalar yükselmeden yarım saniye önce Heather'dan kahkahalar yükseldi.

"Sana söylemiştim," dedi Pari. "Çok safsın."

Kolunu incelemek için öne atıldım. Sanat eseri muhteşemdi. Ama altında ne şişlik, ne kanama, ne de herhangi bir travma belirtisi vardı. Geçiciydi.

Neredeyse tekrar bayılıyordum, bu sefer rahatlamıştım. Heather'a hızlıca sarıldıktan sonra - ve sarılma aşamasında olduğumuzu ya da bunun onun için gerçekten garip olduğunu umarak - Pari'ye de aynı muameleyi teklif ettim.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır," dedim.

"Oh, lütfen. Bu çocuk bir melek. Ve dostum, gerçekten kurutulmuş et seviyor."

Heather bir dizi rafı işaret etti. "Tüm boyalarını düzenledik ve Pari bana resim yapmayı öğretiyor." Bir eskiz defteri almak için uzandı ve ilk sayfasına kadar açtı.

"Vay canına," dedim, tamamen etkilenmişim. Bir ejderhanın başlangıcıydı ve ölçeği biraz bozuk olsa da, çoğunlukla harikaydı. "Sen, Heather Huckabee, bir yıldız olacaksın," dedim ona. "Biraz çizim yaptım. Bir keresinde bir ördek çizmişim. Kartal olması gerekmesi dışında harika bir ördekti."

Heather güldü ve ben de onun dönüşümüne hayran kaldım. Pari'nin sanatçılarından birinin genç bir adamın baldırına dövme yapmasını izlemek için döndü. Bacağından aşağı eriyen bir steampunk saat yaptırıyordu.

"Peki, doktor ne dedi?"

Pari ön salonda ona katılmamı işaret etti. İki genç kız fotoğraf albümlerini inceliyordu.

"Hiçbir şey bulamadı ama solgunluğunun çok sarı olduğunu ve beyaz kan hücresi sayısının yüksek olduğunu söyledi. Bazen midesine kramplar girdiğini, midesinin bulandığını ve çok yutkunmak zorunda kaldığını söyledi." Daha yakına eğildi. "Chuck, onun kronik, düşük doz zehirlenmenin kurbanı olduğunu düşünüyor."

Gözlerimi kapattım. "Orospu çocuğu. Neden başka bir doktor bunu fark etmedi?"

"Bilmiyorum. Bunu sadece bir suçun kurbanı olabileceğini söylediğim için önerdiğini ve tüm işaretlerin orada olduğunu söyledi. Ne yazık ki binlerce test yapmadan neyle zehirlendiğini bilmenin bir yolu yok. Tabii varsa."

"Ama şu anda elimizde ve dozaj kesildi. İyileşecek mi yoksa onu hastaneye götürmemiz mi gerekiyor?"

Omuz silkti. "Sabah geri gelecek. Eğer o yoldan gitmek istersen, çok basit testler yapabilecek birini tanıdığını söyledi. Yaklaşık beş yüz dolar tutacak."

"Sorun değil. Ne istersen."

"Keşke daha iyi haberlerim olsaydı ama Nick Parker konusunda haklıydın. Evindeki bilgisayarda seninle ilgili bir dosya var. Resmi bir projeden çok kişisel bir proje gibi görünüyor."

"Şaka yapıyorsun. Bakabildin mi?"

"Ben yaptım." Bana bir zarf uzattı. "Bu seninle ilgili elindeki her şeyin bir kopyası. Charley, bir bebeğin olduğunu ve bebeğin öldüğünü biliyor. Cinayetten şüpheleniyor."

Zarfı açmaya başlamıştım ama durdum ve bir dakika boyunca ona baktım. "Bu Beep hakkında mı?" Görüşümün kenarları kararırken sordum.

"Hastaneleri dolaşıyor, yüzünü gösteriyor, doğumhanede seni gören olup olmadığını soruyor. Ve sanırım Reyes'in tuttuğu doktoru buldu. Bir şekilde bir şeyler bildiğini anladı. Onu tehdit etti."

Gözlerimi kapattım. "Bu olmayacak. Diğer her şeyle birlikte değil."

"Korkarım öyle. Ve bu ciddi bir şey. Sizi her türlü kötü suçlamayla karşı karşıya bırakabilir. Tuhaftır ki, notlarından anladığım kadarıyla Reyes'i araştırırken hamileliğe rastlamış."

Oturmak zorundaydım. Pari bir ziyaretçi koltuğu kaptı ve titreyen dizlerimin altına itti. "Reyes?"

"Sanırım bu işin peşini bırakamaz. Bazı insanlar onun hapisten çıkmasında bir bit yeniği olduğunu düşünüyor."

Tüm suçlamalardan beraat. İkinizin de mali durumunu araştırıyor. Ve Sleepy Hollow, New York'taki yetkililere e-posta göndererek orada kaldığınız süreyi soruyor."

"Sleepy Hollow'u nereden biliyor?"

"Paranın peşinde. Chuck," dedi yüzümü avuçlayarak ve beni kendisine doğru çevirerek, "bunun önüne geçmelisin."

"Biliyorum. Haklısın. Başka seçeneğim yok. Çok ileri gidecek."

"Hayır," dedi bakışlarını sertleştirerek. "Bu noktaya gelmesine izin verme

Bu. Reyes'e söyle. O ne yapılması gerektiğini bilir. Daha da önemlisi, yapılması gerekeni yapmaya istekli olacaktır."

"Pari, onu öldüremeyiz."

"Biliyorum," dedi ama bildiğinden emin değildim. "Onu öldürmekten bahsetmiyorum. Sadece, bilirsin, birkaç günlüğüne hastaneye yatırın. Ya da yıllarca. Hangisi olursa."

Durum bu kadar vahim olmasaydı gülerdim. "Bir soda alabilir miyim?" Heather bizi aramıştı ve ön odanın kapısında duruyordu.

"Kesinlikle su içebilirsiniz. Nerede olduklarını biliyorsunuz."

"Tamam," dedi, hayal kırıklığı kırılğan yüzünü kaplamıştı.

Her halükarda, Nick the Prick Parker ile uğraşmak, Heather ve ev hakkında daha fazla şey öğrenene kadar beklemek zorunda kalacaktı.

"Heather," dedim o dövme odasına geri dönmeden önce, "sana sahip olduğun şeyin lanet olduğunu kim söyledi? Belirli biri mi yoksa rütbeliler arasında genel bir fikir birliği mi?"

Tekrar düşündü. "Sadece çocuklar, sanırım." Nefes aldığı anda nefesi hırıltılı çıkıyordu. Yanına yaklaştım ve her ihtimale karşı alnını ve boynunu yokladım. Sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi bana izin verdi. Ateşi normal görünüyordu. "Sanki sıradaki benmişim gibi benim hakkımda konuşuyorlardı. Arkadaşım Amelia çıldırdı. Ölmemi istemiyor."

"Ne tuhaf," dedim ona takılarak. "Ben de senin ölmeni istemiyorum."

Başını eğdi, utangaç bir gülümsemeyi gizledi, tıpkı benim telefon çaldı.

Cookie'nin adı, en sevdiğim fotoğrafıyla birlikte ekranımda yanıp söndü. Bu fotoğrafı, yüzüne yanlışlıkla buhur yerine saf tarçın yağı sürdükten sonra çekmişim. Bir insanın yüzüne neden buhur sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama saf tarçın yağının ciltte asit gibi olduğunu öğrenmişim. Yüzü anında yanmış ve yıkamadan önce insan cildinde gördüğüm en parlak kırmızıya dönüşmüştü.

Cookie'nin beni eğlendirmek için ne kadar ileri gidebileceğini asla unutmamak için hatıra olsun diye bu fotoğrafı gizlice çektim. Ya da kusursuz bir cilt için. Onunla tanışmadan önce, yüzünüze magnezyum sütü sürebileceğinizi bile bilmiyordum. Ya da neden bunu isteyebileceğinizi.

Aslında, son kısmı hala bilmiyordum.

"Charley's House of Ill Repute" diye cevap verdim.

Heather kıkırdadı ve Cookie'nin endişe verici derecede seksi sesi teknolojinin mucizeleri sayesinde bana doğru yayılırken su aramaya gitti.

"Ne zaman döneceksin?"

"Eğer seninle tatlı bir aşk yapmamı istersen on dakika içinde orada olabilirim."

Uzun, çok uzun bir duraksamadan sonra, "Hayır, hayır, ben iyiyim." dedi.

"Emin misin? Ucuzum ve nispeten kolayım."

"Oldukça eminim ama teşekkürler. Ee, oturuyor musun?"

Kıçım hemen bir sandalye aradı. "Şimdi oturuyorum."

Pari kaşlarıyla beni sorguladı. Devasa gözlükleri yüzünden gözlerini göremiyordum ama alnında onların üzerinde çizgiler belirmişti. Omuz silktim.

"Bunun iyi bir haber olup olmadığından emin değilim," dedi Cook, "çünkü henüz bunu açıklayamadım ama çocuk yanlış yaşta."

"Çocuk bunu biliyor mu?"

"Reyes'in nafaka ödediği kişi. Teksas'taki."

Cookie'nin haberlerinin iyi olmasını umarak ısırıldım. "Ne demek yanlış yaş?"

"Bir erkek ve isim için kendinizi hazırlayın."

Kaslarımı sıktım ve kıçımın yanaklarını sıktım. Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyord u . "Tamam, vur bana."

"Damien." Şaşırdığım için bir şey söylemediğimde, "Damien Ledger Clay" diye ekledi.

"Bu isim daha uygun olabilir miydi?" Kalbim kırılmış bir şekilde sordum.

"Clay annenin kızlık s o y a d ı . Ama baba adı listede yok."

"Eğer Teksas nafaka için Reyes'in peşine düşecekse, babası olduğuna dair bir kanıt olmalı. Çocuğun doğum belgesine ne dersiniz?"

"Hayır. 'Bilinmiyor' yazıyor."

"Bu garip bir isim." Birdenbire ağırlaşan havayı hafifletmeye çalışıyordum. "Neden kendisini baba olarak bile göstermeyen bir kadına nafaka ödüyor?"

"Sadece bu kadar. Babası olabileceğinden emin değilim. Charley, Damien beş yaşında."

Rahatlayarak sandalyemde geriye yaslandım. "Reyes beş yıl dokuz ay önce hapisteydi."

"Aynen öyle. Yani, imkansız demiyorum, ama hapisteyken bir çocuk babası olması çok düşük bir ihtimal. Santa Fe'de eş ziyaretine izin veriyorlar mı? Ve düşünülmesi için bile evli olmanız gerekmiyor mu?"

"Bilmiyorum ama öğrenmek için kimi arayacağımı biliyorum. Yine de sıradan insanların kuralları her zaman kocam için geçerli olmuyor."

"Bu doğru, ama ben bunu bir güneş ışığı olarak düşünmek istiyorum." Empati dolu sesi yumuşadı.

"Güneş ışınları için her şeyi yaparım," dedim, dalgın bir şekilde Tanrı'yı okşayarak cebimdeki cam. "Bana her gün kalıcı deri hasarı ve biraz radyasyon verin."

"Her şeyin iyi tarafını görmene bayılıyorum." "Değil mi?"

Tamam, ne bulursam sana haber veririm."

"Öğrendiğin anda," dedi.

"Öğrendiğim anda."

17

*Çikolatalı votkayı icat eden adam
külotlu çorabı icat eden piçi telafi etmekten daha fazlasını yapıyor.*

-KATIE GRAYKOWSKI

Pari ve Heather'a veda ettim ve bir telefon görüşmesi yapmak üzere Misery'ye doğru yola çıktım. Neil Gossett muhtemelen çoktan işten çıkmış olacaktı. Gökyüzü kararmıştı ve hâlâ alçakta asılı duran bulutlar güzel bir bulanık griden uğursuz, zengin bir siyaha dönüşmüştü. Keşke her gün böyle dingin olabilseydi. Ve *Playgirl* orta sayfasının kreması? Yollar açıktı. Karla karışık yağmur yağdığı için buzda araba kullanmaktan korkuyordum.

New Mexico'yu sevmek lazım.

Santa Fean için Neil hakkında bir haber yapmak isteyen bir muhabir gibi davranan becerikli bir Cookie sayesinde Neil'in cep telefonu numarasına sahip olduğum için minnettar olarak, telesekreter açılana kadar çalmasına izin verdim. Sonra bağlantıyı kestim ve tekrar aradım. Ve tekrar. Neil telefonu açana kadar bu birkaç dakika sürdü, sesi çok sinirli geliyordu.

"Evet," dedi, sesi buz gibi keskindi.

"Hey, Gossett!" Elimden geldiğince mutlu bir şekilde söyledim. "Nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi."

"Ah, biraz sola mı?" Bunu gerçekten bilmiyordum ama böyle bir fırsatı nasıl kaçırabilirdim?

"Kimsiniz?"

İncinmiştim. Gerçekten incindim. Ya da Neil ve ben arkadaş olsaydık olurdu. Daha çok, iletişim kurduğumuz zamanlar dışında iletişim kurmaya hiç ihtiyaç duymayan eski lise tanıdıkları gibiydik. Şimdi olduğu gibi.

"Ben Charley... Davidson... Liseye gittik."

"Kim olduğunu biliyorum, Charley. Bu numarayı nereden buldun?"

"Ah, şu. Asistanım asistanınızı aradı ve bir muhabir gibi davrandı-"

"Boş ver. Ne oldu?"

"Reyes sizin kurumunuzda kaldığı süre boyunca eşini ziyaret etti mi?"

Boğazını temizledi ve sesini yumuşattı. "O nasıl?"

"Özgür."

Neil'den gerçekten hoşlanmıştım. Lisedeyken değil ama çok büyümüştü. Hakkını vermeliydim. İşlemediği bir suçtan dolayı hapisteyken adamıma karşı her zaman yumuşak davranmıştı. Bir müdür yardımcısı bir mahkûmun arkasını ne kadar kollayabilirse o kadar kollamıştı. Ama Reyes'in farklı olduğunu biliyordu. Özeldi. Kaderinde daha büyük şeyler vardı.

Keşke yarısını bilseydi.

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Beş yaşında bir çocuk için nafaka ödüyor, yani onu ara sıra şehirde erkek erkeğe bir gece geçirmesi için serbest bırakmadığınız sürece, birleşme yaşıyordu."

"Değildi," dedi arka planda cızırdayan bir ızgara sesine.
"Tam olarak değil."

Kaşlarımı çattım, aniden endişelendim. "Bu ne anlama geliyor?" "Eş ziyareti yapmadığı anlamına geliyor."

"Yani, yapabilir miydi? New Mexico buna izin veriyor mu?"

"Artık yok. Yaklaşık otuz yıl boyunca sunuldu, ancak devlet 2014 yılında bunları kaldırdı. Ve katı şartlar vardı. Çoğu mahkûmun mahkûmiyetinden önce evli olması gerekiyordu, sonra da uzun bir başvuru süreci vardı. Bu yüzden sizi temin ederim ki Farrow'un eş ziyareti yoktu."

"Ama?" Gerçekten bir *ama'nın* yaklaştığını hissettim.

"Ama... evet, bu çocuğun ondan olamayacağı anlamına gelmez.

Bir kadın gardiyanla ilgili bir durum vardı." "Ne?" Şaşırmış bir halde sordum.

"Aslında üç tane, ama özellikle bu... bir de kadın eski müdür yardımcısı, yani dört, sanırım, ve bunlar sadece benim bildiklerim."

"Bu gerçek değil."

"Ama anladığım kadarıyla teması o başlatmamış. Eğer yardımı olacaksa."

"Aman Tanrım," dedim. "Kocam hapishanede bile erkek düşkününü biriydi."

"Savunmasında-"

"Gossett," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Kendisini savunmak için," diye devam etti, futbolda yaptığı gibi ileri atılarak, "cinsel temas olduğundan emin değilim. Gardiyanlarla mahkûmlar arasındaki ilişkiler kesinlikle yasaktı, olmadı değil, ama Farrow

içine kapanıktı. Her iki cinsiyetten de bolca ilgi görüyordu, ancak söyleyebileceğim kadarıyla pek de ilgili görünmüyordu."

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" diye sordum, içime vuran o güneş ışığıyla.

"Yine de 7 gün 24 saat onları gözetim altında tutmak zor."

"Teşekkürler." Hayal kırıklığı kalbimi yerinden sökmekle tehdit ediyordu. "Sorun değil."

"Peki, şunu sormama izin verin, bir mahkumun kadın bir gardiyanı hamile bıraktığı durumlar oldu mu?"

Bir şey söylemeden önce cevabı bildiğim kadar uzun süre tereddüt etti. "Kadın astsubaylar her zaman hamile kalır ve doğum izni alırdı. Çoğu evliydi. Ama bir tanesi vardı. Bir mahkûmla görüştüğüne dair bir dedikodu duymuştuk. Onu sorguladığımızda, kendisini hamile bırakanın bir mahkûm olduğunu itiraf etti ama bize isim vermeyi reddetti."

"Adı neydi?" Kalbim her saniye daha da derine batarken sordum.

"Davidson, sana bu bilgiyi veremem. Bunu biliyorsun."

Lanet olsun. Onu yakaladığımı sanmıştım.

"Mantarlarım yanıyor. İşimiz bitti mi?"

"Sanırım. Bekle! En azından ne zaman olduğunu söyleyebilir misin?"

"Davidson," dedi uyararak.

"Hadi, Gossett. Eski günlerin hatırına." "O eski zamanlarda benden nefret ederdin."

"Senden nefret etmedim. Sadece seni son derece sinir bozucu buldum."

"Gözünü korkuttum, değil mi?"

Homurdandım. "Konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak."

"Ah, dostum," dedi, sesi her zamankinden daha mızdı. "Tam olarak hatırlayamıyorum. Beş, altı yıl önce falan diyebilirim. Hepsi birbirine karışıyor. Bir keresinde..."

Bana kaşıkla yanlışlıkla kendi atardamarını kesen bir mahkûmla ilgili bir hikâye anlatmaya başladı ama beni "beş, altı yıl önce" kaybetmişti. Kocamın bir çocuğu daha vardı.

* * *

Bir barın üzerine uzanmıştım, başımı barın üzerine atılmış bir kola yaslamıştım. Bar dönmeye başlayana kadar rahattı. Parmaklarımı kenarlarına doladım. Atlıkarıncaları hiç sevmemiştim.

Caroline elinde bir sonraki karışık içkimle bana doğru yürüdü. Son çağrı olduğunu anons etti ve sonra onu bırakmaya başladı. Tereddüt etti. Başımı kaldırdım, yüzüne odaklanmaya çalıştım ama o kadar çok yüz vardı ki.

Caroline kısa saçlı ve düğme burunlu sevimli bir kıızı. Ya da en azından "Sanırım bir gece için yeterince kafein aldın" diyene ve içkimi elimden alana kadar çok sevimliydi.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum, öfkemin derinliği sınır tanı mıyordu. "Sadece beş tane içtim."

"Mmm-hmm," dedi, ekstra krem şantili, ekstra sıcak grande mocha latte'yi alarak.

O sırada kulaklarıma bir erkek sesi geldi. Bryan. Bu çocuk sanki bir espressonun içinde gebe kalmış ve kuluçkaya yatmış gibi demlenebiliyordu.

ve o benim dünyadaki en sevdiğim ikinci kişiydi. Ya da bana içkimi verseydi öyle olurdu.

"Ona iyi olduğumu söyle, Bryan. Güçlü bir kalbim var. Buna dayanabilirim."

Sırıttı. "Kocasını aradım."

"Reyes'i tanıyor musun?" Sözcüklerimi hafifçe geveleyerek sordum. "O şeytanın oğlu."

Gece için temizlik yaparken Caroline, "Olamaz," dedi. "Siz kavga mı ettiniz?"

"Eminim öyledir. Erkek arkadaşıma daha kötülerini söyledim." Bryan dedi.

"Sadece bir tane daha. Sabah yardım alacağıma söz veriyorum. Danışmanlık ve destek gruplarına gideceğim ve-"

"Pazarlık hangi aşamada?" Bryan sordu.

"Ortalarda bir yerde," dedi Caroline ve sonra doğruldu, yüzü aydınlandı. Tanıdığım her kıza ve her erkeğe bunu yapan sadece bir erkek vardı.

Bu oydu. O buradaydı.

"Aradığınız için teşekkürler," dedi Reyes, sesi yumuşak bir burbon gibiydi.

Başımı bara yaslamaya geri dönmüştüm. Artık son birkaç saattir çok ağırdı. Kötülüğün vücut bulmuş oğlu geldiğinde tek görebildiğim onun kasıklarıydı. Miz Clay'i hamile bırakan aynı kasık. Bir eroin bağımlısının eroini arzuladığı gibi arzuladığım aynı kasık.

"Eve dönmeye hazır mısın?"

"Hayır." Bir parmağımı kaldırdım. Nedenini bilmiyorum. "Arkadaşlarım Caroline ve Bryan'la takılıyorum. Ve senin kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu sana bugün bir kez söyledim zaten."

"Dutch, seni dizime yatırmam gerekiyor mu?" dediğinde Reyes'in sesindeki espriyi duydum.

Elimi tutup beni bar taburemden sürüklemeye başladığında, kimseye belli etmeden "Yabancı tehlikesi!" diye bağırdım.

Ne yazık ki hem Caroline hem de Bryan çok meşguldü. Reyes'in polisleri aramak için attığı çapkın bakışlar. Lanet olsun onlara. Hayır, ona lanet olsun!

Durdu ve yüzümü bardan kaldırdı. "Gerçekten sarhoş musun?"

"Sanırım mocha lattesine ilaç katmış olabilir." Caroline, yüzü yumuşacık ve ısıltılı, dedi. "Tesisimizde alkol bulundurmamamız gerekiyor."

Ceplerimi aradı, karnımın derinliklerinde bir kıpırtıya neden oldu ve mataramı buldu. "Bunun için üzgünüm," dedi.

Şaka yapıyorum. Mataram yoktu. Sanki küçük bir şişe beni sarhoş edebilirdi. Bir paket mağazasına uğrayıp beşlik Jack almak zorunda kaldım. Daha içeri girmeden yarısını mideye indirmiş, sonra da yanında gelen birayı ceketimin içine sokmuştum.

"Oh hayır. Sorun değil," dedi Caroline, bu fikri elinin tersiyle iterek. "Sanırım zor bir gün geçirdi."

"Sen, dostum," dedim onu göstererek, "hiçbir fikrin yok. Önce, lanetlenmiş ve yakında ölecek olan evsiz bir kız buluyorum. Sonra bir değil, iki hayalet avcısı ekibin beni takip ettiğini öğrendim. Beni takip ediyorlar. Beni EMF'liyorlar."

"O iyi olacak mı?" Bryan Reyes'e sordu.

"Kendimi tecavüze uğramış hissediyorum."

Reyes Bryan'ın sorusuna yanıt vermedi. Kaşlarını çatmış, endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Sonra," diye devam ettim, çünkü hâlâ söz hakkım vardı, "ADA'nın benim, kocam ve bebeğim hakkında gizli bir dosyası olduğunu öğrendim." Durdum ve onlara baktım, güneşi engelleyen bir gölge gibi üzerime bir hüznün çöktü. "Onu bir kuyunun dibinde doğurdum."

Aşağı düşmüştüm. Kuyuya. Zaten patlamaya yakın olduğum için, düşüş beni doğruca doğuma gönderdi.

"Bir kuyunun dibinde bebek sahibi olmak sanıldığından çok daha zordur. Öncelikle, uğraşmanız gereken bir sürü pislik var. Sonra suyu kaynatmanız gerekir. Nedenini bilmiyorum. Sonra-"

Tiradımın birinci bölümünü bile bitiremeden, gelişigüzel bir şekilde bir omzun üzerinden atıldım - kuşkusuz geniş bir omuz

-Ve Uydu Kahve'den bir çuval patates gibi taşındı. Ama daha önce kimsenin böyle patates taşıdığını görmemiştim. Reyes beni Misery'ye bağladı, hareketleri keskin, agresif ve düpedüz seksiydi. O diğer tarafa geçmeden önce anahtarı çevirip gaza basmaya başladım ama direksiyonum yerinde yoktu. Biri onu çalmıştı! Direksiyonum olmadan eve nasıl gidebilirdim ki? Sonra

bana vurdu. Belki de bu güçlerimin bir parçasıydı.

Çok iyi konsantre oldum ve Misery mırıldanarak canlandı. Oh, evet.

O eve dönüş yolculuğundan hatırladığım tek şey, memleketimin sokaklarında ilerlerken pencerelerden yansıyan güzel ışıklardı. Onun gözlerinde parıldıyorlardı ve bana Noel sabahını hatırlatıyorlardı. Bu senaryoda hediye o olacaktı.

Günler sonra Fabio'da uyandım ve oraya nasıl geldiğimi merak ettim.

"Sanırım uyanıksın?" Arayan Cookie'ydi. Kanepede yanıma oturdu. "Bir şey öğrenir öğrenmez beni araman gerekiyordu."

"Biliyorum," dedim utanç içinde arkamı dönerek. "Çok şaşırmıştım, incinmiştim ve intihara meyilliydim."

"Ah, tatlım," dedi ve beni kucakladı. Bir nevi. Aslında yüzümü göğüs dekoltesinin içine çekmişti ve harika bir göğüs dekoltesi olmasına rağmen nefes almakta zorlanmaya başlamıştım.

Omzunu okşadım.

"Şimdi, şimdi," dedi beni sallayarak.

Tekrar okşadım ve göğüslerinin arasından konuşmaya çalıştım ama nafile.

"Sen sadece dinlen. Yarın daha iyi olacaksın." Tutuşunu sıkılaştırdı. "Eğer o kadar uzun yaşarsan."

Tamam, kızgındı. Çok sık olmuyordu ama oluyordu.

"Özür dilerim," dedim, sesim boğuk çıkıyordu.

"Üzgündüm." "Yani, beni aramak yerine, bir barda otur-"

"Bir kafede."

"- Bir kafede barda sarhoş mu oldun? Eve bu şekilde mi dönmeyi planlıyordun?"

"Tabii ki hayır!" Şaşkınlıkla söyledim. Ona bakmak için ayağa fırladım. "Bir anda oluverdi."

Gözlerini devirdi. "Eve arabayla gitmedin, Charley. Reyes seni eve bıraktı, Robert da Reyes'in Cuda'sını sürdürdü." Parladım. "Eminim bundan hoşlanmıştı."

Kıkırdadı. "Gününü güzelleştirdi. Kapıdan girdiğinde söylediği ilk şey: 'Bu şeyin çok fazla gücü var.'"

"Uh-oh. Böceği alacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Umarım olmaz. Ama biliyor musun?" dedi fikrini değiştirerek. "Eğlenmeyi hak ediyor. Bırakın kaslı bir araba alsın. Ya da spor bir araba."

"Ya da bir Harley?" Alay ederek sordum. "Hayır. Motosiklet yok."

Cookie gençlik günlerinde bir motorcuya çarptığından beri motosikletlerden nefret ediyordu. Motordan düşmüş ve baldırında Indiana'nın şekli yanmıştı, egzoz borusu çok sıcaktı. O zamandan beri onlardan korkuyordu.

"Eve arabayla dönmezdim," dedim ona. "Eminim hakkımda bu kadar çok şey biliyorsundur." Sarhoş araba kullanmanın sonu hiç iyi olmamıştı. "Bu sadece onun. Sanırım çocuk onun."

Cookie, aramızdaki konuşma rahatsız edici bir hal alana kadar bana baktı ve ardından "Hapishanedeki arkadaşın mı söyledi?" diye sordu.

"Öyle de olabilir."

"Bekle," dedi parmağını kaldırarak ve paniğe kapıldığımı hissedebiliyordum, "evli miydi? Evlilik ziyaretleri var mıydı?"

Başımı salladım. "Çiftleşme yok. Ama kadın infaz koruma memurlarının ve hatta eski bir kadın müdür yardımcısının karıştığı birkaç olay olduğu anlaşılıyor."

"Aman Tanrım. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Tamam, Gossett Reyes'in bir gardiyanı hamile bıraktığını falan söylemedi. Sadece bunun mümkün olduğunu söyledi. Ama bir gardiyan istifa etti çünkü bir mahkûm onu hamile bırakmıştı. Ve tahmin et ne zaman oldu."

"Olamaz."

Başımı salladım. "Beş ya da altı yıl önce." "Çok üzgünüm, tatlım."

"Hayır." Ayağa kalktım ve sadece hafifçe sallanan zeminde volta attım. "Biliyor musunuz? Bununla iyi olduğuma karar verdim. Her şey yolunda. Küçük Damien'ı eve getirebilir ve kendi çocuğumuz gibi yetiştirebiliriz."

"Vahşi doğada bulunan bir kurt gibi."

"Bu harika olacak. Bu hafta sonu gidip onu alabiliriz."

"Buna adam kaçırma denmiyor mu?"

"Burayı çok sevecek. Özellikle de o fili evlat edindiğimde."

"Annesinin bundan hoşlanmayacağını hissediyorum."

"Doğru ya. Fillerden korkuyor olabilir."

"Hayır, senin gidip onu getireceğin kısmı kastediyorum. Muhtemelen bu konuda söz hakkı isteyecektir."

"Oh evet, ha?"

"Biliyor musun?"

"Sen bir tavuk kıcı mısın?" Tekrar onun yanına oturdum, Fabio kışlarımızı şekillendiriyordu. Onları okşayarak.

"İzin verin geçmişini araştırayım. Yarın ofise gittiğimde Miz Clay'in New Mexico Ceza İnfaz Kurumu'nda çalışıp çalışmadığını öğrenmem beş dakikamı alır."

"Bu harika bir fikir. Ya da şimdi yapabiliriz."

Güldü. "Yemek pişiriyorum. Ve oraya tek başına gidecek durumda değilsin. Yine merdivenlerden düşeceksin."

"Dostum, bunu yaptığımda sarhoş değildim." "Ben de onu diyorum."

"Peki kaç gündür dışarıdayım?"

"Um..." Duvardaki takvimini kontrol etti. "Yaklaşık otuz dakika."

"Ne?" Onunla birlikte takvime bakmak için ayağa fırladım. "Sadece otuz dakikadır burada mıyım?"

"Ona yakın."

"Ama on yıldır konuşuyoruz."

"Evet."

"Nasıl bu kadar çabuk ayıldım?"

Çekici bir gamzesini gösteren muzip bir sırıtış yüzüne yayıldı. "Muhtemelen o öpücük yüzündendi."

"Öpücük mü?" Merakla sordum. "Öpüştük mü, sen ve ben?"

"Sen ve ben değil. Sen ve Reyes. Charley, seni kanepeye oturttuğunda, öylece oturttu demiyorum. Seni sanki gezegendeki en kırılgan şeymişsin gibi koltuğa yatırdı." Mutfağa girdi, pişirmekte olduğu yahninin içine birkaç baharat attı ve karıştırdı, bakışları milyonlarca mil ötedeydi.

İşte o zaman akşam yemeği yemediğimi hatırladım. Yoluma çıkan ağız sulandırıcı aromaya karşı refleks olarak midem guruldadı.

"Ve sonra sana doğru eğildi," diye devam etti, geçmişi düşünürken kıpırdanmalar yavaş ve sabitti, "güçlü vücudu bükülürken eğildi ve ağzını seninkinin üzerine koydu. Sanki Uyuyan Güzel'i yeniden görmüş gibiydin. Sanki öpücüğü seni iyileştirmişti."

"Ciddi misin?"

"Ve sonra yüzüne dokundu. Bir tutam saçını yanağından itti. Parmaklarını omzunda gezdirdi."

"Cookie, şu anda beni gerçekten tahrik ediyorsun."

"Özür dilerim," dedi kendini toparlayarak. "O sadece çok-çok- bilirsin işte?"

"Evet." Ben de öyle. "Ayrıca acıktım."

"Kahretsin," dedi, yahninin kaynaması için ocağın altını kısarak. "Sana yeteceğini sanmıyorum."

"Ne?" Küvetimden sadece biraz daha küçük olan tencereyi gösterdim.

"Üzgünüm. Yemek için kendi evinize gitmeniz gerekecek."

"Ah," dedim, Fabio'ya geri dönerek. En azından o beni anlıyordu. "Senin hayatın üzerine değil. Kalmak için buradayım Cook. Yarın nakliyecileri arayacağım. Artık beni evlat edinebilirsin. Burası benim sonsuza dek yaşayacağım yeni evim."

"İşte bu," dedi, mutfağındaki dolaba doğru yürürken. "Bana başka seçenek bırakmadın."

"Ne?" Gerginleşerek sordum. Bir kutu çıkardı. Kutuyu. "Oh, Cook, hayır."

"Oh, Charley, evet."

"O değil," dedim başımı sallayarak ve ondan uzaklaşarak. "Bunun dışında her şey."

Önümde kısa bir süre durdu. "Bu oluyor, yani bununla başa çıkabilirsiniz."

"Bu zalimce ve alışılmadık bir şey ve bunu asla kabul etmeyecektir." Sırıttı. "Bunun üzerine bahse girmek ister misin?"

Yapmadım. Gerçekten istemedim. Kaybedeceğime dair güçlü bir şüphem vardı.

18

*Çocukken nefret ettiğimiz
şeyler: şekerleme yapmak ve
dayak yemek.
Yetişkin olarak sevdiğimiz şeyler:
şekerlemeler ve şaplaklar.*
-MEME

Cookie beni elimde kutuyla daireme doğru götürdüğünde, beni kulağımdan tutup sürüklediğine şaşırmıştım. Kendimi cezama götürülen bir çocuk gibi hissettim. Ya da tamamen aşağılanmış. Her iki şekilde de.

İçeri girdik ve Reyes yaptığı işi bırakıp -ki kokusu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti- bir şeyler pişirmeye başladı ve seksi kaşlarını kaldırarak bize baktı.

Cookie kesin bir ifadeyle, "Bu iş kesin olarak hallediyoruz," dedi.

"Tamam." Bunu temkinli bir şekilde söyledi, *bunu* nasıl halledeceğimizden ya da muhtemelen ne olduğundan emin değildi.

Oturma odasına yöneldi ve mobilyaları yeniden düzenlemeye başladı. Reyes'in ne pişirdiğini görmek için yavaşça ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim. Kesinlikle zengin, kesinlikle baharatlıydı,

ve bir ısırık riskini göze almak için kesinlikle bir tokat yemeye değer. Tıpkı şefin kendisi gibi.

Ben yaklaştıkça Cookie'nin çalışmasını izlerken başını eğdi. Sonra aynı sorgulayıcı bakışlarını bana yöneltti. Durdum ve omuz silktim, onun kadar şaşkınmış gibi davrandım. Ama Cookie bu işi oldukça ciddiye alıyordu. Sadece onu yatıştırmak için bile olsa ona uymak zorundaydık. Sadece önce yiyip yiyemeyeceğimi bilmek istiyordum.

"Buraya gelin," diye emretti Cookie, kurduğu düzene hayranlıkla bakmak için geri çekilerek. "İkiniz de. Ayakkabılarınızı çıkarmadan önce ocağı kapatmak isteyebilirsiniz Bay Farrow."

Bu cevaptı.

Reyes'e sadece başı belaya girdiğinde *Bay Farrow derdi*. Ya da en azından başı belaya girdiğinde ona *Bay Farrow* dediğini düşündüm. Reyes'in başı daha önce hiç belaya girmemişti ve Reyes de ona daha önce hiç bu tonda *Bay Farrow* dememişti. Matematikte çok iyiydim.

Reyes zaten yalınayak olan tezgâhın etrafından dolaştı ve manzarayı inceledi. Pek endişeli görünmüyordu ama muhtemelen daha önce hiç bu şekilde cezalandırılmamıştı. Kendini neye bulaştırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Acı vericiydi ve son derece konsantrasyon gerektiriyordu.

Hakem sesini kullanarak "Yerlerinize," dedi. Kanepemize oturdu, tahtasını aldı ve küçük oku döndürdü.

Botlarımı çıkardım ve plastik muşambaya doğru yürüdüm. İşkence minderi olarak da bilinen muşamba, sıra sıra parlak dairelerle kaplıydı. Belirlediğim yerlere girdim ve rakibimin de aynısını yapmasını bekledim.

Gerçek an yaklaşıyordu. Reyes alay edip oyunu reddedecek miydi? Yoksa meydan okumayı kabul mü edecekti?

Ağzında mizah dolu bir ifadeyle muşambanın karşı tarafına geçti ve çemberlerin arasındaki yerini aldı.

Gri bir tişört giymişti, gömleğinin kolları hariç boldu, üzerine bir 747 indirebileceğiniz omuzları ve üzerine bir alışveriş merkezi inşa edebileceğiniz pazuları kumaşı sıkıca geriyordu. Başparmaklarını ön ceplerine sokmak için gömleğinin eteklerini kaldırırken kollarındaki kaslar esnedi.

Cookie tahtasındaki oku döndürdü ve "Sol ayak, kırmızı" diye seslendi.

İkimiz de sol ayaklarımızla bir sonraki kırmızı çembere bastık, Reyes bana sırtını döndü ve bir sonraki meydan okumayı bekledi. Geniş omuzları ince kalçalarına doğru sivrililiyor, bol kotu kışının yarım ayının etrafında kıvrılıyordu. Kollarının arkası bile seksiydi.

"Sol el, yeşil."

Yine, ikimiz de meydan okumayı kabul ettik, ki bu ikimiz için de hiç kolay değildi. Biraz homurdandım ama son sarhoşluk halime rağmen yoluma devam ettim.

"Twister mı?" Reyes gülmemeye çalışır gibi sordu.

"Uzun hikâye," dedim. Twister, Amber küçükken Cookie'nin Amber ve kuzenlerini kavgadan vazgeçirme yöntemiymiş. Düşmeden dengede durmaya, dönmeye ve dönmeye çalışmanın zorluğuyla ilgili bir şey vardı, bu da onları çocuklar gibi kıkırdatıyordu ve sihirli bir şekilde kavga sona eriyordu.

Ama Reyes ve benim yaşadıklarımız Amber ve kuzenlerinin uğruna kavga ettikleri her şeyden çok daha kötüydü. Barbie'lerin ve saç tokalarının çok ötesindeydik. En azından Reyes öyleydi. İkisi için de hâlâ küçük bir şeyim vardı.

"Sol el, mavi."

Sol ellerimizi tekrar hareket ettirdik, bu pozisyon medulla oblongata'mın üzerindeki yükün bir kısmını aldı. Ya da topukla baldır arasındaki tendona her ne deniyorsa.

"Açıklamak istersen biraz zamanımız olacak gibi görünüyor," dedi, henüz soluklanmamıştı bile.

"Benimle neden konuşmadığını sormayı tercih ederim." "Sağ ayak, sarı."

Bu iş garipleşmeye başlamıştı. Kendimi jimnastik yarışmasında yer gösterisi yapan bir orangutan gibi hissediyordum. Ama Reyes tamamen kendi elementindeymiş gibi görünüyordu. Düşmanını ölçüp biçen bir yırtıcı. Saldırmaya hazırlanan bir panter. Gözleri uzun kirpiklerinin altından parıldıyordu. Kasları her hareketinde kıpırdıyor ve yuvarlanıyordu. Uzun parmakları ağırlığını zar zor dengeliyordu, sanki aslan payını ayaklarının üzerinde dengeliyordu.

"Seninle her gün konuşuyorum," diye karşılık verdi. Sesinin derin tınısı içimde bir ürperti yarattı ve bu ürperti doğrudan karnıma vurup bacaklarımın arasını çekiştirdi.

"Sol ayak, yeşil."

"Yani seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemeyecek misin?" Vücudumun yerçekimine izin verme yönündeki doğal eğilimine karşı koyarak sordum.

"Önce sen."

"Sağ el, yeşil."

"Beni rahatsız eden bir şey yok. Zar zor konuşan sensin."

"Sol el, kırmızı."

O sefer neredeyse kaybediyordum, parmaklarım çemberin içine düştüğünde kayıyordu. Görünüşe göre denge bana göre değildi.

"Dutch, eğer bana yalan söyleyeceksen neden konuşmaya zahmet ediyorsun?" Keskin bir nefes aldım, sonra tekrar vermek zorunda kaldım çünkü çoktan ağır nefes alma olayına başlamıştım.

Bu oyun görüldüğünden çok daha zordu. "Yalan söylemiyorum. Neden beni rahatsız eden bir şey olduğunu düşünüyorsun?"

"Sol el, kırmızı."

"Yine mi?" Elimi ulaşabileceğim kırmızı bir daireye götürmeye çalışarak sızlandım ama Reyes benden önce davrandı. Daireye ulaşmak için neredeyse onun altına uzanmak zorunda kaldım, kollarımız birbirine değiyordu. Yengeç yarışına hazır gibi görünüyordum. O ise MMA dövüşü için antrenman yapıyor gibiydi. Kot pantolonu beline tam oturuyordu. Bol gri tişörtü dalgalı karnının üzerine düşüyor, tepeler ve vadiler gövdesinin manzarasında yumuşak gölgeler oluşturuyordu.

Aklındakini söylemeden önce uzun bir süre bana baktı. "New York'ta olanlar hakkında konuşmadık."

"Doğru," dedim, nefes almak için çırpınmıyormuş gibi yaparak. "Ama bu konuda hiç konuşmadım çünkü sen hiç konuşmak istemedin."

"Sağ ayak, kırmızı."

"Ciddi misin?" Bunu düşmeden yapmak için tek şansım vardı ama Reyes ihtiyacım olan çembere daha yakındı.

Yine de bekledi, önce bana çemberi ele geçirme şansı verdi. Bu da ona bir sonrakine geçmek için neredeyse üstüme binmekten başka seçenek bırakmıyordu. Bitirdiğinde yüzü benimkine o kadar yakındı ki, bir sonraki komut "Ağız, ağız" olursa hareket etmem bile gerekmecekti.

"Sağ el, sarı." Lanet olsun.

"Konuşmak istemediğimi nereden çıkardın?"

Temize çıkmaya karar verdim. Artık lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu. Biz evliydik. Eğer konuşamazsak, hiç şansımız yoktu. "Bilmiyorum," dedim gelişigüzel pozisyonumun elverdiği ölçüde omuz silkerek. "Kendini geri çektin. Uçakta, uzaklaştığını hissettim."

"Bir uçaktaydık. Ne kadar uzağa gidebilirim?" "Sağ ayak, yeşil."

"Duygusal olarak," dedim, tıpkı reality şovlarda kocalarına hiç açılmadıkları için sızlanan kadınlar gibi. Duygularını asla paylaşmazlar. Onları asla içeri almazlar.

Hayır. Ben o kadın değildim. En azından bu geceye kadar öyle olduğumu düşünmüyordum.

"Yani, otuz bin feet yükseklikte bir uçağın içindeyiz ve sen benim uzaklaştığımı hissediyorsun."

"Sol el, sarı."

Elim ayağım gözle görülür bir şekilde titriyordu ve bunun oyundan mı yoksa şirketten mi kaynaklandığından emin değildim. "Onun gibi bir şey."

"Peki senin belirtilerin neydi?"

"Surat asıyordun."

Güçlü kolları bir yanımda, yarı üzerimde dururken başını eğdi. "Ben Şeytan'ın oğluyum. Küsmek benim kanımda var."

"Bu farklıydı." Geçmişini düşündüm. Cam kenarındaki koltuğu ona vermiştim, böylece dışarı bakmak için ona doğru eğilmem gerekecekti. Onu içime çekebilmek için. Omzumu onununkine sürtmek için. Bütün yolculuk boyunca pencereden dışarı bakmıştı. "Çok sessizsin."

O da geçmişini düşünerek kaşlarını çatı. "Nereden biliyorsun ki?"

Bütün uçuş boyunca uyudun."

"Senden uzaklaştığını hissettiğimde uyumaya gittim. O zaman bununla yüzleşemedim."

Dondu kaldı ve fiziksel olarak eskisi kadar yakın olmasak da nefeslerimizin birbirine karışacağı kadar yakındık. "Tekrar soruyorum, uzaklaştığıma dair işaretlerin neydi?"

O sordu ama ben cevap veremedim. Gerçekten bilmiyordum.

İçgüdü mü? İçgüdüsel bir his mi?

Cevap vermeyince, "Belki de yansıtıyordun" dedi.

"Yansıtma mı? Belki de uzaklaşan bendim mi demek istiyorsun? Reyes, seni daha yeni geri kazanmıştım. Saçlarını köklerinden tutmak ve asla bırakmamak istedim."

İçinden bir duygu dalgasının geçtiğini hissettim. En yakın tahminim utanç olabilir mi?

"Ne?" Ben sordum.

"Seni zorlamak istemedim."

"Ne şekilde?"

"Çok şey yaşadın. Babanı kaybettin." "Doğru, ama-"

"Zor bir doğum."

"Kuyu dibindeki teslimatların çoğu öyledir."

"Üvey anneni kaybetmek."

"Şimdi sadece uzanıyorsun."

"Kendi çocuğundan vazgeçmek zorunda kalmak."

Uzun bir süre ona baktım. "Bu öldürdü. Dürüst olacağım. Ama o gün bir çocuktan vazgeçmek zorunda kalan tek kişi ben değildim. Ve bu senin hatan değildi."

"Elbette öyleydi. Kısmen."

"Hayır Reyes, değildi. Ve uçakta hissettiğim şey bu olamaz. Başka ne olabilir? Seni benden uzaklaştıran neydi?"

"Lanet olsun, Dutch. Bilmiyorum," dedi hayal kırıklığına uğrayarak. "O kadar çok şey yaşadık ki, sana her şeyi düşünmen için biraz zaman vermek istedim."

"Ne gibi?"

"Biz," dedi açık açık. "Ben seni sıkıştırmadan bizi yeniden değerlendirebilmeni istedim. Seni boğmadan."

Neden bahsediyordu ki? "Sorun sende değil, bende" cümlelerinden biri miydi bu? "Yeniden değerlendirmek derken ilişkimizi mi kastediyorsun?"

Çenesi büküldü ama hiçbir şey söylemedi.

"Birincisi, neden isteyeyim ki? İkincisi, beni boğuyor olsan bile, erotik boğulmaya meraklı olduğumu biliyorsun."

Bir anda üzerime geldi. Bir avcı gibi. Akşam yemeğini yemeye hazırlanan güçlü bir kedi gibi. Sıcaklığı vücudumdaki her moleküle işlemişti. Onu besliyordu. Onu besliyordu. Bir kolunu bana doladı ve beni yere indirdi. Cookie'ye baktım. Ya da Cookie'nin olması gereken yere.

"O gitti."

"Oh."

Yere çöktüğümüzde bir elini kalçamda tutarak dirseğinin üzerinde durdu. Ben onun altına çöktüm. Bakışlarından zevk aldım. Varlığının tadını çıkardım, çünkü bu oldukça güzel bir manzaraydı.

"Konumuza dönelim," dedim kendimi düşüncelerimden sıyrarak. "Neden evliliğimizi yeniden değerlendirmek isteyeyim ki?"

Bakışlarını karnıma indirdi. Kazağımın eteğini kaldırdı ve parmaklarını karnımın üzerinde gezdirdi. Dokunuşu içimde küçük zevk depremleri yarattı.

"Çünkü beni gördün."

"Yine mi geldin?"

Parmaklarını kıvırdı, uçlarını usulca etime batırdı ve içimde başka bir zevk titremesine neden oldu. "Sen gerçek beni gördün ve ben de sana nasıl görüldüğümü fark ettim."

Dolgun ağzı, yüzünün egzotik açıları, bir yanak boyunca uzanan bir kıvrım. Bunlar ressamların resmetmek için can attığı şeylerdi. "Sen neden bahsediyorsun?" Sesim kalınlaşarak sordum. "I

her gün görüşürüz."

"Hayır." Parmaklarını gömleğimin üzerinde ve sütyenimin altında gezdirdi, uçlarını bir meme ucunun üzerinde gezdirdi.

İçimde bir uyarılma hissi yükseldi.

"New York'ta," diye devam etti. "Hafızanı kaybettikten sonra beni ilk gördüğünde." Elini indirdi ve tekrar karnımın üzerinde gezdirdi. Tekrar geri çekti. "Dehşete kapılmıştın."

Kendi elimi kaldırarak parmak uçlarımı onun şehvetli ağzının üzerinde gezdirdim. "Eğer inandığın şey buysa, o zaman

dehşete düşmek kelimesini gerçekten anlıyorum. Senin tarafından asla dehşete düşürülemem."

Beni hüzünlü bir gülümsemeyle onurlandırdı. "Yine de öyleydin."

Dirseklerimin üzerine kalktım. "Reyes, kim olduğumu ya da ne yapabileceğimi hatırlamadan uyandım. Gördüğüm ilk ayrılış neredeyse nöbet geçirmeme neden oluyordu. Dehşete kapılmıştım."

Yüzünü buruşturdu ama hemen toparlandı. "Tahmin edebiliyorum."

"Ama ilk kez içeri girdiğinde, Reyes Farrow..." Tekrar uzandım, bir kolumu alnıma koydum ve geriye dönüp düşündüm. "Aman Tanrım. Gerçekten ne kadar muhteşem olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Alay etti ve yanımda kolunun üzerine uzandı, ama elini karnımın üzerinde tuttu, yavaşça indirdi ve tenimde ısı izleri bıraktı. "Yüz ifaden aksini söylüyordu."

"Haklısın." Yüzümü ona döndüm ve başımı kolumun üzerine koydum, plastik altımızda kırışıyordu. "Ve sen yanıyorsun."

"Bu konuda yetenekliyim," dedi, parmak uçlarını göbek deliğimin üzerinde kaydırarak.

"Sen içeri girdin ve ben de tam olarak kontrol edemediğim için

Bu düzlemden diğerine geçerken, o sırada her ikisinin de üzerindeydim. Tek gördüğüm bu karanlık, vahşi, delicesine güçlü varlık tamamen insan değil ama tamamen öteki dünyadan da değil. Bir panter ve uhrevi bir suikastçının bir araya gelmesi gibi. Güç, gizlilik, zarafet ve"-bakışlarımı indirdim-"ve seks saçıyor, o kadar ki onun yanında ne yapacağımdan korkuyorum. Senin yanında." Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Sana olan çekiciliğim

O kadar anlık ve içgüdüsel ki, sanki içimde bir ip vardı ve tüm zaman boyunca sana bağlıydı. Ve seni gördüğüm an, bir şey onu çekti. Sıkıca çekti. Dünya etrafımda dönüyordu ve ben bir su birikintisi içinde eriyeceğimden çok korkuyordum." Bakışlarımın tekrar onunkilere kaymasına izin verdim. "Reyes, hayran kaldım."

"Gerçekten mi? Çünkü dehşete düşmüş görünüyordun."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Kadınların sözsüz ipuçları ve insanları okuma konusunda erkeklerden daha iyi olduğu istatistiksel bir gerçek. Belki de bundan sonra bu işleri bana bırakmalısın."

Bakışlarını tekrar yere indirdi. "Dehşete düşmek oldukça zor bir hata."

"Başka bir şey olup olmadığını merak ediyordum," dedim onu görmezden gelerek. Dehşete düşmüş, kırımın kenarı. "Pek çok başka şey ama özellikle bir tanesi."

"Peki bu ne olabilir?"

"Seni unutmuştum." Bir şey söylemeyince açıkladım. "Göksel adımı öğrendiğimde seni unutacağımı aylar öncesinden tahmin etmiştin ve haklıydın."

"Yapacağını biliyordum. Sürpriz olmadı."

"Ama seni unutacakmışım gibi söylediğin gibi unutmadım. Sanki senden vazgeçecekmişim gibi. Sanki seni unutacak ve artık seni sevmeyecek ve yoluma devam edecekmişim gibi."

"Doğru. Ama bir bakıma öyle oldu. Neredeyse kendini aşıyordun."

"Bu, ayakları yere basan bir kıza verilecek çok büyük bir güçtü."

New Mexico'dan tek arzusu dünyanın dört bir yanındaki kahve tarlalarına seyahat etmek ve portakal yemek olan

Çenesine meyve suyu bulaşmadan dondurma yiyebiliyor. Bunun kimin fikri olduğunu öğrendiğimde..."

Nazik bir kahkaha, sıkıca sarılmış duygularının keskin kenarlarını yumuşattı.

"Ama artık seni sevmeme düşüncesi? Reyes, ben Sen yanımda değilken nefes alamıyorum. Düzgün düşünemiyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Başparmağını göbek deliğimin üzerinde gezdirerek bacaklarımın arasında başka bir karıncalanma hissine neden oldu. "Ben de minnettarım ama senin de aklında çok şey var."

"Hayır, ben iyiyim."

"Ah." Anlayışla başını salladı. "Yani ben sana tüm sırlarımı anlatmak zorundayım ama sen kendininkileri paylaşmayacak mısın?"

Durduramadan bir homurtu kaçtı içimden. "Reyes Alexander Farrow, bana tüm sırlarınızı anlatmadığınızı ve asla anlatmayacağınızı çok iyi biliyorum."

Bakışları aniden benimkilere kaydı. "Bir gün seni şaşırtabilirim."

"Öyle mi?"

"Ama önce sen gitmelisin."

Bir dereceye kadar haklıydı. İletişim kurmak zorundaydık. Uzmanların söylediği bu değil miydi? İletişim anahtar mıydı?

O anda canımı en çok acıtan şeyden başlamaya karar verdim. Bir korkak gibi gözlerimi kapattım ve dedim ki "Bir çocuğun daha var."

"Öyle mi?" diye sordu, sesi mizahla karışmıştı. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Ağzım bir karış açık, ona tekrar baktım. "Bunun neresi komik?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama inan bana, öyle."

"Reyes, Teksas'ta beş yaşında bir oğlun var."

Kaşlarını birbirine kenetledi ve sonra anladığını belli edince serbest bıraktı. "Doğru. Damien. Ona babalık ettiğimi unutmuşum. Hem de ben hapisteyken."

"Yani, bahanen bu mu? Hapisteyken çocuk sahibi olmanız mümkün değil miydi?" Sadece sırtarak bakınca, "Ha! Ben zaten nasıl olduğunu biliyorum, *Bay Man*." dedim.

Kaşları havaya kalktı, tamamen meraklanmıştı.

"Bir kadın infaz koruma memurunu hamile bıraktın."

"Ah." Başını salladı, geçmişi düşündü. "Ah, doğru, neyse ki erkek bir infaz koruma memuru değildi. Zor bir iş hakkında konuşmak."

Buna gülüyordu. Alay ediyordu. İster istemez reddediyordu. Orada dehşete düşmüş, şaşkına dönmüş ve afallamış bir halde yatıyordum. Nutkum tutulmuştu. "Bunu nasıl bu kadar hafife alırsın?" Tam olarak nutkum tutulmuş sayılmaz.

Parmak uçları omurgama dayanana kadar elini belime doladı. "Çünkü siz, Bayan Davidson, çok komiksiniz."

Bunu gerçekten iyi karşılıyordu. Belki biraz fazla iyi. "Damien Clay'in oğlunuz olmadığını mı ima ediyorsunuz?"

"Lütfen bana değerli vaktinizi boşa harcamadığınızı ve Tek yapmanız gereken bana sormakken bunu araştıran kaynaklar."

"Kesinlikle ben yapmadım. Cookie yaptı. Yarın onunla konuşacağım. İtiraf et. Babalık testine evet mi hayır mı?"

"Dutch, eğer bir çocuğum daha olursa, söz veriyorum ilk öğrenen sen olacaksın. Muhtemelen doğum sancıları içinde çığlık atıyor olacağın içindir. Damien Clay erkek arkadaşının oğlu. Annesiyle hiç evlenmedi."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Erkek arkadaşım mı? Yeni sevgilim mi? Fabio'yu biliyor musun?"

Cevap verme zahmetine girmedim. Görünüşe göre Cookie'nin kanepesi hakkında yorum yapmak ona yakışmıyordu.

Tamam. Erkek arkadaşımın oğlu. Harika. "Onun için nafaka ödemelerini yapman çok hoş. Bu çok avangart. Çok çekirdek aile. Postapokaliptik bir şekilde."

"Anlaşmanın bir parçasıydı," dedi omuz silkerek. "Kızımızın üzerinde güvenilebileceğim ekstra gözler istedim ve o da güvenilebileceğim ekstra gözler oldu."

Kendime geldim ve tekrar dirseklerimin üzerinde yükseldim. "Beep'in tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Erkek arkadaşını işe aldım. Aslında üçünü de." Şaşkınlıkla ağzım açık kalınca ekledi: "Motorcu arkadaşların, hatırladın mı? Loehr'lere ve dolayısıyla Elwyn'e göz kulak oluyorlar. Ama ben iz bırakmalarını istemedim. Ne de olsa onlar aranan kaçaklar."

"Donovan mı?" Şaşırmış bir halde sordum. "Tabii ki. Donovan ve adamlarını Beep'e göz kulak olmaları için tutun."

Onlar mükemmeldi. Ve o haklıydı. İsteniyorlardı. bir banka soygunu için. Bunu yapmaları için şantaja uğramış olmaları önemli değildi. Onlar iyi adamlardı ve

Beep ve Loehr'leri korumak için güçlü silahlar kiralamaya geldiğinde Reyes onları getirmişti.

"Yani," diye devam etti, "anlaşmanın bir parçası da sadece nakit para ve onlara gönderdiğim kredi kartlarını kullanmaları ve nafaka ödemelerini benim yapmamdı, böylece internette nerede olduğuna dair hiçbir iz kalmayacaktı."

Hâlâ ağızım açık ona bakıyordum ama bu kez mutlak bir hayranlık içindeydim, New York'taki lokanta Firelight Grill'e ilk girdiği zamankinden bile daha fazla hayranlık içindeydim. "Bu inanılmaz Reyes. Bütün bunları onlar için yaptığını hiç bilmiyordum. Beep için."

Dolgun ağzı inceldi. "Bazen bana olan inançsızlığın seni hayrete düşürüyor."

"İnanç eksikliği değil." Başımı salladım, kararlıyım. "Asla inanç eksikliği değil. Sadece senin beynini hafife alma eğilimindeyim." Şakağına hafifçe vurdum ve bir tutam saçını geriye tarayıp kulağının arkasına sıkıştırdım. Kesinlikle kırılmaya ihtiyacı vardı. "Senin IQ'nun benim banka bakiyemden daha yüksek olduğunu unutup duruyorum."

"Bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Yine de çok kötü oldu. Damien'ı kurtaracak, eve getirecek ve kendi çocuğum gibi yetiştirecektim."

"Vahşi doğadaki bir kurt gibi mi?"

Bunu daha önce duyduğuma yemin edebilirim.

"Annesinin bunu takdir edeceğinden şüpheliyim," dedi mantıklı bir şekilde.

"Evet, Cookie de aynı şeyi söyledi."

"Tamam," dedi, "sıradaki. Artık her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza göre, seni rahatsız eden başka ne var?"

"Hayır, sonuncusu benimdi. Sıra sende. Seni rahatsız eden başka ne var?" Parmaklarımın oyalanmasına izin verdim.

Onun izini sürdüm.

Çene. Kirli sakalının verdiği his hoşuma gitti. "Bu ışıltılı gözlerin ardında başka hangi sırları saklıyorsun?"

Sırıttı. "Kalbim sende. Tüm sırlarımı orada saklıyorum."

"O zaman sanırım anahtar bende değil."

"Şaka mı yapıyorsun? Anahtarı sen taklit ettin." Burnumun ucunu öptü, arkasına yaslandı ve kemer halkalarımından birini çekiştirerek beni güvenli bir şekilde yanına sıkıştırdı. Bir kolunu başının arkasına katlayarak tavana baktı. Onun görüş açısını takip ettim, orada takılan küçük çocuğu merak ettim, sonra Reyes'in muhteşem profiline döndüm.

"New York'taki depoda başına gelenler hakkında hiç konuşmadın."

"Yani oraya varmadan önce mi?" Ben sordum.

Başını salladı ve artık duygularımı okuyamadığı için Tanrı'ya şükrettim. Tanrı bardağını orada aldım. Kocamın bir Uzan tanrısı olduğunu orada öğrendim. Ve gerektiğinde kocamı tuzağa düşürecek araçları da oradan aldım.

"Anlatacak pek bir şey yok. Kuur, Beep'in nerede olduğunu söylemem için beni ikna etmeye çalıştı. Söylemedim. Çok kızdı. Kaos başladı."

"Sen etraftayken her zaman kaos olur," dedi, sesi mizah doluydu. "Başka bir şey olmadı mı?"

"Düşünebildiğim kadarıyla hayır."

"O zaman neden o geceden beri benden bir şeyler sakladığını düşünüyorum?"

"Hiçbir fikrim yok. Neden o geceden beri benden bir şeyler sakladığını düşünüyorum?"

"Hiçbir fikrim yok."

Dirseğimin üzerinde yükseldim ve çenemi göğsüne koydum. "Hadi bir anlaşma yapalım."

"Tamam."

"Artık birbirimizden sır saklamayalım." "Bu biraz radikal, sence de öyle değil mi?" Alay ediyordu.

Ağzının bir köşesinde mizah vardı. "Çok moda olduğunu duydum."

"Evli çiftler arasında sır olmaz mı? Böyle düşünmeye devam edersen bir devrim başlatacaksın."

Gözlerimi kısarak düşündüm. "Belki daha çok, sır yoksa diğer kişi sır sakladığınızı bilir. Bilirsiniz, tam ifşa."

"Tam ifşa kavramını anladığınızdan emin değilim. Bu, bilirsiniz, tam açıklama anlamına gelir."

"Doğru, ama burada benimle çalış." Heyecanlandım. Bu tam aradığım şey olabilirdi. "Sana söyleyemediğim bir sırrım olduğunu söyleyebilirim, ama o zaman bir sırrım olduğunu bilirsin, böylece her şey açıkta olur ve kimse kendini suçlu hissetmez ya da döngünün dışında kalmaz, vesaire, vesaire."

"Bunun bir sırrı ifşa etme amacına ters düşeceğini düşünmüyor musunuz?"

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

Boğazını temizledi ve gülmemeye çalıştığına dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Yine kazağımın altından geçirdiği eli omurgamdan yukarı kaydı, yayvan parmakları tenimi kavurup sıcaklık aşıladı. "Tamam, hadi bir deneyelim."

Heyecandan kıpırdandım. Kalbime yakın tuttuğum şeyleri düşündüm. İlk sırrım

Tüm canavarlıkların en büyüğü olan süper büyük canavarlık, elbette onun tanrısal statüsüydü. Bunu saklıyordum çünkü şeytani bir tanrının enerjisi kullanılarak yaratılmıştı, bu yüzden ona söylediğimde ne olacağından emin değildim. İkincisi ise tanrı camıydı. Benzer sebepler. Farklı sonuçlar. Ayrıca, tanrı camı yedek planımın kalbiydi.

Artık onun ne olduğunu biliyordum, çok şey anlamıştım. Gücünü hissedebiliyordum. Ondan dalgalar halinde yayılıyordu. Ham, çalkantılı ve dinamikti. Doğüstü *bir varlıktan* çok daha fazlasıydı ve artık bildiğime göre bu çok anlamlıydı.

O bir güçtü. Bir girdap. Bir nükleer reaktör. Ve böyle bir güç genellikle vahşiydi. Tahmin edilemez ve kontrol edilemez. Daha fazlasını bilmem gerekiyordu. Ne yazık ki, aynı mahallede büyümüş ve Reyes hakkında bu düzlemdeki herkesten daha fazla şey bilen tek bir varlık olduğunu düşünebiliyordum: Osh'ekiel.

Eninde sonunda Reyes'e söyleyecektim ama önce biraz araştırma yapmam gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedim zorlukla yutkunarak, "sana söyleyemeyeceğim iki sırrım var." Geriye yaslandım ve kollarımı açtım, biri yüzüne indi. Tamamen bilerek. "Vay be. Bunu içimden attığım için kendimi daha iyi hissediyorum. Oh, bekle." Bir an düşündüm. Teknik olarak, Şeytan'ın kötü tanrı modundayken onu bir şekilde tuzağa düşürdüğünü ona söylememiş olmam üçüncü bir sır olarak sayılabilirdi. "İptal et. Üç sırrım var. Üzgünüm."

Hâlâ yüzünün üzerinde duran kolunu usulca ısırды ve beni bir kız öğrenci gibi kıkırdattı. Daha yakına yuvarlandım.

Tekrar yanına sokulduktan sonra, "Üç, ha? Bu çok fazla sır demek."

"Doğru, ama en azından artık elimde olduklarını ve elimden geldiğince sana söyleyeceğimi biliyorsun. Söyleyebildiğim an. Hayır, mikrosaniyede. Peki ya sen?"

"Hmmm," dedi yüksek sesle düşünerek. "Sanırım sadece bir tane var. Hayır." Tekrar düşündü, ben tırnaklarımı yemenin eşiğine gelene kadar uzattı. "İki. Evet, teknik olarak iki tane var."

Öylece bakakaldım. "Benden iki sır mı saklıyorsun?"

Yüksek sesle güldü. "Benden üç tane saklıyorsun."

"Ama-" Avuçlarımın üzerinde yükseldim. "Ama onlar ne? Neden onları benden saklıyorsun?"

Bir anlığına da olsa, yüzünde bir hüzün belirdi. Çoğunlukla gözlerindeydi. Ufacık bir kayma. En ufak bir ima. Ama hemen toparlandı ve tekrar sırtıttı. "Bunun işe yaramayacağını biliyordum."

Dehşet içime yayıldı. Reyes üzülmedi. Reyes sinirlendi. Taş kesildi. Sorun ne olursa olsun, nasıl çözüleceğini bilene kadar plan yapar, planlar ve çalışırdı. Ama üzüntü? Kontrol edemediği bir şey miydi? Hakkında hiçbir şey yapamayacağı bir şey miydi? Kaçınılmaz mıydı?

Ancak bunun tüm nedeni daha güçlü bir bağ oluşturmaktı. Her ne sebeple olursa olsun, sırrımızı birbirimize söyleyemediğimiz zamanlarda bile birbirimize güvenmek.

"Hayır, haklısın. İşe yarayacak. Bana söylediğin için teşekkür ederim." Tekrar uzandım ve sırtımdaki ele odaklandım. En azından bana dokunuyordu. "Endişelendim," dedim, onu hissetmekten keyif alarak.

"Ne hakkında?"

"Bir haftadır bana dokunmadığın gerçeği." "Bunu açıklamıştım."

"Biliyorum, ama-"

"Dutch, sen benden çok daha iyisini hak ediyorsun."

Elimden geldiğince sert bir şekilde bakarak, "Ya benim hakkımda şişirilmiş bir fikre sahipsın ya da kendin hakkında çarpıtılmış bir fikre. Bence ikisi de. Bence bunu kesin olarak çözmemizin tek yolu"-onun üzerine doğru kaydım, gömleğini kaldırdım ve ellerimi pantolonunun altına daldırdım-"tartışamayacak kadar bitkin düşene kadar çalışmak."

Elimi taş gibi sert karnından aşağı kaydırdım ve parmaklarımı ereksiyonunun etrafına sardım. Vücudundaki her kas mermere dönüştü. Sırtımdaki elini yumruk yaparak sıktı ve ben de sikinin dibine kadar ittim. Parmaklarımın altında o tanıdık kan akışını hissedene kadar masaj yaptım ve yoğurdum.

Saçımdan bir tutam aldı ve ben çalışırken ağzımı kendi ağzına çekti.

Eğildim. "Ama gerçekten, bir ipucu alabilir miyim? İkinizin sırları için bile değil. Sadece bir tanesi yeter. Bekle, bunlar akraba mı?"

Başka bir şey söylemeden Twister minderinin kenarından tutup üzerimize çekti ve yuvarlanarak bizi bir burritonun içindekiler gibi birbirimize kenetledi.

"Cookie'nin gittiğine emin misin? Tuvalete falan gitmedi ya?"

Ağzımı kendi ağzıyla kapattı ve kalçalarını benimkilere doğru itti, ereksiyonu karnıma doğru sertleşti.

"Eğer hâlâ buradaysa," dedim, kulağına eğildiğinde aniden soluk soluğa, "ciddi bir skandala uğramak üzere."

Beni tamamen görmezden gelerek beni yüzüstü çevirdi, hareketleri sert, aceleci ve arkamdan bastırdı. Uzun parmaklarını arkadan boğazıma doladığında, "Erotik boğulma hakkında ne diyordun?" diye sordu.

"Çoğunlukla şaka yapıyordum-" Bir eliyle tutuşunu sıkılaştırıp diğer eliyle pantolonumu indirdiğinde nefesim kesildi. Alevleri tenimi kabartmadan bir mikrosaniye önce serin hava tenime hücum etti.

Sonra parmakları kendi kotunu çözerken ağzı yine kulağımdaydı. "Açıl bakalım," dedi, sesi alçak, yumuşak ve talepkârdı.

Ama kot pantolonum sadece dizlerime kadar iniyordu. Bacaklarımı açamadım.

Hemen itaat etmediğimde, bir elini gömleğimden yukarı ve sütyenimin altına gönderdi. İlk başta sadece Danger'ı okşadı, ama sonra parmaklarının arasında narin tepeyi sıkarken keskin bir sızı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Üstüme çıktı ve dizlerimi onunkilerle kilitledi. "Aç kendini," diye tekrarladı kulağıma, parmakları boğazımda gittikçe sıkılaşıyordu. Yüzünü saçlarıma gömdü ve kokumu içine çekti. Aleti sırtımın küçük kısmına dayanmıştı, sıcak, sert ve hazırды.

Geriye uzandım, ellerimi kıcıma koydum ve kendimi onun için açtım.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı parmaklarını oradaki kayganlığın içinde sorunsuzca kaydırmadan önce. Saçlarımin arasında inledi.

"Çok ıslaksın," dedi içime pompalarken.

Sadece devam etmesini istedim. Devam etmesini istedim. Ta ki önümü göremeyene kadar.

Sonra parmaklarını çekti ve klitorisimi yumuşakça ovdu. Cezbedici. İkna ediyordu. Bu hareket vücuduma zevk dalgaları gönderdi, her karanlık köşeyi aydınlattı, en uykuda olan parçalarımı küçük, ısıltılı depremlerle tutuşturdu.

Bu sefer inledim ve bu onu daha da heyecanlandırdı. Ereksiyonunun uzunluğunu tenimin üzerinde kaydırды ve giriş için kendini konumlandırdı, ağır horozu içime bastırıyor, kapılar açılmadan saniyeler önce bir yarış atı gibi bacaklarımın arasında gevşetilmek için mücadele ediyordu.

Ama durakladı, kulak mememi dişlerinin arasına aldı, nefesimi kesecek kadar sertçe ısırды, sonra fısıldadı, "Umalım da doğru kişiyi becereyim."

Doğru olan mı? Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir Roswellian'ın sondalardan korktuğı gibi anal seksten korkarak kaskatı kesildim, ama hızlı bir hareketle sikini amıma gömdü.

İçimden bir spazm geçti ve girdiğı anda neredeyse boşalıyordum, ama o hızlıca durdu, içimin derinliklerine gömüldü, sakinleşmemi bekledi. Kendisinin sakinleşmesini bekliyordu. Titremeye başladım ve parmaklarım kaydı. Oksijen yoksunluğunun sınırına kadar sıkıca tuttu.

"*Vous ne devriez pas taquiner, mon amour,*" dedi, Fransızcası da hareketleri kadar güçlü ve akıcıydı. "Alay etmemelisin," diye tekrarladı İngilizce.

Hareketsiz olmasına rağmen, orgazmın başlangıcı uzaklarda yeniden ortaya çıktı ve sıcak bir şekilde içimde dalgalandı,

titreşen dalgalar. Tutuşu sıkılaştıkça, siki derinleştikçe daha da yaklaşıyordu. Altında debeleniyor, daha da yaklaştırmıyor, yalvarıyordum ama o beni sıkıca tutuyordu. Ağırlığı çok fazlaydı. Tutuşu çok güçlüydü.

Çenemi öptü. Boynumu. Ağzımın köşesini. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan dışarı kaydı, ama tekrar içeri dalmadan önce sadece bir iki santim. Beni tekrar tuttuğunda nefesim kesildi. Boğazımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. Kısıtlama bir zevk seline neden oldu. Orman yangını gibi yayıldı ve onun altında kıvrandım. Bunu tekrar istiyordum. Arzunun o keskin, erotik ve şiddetli acısını.

Bana kenetlendi, beni tamamen hareketsiz hale getirdi ve beklenmedik bir şey yaptı. Çekip tekrar içeri dalarken zamanı yavaşlattı. Kısa, hızlı patlamalar. Karnımın derinliklerinde en tatlı ağrıya neden olan keskin uyarılma sarsıntıları. Doruk noktam yaklaşıyordu, ama o tutuşunu sıkılaştırdı ve "Gitmesine izin verme" diye fısıldadı.

Sancıları da vuruşları kadar hızlı ve kısa aralıklarla geliyordu ve onun da benim kadar yakın olduğunu biliyordum.

"Sakın bırakma," diye tekrar fısıldadı, sesi kısıktı, daha da hızlı pompalarken elleri titriyordu. Ama tutamadım.

Nefesi yanağımda gezindi ve adımlarını yavaşlatmadan ağzını kulağıma dayadı. "Şimdi."

Zaman bize çarparak içimde patlayan zevki artırdı. Orgazmın ham enerjisi yükselip nabız gibi atarken ve etrafımızdaki dünyayı sarsarken her kas gerildi. Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi ve

Kendi doruk noktası büyük, güçlü dalgalar halinde onu titretirken altımızdaki plastik.

Sıkılmış dişlerinin arasından birkaç küfür fısıldadı ve ben bile daha iyisini söyleyemezdim. Üstüme yığıldığında, unutulmuş bir yıldızın parçalanmış parçaları gibi, sadece zevkin parıldayan kalıntıları kalmıştı.

Yanıma uzanmak için ağırlığını üzerimden kaydırды. Kirpikleri yanaklarında duruyordu. Ağzı şişmiş ve şehvetliydi.

"Peki, senin için iyi miydi?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Numara yaptım."

"Gerçekten mi? Ben de öyle. Sanırım tekrar denememiz gerekecek."

Yüzüne yavaşça bir sırtış yayıldı. "Tamam, ama muşamba gitmeli."

"Anlaştık."

19

*Zengin olmama bir adım kaldı.
Şimdi tek ihtiyacım olan şey para.*

-MEME

Bütün gece konuştuk. Ve Reyes'in muhteşem burbonlu tavuğunu yedik. Ve her şeyi tartıştık. Sorduğum her şeye cevap verdi ve neden şimdi açıldığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da, asla hediye ata bakacak biri değildim.

Twister minderinden kanepeye, oradan banyo lavabosuna -uzun hikâye- ve sonunda yatağa girdik. Yatak, rustik gri ahşaptan ve pürüzsüz, zevkli çizgilerden oluşan devasa bir dört direkliydi.

O da bir sürü soru sordu. Satellite'da sarhoşken bahsettiğim, lanetlenmiş evsiz kız Heather'ı anlattım. O davada ne durumda olduğumuzu anlattım. Ve sonra ona asıl davamdan bahsettim.

Herhangi bir şekilde polis için çalışmadığından, ona bizi kimin işe aldığını söyledim, çünkü sarhoşken Nick Parker'ın bizim ve Beep hakkında nasıl bir dosyası olduğuna dair yaptığım diğer açıklamayı açıklamak istiyordum. Şu anda nasıl

davasında işbirliği yapmamı sağlamak için kullandığını, ancak bunun gerekli olmadığını, çünkü Fiske'nin kendisine yöneltilen suçlamalar konusunda gerçekten masum olduğunu söyledi.

Ama Reyes'in ilgisi Parker'ın bizim hakkımızda bir dosyası olduğu gerçeğine takıldı. O sırada apartman neredeyse patlıyordu. Reyes'in aklını Parker'dan uzaklaştırmak için ona Danger ve Will'i gösterdim. Kesinlikle işe yaradı. Kızlarım her zaman zor anlarda yanımda olur.

Ama Reyes'i bu işin peşini bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Bir dakika bile. Ve işleri bizim ve son derece hassas durumumuz için çok yapışkan hale getirebilirdi. İhtiyacımız olan son şey, ikimizi de hapse attırabilecek bir konuda kapsamlı bir soruşturma açılmasıydı. Doğum kayıtlarında tahrifat yapmanın ve çocuğunu başkasına vermenin yasadışı olduğundan emindim.

Tüm bu tanrı meselesi hakkında onu olabildiğince nazik bir şekilde anlamaya çalıştım. Tanrı olduğumu bilmemek benim için bir şeydi ama cehennemde Rey'aziel olan ve sonra da burada Reyes olan, yüzyıllardır şu anki ruh haliyle hayatta olan Reyes'in hiçbir fikri yoktu. Ya bunu kurşun geçirmez yeleğe çok yakın oynuyordu ya da gerçekten ve gerçekten bilmiyordu.

Geç oluyordu, ama uyku aklımdan geçen en uzak şeydi. Görünüşe göre Bay Sugar Buns için durum böyle değildi. Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve en sevdiği uyku pozisyonu olan bir kolunu alnına attı.

Bunu yapamazdım. Bu yüzden üzerine süründüm ve göğüs kompresyonuna başladım. Yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kolunu kaldırmadan.

"Sana kalp masajı yapıyorum." Sayıyı kaybetmemeye çalışarak göğsüne bastırdım. Kırmızı-siyah bir futbol forması ve üzerinde "SÜRÜCÜ ARANIYOR" yazan bir boxer giymiştim.

DETAYLAR İÇİN İÇİNE BAKIN.

Ona sarıldım ve şimdi hayatını kurtarmak için öfkeyle çalışıyordum, odağım deneyimli bir travma hemşiresininki gibiydi. Ya da tecrübeli bir rosto. Söylemesi zordu.

"Piyasada olduğumdan emin değilim," dedi, sesi pürüzsüz ve korkunç bulduğum bir mizahla doluydu. Kendimi adamamı takdir etmediği açıktı.

"Lanet olsun, adamım! Hayatını kurtarmaya çalışıyorum! Bölme."

Yüzünde şehvetli bir sırıtiş belirdi. Ben çalışırken kollarını başının arkasına sıkıştırdı. Saymayı bitirdim, eğildim, dudaklarımı onunkilere değdirdim ve üfledim. Hafifçe güldü, nefesimi ciğerlerine çekerken göğsünden çıkan ses derin ve seksiydi. Bu kısmı bitirdikten sonra göğüs kompresyonlarını saymaya geri döndüm.

"Sakın ölme!" Ve dua ediyorum.

Bir tur daha attıktan sonra, "Başarabilecek miyim?" diye sordu. "Dokun ve git. "Biraz daha uğraşmam gerekecek. defibrilatör."

"Defibrilatörümüz mü var?" diye sordu, kaşlarını çatarak, etkilendiği belliydi.

Telefonuma uzandım. "Bir uygulamam var. Bekle." Tuşlara bastığımda planımdaki büyük bir kusuru fark ettim. İkinci bir telefona ihtiyacım vardı. Onu sadece bir telefonla

bir kürek. Uzandım ve telefonunu da aldım. Tuşlara basmaya başladım. Gözlerimi devirdi. Sıkılmış dişlerimin arasından "Sende uygulama yok," dedim.

"Akıllı telefonların bu kadar çok yönlü olduğunu bilmiyordum." "Sadece indirmem gerekecek. Sadece bir saniye sürer." "O kadar zamanım var mı?"

Uygulamayı bulmamı beklerken gözlerinde mizah parlıyordu. Uygulamanın adını unutmuştum, bu yüzden hastam ölürken önce kendi telefonuma, sonra onunkine dönüp arama yapmam, sonra indirmem, sonra da yüklemem gerekti. Kimse saniyelerin önemli olduğunu anlamadı mı?

"Anladım!" Sonunda söyledim. Filmlerdeki gibi bir telefonu göğsüne, diğerini de göğüs kafesinin yan tarafına bastırdım ve "Temiz!" diye bağırdım.

Elektrik yükü vücudunu delik deşik ederken, kalbini harekete geçirirken ve muhtemelen derisini kavururken üstünden falan inmedim. Ya da en azından benim umudum buydu.

İyi idare etti. Ağzının bir köşesi seğirdi ama o kadar. Çok dayanıklı biriydi.

İki elektrik sarsıntısından sonra -yapılması gerekiyordu- öne doğru eğildim ve parmak uçlarımı boğazına bastırdım.

"Ee?" diye sordu gergin bir anın ardından.

Rahat bir nefes aldım ve omuzlarım yorgunluktan öne düştü. "İyileşeceksiniz Bay Farrow." Hastam hiçbir uyarıda bulunmadan beni kollarının arasına aldı ve yuvarlayarak yatağa yapıştırdı.

ve yüzünü saçlarıma gömüyor.

Bu bir mucizeydi!

"Ama sen öyle misin?" diye sordu, sorusu yarı vaat yarı tehditti.

Güçlü bir el boxerımın içine kayarken kıkırdadım. "Hayır," dedim nefes nefese. "Asla."

Ve tekrar içime girdiğinde, vücudum etrafımda sıkıştı ona refleks olarak inandım. Bir daha asla iyi olamayacaktım. Ve bir şekilde bu durumdan memnundum.

* * *

"Biliyor musun," dedi sabahın üçü civarında, "hiç konuşmadığımız bir sır var."

Çok heyecanlanmamaya çalıştım ama ... "Bu ikinizden biri mi?"

"Hayır," dedi ve ben hayal kırıklığı içinde ağzımı büzünce güldü.

"Yani başka bir tane daha mı var?" "Sayılır."

"Üç tane mi yedin?"

"Aslında bu bir sır değil. Sadece hiç sormadınız."

Merakla yaklaştım. "O zaman belli ki yapmamışım."

"Parayı hiç sormadın."

"Para. Senin paran mı?"

"Hayır, hükümetinki," dedi gülerek.

"Ulusal bütçe hakkında mı konuşacağız? Çünkü ben oradayım."

Bakışları ağzıma kaydı, uzun kirpikleri dikildi. karanlık, ışıltılı gözlerini yarıya indirdi. "Ne kadar paramız olduğunu hiç sormadın."

"Biz mi?"

"Biz," dedi sertçe.

"Hiç sormadım çünkü hiç ihtiyacım olmadı. Ben zaten biliyorum."

Biçimli kaşlarından biri yukarı kalktı. "Öyle mi?"

"Evet. Kim söyledi. Tam olarak ne kadar paranız olduğunu biliyorum." "Biz."

"Ya da vardı. Bu neredeyse bir yıl önceydi ve ikimiz de biliyoruz ki sen o malı ham petrol gibi tüketiyorsun."

Kim, Reyes'in biyolojik olmayan kız kardeşiydi. Onlar büyüdü

Birlikte, sadece onları yetiştiren adamın, Earl Walker'ın dehşetinden kurtulmak için yan yana savaşıyorlardı. Earl onun için her şeyi yapardı, o da Earl için. Yaklaşık bir yıl önce Earl'ün Reyes'e yaptıklarının kanıtlarını saklamak için binaları yakmaya başladığında bunu kanıtlamıştı. Bildiğim en tatlı yanlış yönlendirilmiş sevgi eylemiydi, ama aranan bir kadın olmanın eşiğindeydi, bu yüzden Reyes onu uzak bir yere yerleştirdi. O zamandan beri onu görmedim.

"Peki, sana ne söyledi?"

"Elli tane büyük. Kafamı toparlamak benim için biraz zor oldu. Yani, elli milyon mu? Kimin elli milyon doları var ki?"

"Kim kendi parasından bahsediyordu. Bizimkinden değil."

"Evet, öyle dedi. Ama ona dokunmuyor. Bunu biliyorsun, değil mi? Yaşamak için faizin sadece küçük bir kısmını alıyor. Bana senin parana asla dokunmayacağını söyledi."

"Biliyorum." Hayal kırıklığı içinde ısırırken çenesindeki kaslar gerildi. "Bu şekilde dik kafalı olabiliyor. Tanıdığım başka biri gibi."

"Keşke onu daha iyi tanıyabilseydim. Keşke birlikte takılıp seninle ilgili hikayeler paylaşabilsek ve gerçek görümceler gibi arkandan konuşabilsek."

"İşin tuhafı, ben de bunu isterdim. Umarım bir gün hala yapabilirsin."

İçinden bir akım geçtiğini hissettim. Tanımlayamasam da bir rahatsızlık.

"Bir sorun mu var? O iyi, değil mi?"

Sırt üstü yuvarlandı ve bir kolunu alınının üzerine attı. "Emin değilim."

Yanında bir dirseğimin üzerine yükseldim. "Ne demek istiyorsun?" "Onu bulamıyorum."

Endişeden tüylerim **d i k e n** diken oldu. "O kayıp mı? Anlamıyorum. Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Birkaç gün önce. Loehr'l e r için güvenli evler ayarlıyordu. Yerleri keşfediyordu. Satın almalar yapıyordu."

"Güvenli evler?" I sordu, şaşırdım.

"Nasıl birçok güvenli evlerden mi bahsediyoruz?"

"At ve An, On. O oldu çalışıyor üzerinde On bir numara."

"On mu?" Çenemin düşmesini engellemeye çalıştım. Başaramadım. "Biz on tane güvenli eviniz var mı?" Ben onları durduramadan gözyaşları birikti. "On tane ev mi aldın? Ne bileyim, ne olur ne olmaz diye mi?"

"Tabii ki." Sanki bir başım daha çıkmış gibi söyledi.

"Reyes-"

"Sana söyledim. Kızımızı güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Gözlerimi kırptırdım ve arkamı döndüm. Bu adamın inançlarının derinliğı beni hayrete düşürmüştü. "Özür dilerim. Dikkatim dağıldı. Kim?"

"Evet. Meksika'nın güneyindeki bir adada bir ev bakıyordu. Bugün uçup benimle geri dönmesi gerekiyordu, ama geldiğini bildirmek için bana hiç mesaj atmadı."

Omuzlarım sertleşti. Kim ve Reyes yakınlardı. Eğer ona bir şey olursa, Reyes'in bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordum.

"Eminim sorun yoktur," dedi, dişlerinin arasından yalan söyleyerek. Ama bana değil de daha çok kendine yalan söylediğı hissine kapıldım. "Muhtemelen şarj aletini kaybetmiştir. Hep böyle yapar."

"Sen, bilirsin, aradın mı?" Yani, onu bedensel olarak aramış mıydı?

"Henüz değil."

"Angel'ı gönderebiliriz."

"Yapabiliriz, ama onu başka bir göreve gönderdim."

"Bir görev mi? Ne tür bir görev?"

Bir kolunu üzerime attı. "Sana bahsettiğim sırlardan biriyle ilgili." Bir an bekledi ve sonra "Devam et. İstedini biliyorsun."

"Tamam, ciddi, bana sadece bir tane söyleyemez misin? Noel arifesinde bir hediye açmak gibi olur. O zaman tatmin olurum ve sırrının kadın iç çamaşırlarına düşkünlüğün, Howard Stern'den hoşlanman ya da bir keresinde bir snuff film izlemiş olman olmadığını bilerek geceleri uyuyabilirim. Eğer bu üç şeyi aradan çıkarırsam..."

"Tamam." Yüzünü tekrar bana çevirdi. "Sen bana bir tane söyle, ben de sana bir tane söyleyeyim."

Homurdandım ve yüzümü yastığa gömdüm. "Yapamam. Henüz yapamam.

Ama yakında."

"Ben de öyle." İtiraz etmeye başladığımda -ki buna hiç hakkım yoktu- işaret parmağını kaldırarak beni uyardı.

Öne doğru eğildim. Ağzımı etrafına sardım. Üzerinden kaymadan önce usulca emdim.

Reyes'in bakışlar yapmadı Dalgalanmak. O izledim ile Büyük bir ilgi duyuyordu ve nabzının hızlandığını hissettim.

"Bekle," dedim, "para hakkında ne diyordun?" Kendine gelmesi bir anını aldı.

"Ben de sana bunu söylemek istiyordum. Ben yokum. Binayı yeniden inşa etmek ve güvenli evleri satın almak için her şeyi yaptım."

"Ah, Reyes," dedim, şimdi onun için endişeleniyordum. "Sorun değil. Restoranımız ve işim var. Hiçbir zaman beş dakikadan fazla karda olmadık ama bunu tersine çevirebilirim." Bunu düşündüm ve ürperdim. "Ya da, bilirsin, deneyebilirim. Her zaman beni işe almak isteyen avukatlar oluyor. Ama genellikle pislik müvekkillerini uyuşturucu kaçakçılığı, eş istismarı ya da yamyamlık gibi çok yasal suçlamalardan kurtarmamı istiyorlar, ama bu sadece bir kez oldu." Ona baktım, iyi olacağımızdan emindim. "Bunu yapabiliriz. Birkaç insan kaçakçılığı suçlamasından kurtulmak için birilerini satmam gerekebilir ama bunu yapabiliriz."

"Sen asla satmazsın. Ben de seninle taşak geçiyordum. Bana bir şey olursa her şeyin nerede olduğunu bilmeni istiyorum."

"Ne?" Ayağa fırladım ve yatağa bağdaş kurup oturdum, kısa süre önce formamı ve boxer'ımı kaybettiğim için çarşaf hayati organlarımı örtüyordu. "Ne demek istiyorsun? Bir şey mi olacak?" Nefes nefese kaldım. "Bu senin sırlarından biri mi?"

"Hayır. Bu sadece bir önlem. Çok güvenli hayatlar yaşamıyoruz. Genel olarak."

"Oh. Tamam, peki, her şey nerede derken neyi kastediyorsun?" "Paramız. Avukatlarımız. Muhasebecilerimiz."

"Birden fazla muhasebeciniz mi var?"

"Birden fazla muhasebecimiz var. Aslında yedi tane. Ve bir genel müdürümüz. Temel olarak tüm kaynaklarımıza nasıl ulaşacağınızı bilmeniz gerekiyor. Elbette her şeye tam erişiminiz var, yani ihtiyacınız olan her şeyi istediğiniz zaman alabilirsiniz."

"Yedi muhasebeciniz mi var?"

"Biz. Peki ne kadar paramız olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Evet. Sana söyledim."

Başını iki yana salladı. "O benim değil."

"Doğru, yani sende daha fazlası var?"

Başparmağını ve işaret parmağını kaldırarak küçük bir miktar.

"Oh, vay canına." Tekrar uzandım. "Elli milyondan biraz fazla." Bunu içime sindirmeye çalıştım. Ya da denedim. Olmadı. Anlayışımın çok ötesindeydi. "Peki, tüm parayı bir yığına koysan, yığın ne kadar büyük olurdu? Görsele ihtiyacım var. Mesela bir çöp konteynerini doldurabilir mi?"

"Faturalara bağlı ama elli milyondan biraz fazla paramız yok."

"Az önce parmaklarını kaldırdın."

"Biliyorum ve umursamadığını da biliyorum ama buna ihtiyacın var." "Bu kulağa u ğ u r s u z geliyor." Küçük bir tırnağımı

Parmaklar.

"Tamam, bilesiniz diye söylüyorum, otuz milyar dolardan biraz fazla paramız var."

Başımı eğdim. Göz kırptım. Kaşlarımı çattım. Yukarı baktım. Tutarsız bir şeyler mırıldandım. Alt dudağımı ısırdım. "Yani, iki çöp kutusu mu?"

"Bana bir şey olursa, ihtiyacınız olan her şey dolabımızdaki dosya dolaplarında."

"Eski dairem büyüklüğündeki odayı mı kastediyorsun? O dolap mı?"

"Evet."

"Anladım." Başımı salladım ve az önce söylediklerini özümsemeye çalıştım. "Doğru anlamış mıyım diye soruyorum, otuz milyar dolardan fazla paran mı var?"

"Otuz milyar dolardan fazla paramız var."

Bana bir dakika verdi. Pek yardımcı olmadı. Çünkü sayılar benim uzmanlık alanım değildi. Matematikten anlamam. Matematik hiçbir zaman yapmayı en sevdiğim şeyler listesinde yer almadı, ancak diğer seçenek Muhteşem Toro adında El Salvadorlu bir adam tarafından ayak tırnaklarımın sökülmesi olsaydı yapacağım şeyler listemde güçlü bir gösteriye sahipti.

Evet, hayır. Beynim yaklaşık üç milyondan sonra kapandı. Daha yükseğini düşünemezdim.

"Yani, dünyanın en zengin adamı mısınız?" Hayretle sordum.

"Pek sayılmaz. Hem de hiç."

"Bummer." Tüm olasılıkların ileri sarılmış bir film gibi zihnimden geçmesine izin verdim. "Okuduğum tüm o kitaplardaki gibi bir milyarderle evliyim, süper zengin adam parası olmayan ama canlılık ve şenlik bakımından zengin ve gerçekten esarete düşkün fakir bir hatuna aşık oluyor?"

"Neden olmasın?"

"Ve kalp nakline ihtiyacı olabilir de olmayabilir de."

"Hayatımın hikayesi."

"Dostum, kesinlikle bir Vespa alacağım. Ve imzalı bir ilk baskı

Pride and Prejudice. Ve bir çift Rocketbuster botu." Zarif bir şekilde dekore edilmiş dairemize baktım. "Ve, evet, bir fil."

"Tamam, ama arkasını sen temizleyeceksin."

Alay ettim. "Farkında mısın bilmiyorum ama ben bir milyarderle evliyim. Bir kaka temizleyicisi tutabilirim. Bekle." Aklıma başka bir düşünce gelince başımı tekrar öne eğdim. "O kadar paran varsa üye olman gereken bir kulüp falan yok mu? Peşinde paparazzi ve muhabirlerin olması gerekmez mi? Ve *Forbes*'un arayıp röportaj istemesi? Ve hızlı aramada rock yıldızları? Kitleler tarafından takip edilmeden bu kadar paraya sahip olmak imkansız."

"Şart değil. Sadece bu konuda akıllı olmanız gerekiyor." Ve o da zekâsını bir bilime dönüştürmüştü.

"*Forbes* da beni aramazdı zaten."

"Neden? Offshore hesapları mı yoksa yeraltı sığınağı mı?"

"Onun gibi bir şey. İsviçre'deki bankacımızla çok iyi arkadaşız diyelim."

"İsviçre'de bir bankacımız mı var?" Arkama yaslandım ve ona baktım. "Dostum, sen kimsin? Kimin bu kadar parası var?"

"Biliyorsun," dedi ve beni tekrar aşağıya, kollarının arasına çekti.

20

*Para mutluluğu satın alamayabilir,
Ama Mercedes'te ağlamak bisiklette ağlamaktan daha rahattır.*

-MEME

Para meselesi üzerinde durdum, zihnimde alacağım tüm botların bir listesini yaptım. Ama orada dururdum. Birinin kocasının zengin olması, tüm parasını botlara harcaması için bir neden değildi. Sadece çok küçük bir yüzdeyi botlara harcayacaktım. Her hafta.

Ama gerçekler tekrar ortaya çıktı. O haklıydı. Ya ona bir şey olursa, Allah korusun, ve ben Beep ile kaçmak zorunda kalırsam? Güçlerimi gerçekten kontrol altına almam gerekiyordu. Başlangıç olarak...

"Aslında bilmem gereken başka bir şey daha var. Kendim ve Beep için."

"Adını söyle."

"Nasıl demateryalize olacağımı bilmem gerek."

Kıkırdadı. "Bunu nasıl yapacağını zaten biliyorsun."

"Evet, ama bilerek değil. Bunu sadece sinir krizi geçirdiğimde ya da tehlikede olduğumda yapıyorum. Bilerek yapabilirsin. Nasıl?"

Elimi tuttu. Parmaklarımızı birleştirdi. "Eğer Bunu yapamazsın, seni durduran bir şey var."

"Ne gibi?"

"Neredeyse her şeyde bizi durduran nedir?" Omuz silktim.

"Neredeyse her insan eyleminin evrensel nedeni nedir?"

"Ah, doğru," dedim, aklıma geldiğinde.

"Korku." "Kesinlikle. Peki, neden korkuyorsun?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum."

"O zaman yap." Ellerimize baktı. "Benden uzaklaş." "Eğer yapabilseydim, Obi-Wan, senden bunu istemezdim. yardım et."

"O zaman korkuyorsun." Çenemi tuttu ve yüzümü kendisine çevirdi. "Neden korkuyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki-" Başımı salladım. "Hayır, bu çok aptalca."

"Anlat bana."

"Belki de tamamen bir sonraki uçağa geçmek? Bunu en son New York'ta senden ve Michael'dan kaçarken yapmıştım?"

Başını salladı, ifadesi aniden sertleşti.

"Derimi yaktı. Çok sıcaktı, asit gibiydi. Ve birkaç saniye içinde kilometrelerce uzağa düştüm. Korkuyorum... Eriyeceğimden korkuyorum."

Bana sempatik bir gülümseme verdi. "Doğaüstü uçak seni yakmadı."

"Kesinlikle öyleydi," diye karşı çıktım, çok canlı bir şekilde hatırlıyordum. "Bu derimi kemiklerimden sıyırdı."

"Ama cisimlendiğinizde zarar gördünüz mü?"

"Hayır. Çok garipti."

"Tekrar ediyorum, seni yakmadı. Ama sıcak. Ve soğuk. Bu uçağın kuralları geçerli değil, tıpkı uzayda güneş rüzgarlarına maruz kalan bir insan gibi. Ancak biz artık insan değiliz ve bu hala bizim uçağımız ve istediğimiz gibi yönlendirebiliriz."

"Sonra ne oldu, çünkü derim sanki biri bana kaynak makinesi tutmuş gibi yanıyordu."

"Diğer boyuttan gelen sığa ve soğua tepki veren senin vücudun değildi. Bunu sen kendin yaptın. Zihninizin gerçeklik olarak algıladığı şeye fizyolojik bir tepkiydi. Bu durumdayken size pek bir şey zarar veremez."

"Peki, uzaydan bahsetmişken, ya yanlışlıkla orada maddeleşirsem? Uzay boşluğunda yüzüyor olacağım. Vücudum şişer. Kan kaynar. Derim mavinin sevimsiz bir tonuna döner ve donar. Sonra, beni tanıyorsan, patlarım. Gezegenin yüzeyine geri dönmeyi başarsam bile, tüm o atom altı parçacıklara maruz kalırdım. Bundan geri dönemezsin."

"Dutch," dedi beni bir çıkmazdan kurtararak, "nereye ve ne zaman gideceğini sen kontrol edersin. Ve ne kadar hızlı. Hatta bir dereceye kadar zamanı bile kontrol edebilirsin. Bir tanrı olduğuna göre, muhtemelen, ne bileyim, zamanı yönlendirebilirsin." Zihni aniden hızlanmıştı. "Bunu yapana kadar neler yapabileceğini bilmenin hiçbir yolu yok."

"Tamam, ama belki de küçükten başlamalıyız."

Kıkırdadı. "Özür dilerim. Haklısın. Tamam, konsantre ol." Ellerimizi tekrar havaya kaldırdı. "Diğer düzleme geçebildiğiniz kadar geçin."

Elimi bıraktım. "Yer değiştirmemden hoşlanmıyorsun."

Aynı fikirde değildi ama tartışmadı da.

"Sanki ben değişirken bana bakamıyorsun. Sanki canavarmışım gibi."

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla. "Yer değiştirdiğinde hâlâ sensin, Dutch."

"O zaman bunu yaptığımda neden seni itiyorum?"

Tavana odaklandı. "Bu sen değilsin. Benim." "Ciddi misin? Oraya mı gittin?"

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı.

"Reyes, ne? Diğer düzlemi görmek için birazcık bile olsa yer değiştirmemden neden hoşlanmıyorsun?"

Benden uzaklaştı ve hemen ardından gelecek olan şeyi fısıldadı. "Dönüşüm geçirdiğinde gerçek beni görüyorsun. Karanlık tarafımı. O yanıma görebildiğini bilmek rahatsız edici."

"Reyes, bu büyüleyici." Yüzünü tekrar kendime çevirdim. "Hayretler içindeyim. Sanki siyah bir sis peleriniyle kaplanmış gibisin. Omuzlarından aşağı ve sırtına doğru akıyor. Ben de siyah sisten bir pelerin istiyorum. Ne kadar havalı olurdu değil mi?"

Beni tersledi.

"Bekle, eğer hala bensem ve bir canavar değilsem, ne zaman değiştiğimi nasıl biliyorsun? Anında anlıyorsun."

"Gözlerin. Yer değiştirdiğinde altın rengi gözlerin neredeyse parlıyor. Diğer alemleri gördüğünde sim gibi parlıyorlar. Büyüleyici."

"Yani bu iyi bir şey mi?" "Bir kısmı öyle, evet."

"Çünkü bazen tepki verme şeklin... bir canavara benzemediğimden emin misin? Chucky bebeği gibi mi?"

"Bir Chucky bebeği mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet. Büyürken hep biraz Chucky'ye benzediğime dair bir korkum vardı. Çene hattıyla ilgili bir şey. Bu arada sen de öylesin. Çok iyi bir şey. Tamam, sanırım hazırım."

Talimatları tekrarladı ve olabildiğince uzağa kaymamı söyledi. Yaptım ve önümdeki sahnenin dairemizin rahatlatıcı nötr renklerinden öteki dünyanın öfkeli renklerine dönüşmesini izledim. Fırtınalar etrafımızda dönüyordu. Yakınımızda bir şimşek çaktı ve ben sıçradım.

Ama Reyes soyut dünyayı izlemiyordu. Bana bakıyordu ve bunu uzun bir süre sürdürdü, ben onu içime çekerken gözlerimin içine bakıyordu. Pürüzsüz tenini. Koyu kirpikleri. Öteki dünya onunla ilgili her şeyi yoğunlaştırıyordu.

"Şimdi, her seferinde bir molekül uçup gittiğinizi hayal edin."

Bakışlarımı ondan ayırdım ve parmaklarıma odaklandım.

"Uçlardan başla." Başparmağını avucumun üzerinde gezdirdi. Karnımın derinliklerinde bir sarsıntıya neden oldu, sanki bir iple bağlıymışlar gibi. "Moleküllerin gitmesine izin ver."

Elimi açtı, öne doğru eğildi ve parmaklarıma usulca üfledi. Sıcak nefesi tenime nüfuz etti ve tenime fısıldadı.

"Bırak moleküller gitsin," diye tekrarladı ve yavaşça, atom atom bedenim maddesizleşmeye başladı. Her şey parmak uçlarımla başladı. Tekrar üfledi ve Reyes'in eli benimkinin içinden tamamen geçene kadar parmak uçlarım etrafımda altın bir buhara dönüştü.

Şaşkınlık ve dehşetle -en çok da dehşetle- somut dünyaya geri döndüm, bedenimin ağırlığı yeniden şekillenmeye başladı.

"Bu inanılmazdı," dedim. Ona dönüp baktığımda kaşları sert bir çizgiye dönüşmüştü. "Ne dedin?"

Gözlerini kırpıştırarak bana döndü. "Yok bir şey. Üzgünüm."

"Hayır, y o k . Artık sır yok demiştik. Sorun ne? Ne yaptım ben?"

"Haklısın. Sadece... senin rengin."

"Şimdi de ırkçı mı oldun?" Alay ettim.

"Hayır. Sadece-"

"Bunda bir sorun mu var?" Telaşla sordum.

"Hayır, hiç de değil. Sadece daha önce hiç görmemiştim. Her neyse, başardın. Ve son seyahatlerinin de gösterdiği gibi daha fazlasını da yapabilirsin."

"Reyes, nasıl oluyor da sürekli etrafta uçup bir şeyleri kontrol etmiyorsun?"

Başını yatak başlığına yasladı ve güldü. "Bazen yapıyorum ama benim hayatım bu uçakta." Parmak uçlarını tekrar avucumun üzerinde gezdirerek beni inceledi. "Her santimini seviyorum."

Kalbim eridi ve umarım başka bir yerde maddeleşip yeniden maddeleşmemiştir. Bu iyi bir şey olamazdı. Ona doğru döndüm. "Ben de senin bütün inçlerini seviyorum."

Beni öpmek için eğildi ama ağzımın yarısında durdu. "Neredeyse unuttuyordum."

Ben daha ne olduğunu soramadan yataktan kalktı ve bana kışını göstererek odadan çıktı. İç çekme isteğimle savaştım. Ve birkaç fotoğraf çektim.

Arkama yaslandım ve o mutfağa girerken onu dinledim. Eğer kapları tekrar çıkarırsa. .. Ama elinde bir

bir şişe şampanya. Bu seferki manzara daha da muhteşemdi.

"Neredeyse unuttuyordum. Bugün yıldönümümüz."

"Ne?" diye sordum. Dik durarak sordum. "Şimdiden bir yıldır evli miyiz?"

"O yıldönümü değil."

"Oh, vay be. Yani, kaç yıl önce bugün ilk kez öpüştük?"

"Hayır," dedi sırtarak ve şişeyi büyük bir gürültüyle açtı.

"Biz... beni savunmak için kopardığınız ilk omurgayı mı kutladık?"

"Nuh-uh." Yatak onun ağırlığıyla alçaldı, beni ters çevirdi ve sırtımın küçük kısmına şampanya döktü.

Buz gibi sıvı nefesimi kesti ve sistemime bir şok dalgası gönderdi. Ciyakladım ve yüzümü gömdüm. "Soğuk. Gerçekten soğuk."

Ama dili çoktan tenimdeydi, köpüklü şarabı içerken beni ısıtıyordu. Sonra şarabı kürek kemiklerimin arasına döktü ve aşağıya doğru akarak tekrar sırtımın alt kısmında birikti. Titredim ve sonra ağzı şarabı yudumlarken iç çektim.

"İlk kez birlikte şampanya içtiğimiz zaman mı?" diye sordum. "Hayır," dedi konsantre olarak.

"Aya ilk indiğimiz zaman mı?"

"Nuh-uh." İçerken ısırıldı ve saf zevk spazmlarına neden oldu.

"Bekle, bugün benim doğum günüm mü?"

"Hayır."

"Bugün doğum günün mü?"

"Hayır," dedi yumuşak bir

kıkırdamayla. "Oh, Tanrı'ya şükür. Bir içki alabilir miyim?"

"Sanırım bir gece için yeterince içtin."

Arkamı döndüm, ama o sadece orada saldırmaya devam etti. Döküyordu. Öpüyordu. Alıştırma. Isırdı. Bacaklarımın arasına daldığında bir avuç saçımı yakaladım.

"İlk kez oral seks yaptığımızda mı?" Tahmin ettim.

Dili klitorisimde gezinirken başını salladı. Beni ustalıkla orgazmın eşiğine getirip sonra durduğunda dişlerimin arasından hava emdim. Ayağa kalktığında protesto için inledim. Beni görmezden geldi ve şişeden bir yudum aldı ama yutmadı. Sonra ağızından başladı, köpüklü şarapla doldurdu, dudaklarımdan ve boynumdan aşağı damlattı. Bir yudum daha aldı ve bir göğsümü emdi, soğuk sıvı temas ettiği anda göğüs uçlarımı sertleştirdi. Sonra aynı dikkati ikizine verdi.

Onun bakıcılığı altında kıvrandım. Soğuk şampanyaya kıyasla ağız kavurucu derecede sıcaktı ve bu tezat neredeyse acı vericiydi. Her öpüşünde nefesim kesildi. Her emişte sıkıldım.

Tüm vücudumu yıkadı. Karnımı. Kalçalarımı. Bacaklarımı. Ayak bileklerimi. Ayak parmaklarım, ki bu hayal edebileceğimden çok daha fazla zevk verdi. Sonra tekrar alt ekstremitelerimin arasındaki tepeye doğru ilerledi.

Koyu renk saçları alnına düşüyor ve kirpiklerine dolanıyordu. Yontulmuş çenesi her öpüşte hareketleniyordu. Dolgun ağız sert ama pürüzsüzdü. Onu sonsuza kadar izleyebilirdim,

çok güzeldi. Çok karanlık yakışıklı. Ve her şeyden habersizdi, bu da onu daha seksi yapıyordu.

Sonra bir ağız dolusu güzel şeyle güneye daldı ve neredeyse yataktan fırlayacaktım. Sıvının dudaklarından kaymasına ve amımın hassas kıvrımları arasında akmasına izin verdi, ardından hipnotik bir ritimle alevleri coşkulu bir zevkle coşturdu. Küçük zevk ısırıkları bacaklarımın arasında titredi ve karnımda birikti.

Şişeyi bırakıp bacaklarımı ayırdı ve tek bir hamlede içime girerken ayak parmaklarımı havaya kaldırıp yumruklarımı çarşafıya geçirdim.

Beni kollarının arasına alarak, ikimiz de dik durana kadar yukarı çekti. Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve sallanmaya başladım, o tatlı acının tekrar üzerime çökmesini istiyordum ama o gece beni ikinci kez şaşırttı. Beni kendine yakın tuttu, gözlerimin içine baktı ve karanlığın onu sarmasına izin verdi.

Yer değiştirdi ve ben de onu takip ettim.

Birdenbire bir renk, rüzgâr ve şimşek mozağının ortasında sevişmeye başladık. Öteki dünyadan gelen sıcaklık omurgam boyunca derimi haşlarken saçlarım etrafımızda savruluyordu. Sonra bunun rüzgâr değil, Reyes olduğunu fark ettim. Sıcaklığı katlanmıştı. Elleri yakıyor, kavuruyor ve en lezzetli kasılmaların içimde roket gibi fırlamasına neden oluyordu.

Omuzlarımı kavradı ve beni sikinin üzerine daha sert çekti. Bağırdım ama çevremizde kopan fırtınadan zar zor duyuluyordu. Yine de daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını. Parmak uçlarımda yükseldim ve ona binmeye başladım. Kıcımlı avuçladı

ve bana yardım etti, beni onun üzerinden en uca kadar kaldırdı ve sonra beni tekrar aşağı indirdi.

Uyarılma alevlendi, sıcak, yoğun ve ihtiyaç dolu. Uzak ama hızla yaklaşıyordu. Kalçalarının her itişiyile orgazmın acısını ileri doğru sürdürdü. Aletinin uzunluğu bana içeriden masaj yaptı, his nükleer seviyelere çıkana kadar beni sağdı.

Beni mengeneyle kavrayıp içime pompalarken omuzlarını kavradım ve boynuna sarıldım.

"Rey'aziel," diye fısıldadım ve o da hırlayarak Daha sert.

Daha fazla direnç kalmayana kadar. Yüzeye çıkıp patlayana ve bedenimdeki her moleküle yayılana, beni bu ya da bir sonraki düzlemde başka hiçbir şeye benzemeyen tensel bir zevkle doldurana kadar.

Reyes de boşalırken gerildi. Bana sımsıkı tutunurken hırladı ve titredi. Arzunun son kalıntılarını dışarı itti. Ve sonra yatağa geri döndük. Nefes nefese yatağa yığıldık.

Kendimi toparlamak için uzun bir süre bekledikten sonra ona baktım. "Peki, hangi yıldönümüydü?"

Ayıldı ve içine kapanır gibi oldu. Bir kolunu gözlerinin üzerine attı ve sonra neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Beni kurtardığın gece," dedi.

Sustum. Profilini inceledim. Güzelliğinin tadını çıkardım. "Farkında değildim."

Yüzünde hüznünlü bir gülümseme belirdi. "Artık biliyorsun." "Peki hangi geceydi o?"

Çene kasları refleks olarak sıçradı. "Sormak zorunda mısın?"

Yapmadım. Gerçekten istemedim. Sadece bir gece ona böyle bir üzüntü getirebilirdi. Böyle bir pişmanlık. Bir adamın genç bir çocuğu dövmesini engellemek için candan içeri tuğla fırlattığım gece.

"Güzel," dedim, bu konuda uzun uzadıya konuşmak istemeyeceğini biliyordum. Konuyu açmasına bile şaşırmıştım. "Bekâretimi kaybettiğim gece olmasından endişeleniyordum."

"Ocak ayının yirmi yedisi. On beş yaşındaydın."

Birden ayağa fırladım. "Ne? Bekaretimi ne zaman kaybettiğimi nasıl bilebilirsin ki?"

Onu çimdiklediğimde, yumuşak bir şekilde güldü ve acı çekiyormuş gibi davrandı. İkimiz de daha iyi biliyorduk.

"Hissettim," dedi sonunda. "Bir şeylerin yanlış gittiğini hissettim ve sana geldim. Senin gerçek olduğunu daha yeni fark etmiştim. Ve başının belada olduğunu düşündüm."

"Bela mı?" Geçmişini düşünerek sordum. Freddie beni hiç zorlamamıştı. Eğer bu birinin fikriyse, benim fikrimdi. Ama yine de doğruyu söylemek gerekirse... "Evet, sanırım Freddie o gece benden çok daha fazla eğlendi."

Homurdandı. "Öyle olduğunu garanti edebilirim." "Röntgenci olduğuna inanamıyorum."

"Hey," dedi melankoliden sıyrılarak, "beni resmen yanına çağırdın. Sadece gözlemci sıfatıyla oradaydım. Bilirsin, bana ihtiyacın olursa diye. Ya da üçlü yapmak istersen."

Yanına uzandım. "O zamanlar senin ve Büyük Kötü'nün aynı şey olduğunu bilmiyordum. O gece sana aşık oldum. Seni gördüğüm ilk gece."

"Ben de öyle," dedi, yüzü inanılmayacak kadar yakışıklı, sesi inanılmayacak kadar içtendi.

"Ciddiyim Reyes.

Ciddiydim." "Ben de öyle."

Yumuşakça alay ettim. "Pek aşık görünmüyordun." O zamandan beri

Reyes'i dövmesini engellemek için Earl Walker'ın mutfak penceresine bir tuğla fırlattığım o korkunç gece. Parıldayan kahverengi gözleri ve gür, siyah saçları olan genç ve güzel bir çocuktu. Bunu düşünmek hâlâ kalbimi kırıyor.

Reyes kaskatı kesildi. "Benim için üzölmüyorsun, değil mi?"

"Yaşadıkların için üzgünüm."

"Köprünün altından çok sular aktı."

"Reyes," dedim elimi yanağına götürerek, "ne olursa olsun seni seviyorum."

Cevap vermeden önce kaşları bir anlığına çatıldı.

"Seni daha çok seviyorum."

"Hayır. Bunun için güreşmek ister misin?" "Ne için?"

"Şampiyonluk. Kim kimi daha çok seviyor?"

Düşünceliymiş gibi başını kaldırdı, sonra o kadar sessiz fısıldadı ki zar zor duyabildim: "Kesinlikle batıyorsun."

Ve daha ne olduğunu anlamadan yatağına yapışmışım. O akşam yaklaşık onuncu kez.

"Hile yaptın," diye suçladım beni yere yatırırken. "Şeytanın oğlu," dedi açıklama olarak. Haklıydı.

Ertesi sabah Cookie'nin aceleyle daireye girdiğini duyduğumuzda Reyes ve ben hâlâ konuşuyor ve gülüyorduk. Neyse ki kahveyi çoktan hazırlamıştım, ben aceleyle bornozumu almak için banyoya giderken o da bir fincan içmek için durdu.

"Ben duşa giriyorum," dedi Reyes ben dışarı çıkarken. Önüme geçti, şık vücudu sabahın alçak ışığında parıltıyordu. "Umarım teyzen ziyarete gelir. Bir Davidson'un diğeri kadar iyi olduğu kesin."

Nefes nefese kaldım ve ellerimi kalçalarına doladım. Kışını okşadım. Benim olmasına hayret ettim.

"Hâlâ Davidson'a gitmem seni rahatsız ediyor mu? Demek istediğim, evlendikten sonra manastıra, kutsal topraklara gitmek için acele etmek zorunda kalmadan önce zaman yoktu. Sonra sekiz ay boyunca orada mahsur kaldık ve ben bunu hiç dert etmedim. Sonra Beep ve hafıza kaybı."

"Biraz meşguldün," dedi, şakacı bir sırıtışla ağzının kenarlarını eğerek. "Ama hayır, bu beni rahatsız etmiyor. Bence şimdilik en iyisi bu."

"Neden?"

"Her şeyi senin adına yaparsak, bana bir şey olursa daha kolay olur."

Geri adım attım. "Reyes, bunu söyleyip duruyorsun. Ne oluyor be? Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Hayır." Uzandı, bornozumun yakasından tuttu ve beni kendine çekti. "Sadece, sen bir tanrısın Dutch. Benden daha uzun yaşayacaksın. En azından fiziksel bedenimden."

Az önce beklediğim cevabı aldıktan sonra şaşkınlıktan donakaldım. Gerçekten de bir tanrı olduğunu bilmiyordu.

Uzan tanrılarından birinden yaratıldığını öğrenmek ona ne yapardı? Yüzlerce dünyada milyonlarca varlığın ölümüne ve yok olmasına neden olduğunu bilmek ona ne hissettirirdi? Bu düşünce bile göğsümü daralttı ve bunun onu değiştirip değiştirmeyeceğini bininci kez merak ettim. Bağımlılıktan kurtulan biri gibi eski yöntemlerine geri dönüp dönmeyeceğini.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Ne dedin sen?" "Benden daha uzun yaşayacaksın."

"Hayır. Her şey hakkında-"

"-sizin adınıza. Evet. Bundan bahsetmemiş miydim?" "Paranızdan mı bahsediyorsunuz?"

"Bizim paramız, evet."

"Reyes." Onu yatağa doğru sürükledim. Oturmam gerekiyordu. "Neden her şeyi benim adıma yaptın?"

Soruyu tam olarak anlamamış gibi başını eğdi. "Neden anlamayayım ki?"

"Başkasının adına öylece para yatıramazsınız. Ya bir şey olursa ve ona ulaşman gerekirse? Her şeyi ikimizin adına koyduğunu söylemiştin."

"Hayır, benim değil, bizim paramız ve mal varlığımız olduğunu söyledim. Kimin adına olduğunu söylemedim."

"Ama tehlikede olan otuz milyar dolar var."

"Yetmedi mi?" diye alay etti. "Daha fazlasını yapabilirim. Aslında her gün yapıyorum. Sadece faiz bile astronomik."

Cookie tezgâhımıza oturdu ve kâğıtların karıştırıldığını duydum. Elinde bilgi vardı. Bilgiyle dolup taşıyordu. Ama o bile yatak odamıza girme konusunda sınırı aştı. Tanrıya şükür, çünkü yine sinir krizi geçirecektim.

"Hayır." Ayağa kalktım ve ulaşamayacağı bir yere doğru adım attım. "Bunu yasaklıyorum. Reddediyorum. Yedi muhasebecinize gidin ve onlara bu parayı benim adıma almalarını söyleyin."

"Vergiler konusunda endişeleriniz varsa-"

"Bu vergilerle ilgili değil." Bunun olduğuna inanamıyordum. "Bu senin hakkın olanı alman ve elinde tutmanla ilgili. Uğruna çalıştığın ve hak ettiğin şeyi."

"Hesaplarda ben de varım. Siz sadece söz konusu hesapların sahibisiniz."

Bu gerçekleşmiyordu. Böyle bir şey olamazdı. "Reyes, o parayı almayacağım. Hiçbirini. Senindir. Kendi hayatımı kendim kazanabilirim."

"Sen tanıdığım en tuhaf, en şaşırtıcı insansın."

Uzun bir nefes verdim. "Reyes, lütfen adımlı çıkar. Senindir."

"Dutch," dedi tüm çıplaklığıyla ayakta dururken. "O parayı hapisanede kazanmaya başladım."

"Biliyorum. Her yerdeki sunucuları hackledin ve borsadan ve diğer yatırımlardan bir servet kazandın. Sen. Ben değil."

"Söylemeye çalıştığım şey, her zaman sizin adınıza olduğu."

Hafif bir esinti beni devirebilirdi, o kadar afallamıştım ki. "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm bunlara başladığımda, piyasaları nasıl hackleyeceğimi bulduğumda, her şeyi senin adına yaptım. Kim, Amador ve Bianca'ya verdiklerim dışında her şeyi. Öyle ya da böyle seninle hep ilgilenecektim."

Dişlerimi birbirine kenetledim. Büyürken hiçbir şeye sahip olmamıştı. İstismar edilmiş, sömürülmüş ve daha hayata başlamadan cinayetle suçlanmıştı. Sahip oldukları için çok çalışmıştı. Her kuruşunu hak etti. Bunu ondan alamazdım.

"Dutch, hesapları değiştirmeyeceğim. Senindir. Hepsi senin. Ve bu son sözüm."

Tekrar banyoya doğru gitmeye başladı. Elimi göğsüne koydum. O da hemen kendi eliyle kapattı.

"Lütfen, Reyes, lütfen adımları çıkar."

Ağız ağızma bir santimetre kalana kadar eğildi ve "Asla" diye fısıldadı. Sonra banyoya gitti ve ben yatak odamızın ortasında dikilip nefes nefese kalmanın eşliğindeyken kapıyı kapattı.

Neredeyse bayılmadan nefes almayı başardıktan sonra, mutfığa girdim.

"Eee?" dedi, temiz bir fincan getirip bıraktığımda. Benimki yatak odasında. Ama bir düzine fincanı karşılayabilirim. Bin tane alabilirim. Hayır, otuz milyarı karşılayabilirdim. "Gecen nasıldı?"

Bardağı yere bıraktım, ona koştum ve kollarında otuz dakika boyunca ağladım. Banka hesabımdaki her milyar için bir tane.

21

Kahve

Debauchery

Madness

Biri gitti. İki tane kaldı.

-DURUM GÜNCELLEMESİ

Reyes dışarı çıktığında, Cookie ve ben mutfak tezgahında kahve içiyorduk. Ben kahve içiyordum ve onun yazdırdığı bazı makaleleri gözden geçiriyordum. Cookie tam bir şok içinde boşluğa bakıyordu. Ağzının bir köşesinden biraz salya akıyordu. Bir peçeteyle uzandım ve onu sildim. Kıpırdamadı.

"Ona söyledin mi?" diye sordu, kendisi de yeni bir fincan alarak. "Söylememeli miydim?"

"Hiç de değil. Eğer bana bir şey olursa, en çok güvendiğin kişi o olacak. Bu konuları en az senin kadar bilmesi gerekiyor."

Bana doğru döndü ve tezgâha yaslandı. Koyu kırmızı bir düğme ve kendine özgü bir kot pantolon giymişti. Dar değillerdi ama bol da değillerdi. Kalçalarına tam oturuyordu. Kıçına. Kasıklarına kadar.

"Yatak odasına geri dönmemiz gerekiyor mu?" diye sordu fincanın arkasından.

Doğrudum ve boğazımı temizledim. Sonra ona en yalvaran yüzümü gösterdim. "Reyes, lütfen adımlı al-"

"Hayır." Sanki bir okşayışmış gibi yumuşak bir sesle söyledi. "Bu yapıldı. Yedi yıldan fazla bir süre önce yapıldı." Bana doğru bir adım attı, çenemi kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Artık ağlamak yok. Sanırım tıbbi müdahaleye ihtiyacı olabilir," dedi ve ceketini kapıp dışarı çıktı.

Sinirlerimi yatıştırmak için üç fincan kahve daha içmem gerekti. Cookie kendine geldiğinde, getirdiği gazeteleri gözden geçirdik. Çocuk evindeki her ölümle ilgili bulabildiği tüm haberler vardı.

"Charley," dedi, olanları hâlâ anlayamamıştı, "seninle tanışmadan önce bile hesaplara senin adını mı yazdı? Hapisten çıkmadan önce mi?"

Başımı salladım ve gözlerimi kapadım, bu da dahil olmak üzere hayatı boyunca ona yapılan haksızlıkları düşünmemeye çalıştım. "Onu böyle bir şey yapmaya iten ne olabilir? Bu onun parası Cook." Gözyaşlarımla kirpiklerimin arasından süzüldü ve Cookie beni tekrar yakaladı.

"Seni seviyor tatlım. Seni hep sevdi. Hiç tanışmamış olsaydınız bile, sana göz kulak olurdu."

"Ama ben bunu hak etmiyorum."

"Charley." Beni kol mesafesinde tuttu. "Öyle olduğuna inanıyor, açıkçası ben de öyle. O para çok işimize yarayacak. Hiçbir şey olmasa bile, Beep bir mirasçı olacak."

Benden bir kahkaha hıçkırığı kaçtı. "Tamam, bu her şeye değdi. Ama yine de içim rahat değil."

"Hiç olacağından şüpheliyim. O kadar parayı hayal bile edemiyorum."

"Doğru mu? Peki, cidden, bunun kaç çöp bidonunu dolduracağını düşünüyorsunuz?"

Kapı çalındı.

"İçeri gel!" Bağırdım. "Bu senin topun ve zincirin." "Ah."

Bob Amca içeri girdi, kahverengi takım elbisesi ve kravatıyla çok erkeksi görünüyordu. "İyi görünüyorsun, Ubie."

"Teşekkürler, Balkabağı. Court," o dedi
tarafından yol . bir

açıklama.

"Yine mi cinayet?"

"Benim mahkemem değil. Mahkemede ifade vermek zorundayım." "Oh, tabii ki. Üzgünüm."

"Sadece ikinize de haber vermek istedim, arama emri çıkartmadan ve/veya sizi tutuklatmadan önce sizi kimin tuttuğunu bir kez daha soracağım."

"Uyardığın için teşekkürler Bob Amca."

Cookie sadece kaşlarını kaldırarak ona baktı, sonunda kazanacağını bilmekten tamamen memnundu.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Ben yaparım."

"Eminim soracaksın. Ama Joplin bu kadar endişeliyse neden bana kendisi sormadı? Ve eğer seni bu konuda rahatsız ediyorsa, neden ona kendi kavgasını vermesini söylemiyorsun?"

"Çünkü ben üçüncü sınıfta değilim ve o bir kontrol manyağı. Sizi kimin ve neden işe aldığıyla çok ama çok ilgileniyor." "Bu çok garip. Neden ona kendi işine bakmasını söylemiyorsun? ve ona neden bu kadar endişeli olduğunu sorar mısın?"

"Çünkü ben üçüncü sınıfta değilim ve o bir kontrol manyağı. Beni dinliyor musun sen?"

"Belki de Davidson Takımı'nın kendisini göstermesini istemiyordur." Cookie ve ben beşlik çakmıştık, o kadar iyiydik.

Omuz silkti. "Seninle ilgili bir şeyler söyledi. dava."

"Bana öyle geliyor ki Joplin elinde bir dava bile olmadığından endişeleniyor ve suçu başkasının üzerine atmaya çalışıyor."

"Muhtemelen haklısın. Yine de ikiniz bir gecelik çanta hazırlasanız iyi olur."

"Sanki hapishanedekilere izin veriyorlarmış gibi."

Eğilip karısını öptü, sonra da dışarı çıktı.

"Sonra görüşürüz, tatlım," dedi Cook. "Eğer hapse girersem Amber'ı okuldan almayı unutma."

Bir homurtu ve kapının kapanma sesinden başka bir şey duymayınca kıkırdadı. "Ona bir isim vermememiz onu çıldırtıyor."

"Küçük şeyler." Kağıtları karıştırdım. "Evdeki hemşire mi?" Onu geri yönlendirerek sordum.

"Tamam." Özellikle bir kâğıdı işaret etti. Söz konusu hemşirenin iş kaydı. "Yıllardır orada çalışıyormuş ama şuna bir bakın. Hasta annesine bakmak için birkaç aylığına ayrılmış. O yokken hiç ölüm olmamış. Şimdi ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi ben bir şey söyleyemeden. "Ölümler yıllara yayılmıştı. Ama annesi ölür ölmez ve o evde çalışmaya geri döner dönmez, başka bir çocuk astım krizinden öldü."

Bana bir makale gösterdi.

"Ortak nokta o. Yani, onlardan biri. Yuvada hala aynı müdür, birkaç ev ebeveyni ve ölümler başladığından beri olan bir bahçıvan var. Hemşire izne çıkmadan hemen önce bir çocuğun ölmesi ve geri döndükten bir hafta sonra bir başkasının ölmesi bana garip geldi."

"Bu kesinlikle araştırmaya değer."

Makalede, birileri onu bulup yardım gelene kadar bir saat boyunca çocuğa kalp masajı yaparak kurtarmaya çalışan hemşire kahramanca olarak nitelendirildi. Makaleye eşlik eden fotoğrafta hemşire, bir ambulans dokuz yaşındaki çocuğu götürürken, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve bir iş arkadaşının kollarına düşüyordu. Haberin başlığında, ÇOCUĞU KURTARMAK İÇİN GÖSTERDİĞİ ÇABAYA RAĞMEN ÇOCUK ÖLDÜKTEN SONRA HEMŞİRE YIKILDI yazıyordu.

"Çok dramatik," dedim resimde her türlü yanlışı bularak. "Tam da belli bir insan tipinin hoşuna gidecek türden bir ilgi."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Görünüşe göre bugün ne yapacağımı biliyorum."

"Ben de öyle. Otuz milyar doları saklamak için kaç tane çöp kutusu gerektiğini hesaplıyorum."

George'a gitmeden önce beşlik çakmıştık. Reyes'in Duş. Hayır. Gözlerimi kapattım ve mutluluğun içimi ürpertmesine izin verdim. *Bizim* duşumuz.

* * *

Cookie'yi tekrar kontrol etmek için ofise gittiğimde, siyah bir kazak, kot pantolon ve bilekte biten botlarla oldukça şık giyinmiştim. Kış boyunca hemen hemen her gün giydiğim şeylerdi bunlar.

Reyes bana bir başparmak işareti gönderdi, bu bizim şifremiz haline gelmişti, "Osh ile kontrol ettim. Bip ve çete iyi."

Otoparktan ofise doğru yürürken, ara sokakta park etmiş tanıdık neon yeşili bir minibüs fark ettim. Beceriksiz hayalet avcılarıydı. Evlat edinmek istediğim sevimli olanlar.

Hemen minibüslerine gidip onlara beynimden bir parça verme isteğime direndim. Kısmen kanlı ve acı verici olacağı ve çantamdaki tek şey maket bıçağı olduğu için, ama çoğunlukla umurumda olmadığı için. Eğer zamanlarını boşa harcamak istiyorlarsa, tamam. Aslında sohbetimizden sonra burada kalmalarına şaşırmıştım. Umarım Fransız mürettebatı korkutup kaçırmışımıdır. Tehlikeli olanlar onlardı.

Dışarıdaki merdivenlerden ofise çıkarken telefonum çaldı. Pari'nin fotoğrafı ekranımı doldurdu, böcek gözlü güneş gözlükleriyle birlikte. Hiç bu kadar erken kalkmazdı. Aklıma hemen Heather geldi. "Her şey yolunda mı?"

"Groovy. İyi misin?" diye sordu, sesi halsiz ve boğuktu.

"Ben iyiyim. Sen neden ayaktasın? Neredesin? Sesin boğuk."

"Yataktayım. Başımı kaldıramadığım için sesim boğuk geliyor. Aradım çünkü dün gece beni on bin kez aradın. Sarhoş mu oldun?"

"Ne? Hayır."

"Bana yalan söyleme, Chuck."

"Belki biraz. Heather iyi mi?"

"O iyi. Sanırım daha iyiye gidiyor. Doktor, vücudundaki toksinleri atmasını ummak için ona bol miktarda sıvı verdi. Sanırım yardımcı oluyor."

"Pari, ona baktığın için çok teşekkür ederim."

"Sorun değil, ama bir dövme salonunun on iki yaşındaki etkilenebilir bir çocuk için muhtemelen en iyi yer olmadığını söyleyeceğim."

"Biliyorum. Bugün başka bir yer bulmaya çalışacağım."

Sesi anında netleşti. "Ne dedin? Ben öyle demedim. Demek istediğim, ömür boyu yara izi kalabilir ama gerçekten burada iyi. Benim için sakıncası yok."

"Gerçekten mi? Emin misin?"

"Tabii ki. Şu anda uyuyor. Ya da umarım uyuyordur. Bu sabah saat bir sularında müdavimlerimden biriyle çıktı ama geri döndüğüne eminim."

Buna hiç kanmadım. "Buna kesinlikle kanmıyorum." "Denemeye değirdi."

"Kesinlikle. Bir şey çıkarsa beni ara. Bugün bazı görüşmeler yapmak için çocuk yurduna gidiyorum."

"10-4. Tamam."

"Tamam, görüşürüz."

Heather ve Beep güvende olduğu için davalarımı konsantre olabilirdim. Ama çocukların evine gitmeden önce Parker aradı.

"Dava nasıl gidiyor?"

"Sansasyonel, ama kandırılmış olabilirsin. Joplin beni kimin tuttuğunu söylemem için bir yargıç tutmaya çalışıyor. Çok fazla ilgileniyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Patlayıcı fkesi patladı. Tanrıya şükür ofise girdiğimde hoparlörü açık değıldi. Bir teslimatçı gidiyordu.

Kapının kapanmasını bekledim, *sonra* onu hoparlöre aldım. Küfürler, gerçekten renkli olanlar, etrafımızdaki havayı kirli kelekler gibi doldurdu. Cookie ve ben dinlerken gülmekten kırıldık. Sonunda bana neden aradığını söylediğinde, yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyordum. Ya da telefonda olduğumuz için sesimi.

"Bu işin bitmesini istiyorum, Davidson. Bu şeyi kapatmanı öneririm. abucak. Yaptığın şey bu değıl mi?"

"Beni tehdit etmek için mi aradın Parker?"

"Ne? Hayır. Emery Adams'ın iş arkadaşlarından biri aradı. Davayla ilgili olabilecek bazı bilgilere sahipmiş. Gidip onunla konuşmanı istiyorum."

"Adı ne?"

Bana iş arkadaşı hakkında verdiğı bilgileri not aldım ve Cook'tan hemşirenin geçmişini biraz daha araştırmasını istedim. Çocuk evindeki. Özellikle, akıl hastalığı ya da fiziksel rahatsızlık geçmişine bak. İkisi de Munchhausen'ın belirtisi olabilir. Eğıer o çocukları öldürüyor ve onları kurtarmaya çalıştığı için zafer kazanıyorsa, bu vekaleten Munchhausen sendromunun bir türü olabilir. Her iki durumda da tespit edilmesi zor ve kanıtlanması daha da zor.

"Elimizde bir lm Meleğı olabilir," dedim.

"Ne olursa olsun. Sadece onu durdurmalıyız."

Aceleyle aşığı indim, kocamla üç dakika kadar öpüştüktan sonra Emery'nin Cathy Neville adındaki iş arkadaşlarından birini aramaya koyuldum. Aslında çocuk yurduna giden yol üzerindeydi, bu yüzden işe yaradı.

Presbyterian Hastanesi ofisimizin hemen aşğısındaydı. Cathy'yi bulmam uzun sürmedi. Laboratuvarın dışında mola vermiş, bekleme alanındaki bir sandalyenin kenarına oturmuş, telefonunun tuşlarına basıyordu.

"Bu o," dedi başka bir teknisyen.

Ona doğru yürüdüğüm anda ayağı kalktı. "Savcılıktan mısınız?"

"Bir çeşit. Emery'nin davası üzerinde çalışıyorum."

Başını salladı ve çantayı çöpe atmadan önce son cipsi ağzına tıktı. "Seni buraya sürüklediğim için üzgünüm. Onlara telefonda biriyle konuşabileceğimi söyledim. Bana davanın nasıl gittiğini anlatabilir misin? Yani, adamı yakaladılar mı?"

"Bir tutuklama oldu ama hayır, adam ellerinde değil."

Bana şaşkın bir ifade takındı ve sonra devam etti. "Ben sadece polislere Bayan Adams'ın başının dertte olduğunu düşündüğümü söylemek istedim." Gözlerini devirdi. "Tabii

ki. Ama.,

Yani, bence kaybolmadan önce de başı beladaydı." "Nasıl yani?" Koridorda laboratuvara doğru yürüdük.

çalıştı.

"Kimseye bir şey söylemedim. Bir şey ima etmek istemedim ama geçen gece biz kapattıktan sonra onu laboratuvarda buldum. Ağlıyordu."

"İçeride onunla birlikte kimse var mıydı?"

"Hayır. Telefonumu unutmuşum. Bunu ben yaparım. Bu yüzden Estelle'in beni içeri almasını sağlamak zorunda kaldım."

"Estelle?"

"Bekçi. Gelmiş geçmiş en tatlı hanımefendi." "Estelle Bayan Adams'ı içeri aldı mı?"

"Oh hayır. O yönetici. H e r yerin anahtarı onda."

"Doğru. Ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, Estelle Bayan Adams'ın orada olduğunu bile bilmiyordu." "Yani, Bayan Adams ne olduğunu söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Özür diledi, çantasını aldı ve aceleyle çıktı. Ama nasıl hissettiğini biliyorum. Bazen sadece ağlamanız gerekir ve bu koca yerde özel bir yer yoktur. Bu saatten sonra buraya geldiği için onu suçlayamam."

"Katılıyorum. Başka bir şey fark ettiniz mi? Örneğin, Bayan Adams saldırıya uğramış gibi darmadağın bir halde miydi?" "Bilmiyorum. Onu hiç bu kadar iyi tanımamıştım."

Ama şimdi

Siz söyleyince, birinin ona zarar vermiş olabileceğini düşündüm." "Bunu size söyleten nedir?"

"Eteğinde kan vardı. Çok fazla değil. Sadece silmeye çalıştığı bir damla kadar."

"Tamam," dedim bir daire çizip etrafı tararken. kameralar için alan. "Neden bunu daha önce polise söylemediniz?"

"Tatildeydim. Daha yeni döndüm. Bugün kapıdan girene kadar Bayan Adams'a ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra da birine söylemem gerektiğini anladım."

"Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim." Elini sıktım. "Herhangi bir sorum olursa sizi arayabilir miyim?"

Parladı. "Elbette. Elimden geldiğince yardım edeceğim."

"Aklınıza başka bir şey gelirse işte kartım."

"Özel dedektif misiniz?"

"Öyleyim."

"Bu çok havalı. Özel dedektif olmak isterdim."

Güvenilirliği her geçen saniye azalıyordu. O bir *yardımcıydı*. İstemediği halde ilgi çekmek için başkalarına yardım etmek için kendi yolundan çıkanlardan biriydi. Yine de verdiği bilgiler dava için çok önemli olabilirdi.

Çıkarken Parker'ı aradım. "Ayın on dokuzundaki akşamın kamera görüntülerine ihtiyacım var."

"Belirli bir bölge var mı?"

"Her alanda. O gece Emery'nin eteğinde kan vardı ve laboratuarda ağırlarken kilitli bulundu. O eteği bulmalısın. Eğer saldırıya uğradıysa, kamera kayıtlarında olabilir."

22

*Karar verme becerilerim karşıdan karşıya
geçen bir sincabınkine çok benziyor.*

-MEME

Satellite Coffee'ye uğradım ve kahraman hemşireyle röportaj yapmak için çocuk evine gitmeden önce yakıt ikmali yaptım. Orada olmak için bir neden bulmam gerekiyordu.

"Evlat edinmek istiyor olabilirsin," diye önerdi

Cookie. "Çok soğuk. Ve bu şekilde çalıştığını sanmıyorum."

"Sen olabilir olmak a hayırsever bakıyor
için yapmak a

Bağış."

"Çok soğuk."

"Özür dilerim. Tamam, belki de bir muhabirsinizdir ve onun hakkında bir haber yapmak istersiniz."

Bir an düşündüm. "Bu işe yarayabilir. Makaleleri var onun hakkında daha önce yazdım."

"Hastalıklar konusunda bulabildiğim kadarıyla gerçekten olağandışı bir şey yok. Hiç evlenmemiş ve kendi çocuğu yok."

"Tamam, teşekkürler Cook. İlginç bir şey bulursam seni ararım."

"Dikkatli olun."

Misery'den çıktım ve önce ofise gidip imza attım ve hemşire Florence Rizzo'nun orada olup olmadığını kontrol ettim. Muhabir gibi davranmak istemedim. Bunu takdir etmeyebilirlerdi. Bu yüzden sorulduğunda, "Ben APD'de danışmanım. Bayan Rizzo'nun bilgi sahibi olabileceği bir dava üzerinde çalışıyorum." dedim. Bunların ikisi de teknik olarak yalan değildi. Daha çok APD'nin beni davaya bakmam için tuttuğunu ima ediyordum. Bunu açıkça söylemedim.

Masanın arkasındaki kadın da pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Koridorun sonunda ve sağda." Bu kolay oldu. "Teşekkürler."

Tamam, önce onu temizlemem gerekiyordu, sonra ölümler dizisini gündeme getirecektim. On altı yaşlarında, koyu tenli ve fûme cam renginde iri egzotik gözleri olan bir kız bana hemşirenin revirde bir çocuğu kontrol ettiğini söyledi. Kulaklarımda alarmlar çaldı. Onun gözetiminde başka bir hasta çocuk.

İçeri girdiğinde ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Merhaba, benim adım Charley Davidson. APD'de danışmanlık yapıyorum ve buradaki bir vakayı incelemek üzere işe alındım."

"Aman Tanrım. Oturun bakalım," dedi Kuzeydoğu aksanıyla. Florence Rizzo hafif kilolu, kırklı yaşlarının ortasında, Red Bull ve çizgi romanları seven esmer bir kadındı.

Karşısına oturdum ve masasını toplamasını bekledim.

"Revirde biri mi var?"

"Evet. Zavallı bebekler." Düzeltmek için çizgi romanlara vurdu, sonra onları masasına yerleştirdi. "Grip. Etrafta dolaşıyor, bilmiyor musun?"

"Evet. Bu yıl daha kötü olacak gibi görünüyor."

"Ben de öyle düşünüyorum. Kimsenin bağışıklığı yok. Lanet olası gripler. Peki, sizin için ne yapabilirim?"

Onda kesinlikle sıra dışı bir şey hissetmiyordum, ama daha yeni başlıyordum.

"Görünüşe göre yıllar içinde evde birkaç ölüm olmuş ve ben de bunu araştırmak için işe alındım."

"Tanrım," dedi ama üzölmek ya da şaşırmaq yerine, işbirliği yapmaya fazlasıyla istekli olacağı hissine kapıldım.

Ne yazık ki bu, vekaleten Munchhausen hastası olan bir kişinin imza tepkisidir. Dikkat çekmek isterler. Kahraman ya da perişan olarak görölmek isterler. Odağı üzerlerine çekmek için her şeyi yaparlar. Ve daha da kötüsü, yanlış bir şey yaptıklarına inanmazlar, bu nedenle onlardan suçlu bir ifade almak neredeyse imkansızdır.

"Harbor House'da birkaç talihsiz olay yaşadık, ancak bunların hepsi raporlarımızda açıklandı."

"Evet, onları okudum. Sadece, istatistiksel olarak, çok ... olağandışı görünüyor."

"Kesinlikle öyle," dedi başını sallayarak.

Anlaştık. Sonra bir anda kafasında bir ampul yandı. "Ama işin içinde bir cinayet olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi? O zavallı çocukların hepsinin önceden rahatsızlıkları vardı. Hasta olanlar." Parmaklarıyla isimleri tek tek saymaya başladı. "Bir de kazalar vardı. Bayan Ochoa için Tanrı'ya şükürler olsun. O olmasaydı, daha geçen gün başka bir trajedi yaşayabilirdik."

"Bayan Ochoa?"

"Evet. Bekçimiz. Bir kereste yığını düştü ve neredeyse küçük Rudy'yi eziyordu. Bayan Ochoa bunun olacağını görmüş ve onu iterek yoldan çekmiş. O da revirde, bacağı incinmiş. Onun dışında durumu iyi. Bir de intiharlar vardı. İki tane.

"Anlamak zorundasınız, tüm bu çocuklar parçalanmış evlerden geliyor. Bazen bu onlara çok fazla geliyor ve geriye kalan tek şeyin kendi canlarına kıymak olduğunu düşünüyorlar." Gözleri yaşardı. "Bunlar olduğunda ben burada değildim."

"Burada on yılı aşkın süredir çalıştığımı sanıyordum."

"Evet, evet. Sadece olay yerinde olmadığımı kastetmiştim. İlk intiharımız bu kurumun koridorlarını sarstı. Neredeyse müdürü kırıyordu, o kadar perişandı ki. O sırada bir aile toplantısı için Delaware'deydim."

Aksanının Kuzeydoğu olduğunu biliyordum.

"Ve sonra CC. Zavallı CC. Çok iyi durumda olduğunu sanıyordum. Kötü bir koruyucu aile durumundan sonra bize gelmişti. Başlarda kimseye güvenmiyordu. Ama çok iyi uyum sağladı. Hayatını kaybettiğinde o gece izinliydim. Çok trajikti."

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Ölümünün hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu. Kazalar, intiharlar ve garip hastalıklar. Hiçbir düzen yoktu. En azından benim görebildiğim kadarıyla.

"İntihar eden çocukları kimin bulduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Evet, ilki Givens adında bir çocuktü. oda arkadaşı, ikincisi CC ise Bayan Ochoa tarafından alt kattaki kızlar tuvaletinde bulundu. O gece beni çağırdı.

çok üzgündüm. Ama korkunç bir kar fırtınası vardı ve zar zor yetişebildim."

"Peki ya diğerleri?"

"Anlamıyorum."

"Çocukları kazada kim buldu?"

"Tamam, biri Matthew'un arkadaşı Abby'ydi. Roberto'yla birlikte bakım elemanımız Joey'di. Bir de başka bir kız vardı, göz kalemi sürmediği zamanlar çok güzeldi, hastalandı ve o kadar hızlı bayıldı ki ambulans çağıracak zamanımız bile olmadı. Ve sonra..."

Gerçekleri bir araya getirmeye çalışarak devam etmesine izin verdim. Tüm örümcek hislerim Bayan Rizzo'nun doğruyu söylediğini gösteriyordu. Gerçekten sıkıntılı görünüyordu. Tüm bunlar gerçekten bir tesadüf olabilir miydi? Belki de ortada gerçekten bir cinayet yoktu. Belki de burası sadece kötü şansı olan bir evdi. Belki de ...

Gerçek ortaya çıktığında gözlerimi kapattım ve bu kadar kalın kafalı olduğum için neredeyse kendimi tekmeleyecektim. Sandalyeye geri oturdum. Kazalar. Hastalıklar. Hiçbir depresyon belirtisi göstermeyen çocukların intiharları.

"İyi misiniz Bayan Davidson?"

"Evet." Gözlerimi açtım. "Özür dilerim.

Bayan Rizzo-" "Oh, Florence, lütfen."

"Florence, bu sana garip gelebilir ama ölmeden önce çocuklarda herhangi bir garip davranış fark ettin mi?"

"Hayır." Tekrar düşündü. "Şu an aklıma gelmiyor." "Benim var." Beni içeri alan kıza döndüm. "Malaya, ne yapıyorsun?"

Bayan Rizzo beni kovmak için ayağa kalktı. kızı dışarı çıkardı. "Revire geri dön." Bana döndü. "Bu sabah ateşi vardı, zavalılık."

Malaya, kadın onu revire doğru i t m e d e n önce, "Artık onlar değiller," dedi.

Bingo.

"Tamam," dedim zıplayarak. "Sanırım gününüze geri dönmenize izin vereceğim."

"Oh, tamam o zaman. Davanızda iyi şanslar."

"Teşekkür ederim. Malaya beni ön kapıya kadar geçirebilir mi?"

"Oh, sanırım zararı olmaz. Ama sonra hemen yatağa dönün, genç bayan."

Gülümsedi. "Evet, hanımefendi."

Birkaç metre yürüdükten sonra ona "Ne fark ettin tatlım?" diye sordum.

"Lanetli olanlar. Artık onlar değiller. Değişirler."

Durdum ve bir ofisin dışındaki bir sandalyeye oturdum ve bize zaman kazandırmak için botumla oynadım. O da yanıma oturdu.

"Nasıl değişiyorlar?"

"Başlarda çok yavaş ilerliyor. Çılgına dönüyorlar, sonra çok hastalanıyorlar ve sonra korkunç bir şey oluyor."

"Bir şey olduktan ne kadar süre sonra başka bir sakın semptom göstermeye başlar?"

"Biraz zaman alıyor. Hepimiz kim olacağını tahmin ediyoruz. Bir süre için bu sefer Heather olduğunu düşündük ama o gitti. Kaçtı gitti. Keşke ben de o kadar cesur olsaydım."

"Öylesin, tatlım. Şu anda benimle konuşuyorsun."

"Bu cesur olmak değil."

"Sanırım öyle."

Koridorun sonundaki bir kadına baktı. Bekçi, Bayan Ochoa, tahmin etmiştim.

"Bizi görmüyorlar. Görüyormuş gibi yapıyorlar ama görmüyorlar. Onlara lanetten bahsetmeye çalıştık ama kimse dinlemedi."

"Kulağım sende," dedim. "Kulak konusunda turnayı gözünden vurdun. Daha fazla başağım olsaydı, bana mısır sapı derdin."

Bana bir yanı hüzünlü yarım bir gülümseme sundu.

"Şimdi kimin lanetli olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı ve titremesini önlemek için ağzını birbirine bastırdı. "Hugo. Küçük kardeşim. O da revirde. Bu yüzden ateşim varmış gibi davrandım."

Orospu çocuğu. Elimi sırtına koydum ve "Ateşin varmış gibi nasıl davranıyorsun?" diye sordum.

"Hemşire Rizzo oraya gelmeden önce termometreyi yeniden ayarlayın ve yüzünüze bir ısıtma yastığı koyun."

Hafifçe güldüm.

"Bir keresinde çok fazla yaptım ve ateşimin 112 olduğunu söyledi. Görünüşe göre ölmüş olmalıydım. Ya da komada."

"Gördün mü?" Ona sırtarak söyledim. "Cesursun. Burada kardeşinle kalmak için çok şeyi riske attın."

"Pek sayılmaz." Nefesi göğsünde düğümlendi.

"Onu görebilir miyim? Gizli bir şekilde?"

"Yani, onu görmek için seni gizlice içeri sokabilir miyim?" "Evet."

Yüz ifadesi kararlı bir ifadeye dönüştü. Başını salladı, bana tuvalete gitmemi ve onu orada beklememi söyledi.

"Ben burada olacağım. Bunun için başını belaya sokma. Binanın yanlış bölgesinde kaybolmak için her türlü nedeni bulabilirim."

Aceleyle gitti. Çok yakın olduğu için tesisleri kullanmayı dñşündüm ama ne kadar kalacağını bilmediğim için beklemeye karar verdim.

Yaklaşık otuz saniye sonra "Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. Beni hızla bir koridordan diğesine götürdü ve artık kaybolduğuma dair bir bahane uydurmam gerekeceğini düşünmüyordum. Gerçekten kaybolmuştum. Yön duygum, ölçölülük duygum gibiydi. Hiç yoktu.

"Burada," dedi ve karanlık bir odaya girdi.

Toplam altı yatak vardı ve bunların üçü doluydu.

"İşte," dedi işaret ederek, ama zahmet etmesine gerek yoktu. Odaya adımımızı atar atmaz kardeşini fark ettim.

Ona doğru sessizce yürüdük ama yatağına varmadan önce doğrulup bize baktı. Bana baktı. Ve korkularım doğrulandı.

İçinde bir iblis oturuyordu. Çocuk beş metreden uzun olmamasına rağmen on iki metre boyundaydı. Ama Reyes'in dediğı gibi, bu dünyanın kuralları geçerli değildi. Uyuyordu. Siyah pulları ve jilet gibi keskin dişleriyle iblis bir şekilde onun küçük bedenine sığmıştı. Her zaman sığarlar. Şerefsizler.

Yanındaki karyolaya oturdum ama çocuk sadece bana baktı, bakışları boştu. Kız kardeşiyle aynı inanılmaz göz rengine sahipti, iri irisleri dumanlı, parıltılı ve ateşli bir şekilde parlaktı.

"Hugo, sorun ne?" Malaya kardeşine sordu.

"Haklısın aşkım," dedim ona. Elini kendi elime aldım.

"Lanet onda ama ben ondan laneti çıkarabilirim."

Boştaki elini ağzına götürdü. "Bana güvenmek zorundasın, tamam mı?"

Başını salladı.

"Onun içindeki lanetle konuşacağım. Ne söylersem söyleyeyim, ki kaba olabilirim, kardeşin için değil." Tekrar Hugo'ya, içindeki iblise baktım ve elini kucağına koydum. Yandaki karyolaya oturdu, yatağın kenarını tutuyordu, parmak eklemleri bembeyazdı. Muhtemelen sahip olduğu tek gerçek aile oydu.

"Pek nazik davranmıyorsun, değil mi?" Yaratığa sordum.

Çocuğun ağzının bir köşesi yukarı kaydı.

Öteki dünyaya doğru biraz daha kaydım.

"Boynunu kırabilirim," dedi çocuğun içinden, ama Aramice konuşuyordu. Malaya'nın ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmasa da, onu hâlâ hissediyordum.

Ben de aynı dilde cevap verdim. "şimdi git ve bir daha geri gelme, belki yaşamana izin veririm."

"Sen git," dedi sanki bu bir oyunmuş gibi. "Belki yaşamana izin veririz. Yine de ben buna g venmezdim." Çoğu gibi aptal değildi. Çocuğun bedeninin korumasından ayrıldığı anda hiçbir şansı olmayacağını biliyordu. Aslında bunu beklemiyordum. Bu fırsatı değerlendirerek elimi yere doğru indirdim ve Artemis elimi kaldırana kadar bekledim.

Yatağın altına kaçtı ve pozisyonunu aldı. Dişlerini göstermişti ama yine de adamın arkasında tamamen sessiz, saldırmaya hazır bir şekilde duruyordu. Çocuk başını eğdi, ne yapacağımı merak ediyordu.

zamanı dondurup başımı salladığımda. Artemis çocuğun göğsünden atladı ve iblisi dışarı sürükledi.

İlk başta zamanda donmuştu, kaskatı kesilmişti ve açık alana sızarken tutarsızdı, ama ışıgım derisine çarptığı anda mevcut zaman dilimine geçti ve çılgılık atmaya ve çenesinde kıvranmaya başladı. Beni ısırarak için ileri atıldı, dişleri sıra sıra iğneler gibiydi, jilet gibi keskin ve ölümcüldü. Iskaladı. Sonra kocaman kafasını geriye attı ve omurgasını o kadar büktü ki çatırdadığını duyabildim. Ya da bu Artemis'in ısırtığı olabilirdi.

"Neden?" Ben sordum.

Çözölmeye başlamıştı. Dağılmaya. İnce havaya dağılmaya.

"Bunu neden yaptın?"

Son bir çabayla bana tekrar baktı ve dedi ki, "Beklerken yaşamak için. Gölgelelerde çok daha fazlası var." "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum, ama etkisini kaybetti ve rüzgarda küller. "Neyi bekleyeceğiz?"

Zaman geri sıçradı, bana çarptı, dünya etrafıma yerleşmeden önce güröltü bir anlığına sağır etti.

"Hugo?" Malaya söyledi. "İyi misin?"

Gözlerini kırptırdı ve başını salladı. "Sana zaten iyi olduğumu söyledim. Çok fazla endişeleniyorsun."

Beklentiyle bana baktı.

Başımı salladım. "İyileşecek. Geçti."

Bir yanağında bir gamze belirdi. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Öne atladı ve kardeşine sarıldı. Adam ne yapacağını bilemeden ve muhtemelen biraz da iğrenerek başını okşadı. Pek sarılmadıkları hissine kapıldım ama hangi kardeşler sarılırdı ki?

Artemis'e hızlı bir atak yaptım, sonra bacaklarımdan bir torpido gibi fırladı - bu çok çürük olacaktı - ve bir duvarın içinden kayboldu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Döndüğümüzde Florence'ın bize doğru yürüdüğünü gördük. Ve Flo mutlu değildi.

"Onu Hugo ile tanıştırmak istedim," dedi Malaya.

"Özür dilerim." Gitmek için ayağa kalktım. "Kötü bir niyeti yoktu." "Sorun değil, Bayan Davidson." Sakinleşti ve odaya döndü.

Çocuk. "Hugo çok özel biri." "Öyle mi?" Ben sordum.

Kulaktan kulağa sıırttı. "Ben bir mucidim. Ben bir mucidim. Cebinizde taşıyabileceğiniz, tuzlu suyu içme suyuna dönüştüren küçük bir makine icat edin, böylece küresel ısınma tüm buzları erittiğinde, içinde yüzdüğümüz suyu içmeye devam edebilelim. Bilirsiniz, böylece susuzluktan ölmeyiz."

Bayan Rizzo, "Ve o da bunu yapacak," dedi. "Hiç şüphem yok," dedim.

Bayan Rizzo'ya ve sonunda evin müdürüne Heather'ı bulduğumu ve geri dönmekte olduğunu söyledim. Heather kendi isteğiyle geri dönse bile polisi aramak zorunda kalacaklardı çünkü zaten kayıp olduğunu bildirmişlerdi, bu yüzden onun yerine Bob Amca'yı aradım. Olanları anlatabilirdim ve o da Heather'a karşı herhangi bir

suçlamada bulunulmamasını sağlayabilirdi.

Ama bir soruşturma için dışarıdaydı, bu yüzden bir memur aırmak zorunda kaldılar.

Sonra Heather ve Pari'yi aradım ve onlara haberi verdim. Lanet gitmişti ve geri gelmeyecekti. Alayacağını düşündüm. Pari, Heather değil.

Pari onu eve geri getirdi ve ben de bir sonraki saati görevli memura laneti ve Heather'ın lanete sahip olduğuna ve kamazsa öleceğine nasıl inandığını anlatarak geçirdim. Yapacağını bildiğim gibi güldü ve raporu doldurduktan ve onu kayıp kişiler listesinden çıkardıktan sonra başka soru olacağını düşünmediğini söyledi.

Heather'ı lanetli olmadığına ikna etmek biraz zaman aldı. Asla yle olmadığına ve lanetin asla geri gelmeyeceğine. "Pari bana senin bu dünyadan olmadığını söyledi," dedi Heather yalnız kaldığımızda.

"Bir parçam yle."

"Senin başka bir boyuttan geldiğini söyledi." "Bir parçam yle."

"Orada bir prenses gibi olduğunu söyledi." Bununla yaşayabilirim.

"Sayılır."

"Keşke ben de onun gibi senin ışığını grebilseydim."

Başımı salladım, yapamadığı için minnettarım. Beep'i düşündüm, bu kadar farklı büyürken neler yaşayacağını. Olduğumdan başka bir şey olmayı asla istememiş olsam da, böyle bir yetenekle büyümek kolay değildi. "Yapamadığına sevindim. Pari de çok konuşuyor."

Heather'ın hastalığı, ortalıkta dolaşan alışılmadık bir gripten kaynaklanıyordu. İyileşecekti ve kabul etmek zorundaydım,

Heather geldiğinde Hemşire Rizzo'nun gösterdiği heyecan kalbimi ısıttı. Çocukları görüyorlardı. Belki her zaman değil ama onları görüyorlardı.

Herkesi kucakladım ve sonra Pari ile arabalarımıza gittik. "Umutsuzluk kamyonu sana çarpmış gibi görünüyorsun," dedim ona.

Omuz silkti. "Onun etrafımda olması hoşuma gitti."

"Ben de. Hey, belki çocuklarla takılabileceğimiz bir Big Sisters programı falan vardır."

Kadın parladı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sormaktan zarar gelmez." "Haklısın."

Bana başka bir şey söylemeden müdürle konuşmak için içeri koştu.

23

*Dünyayı ele geçirmeye hazırdım, ta
ki ışıltılı bir şey görene kadar.*

-T-SHIRT

Osh'ekiel'i büyük uçsuz bucaksızlığın içinde bir yerlerde bulma umuduyla Pari'den ayrıldım. Ama çok uzağa gitmeden Cookie aradı.

"Charley'nin Lederhosen Evi."

"Konuşabiliyor musun?"

"Sanırım öyle. Kelimelerimi biraz geveleyebilirim. Fazla uyuyamadım. Onun dışında iyiyim."

"Kumar."

"Oh, evet. Vegas. Blackjack. Erkek striptizciler." "Bay Adams."

"Sanırım o da gidebilir ama kendine ait bir odası olmalı."

"Bu yüzden tüm iş girişimleri başarısız oldu."

Adımlarımın ortasında durdum. "Bana Bay Adams'ın kumar sorunu olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Çok büyük bir borç," dedi. "Borca gömülmüş durumda. Ve iyi türden değil."

Öyleydi Orada a iyi tür? Ve Şimdi için
ve 20,000 dolarlık soru. "Kime borcu var?"

"Tek öğrenebildiğim bahisçisinin Danny Trejo olduğu." Ben bir şey söylemeyince, "Üzgünüm, *Trejo*'yu gördüm ve heyecanlandım. Onun bahisçisi Umberto Trejo."

"Yok artık. Eminim bu aynı okula gittiğim Umberto Trejo değildir. Peki bu bilgiyi nereden aldın?" Çok etkilenmiştim.

"Kaynaklarım var."

"Mm-hm. Bob Amca?"

"Evet. Görünüşe göre Adams'ı da araştırıyorlarmış."

"Dava hakkında hiçbir şey bilmediğini sanıyordum."

"Bir şeyler *duyuyor*. O da öyle söyledi."

"Ve bunu sizinle bizi tutuklatmakla tehdit ettikten sonra paylaştı çünkü...?"

"Ona çok özel bir randevu gecesi sözü verdim."

"Kurabiyem," dedim burnumu çekerek. "Çok hızlı büyüyorsun."

* * *

Osh'u avlama planlarım bir kez daha suya düşünce, birkaç telefon görüşmesi yaptım ve Mitchel'de Dive adında bir dalış yerine gittim. Kaynaklarıma göre Umberto'nun işlerini yürüttüğü yer orasıydı. Ve eğer orada yapıyorsa, kimin için çalıştığını bildiğime dair bir his vardı içimde, eli yozlaşmış bir kongre üyesinden daha fazla küflü kurabiye kavanozuna bulaşmış köhne bir avukat.

İçeri girdiğimde birkaç adamın etrafa dağıldığını gördüm. Oradaki neredeyse her adam bana doğru döndü, paranoyaları çirkin yüzünü gösteriyordu. Bir suçlu olmak ve gördüğün her insandan şüphelenmek berbat bir şey olmalıydı. Hayatını kazanmak için daha az stresli yollar vardı.

Bana doğru dönmeyen tek kişi, not defterindeki notları gözden geçiren kısa boylu, iri yarı bir adamdı. Soğukkanlılıkla ona doğru yürüdüm.

"Bu Zumberto değil mi?" Ona böyle derdik çünkü her yere zum yapardı. Bir seferde birkaç dakikadan fazla oturamazdı. Bir Adderall reklamı için poster çocuğu olabilirdi.

Şaşırmış bir halde bana baktı. "Charley Davidson?"

"Bütün gün, her gün. Nasılsın?" Ondan üç tabure aşağıya oturdum, kapıya daha yakındım ve kaçmam gerekirse özgürdüm. Bütün gözler hâlâ üzerimdeydi, çok gerginlerdi ve bilgi almak için bana işkence etmeye çok hazırdılar. Ya da sadece bana işkence etmeye. Bunlar ciddi paranoyak bir gruptu.

Yer değiştirdi, aniden rahatsız oldu. "İyiyim. Ne var ne yok? Polisler için çalıştığını duydum."

"Kimin için çalıştığını ancak tahmin edebilirim."

"Hiç kimse. Burası bana ait." Gerçek gangster tarzıyla çenesini kaldırarak küçük binayı gösterdi.

"Başka şekilde ifade edeyim. Kimin için defter tutuyorsun?"

Ağzını kayıtsız bir gülümsemeye bastırdı ve omuz silkti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ve gitmeyi düşünebilirsin-şimdi."

Bir tabureyi yaklaştırdım. "Resmi bir iş için buradayım. Buranın basılmasını hiç istemem." Tısladım ve her şeyi içime çektim. Pis ahşap ve daha da pis aynalar. Kuzeye doğru eğimli zemin. Bilardo masaları ciddi bir bakımsızlık içindeydi. "Bu mücevheri kaybettiğinizi görmekten nefret ediyorum."

"Amacına hizmet ediyor. Neden tehdit ediyorsun? Okuldayken iyiydik, değil mi?"

"Evet, öyleydik." Arkadaş olduğumuzu söylemeye cüret ettim. Sınıf palyaçolarını hep sevmişimdir. "Ama bu siz defter tutmaya başlamadan önceydi. Borçları da tahsil ediyor musun?" Bu, kasların bu kadar erken saatte takılmasını açıklıyordu.

"Davidson, ne söylememi istiyorsun?"

Bir tabureyi daha yaklaştırdım. Umberto beni zorlamak için gelen bir adamı eliyle uzaklaştırdı. "Müşterilerinizden biriyle aranızdaki anlaşmanın ne olduğunu bana söyleyebilirsiniz."

"Müşterileriniz hakkında konuşur musunuz, Bayan Pl?" "Demek beni takip ediyordunuz."

"Hayır dostum, sadece kuzenime yardım ettiğin için biliyorum." Maskaralığı bıraktı ve yumuşadı. "Adam kaçırma ve engelleme gibi bir suçtan yargılanıyordu. O manyak hatunun ona tuzak kurduğunu kanıtladın. Sen tam bir baş belasıydın, Charlotte Davidson."

"Asla olmaz." Yanındaki tabureye oturdum. "Sen Santiago'nun kuzeni misin? Eskiden ona çok aşıktım."

"Herkes yaptı. Kahretsin, o *pendejo* okuldaki bütün kızları kaptı." Barmene başıyla işaret etti. "Size ne ikram edebilirim?"

"Oh, sadece su. Ben... ilginç bir gece geçirdim. Biraz susuz kaldım."

"Bunu duydum. Peki, neden benim işime karışıyorsun?"

"Defterlerini tuttuğunuz biri hakkında bilgiye ihtiyacım var." "Sana bir şey söyleyebileceğimden emin değilim, ama ateş et."

Çok rahatsız edici görünmeden soruları nasıl ifade edebileceğimi düşündüm ama umut verici bir yere

varamadan vazgeçtim. "Geoff Adams'ın size ne kadar borcu var?"

Dosdoğru önüne bakıyordu. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Bunun işe yaramayacağını biliyordum. "O zaman sana borcu olup olmadığını söyleyebilir misin?"

"Ben sadece defterleri tutuyorum. Diyelim ki organizasyondan birine borcu olsaydı, bu kesinlikle ben olmazdım."

"Oh. Tamam." Gerçekten de kral gibi bir tipe benzemiyordu. I

Aile duygusuna hitap etmeye karar verdim. "Umberto," dedim elimi koluna koyarak. "Bu çok önemli. Kızı öldü."

Isırdı, içkisini barın üzerine koydu ve bana döndü. Sonra yaklaştı. Bir elini kalçama koydu. Ağzı ağzıma gelene kadar öne eğildi.

Gözlerinde şehvet yoktu. Beni ellemek gibi bir niyeti yoktu. Ancak bir dinleme cihazı arıyordu. Elini kazağımın altına, karnıma, Danger ve Will'in üzerine kaydırды. Neyse ki iffetli biri değildim. Onun bu hareketi Cookie gibi birini ciddi şekilde kızdırabilirdi. Ama beni? Tek yaptığı bu olduğu sürece beni bütün gün elleyebilirdi. Ve sonunda bana bilmem gerekenleri söyledi.

Sırtıma ve kot pantolonumun bel bandına dokunup parmaklarını gereğinden biraz daha içeri soktuğunda, kasıklarım onunkine değene kadar beni tabureye doğru çekmek için kullandı. Tüm bunları yaparken içinde bir şehvet kıpırtısı vardı ama sadece bir kıpırtı. Benimle hiç ilgilenmemişti ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Ağzını kulağıma bastırabilmesi için eğildim. Oda sessizleşmişti. Önlerindeki dikiz şovunu izlerken kimse kıpırdamadı.

"Bunu size söylüyorum çünkü kızın ölümüyle bizim hiçbir ilgimiz yok."

"Benim için alışıyor."

Beni daha fazla test ederek, bu maskaralığı ne kadar ileri götürebileceğini görmek için bir elini bacaklarımın arasına soktu ve başparmağıyla beni usulca okşadı.

"Fernando'ya tonlarca borcu vardı. Adam tam bir beceriksizdi ve tekrar tekrar beceriksizliğe devam etti. Gittikçe daha da derinleşti. Derin, Fernando'yla birlikte olmak isteyeceğiniz bir yer değildir."

"Bahislerini almayı bırakabilirdin."

"Hey, Fernando ona bir işaretleyici ver diyorsa, ben de ona bir işaretleyici veririm. Görünüşe göre adamın babası zenginmiş ve Fernando'nun bir planı varmış."

"Kulağa kötü geliyor."

Dudaklarının kulak memesini okşamasına izin verdi. Yüzündeki şeftali tüyleri gıdıklandı ve neredeyse gülecektim.

"Son bahsi büyüktü diyelim. Bildiğini sanıyordum Bir oyun atılmasıyla ilgili bir şey, ama bu onu   yüz g'nin üzerine çıkaracaktı."

"Vay anasını."

"Fernando bahsi kabul etti. Adams'a kaybederse ve bir kez daha ödeme yapamazsa, kızından başlayarak sevdiği herkesi öldürmeye başlayacağını söyledi."

"Umberto," dedim, birdenbire kendini neyin içine soktuğunu merak ederek. Parmaklarımı ceketinin koluna soktum.

Beni daha sıkı çekti. "Anlamıyorsun. Oyun Adams'ın istediği gibi gitmeyince ve kız gerçekten ölünce Fernando kendini kaybetti. Sanki çözüldü, *querida*. Çok  zg nd . Ekibinden birinin onun izni olmadan yaptığını düşündü,

Ama inanın bana, böyle bir şey olmadı. O... herkesi sorguladı."

Ona bakmak için arkama yaslandım. "Umberto, onun yapmadığına emin misin? Çünkü bu çok büyük bir tesadüf olurdu."

"Git ona kendin sor, *querida*. Göreceksiniz."

"Tamam. Beladan uzak duralım mı?"

Beni bıraktı ve ellerini açtı. "Her zaman. Ben bembeyazım, bebeğim."

Ben gitmek için ayağa kalktığımda etrafımızdaki adamlar gülüyordu. O da

beni yakaladı ve tekrar eğildi. "Gösteriye gerçekten ihtiyacım yoktu."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Elini yüzüme doğru kaldırarak başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve sonra parmak uçlarındaki son çikolata izinin tadını çıkarırcasına yaladı.

Şok olmuştum. Bir erkek genellikle ilgimi çektiğinde yaptığım gibi şehvetin ondan dalga dalga yayıldığını hissetmedim. Sonra nedenini anladım. Hissettiği şehvet değil, daha derin bir şeydi.

Elimi tuttu ve göğsüne bastırdı. "Kalbimi bir kez kırdın, *querida*. Şimdi onu korumak zorundayım. Siktir git." Şakacı bir şekilde göz kırptı ve sonra elimi bırakıp bana sırtını döndü. Şaka yapmadığını anlamam birkaç uzun anımı aldı.

Umberto'nun kalbini nasıl ve ne zaman kırmış olabileceğimi hatırlamaya çalışarak dışarı çıktım. Arkadaş olduğumuzu söylemek abartılı olurdu. Aynı sınıftaydık. Ben onu tanıyordum. O da beni tanıyordu. Ama birbirimize hiç zaman ayırmamıştık.

Misery etrafımda mırıldanıyordu, motoru bir 747'den sadece biraz daha gürültülüydü. Tam ofise dönüp Fernando karakteriyle ilgili daha fazla keşif yapmak üzereydim ki bir mesaj aldım. Umberto'dan gelmiş olmalıydı. Fernando'nun beni iki saat içinde görebileceğini ve buluşmak için bir adres verdiğini söylüyordu.

Cevap yazmadım.

* * *

Biraz vaktim olduğu ve Fernando'nun peşine düşmek zorunda kalmayacağım için Bay Adams'ın evine doğru yola çıktım. Onun hakkında ne kadar yanıldığımı inanamıyordum. Onun dürüst bir adam olduğunu düşünmüştüm. Mükemmel bir baba. Toplumun temel direği. Ama kendi babası bile onun hakkında sadece kötü şeyler söylemişti.

Bay Adams Sr., Bay Adams Jr'ın da klişe olduğu üzere yozlaşmış bir kumarbaz olduğunu biliyor muydu? Hiç sanmıyorum. Bana söylerdi. Ama nasıl olur da bir insan kumara bu kadar düşkün olur, her şeyini tekrar tekrar kaybeder ve kimse bunu bilmez? En azından benim konuştuğum hiç kimse.

Cookie ve ben, ben tacize uğrarken Bay Adams hakkında öğrendiği her şey üzerine sohbet ettik. Bir sürü talihsiz olayla dolu renkli bir hayatı olmuştu. Biraz fazla.

Kapıyı çaldığımda Bay Adams evdeydi. Kapıyı açtığında bir kabuk gibiydi. Solgun ve solgundu, sanki ölmeye niyetliymiş gibiydi. Suçluluk duygusu onu canlı canlı yiyordu. Umberto patronu hakkında yanılıyor olmalıydı. Bunu Fernando yapmış olmalıydı.

"Bayan Davidson. Lyle Fiske'i temize çıkaracak bir şey buldunuz mu?" diye sordu kapıyı açık tutarken.

"Henüz değil, ama çok yaklaştım."

Dağınık oturma odasında oturduk. Dergiler dairenin her tarafına saçılmıştı. Kanepenin bir ucunda bir çamaşır sepeti duruyordu ve kirli bulaşıklar dağınıklığı noktalıyordu. Odanın en temiz yeri, içinde kaplumbağa olan bir akvaryumdu.

Kaplumbağaya kendimi tanıtmaya isteğime direndim. "Bay Adams, kızınıza ne olduğunu bulmak için her şeyi yaparım ama yardımınıza ihtiyacım var."

"Tabii ki. Ne istersen."

"Son birkaç yıldır birkaç talihsiz kaza geçirdiğinizi fark etmeden edemedim. Kırık bir bacak gibi garip şeyler. Çıkık bir omuz. Ve bir inşaat kazasında iki parmağınızı kaybetmişsiniz?"

Ellerini birbirine kavuşturdu. "Bayan Davidson, bunun kızım ile ne ilgisi var?"

"Efendim, bana karşı dürüst olacağınıza söz vermişsiniz." Dediği zaman

"Sanırım her şey onunla ve girdiğiniz bir bahisle ilgili." diye ekledim.

Bay Adams tamamen çöktüğünde son kelimeyi zar zor söyleyebildim. Kanepenin üzerinde duran havluya sarılıp hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Omuzları o kadar sert titriyordu ki kaburgalarının kırılacağını sandım.

"Bahsi kabul ettim," dedi, sesi her hecede çatlıyordu. "Bunu yapacağını düşünmemiştim."

"Bacağını kıracak bir adam mı? Parmaklarını kim alır?"

"Bunu Fernando yapmadı." Elini kaldırdı. Serçe ve yüzük parmakları boğumlarından kopmuştu. "O başka bir zamanda başka bir şehirde başka bir bahisçiydi."

"Bu ne zamandır devam ediyor?"

"İlkokuldan beri. Her şeye bahse girerdim. Okul bahçesinde barbut oynadığım için eve gönderilirdim. Günlerce öğle yemeği yemezdim ve o parayı bir tür bahis oynamak için kullanırdım."

"Baban sana hiç yardım etmedi mi?"

Uzun bir süre güldü. Acı ve acı doluydu. "Hiçbir zaman onun kusursuz standartlarına göre yaşamadım ve bunu unutmama izin vermiyor. Adams erkeklerinin yardıma ihtiyacı yoktur. Kendi ayakları üzerinde dururlar."

"Bu yüzden mi yaptın? Ondan intikam almak için mi?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim bahsi kabul ettiğim. Kendi kızımın ölüm fermanını imzaladım." Tekrar yıkıldı.

"Üzgünüm, Bay Adams. Ama bunların hepsi söylenti. Lyle Fiske'yi temize çıkarmaz. Aleyhindeki kanıtlar çok sağlam. Lyle'ı temize çıkarmak için daha fazlasına ihtiyacımız var. Bir garantiye ihtiyacımız var."

Bir tane bulmuş olabilirim. Fernando'yla buluşmaya dinleme cihazı takarak gidemezdim ama belki bize yardımcı olacak bir şey bulabilirim. Lyle'ın beraat etmesini sağlayacak bir ipucu bulabilirim.

Fernando yapmış olmalı. Başka kim olabilir? Mürettebatından biri gerçekten yapmadıysa, muhtemelen Fernando'ya kendini sevdireceğini düşünerek yapmıştır. Ama Fernando korkup adamlarını sorgulamaya başlayınca, bunu kim yaptıysa susmuş, hayatından endişe etmişti.

Suçlu taraf toplantıda olsaydı, bunu hissedebilirdim. Hiç değilse Fernando'ya söyleyebilir ve suçlunun teslim olması için pazarlık yapabilirdim.

Tam çıkmak için ayağa kalkmışım ki, oturma odasının köşesinde bir tüfek gördüm ve neden orada olduğunu çok iyi biliyordum.

"Özür dilerim ama bir bardak su alabilir miyim?" "Elbette."

Odadan çıkar çıkmaz Parker'a mesaj attım. *Adams'ın evinde Ev. Hemen buraya gel.*

Bir toplantıda. Bir saat içinde orada ol.

Harika. Bay Adams'ı bir saat boyunca nasıl meşgul edecektim? Benim de gitmem gereken bir toplantı vardı.

Cookie'yi bu işin ortasına koyamazdım. Ubie meşguldü. Pari'yi de bu işe bulaştıramazdım. Onu Heather davasına sürüklemiştim. Başka seçeneğim yoktu.

Tekrar içeri girdiğinde, tüfeği ona doğrultmuştum.

"Bu da ne?" diye sordu telaşla. İyi bir nedeni vardı.

"Otur," dedim, filmlerde yaptıkları gibi silahımı sallayarak kanepeyi işaret ettim.

Orada durdu, benim için olan sudan bir yudum aldı ve ellerini açarak kaderine razı oldu. Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim. İntihara meyilli birine silah doğrultmak Noel'in erken gelmesi gibi bir şey.

Hiç ilerisini düşünmem.

"Ciddiyim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, sesimin daha sahici çıkmasını umarak.

"Sadece yap. Lütfen." Gözlerinde hâlâ yaşlar parıldıyordu ve ona ne kadar kızgın olsam da kalbim hâlâ acıyordu.

Yenilgiyle yüksek sesle nefes aldım ve tanktaki kaplumbağayı hatırladığımda silahı yere bırakmaya başladım. Sırıttım ve silahı ona doğru doğrulttum. "Otur."

Tanrıya şükür Bay Adams'ın kaplumbağa yerine onu vuracağımdan haberi yoktu.

24

Ailemin arması sarma şeklinde ve arkadan bağlanıyor.

Bu normal mi?

-ÇOĞUNLUKLA GERÇEK

Bay Adams'ı bağladıktan sonra telefonunu önündeki masaya koydum. "Ben gittiğimde polisi arayabilirsin. Sadece burnunu kullan. İşe yarar. Güven bana."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü Bay Adams, kendiniz için bir tehlikesiniz. Parker'ı da aradım. Fernando ile buluşacağım, bu yüzden polisleri arayıp beni tutuklatmak için yaklaşık yirmi dakika daha beklerseniz çok memnun olurum."

"Onunla görüşemezsiniz," dedi Bay Adams. "Bayan Davidson, Charley, o iyi bir adam değil. Bakın bebeğime ne yaptı. Lütfen-"

"Bay Adams, Fiske hakkındaki suçlamaları düşürmenin tek yolu bu. Gerçek katili bulmam gerek."

Başını eğdi, keder onu tüketiyordu.

Evde başka bir silah olmadığını ve Parker'ın gerçekten söylediği zaman geleceğini umarak onu o şekilde yalnız bıraktım. Her ihtimale karşı Bob Amca'yı aradım ve ona bir silah bağladığımı söyledim.

Adam kendi güvenliği için ayağa kalktı ve yirmi dakika içinde bir üniforma göndermesini istedi.

Telefonu kapatmadan önce duyduğum son şey "Ne yaptın?" oldu.

Oldukça güzel bir evin etrafından dolaştım. savaş bölgesi olarak bilinirdi. Şehrin bu bölgesindeki suç oranları astronomik boyutlardaydı.

Evin ön kapısını çaldım, pencere kafeslerinde çiçekler ve kenarlarında büyüyen sarmaşıklar olan güzel bir kerpiçti. Çok büyük değildi ama mahalledeki evlerin çoğundan daha güzeldi.

"Bu taraftan."

Evin yanından dolanıp arka bahçeye açılan kapıdan geçmemi işaret eden bir adama döndüm.

"Fernando sen misin?" Cevap vermeyince, "Güçlü, sessiz bir tip, ha?" diye sordum.

Arka bahçeye vardığımızda, ellili yaşlarında bir adam elindeki mangal çatalıyla bana el salladı. Tek umudum bunun ölümümün bir aracı olmamasıydı.

"Ben Fernando."

Bekle. Dedikodulara göre ben ölümsüzmüşüm. Beni bir barbekü çatalıyla öldüremezdi.

Sonra 8 inçlik bir kemik bıçağını kaldırdı.

Ama kemik bıçağı mı?

"Ben Charley."

Umutsuzca tıraş olmaya ihtiyacı vardı, hafif kırlaşan saçlarını at kuyruğu yapmış ve altına A kesim bir atletle parlak bir Hawaii gömleği giymişti. Güneş yüzünü göstermişti ama

Hawaii tişörtleri ve barbekü havasından çok uzaktı. Beklediğim gibi biri değildi.

"Beklediğim gibi değilsin."

Kıkırdadı ve ızgarada bir yığın pirzola çevirdi. Etrafından dumanlar yükseliyordu ve ağzım sulandı. Sadece birazcık. Açıkça ağzımın suyu akacak kadar değil.

"Beni dinleme cihazı için kontrol edecek misin?"

Bir kez daha kıkırdadı. "Sanırım Umberto bunu halletti. Adams'ın kızını öldürdüğümü düşündüğünüzü duydum."

"Artık yok."

Omzunun üstünden bana baktı ve sonra avludaki masaya oturmamı işaret etti. "İyi, çünkü ben yapmadım. Elbette tehdit ettim ama bunun tek nedeni beni asla böyle bir şey yapmayacağımı bilecek kadar iyi tanımmasıydı."

Bir grup çocuk kapıdan koşarak yanımızdan geçti, oğlanlar kirli elleriyle onları kovalarken kızlar çığlık atıyordu.

"*Abuelo!*" diye bağırdı kızlardan biri. "Kurtar beni!"

"Ay, *mi'jita*. Kesin şunu ve içeri girin." Yanımızdan hızla geçip eve girdiler. "Özür dilerim."

Başımı salladım. "Sorun değil. Çok sevimliler."

"Peki," dedi ellerini silerek ve yanıma oturarak, "eğer bana inanıyorsan, neden buradasın?"

"Adamlarınızı merak ediyordum. H e p s i n i sorguladınız mı?"

"Ben yaptım. Benim adamlarımdan hiçbiri yapmadı ve neden başka bir ekip yapsın ki?"

"Onlar burada mı? Adamların mı?"

Birasından bir yudum aldı. "En güvendiklerim burada ama çok geniş bir ağımız var. Hepsini buraya getirmek için

biraz zaman alacaktı. Umberto, insanların ağızından gerçeği almak gibi bir yeteneğiniz olduğunu söyledi."

"Öyle. Sayılır."

Öne doğru eğildi. "Ben de istiyorum."

Eminim öyledir. "Onları sorgulamamın bir sakıncası var mı? Adamlarınızı?"

"Hepsi mi? Evet, aslında hepsi. Ama Adams'a ne söylediğimi sadece bir avuç insan biliyordu ve onlar da bunu çemberin dışında asla konuşmazlardı."

Adamlarına dışarı çıkmalarını işaret etti. Belli ki izin günüydü. Rahat giyinmişlerdi ve her birinin elinde bira ya da cips vardı.

"*The Walking Dead*," dedi.

Yaklaşık yedi erkekten oluşan gruba göz gezdirdim. Biri dışında çoğu Hispanikti. "Bana iyi göründüler. Onları daha sonra öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Şov. Televizyonda. Bu bir maraton. Kutlama yapıyoruz."

"Oh." Bu kafamdaki senaryodan çok daha mantıklıydı.

"Hepsi senin." Bunu dörtte biri sırttan bir gülümsemeyle söyledi.

"Tamam." Yavaşça ayağa kalktım ve onlara sert bir bakış fırlattım.

Çoğu gülmemeye çalıştı. İçlerinden biri başarısız oldu ve havladı. Hemen doğruldu.

"İçinizden biri Emery Adams'ı öldürdü mü?"

Yine çoğu öylece durdu, ama biri başını salladı. Şiddetle. Tüm bu durumla tamamen dalga geçiyordu.

Adamdan adama yürüdüm, her birinin önünde bir saniye durdum ve bir sonrakine geçmeden önce aynı soruyu sordum. Deli olduğumu düşündüklerinden emindim ama delilikle aram iyiydi. Bana daha kötöleri de söylenmişti.

Adamların hiçbirinden bunu yaptıklarına dair bir işaret alamayınca, "Sanırım hepiniz kaptansınız," dedim.

Palyaço yanındaki adamın omzuna bir yumruk attı. "*El Capitán*," dedi ve Fernando ona ters ters baktı. Tekrar sustu ama adamın hâlâ hayatta olmasına şaşırmıştım.

"Yeğenim. Ne yapabilirim?" dedi.

"Ah. Emin olmak için sorabilir miyim, tehdidi kim duydu-"

"İddia edilen tehdit," dedi Fernando. "-

Fernando'nun Bay Adams'a yaptığı?"

Fernando'dan onay aldıktan sonra, ikisi de Ellerini. Diğer beşinin hiçbir fikri yoktu. Onları kovdum ve sonra sordum, "Kimseye söylemediğinize emin misiniz? Fernando'nun bu tehdidi Emery Adams öldürülmeden iki hafta önce yapması çok büyük bir tesadüf."

"Bu işin nasıl yürüdüğünü anladığınızı sanmıyorum," dedi biri.

Bana arka bahçeyi gösteren iri yarı olan oydu. Diğeri daha gençti ve mütevazı ama son derece yakışıklı bir yüzü vardı. Muhtemelen görünüşüne ve aile içindeki konumuna göre büyü müştü. Diğerleri kadar ukala değildi.

"Eve gidip kız arkadaşlarımıza o gün işte ne yaptığımızı anlatmayız."

"İkiniz de evli değil misiniz?"

"Ya da eşlerimiz," diye ekledi sırtarak.

Genç olan yumuşak bir şekilde güldü ve ben onu tam olarak anlayamadım. Duyguları diğerlerinden farklıydı.

"Yani, bu tehdidi yaptığında odada sadece sen vardın."
_"

"İddia edilen tehdit."

"-bu iki adam mıydı? Ve bu..."

I izlenen kapalı olarak gerçekleştirilmesi şafak söktü. "Neredeyaptı bu konuşma gerçekleşti mi?"

"Onun evinde," dedi Fernando. "Onu ziyaret etmek zorunda kaldık

Umberto bana bu kadar büyük bir yatırım yapmak istediğini söylediğinde."

Tekrar oturdum, gerçek olması gerektiğini bildiğim şeye inanamıyordum. Uyan tek şey buydu.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim Fernando. Kaburgaların yanıyor."

"Orospu çocuğu." Ayağa fırladı ve onlara doğru koştu.

Kendi başıma dışarı çıkmaya başladım ama iri adam genç olana başıyla işaret etti ve o da bana Misery'ye kadar eşlik etti.

Ona bir şeyler söyleyecektim. Destekleyici ve amigo kız gibi bir şey, ama moral konuşmalarında hiç iyi değildim ve bildiğimi ona söylersem, bu onu zaten olduğundan daha fazla strese sokacaktı.

Bunun yerine ona teşekkür ettim ve geri dönmesine izin verdim. Sanki bildiğimden endişelenmiş gibi omzunun üzerinden bir kez baktı, ben de bakışlarımı telefonuma çevirdim.

O gizli bir polisti. Ve iyiydi. Milyon yıl geçse de ondan şüphelenmezdim ama gizli görevde çalışan memurlar

nadiren karşılaşılan bir stres seviyesine sahiptir.

başka bir yerde bulamadılar. Ve yanlış şeyler için strese giriyorlardı. Yüz çocuğa Rorschach testi yapmak ve biri hariç hepsinden benzer cevaplar almak gibiydi. Dünyayı farklı gören çocuk.

Gizli polisler her şeyi ortalama bir insandan yaklaşık on iki açıdan daha fazla görürler. Görmek zorundalar. Hayatları buna bağlı. Kime güveneceğini asla bilemezsin. İfşa edilip edilmeyeceğinizi. Bir dakika önce adamlarla şakalaşırken bir dakika sonra kafanızda bir kurşunla ölüp ölmeyeceğinizi. Onun pozisyonunu kıskanmadım.

Köşeyi döndükten sonra Parker'ı aradım. Yine patlamanın eşiğindeydi ama onun sinir krizi için zamanım yoktu.

"Parker, hastanedeki güvenlik kameralarının görüntülerini aldın mı?"

"Onu bağladın."

"İntihar edecekti." "Ya suç duyurusunda bulunursa?"

"Pfft, yapmayacak. Benim ona silah doğrultmamdan çok daha fazla endişelenmesi gereken şeyler var."

"Yani, yaptığını kabul ediyorsun."

"Parker, ne oluyor lan? Görüntüler sende mi değil mi?"

"Evet. Neden? İçinde hiçbir şey yok."

"Hiç saldırıya uğramadı mı? Kimseyle tartıştı mı?"

"Hayır. Bütün gün onun yanındaydık. Bütün gün üzgün görünüyordu ve aslında akşam yemeği için bir süreliğine ayrılmıştı."

"Yani, gitti ve geri mi geldi?"

"Evet."

"Ve ne yaptı?"

"Ofisine gitti. Kamera yoktu. Dışarı çıktığında doğruca laboratuvara gitti. Ağlıyor gibi görünüyordu. Yüzünü siliyordu."

Başımı Misery'nin direksiyonuna yasladım. "Parker, ben çok aptalım."

Tartışmadı. Şerefsiz.

"Sanırım ne olduğunu biliyorum ama bir şeyi daha kontrol etmem gerekiyor."

"Ne? Şimdi söyle."

"Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor." Eğer yanılıyorsam, aptalın da ötesinde görünecektim, bu yüzden şüphelerimi dile getirmemeyi tercih ettim.

"Ya korkunç bir kazada ölürsen? Sadece söyle bana."

"Söyleyeceğim. Bana bu geceye kadar zaman ver."

"Davidson-"

Beni tekrar tehdit edemedi telefon kapattım ve Cookie'yi aradım.

"Yaşıyorsun!" dedi rahatlamış bir şekilde.

"Evet, Fernando ve ben tamamen anlaştık. Bay Adams Sr.'ın varlıklarını araştırdınız mı?"

"Ah, evet. Size söylediği gibi, birkaç yıl önce neredeyse her şeyini sattı ve tüm hisse senetlerini nakde çevirdi."

"Neredeyse mi?" Kalbimin uçması mı yoksa batması mı gerektiğini bilmeden sordum.

Bu dava çok karmaşık bir hal almak üzereydi.

* * *

Osh'u aramayı tekrar erteleyerek, bir arabalı lokantadan tavuk şeritlerine benzeyen bir şeyler aldım, bir mocha latte için başka bir arabalı lokantaya girdim ve sonra

harika açık hava. Rotam iki saatten biraz fazla sürecekti ama eğer haklıysam, ki haklı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu, bu yolculuğa çok ama çok değecekti.

Ancak daha I-25'e varmamıştım ki arkamda çok tanıdık neon yeşili bir minibüs gördüm. Bir kamyon durağının otoparkına girdim ve bekledim. İçeri girmek yerine bir yan sokağa çektiler.

Misery'den çıktım ve onlara doğru yürüdüm.

Paniklediler. Yüzlerindeki ifade giriş ücretine değerdı. Yaklaşık üç metre uzaktayken hepsi gözlerini dikip minibüsü çalıştırmaya çalıştı. Sanki geldiğimi görmemişlerdi. Ben de rol yapmakta kötü olduğumu sanırdım.

Sürücü tarafındaki cama vurdum. Durdular ve ne yapacaklarını merak ederek birbirlerine baktılar.

Pencereden, "Aşağıya doğru yuvarla," diye önerdim.

Minibüs eski modeldi ve çetede kardeşi olmayan tek Hayalet Avcısı olan Tristan kolu çevirdi. Camlar gıcırdayarak açıldı. Uzun ve garip bir andı ve tek yapabildiğim orada durup sırtlamakla savaşırmaktı. Onları utandırmak istemedim. Yani, zaten olduklarından daha fazla.

"Bunu konuşmamış mıydık?" Ben sordum.

Tristan henüz bana bakmamıştı. Baktığında kalbim onun için biraz daha fazla çarptı, çocuksu yüzü tatlı ve endişeliydi.

"Sizin için endişeleniyorduk," dedi. Hepsi de utanmış görünme nezaketini gösterdi.

"Neden?" Ben sordum.

"Fransız takımı. Pek hoş değiller."

"Alınmayın ama," dedi kardeşlerden biri, "bir öpücük onları korkutup kaçırmaz."

Güldüm. "Olma mış olabilir, ama başımın çaresine bakabilirim. Söz veriyorum."

"O varlığın sizi bir bez bebek gibi fırlatıp attığını gördük. Karıştırdığınız şey çok tehlikeli." "Öyle mi?

Size bir soru sorabilir miyim?"

Hep birlikte başlarını salladılar.

"Olağandışı bir hareketlilik yaşadınız mı?" "Bütün hayatımız boyunca," dedi Iago. "Ama çoğunlukla Tristan."

"Öyle mi? Ne zamandan beri?"

"İki yaşımdan beri. Ölüler yaklaştığında hissedebiliyorum."

Başka bir sırtışıla savaştım. "Yapabilir misin?"

Kendisini ona bağlayan ayrılmış kişi neredeyse kucağında oturuyordu. Deli saçları ve deli gömleği olan iri bir adam. Ona dik dik baktı. Gözlerini kırpmadan. Kımıldamadan. Tereddütsüz. Sadece durmadan bakıyordu.

Ölenleri her zaman görürdüm ve ben bile biraz ürkerdim.

"Daha yeni bir şey var mı? Belki senden sonra bir şey bir akıl hastanesini ziyaret ettiniz mi? Ya da eski bir hapisaneyi?"

Tanıdık geldikçe yüzü aydınlandı. "Evet. Kentucky'de terk edilmiş bir sanatoryumda bir görevimiz vardı."

"Ve o zamandan beri," diye ekledi bir başkası, "gerçekten tuhaf şeyler yaşıyoruz."

"Nasıl garip?"

"Çoğunlukla Tristan ile. Soğuk noktalar hissediyor ve bir şey ona sürtünüyor."

Ona sert bir bakış fırlattım. "Ne aldınız?" "Biz asla bir şey almayız," dedi Isaac.

Iago söze karıştı. "Bizler şehir kaşifleriyiz. Her şeyi bulduğumuz gibi bırakırız."

Bana en yakın olan adama kaşlarımı kaldırdım. "Tristan, orada

Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

"Ben mi? Hayır. Aklıma gelen bir şey yok."

"Bir siteden bir şey mi aldın?" Iago, ona en az benim kadar inanmadığını söyledi. "Dostum, bu hiç hoş değil."

"O bir oyuncak askerdi," diyerek seçimini savundu. "Bu o oldu."

"Bir bakayım." Hemen anlamayınca parmaklarımı şıklattım.

İsteksizce kazağının cebinden çıkardı. Bir süveter. Kazak giyiyorlardı. Onları kesinlikle evlat edinmek istedim. Doğru, *Hayalet Avcıları'nı* çok fazla izlemişlerdi, ama cidden, insan artık bu tür bir adanmışlık bulamıyor.

Iago arkadaşını yeni gözlerle görüyormuş gibi inceledi. "Cebinde oyuncak asker mi taşıyorsun?"

"O da öyle dedi," dedi Isaac ve sonra iki büklüm oldu. Kahkaha.

Düşündüğüm gibi, gözleri parlayarak bana uzatırken giden askerin izini sürdü. Avucuma koydum ve görmesine izin verdim.

"Tamam," dedim, "iki seçeneğin var. Ya bunu bulduğun tımarhaneye gidip yerine koyarsın ya da Tanrı bilir kaç zamandır seni takip eden

ne kadar süreyle geçileceği. Seçim sizin ama her halükarda bunu geri koymanız gerekiyor."

"Ne yapabilirsin?" Isaac sordu.

Tristan başını salladı. "Ne yapıyordu o giden?"

"Senin bir gölgen var. Benim terimim. Onun küçük askerini aldığınız için bir ölü size bağlandı."

Isaac, "Lütfen bana bunun bekareti için bir metafor olduğunu söyleyin," dedi.

"G ö r e b i l i y o r musun?" Tristan'ın gözleri merakla parlıyordu.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben bakire değilim."

"Çılgın sarı saçları ve tembel gözleriyle iri yarı, çocuksu bir adam."

"Ve onu diğer tarafa geçirebilir misin?"

"Evet, yapabilirim. Aslında, muhtemelen her iki şekilde de yapmalıyım. O çok kayıp."

Tristan iki elini de direksiyonun üzerine koydu. "Yapmalısın. Eğer bu onun için daha iyiye, kesinlikle. Ve ona üzgün olduğumu söyleyebilir misin?"

"Az önce yaptın."

Minibüse doğru eğildim ve elimi gidenin çenesinin altına koydum. Yüzünü kendime doğru kaldırdım ama gözleri askere kilitlenmişti. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde onu öne doğru çektim ve enerjimi uzattım. Karşıya geçmeden hemen önce gözlerimin içine baktı, kendi gözleri de uzun zamandır ilk kez görüyormuş gibi irileşmişti.

Göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim ve kendimi destekledim. Hayatı kolay olamazdı. Ama gördüğüm şey tüm beklentilerin ötesine geçti.

Boyayı yemeden önce her çocuk gibi mutluydu. Hastalandı ve yaşayamayacağını söylediler. Yaşadı ama asla eskisi gibi olmadı. Kurşun beynini etkiledi ve her engelli çocuk gibi onu da hayatı boyunca istismarın hedefi haline getirdi. Öfkeli, otoriter bir baba. Kocasının her isteğine boyun eğen, çekingen, endişeli bir anne.

O andan itibaren gördüğüm tek şey yanlış anlaşılma, hayal kırıklığı ve istismardı. Çok fazla. Çok sık. Anlamıyorlardı. Anlamıyorlardı. Onlara acıktığını, susadığını ya da acı çektiğini anlatmaya çalışıyordu ama onunla ilgilenecek sabırları ya da istekleri yoktu.

Sonunda o kadar büyüdü ve kontrol edilemez hale geldi ki onu yüksek dozda lityuma bağladılar ve arzularını sonsuza dek susturdular. Onu herhangi bir deli gömleğinin yapabileceğinden daha iyi kontrol ettiler. Ormandan çıkmak için çok uğraştı ama orman çok sıkıydı. Çok boğucuydu.

Ailesinin onun için geri gelmesini bekledi. Onları bir daha hiç görmedi.

Hava almak ve dengemi sağlamak için mücadele ederek çıktım. Düşmeden önce minibüse yaslandım ve hüznün beni ele geçirmesine izin verdim.

Gördüğüm son şey onun büyükanne ve büyükbabası tarafından sevildiği idi.

hiç tanışmamıştı. Onu bekliyorlardı. Çok uzun zamandır.

Nefesimi tutmaya çalışırken gözyaşlarım kirpiklerimi itti. Yumruklarımı minibüsün üzerine koydum ve yüzümü kazağımın kollarına gömdüm. Üzüntümü bastırmaya çalışırken göğsüm sıkışmaya devam etti.

"Bayan Davidson?"

Tristan'dı. Arkamda duruyordu ve beni dik tuttuğunu fark ettim.

"Özür dilerim," dedim, sesim boğuk çıkmıştı. "Bu genelde olmaz." Arkamı döndüm ve hepsinin yüzündeki endişeyi gördüm. Yüksek dozda şaşkınlıkla karışık.

"Ne oldu?" Isaac sordu. Iago onun omzuna vurdu.

Askeri Tristan'a uzatarak, "Bunu senin almanı istiyor. Aklını bıraktıkları o cehennem çukurundan çok daha iyi bir yerde." İki elimi gözlerimin üzerine koydum ve kederin bir dakika daha beni ele geçirmesine izin verdim. Çok bunaltıcıydı. "O daha iyi bir yerde." Uzun ve serin nefesler alarak kendimi toparladım ve minibüsten indim. Tristan beni tuttu, Iago da yanıma gelip diğer kolumu tuttu. "Kendime not. Deli gömleği giymiş bir adamın geçmesine izin verirken daha iyi hazırlan."

25

*Eğer ilk başta başarılı olamazsanız,
Denediğinize dair tüm kanıtları yok edin.*

-STEPHEN WRIGHT

Onları kendi hallerine bıraktım, içlerinde zaten yanmakta olan bir ateşi körüklediğimi fark ettim. Beni Misery'ye götürdüler, içlerinde yanan milyonlarca soruyu bastırdılar ve beni bırakmadan önce araba kullanabileceğimden emin oldular, ama geri döneceklerine dair bir his vardı içimde.

Cookie'nin bana gönderdiği adresi GPS'ime girdikten sonra tekrar o yöne doğru yola koyuldum. Oraya vardığımda havanın hâlâ aydınlık olmasını umuyordum ama Misery ve benim gideceğimiz yerde GPS'in bana pek yardımcı olacağından şüpheliydim.

Dört geçiştikten sonra nihayet sapağı bulduğumda güneş yeni batıyordu. Yedi dakika ve üç millik engebeli bir yoldan sonra dağların eteklerinde küçük, rustik bir kulübe gördüm. Burası avcılarının en sevdiği yerlerden biriydi, bu yüzden bu bölgedeki kulübelerin çoğunda elektrik ya da akan su yoktu, ama Bay Adams Sr.'ı tanıdığım kadarıyla bunda vardı.

Bir odun sobasından havaya duman yayılıyordu ama kulübenin sakini bir çim sandalyede oturmuş, etrafı seyrediyordu

Günün son ışıkları.

Emery Adams ayağa kalktı ve elini gözlerine götürerek farımın arkasını görmeye çalıştı. Arada sırada misafirleri oluyor olmalıydı, çünkü benim gelişim onu ürkütmemişti. Beklediği kişi olmadığımı fark edene kadar sadece hafifçe ilgilenmiş görünüyordu.

Ayağa fırladı ve kalın ceketini omuzlarına daha sıkı sardı. Omuz hizasındaki kahverengi şeker rengindeki saçları yüzünde uçuşuyordu. Yüz hatları yumuşak ve güzeldi ama ihtiyatlıydı. Eğitimliydi.

Dışarı çıktım ve ona doğru yürüdüm. Bu onu tedirgin etti. Kaçacakmış gibi etrafına bakındı ama nereye gidebilirdi ki? Ormana doğru koşarsa muhtemelen açıkta kalmaktan ölürdü. Kesinlikle geri döner ve dönüş yolunu bulmakta zorlanırdı.

Sesimi çok fazla yükseltmeden duyulabilecek kadar yaklaştığımda kendimi tanıttım.

"Merhaba, Bayan Adams. Benim adım Charley Davidson. Size planınızın mükemmel bir şekilde uygulanmasına rağmen yol boyunca bir aksaklık yaşandığını söylemek için buradayım."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Lyle Fiske senin cinayetin yüzünden hapse girmek üzere." İki eli de yüzüne gitti ve yüzünü kapattı.

"Hâlâ hayatta olduğunuza göre, suçlamaları düşürmeyi deneyebiliriz diye düşündüm."

"Hayır," dedi ellerinin arkasından. Koltuğa oturdu Ama getirdiğim haberi engellemek istercesine ellerini yüzüne kapattı. "Hayır. Şehir dışındaydı. Neden ondan şüphelensinler ki?"

"Çünkü kasabadan hiç ayrılmadı."

Sonunda bana baktı. "Evet, yaptı." İnançsızlığı aşikârdı. "Havaalanındaydı. Onu orada gördüm."

"Uygulama mı?" Yaklaşmak için çalılarının arasından ilerleyerek sordum. Başıyla onayladığında, "Havaalanına gitti. Check-in yapmaya başladı. Ama bir şeylerin ters gittiğini hissetti ve fikrini değiştirip şehre geri döndü."

Parmakları ağzının üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. "Hayır."

Onun yanında diz çöktüm. "Eğer benimle geri dönmezsen, hayatının geri kalanını hapiste geçirebilir."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Bunu hiç istemedim. Onu incitmeyi hiç istemedim."

"Yani, cinayetinin ona zarar vereceğini düşünmedin mi? Belki birazcık?"

"Yani, onun bu işe karışmasını hiç istemedim." Bakışlarını benimkilere kilitledi. "Ondan ayrılmayı denedim ama yapamadım."

Bu ifadede çok fazla yanlış vardı ama vazgeçmeye karar verdim.

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Hepsi babamın suçu."

Ben de öyle düşünmüştüm. "Eğer yardımı olacaksa, suçluluk duygusuyla dolup taşıyor. İntihar etmeyi bile düşünüyor."

Çenesi meydan okurcasına yükseldi, adama karşı bir şey hissetmeyi reddediyordu. Ama içindeki acıyı hissedebiliyordum. Sadece birimizi kandırıyordu ve o ben değildim.

"O bunu yapmazdı. İntihar ederdi. Omurgası yok."

"Her halükarda kalbi kırık."

"Onun gözünde cinayetten suçlu. O bahse girdiğinde benim hissettiklerimi hissetmesini istedim."

"Baban ve Fernando arasındaki konuşmaya kulak misafiri olmuşsun."

Başını salladı. "Ona söylediler. Eğer kaybederse ve bu sefer ödeyemezse, onun peşinden gelmeye zahmet etmezler. Beni öldüreceklerdi. Ona açık açık söylemişler. Ve o ne yaptı biliyor musunuz?"

Her şeyi çok iyi bildiğim için başımı öne eğdim.

"Bahsi o oynadı." Nefesi göğsünde düğümlendi. "Hayatımı lanet bir oyuna yatırdı."

"Özür dilerim, Emery."

Kendi içine kıvrıldı ve gece yanaklarındaki gözyaşlarını donduracak kadar soğuk olana kadar hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Onu kulübeye götürdüm ve eski usul kahve yaptım.

Ona bir fincan götürdükten sonra, "Tüm bunları nasıl yaptığın çok zekiceydi," dedim.

"Belli ki yeterince zekice değil. Sen çözmüştün." Başını iki yana salladı. Elinin tersiyle kaşlarını sildi. "Beni Lyle'ın öldürdüğünü düşündüklerine inanamıyorum."

"Sana ulaşamadığında, seni bulmak için uygulamayı kullandı, ama bu senin yedek planındı, değil mi?"

Başını salladı ve ellerini bardağın etrafına daha sıkı sardı. "Orada arabamı bulup bulamayacaklarını bilmiyordum, bu yüzden polise beni bulmak için bir uygulaması olduğunu söylemesi için bir plan yaptım. Arabayı bulacaklarını düşündüm. Onu değil. Ve kesinlikle bunu yaptığım gün değil." Bana baktı. "Nereden biliyordun?"

"Birkaç ipucu vardı. Birincisi, telefonunuz arabanızdaki şarj aletindeydi. Lyle, araba kapalı olsa bile şarj olmaya devam eden türden olduğunu söylemişti. Ve uygulamaları almanın senin fikrin olduğunu söyledi. Biraz zamanımı aldı ama bunu bilerek yaptığını anladım."

Utanarak başını eğdi.

"Hastanede ağlarken nerede yakalandığınızı fark edene kadar beni şaşırtan ilk şey kan kısmıydı. Laboratuarda. İki gün önce kan testi yaptırmıştınız. Bir laboratuvar teknisyeni bir röportajda bundan bahsetmişti, o zaman neden tekrar oraya gittin? Hamile değildin. Akyuvar sayınız çok yüksekti ama enfeksiyonunuz yoktu. Birden fazla kez bayılmak üzereyken görülmüşsün ve demir alıyormuşsun."

Söylediğim hiçbir şeyi yalanlamadı.

"Ve eğer sadece ağlıyorsan, eteğinde neden kan vardı? Bunun gibi küçük ipuçları. Kanını ne zamandır saklıyorsun?" Kanını sakladığını biliyordum. Beyaz kan hücresi sayısı bunu ele veriyordu. Biri kan verdiğinde, yerine konması gereken kırmızı kan hücrelerini kaybeder. Kan. Bayılma. Demir. Hepsi tek bir sonuca varıyor.

"İki hafta. Saldırıdan kurtulmuş gibi görünmem için ne kadar kana ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyordum. Elimde yeterince yoktu ama takviye yaptım ve kanın koltuk minderlerinin derinliklerine işlemesini sağladım."

"Yani, bu planla geldin-"

"O gece. O bahse girdiğinde, içimde bir şey öldü. Ama bu yine de kokumu nasıl aldığını açıklamıyor. Beni ele veren neydi?"

"Fernando ile yaptığım bir konuşmayla başladı. O tehdidi sen kaybolmadan iki hafta önce yaptığını söyledi. Ondan önce de tüm arkadaşların ve ailen aynı zamanlarda garip davranmaya başladığını söyledi. İkisini bir araya getirdim. Ayrıca arabada hiç doku yoktu. Ne deri, ne saç, ne de gri madde."

Gözlerini kapattı. "Bunu düşündüm ama vücudumdan et parçaları ya da kafamdan beyin parçaları koparmak dışında geride bir şey bırakamazdım. Morgdan biraz alsam bile, eninde sonunda bana ait olmadığını anlardı."

"Bu arada, o arabayı satmak isteyeceksin."

"Aman Tanrım, Lyle'ı tutukladıklarına inanamıyorum." Yüzünü avuçlarının içine bıraktı. "Benden nefret edecek. Her şeyi mahvettim. Hepsi o adam için. O adam yine kazandı. Bir şekilde her seferinde kazanıyor." Geçmişini düşünürken çenesi titriyordu. "Bir keresinde bana çok güzel bir CD çalar almıştı. Belki on iki yaşındaydım. Uzun süre sahip olamayacağımı biliyordum. Yarışta ya da barda para kaybederdi ve gelip onu rehin verirdi. Ama onu seviyordum. Onu saklamayı çok istiyordum, bu yüzden evimizin altındaki boşluğa sakladım."

"Bu çok aptalca. Yani, dinleyemedim bile. Ama ben Ben de ona çalındığını söyledim. O isteyken biri evimize girmiş ve onu almış. İki gün sonra okuldan eve geldiğimde gitmişti."

Bana tekrar baktığında, içinde hissettiği öfke gözbebeklerinin derinliklerinde dalgalanıyordu. "Bundan hiç bahsetmedi bile. İkimiz de bahsetmedik. Hiç sahip olmamışım gibi hayatımıza devam ettik. CD çalar bir şeydir, ama benim

hayat." Sesi çatallaştı. "Hayatım üzerine bir nesneymiş gibi bahse girdi. Tek kullanımlıkmış gibi. Sanki ben tek kullanımlıkmışım gibi. Şu anda yaşadığı tüm acıyı hak ediyor."

Buna kesinlikle itiraz edemezdim. O eşyalarını toplarken ben de pastırma ve yumurta yaptım. O kadar ilerisini bile düşünmüştü. Evinden hiçbir şey almamıştı. Yeni tuvalet malzemeleri ve kıyafetler almıştı. Sessizce yedik, ikimiz de perişan haldeydik.

"Hayatımı mahvettim. O adam için hayatımı mahvettim." "Belki de değil," dedim, düşünme şapkamı takarak.

"Ne demek istiyorsun? Tutuklanacağım. Kesinlikle işimi kaybederim. Lyle'la bir geleceğim olmasını unut." Başını salladı. "O dilimlenmiş ekmekten sonraki en harika şeydi."

"Yani, ondan ayrılmaya çalıştığında?"

"Onu bu olaydan mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ya bu işi biraz farklı bir şekilde yaparsak? Yalan söylemekte ne kadar iyisin? Ve acıya karşı toleransın ne kadar yüksek?"

* * *

İki saat sonra sahne hazırды. Ona başımı salladım. O da bana başıyla karşılık verdi. Ve telefonumu elime aldım. "Parker," dedim, nefes nefese kalmıştım ve sanki koşuyormuşum gibi sertçe yutkunuyordum. "Haklıydım. Buraya gel. Acele et! Yanında bir ambulans getir. O yaşıyor."

Ona genel bölgeyi tarif ettim ve telefonu kapattım. Karanlıkta bekledik.

"O kanın her bir damlasının size ait olup olmadığını gerçekten bilemeyeceklerinden emin misiniz?"

"O arabadaki her DNA parçasını kontrol edecek ne zamanları ne de kaynakları var. Gerçekten beni öldürecek kadar kan kaybı olup olmadığını anlamak için çok çalışmak gerekir." Elini uzattı, halatlı bileği deponun zemininde sürtünüyordu. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, Charley."

"Babana bir şans daha vererek bana teşekkür edebilirsin." "O zaman yakın zamanda sana teşekkür etmeyeceğim."

"Anlıyorum," dedim üzüntüyle.

"Ama belki bir gün. Yine de Lyle'a söyleyeceğim. Senin hakkında değil. Ona her şeyi benim ayarladığımı ve seni aradığımı falan söyleyeceğim. Ama neye bulaştığını bilmesi gerekiyor."

"Sence bunu nasıl karşılayacak?"

"Bilmiyorum. İyi karşılamayacağına eminim."

Uzaktan siren sesleri duyduk.

"Bu işe bulaşmaması için elinizden gelen her şeyi yaptığınızı bildiğinden emin olun."

"Yapacağım."

Arabalar deponun önünde kayarak dururken bekledik. "Hey," dedim onlar silahlarıyla kapıdan içeri dalmadan önce, "bir ara kahve içmek ister misin?"

"Tabii ki."

Yumruk yumruğa çarpıştık, sonra kollarımı onun kollarının altına doladım ve tökezleyerek ilk el feneri üzerimize düştüğünde onunla birlikte yere düştüm.

"Bu tarafa!" İşe yaraması için dua ederek seslendim. Turuncu yeni siyah olabilirdi, ama tenime ne yaptı?

barbarcaydı.

* * *

Bob Amca olay yerine geldi ve bir şeylerin ters gittiğini sezdiğini biliyordum ama Joplin'i umursamayacak kadar sevmiyordu. Emery'yi hemen bir ambulansa bindirip götürdüler ama beni yıllarca alıkoyup sorguladılar.

Eğer bu işe yararsa, kendime çeki düzen vereceğime söz verdim. İyi şeyler yapmaya ve diğer insanların aksesuar seçimleriyle dalga geçmeyi bırakmaya. Teraziyi lehimize çevirebilecek tek şey, Emery'nin kulübeye geldiği gün bir vadiden aşağı düşmüş olmasıydı. Şimdiden bazı kötü morluklar, çizikler ve bacağında kırık bir dalın saplandığı oldukça cafcıflı bir yara vardı. Bu bizim lehimize muhteşem bir şekilde çalışacaktı.

Yine de onu biraz hırpalamak zorundaydım. Ya da denedim. Bana korkak dedi ve çoğunu kendisi yaptı.

"Bana tekrar anlatsana," dedi Joplin, "nasıl oldu da benim kayıp adamıma rastladın?"

Bunu defalarca konuşmuştuk ama bir şeylerin kokusunu almış olacak ki bana çelme takmak istedi. Beni tutuklaması için ona bir sebep vermek istedi. Öyle bir şey olmayacaktı.

"Bir kaynaktan, babasının kumar borçları yüzünden bir kadının burada zorla tutulduğuna dair bir ihbar aldım."

Emery son kısmı araya sıkıştırdı. O çiviye eve çıkmak istedi. Bay Adams'ın çeşitli yerlerde kumar borcu olduğu anlaşıldığına göre, onu kaçıranın hangi bahisçi olduğunu kim söyleyebilirdi?

"Babayı korkutmak istediler, bu yüzden kan bankasından çaldıkları bir başkasının kanıyla birlikte onun kanını da arabasının üzerine attılar. Buraya geldim, etrafı araştırdım ve sonunda bu deponun içinden gelen yumuşak bir çığlık duydum. İçeri girdim ve onu buldum. Bu roket bilimi değil, Joplin."

"Bu saçmalığa devam edersen Davidson, ve-"

"Gerçekten yeğenimi tehdit mi ediyorsun?" Bob Amca'nın sesi yumuşak ve düzgün olsa da öfkesi tavan yapmıştı. Çok öfkeliydi. "Senin yapamadığını o yaptı, Joplin. Kayıp kişiyi buldu. Ve sen bu konuda ona bok mu atacaksın? Neden? Senin işini senin için yaptı diye mi?" Parmak uçlarına gelene kadar yaklaştı. "Eğer onunla bir daha böyle konuşursan-"

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

Adam bizden nefret ediyordu. Ne yaptığımı merak ettim.

O sırada kaptan ayağa fırladı, öfkesi de biraz artmıştı. "Joplin," diye bağırdı.

Joplin neredeyse sıçradı.

Sıkılmış dişlerinin arasından, sesi Clint Eastwood'a çok benzeyen bir şekilde, "Buraya gel," dedi. Oldukça erkeksiydi.

Joplin bir güzel dayak yerken, ben de bir kolunu Bob Amca'nınkine doladı.

"Bana gerçekte ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu. Nereden biliyordu? "Ben her zaman davaları çözerim. Bunun yasal olmadığını sana düşündüren ne?"

"Çünkü ben de onun ne yaptığını anladım."

"Lanet olsun." Gözlerimi ona diktim.

"Hepsi değil ama şüphelerim vardı."

"Bob Amca, onun çok iyi bir nedeni vardı."

Başını salladı. "Biliyorum tatlım. Sana inancım tam."

"Gerçekten mi? Beni ispiyonlamayacak mısın?"

"Sen beni ne biçim bir amca sanıyorsun? Ayrıca, Cook beni boşardı."

İçimden kahkahalar fışkırdı. "Sende tam bir inanç var Ben mi? Gerçekten mi?"

"Evet. Ama yemek yapmıyorsun. Onun dışında, kesinlikle." Nefesim kesildi. "Senin için iki kez yemek yaptım."

"İki kere çok fazla, balkabağım. İki kere çok fazla."

Sonunda Parker yanıma geldiğinde beni bıraktılar. Gerçekten büyük bir toplantıdaydı, ama oraya vardığında nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana sorgulayıcı bir başparmak işareti yaptı. Başımı salladım, o da rahatlamış bir şekilde parmaklarını saçlarında gezdirdi. Lyle Fiske bir saat içinde hapisten çıkmış olacaktı. Emery'nin onunla yapacağı konuşmayı hiç kıskanmıyordum.

Misery'ye bindim ve bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce başka bir dava sırasında karşılaştığım boş depolar labirentinden çıkmaya başladım, bir gün bu kadar kullanışlı olacaklarını bilmiyordum. Sağa döndüğümde farlarım büyük siyah bir kamyonun yansımasını yakaladı. Yavaşça sürdüm. Arkasına başka bir araç yanaştı ve kamyon kükreyerek hareket etti, U dönüşü yaptı ve uzaklaştı. Bu Garrett'tı ve görevi devralan kişi de iş arkadaşlarından biri olan Javier'di. Bu işi çözmenin zamanı gelmişti.

Garrett'i evine kadar takip ettim, kanım kaynıyor. Gerçek anlamda değil, çünkü bu acıtabilirdi. Arabasına girdi, ben de arkasından girdim.

"Charles," dedi bana kendine özgü sırtışıını sunarak.

"Charles yapma beni." Ona doğru yaklaştım ve göğsünü dürttüm. "Bob Amca'yı neden takip ediyorsun?"

"Ne?"

Arkasını döndü ve peşinde öfkeli bir kadınla birlikte evine doğru yürüdü. "Aptal numarası yapma, Swopes. Neden onu takip ediyorsun?"

"Bu bir iş. Size söyleyemem. Müvekkilim gizli tutulmasını istedi."

"Saçmalık. Amcanı takip ediyor olsaydım, seni kimin kiraladığını söylerdim.

Ben."

"Şimdi kim kimi kandırıyor?"

O haklıydı. Lanet olsun. Davaya dahil edilmediği sürece, müvekkillerimin isimlerini asla açıklamayacaktım.

"Burada Bob Amca'dan bahsediyoruz."

"Hayır, ondan bahsediyorsun. Ben bira alacağım."

Tam o sırada Oş her şeyi bilen bir varlık gibi konuştu. "Bana da bir tane kap," dedi.

Garrett'ın oturma odasına doğru yürüdüm ve onu video oyunları oynarken gördüm. "Ne yapıyorsun burada? Neden kızıma bakmıyorsun?"

"Her saat başı kontrol ediyorum."

"Bir saat içinde ne kadar çok şey olabileceğini biliyor musun?"

"Bazı şeyleri düzene sokmam ve Swopes ve kocanızla planların üzerinden geçmem gerekiyordu."

"Ama ben değilim."

"Evet, sen. Bir dava üzerinde çalışıyordunuz. Seni rahatsız etmek istemedik." Bir kötü adamı daha öldürdü. En azından onun bir

Kötü adam. Osh bir iblisti, teknik olarak bir Daeva, yani bildiğim kadarıyla iyi adamları öldürüyor olabilirdi.

"Seninle tartışmayacağım bile." Saçımdaki bandı çıkardım ve kafa derimi ovdum. "Hayatımın en uzun gününü geçirdim."

Garrett Osh'a bir bira getirdi ve kahve yapmayı teklif etti. Bu iki adam bizimle çok şey yaşamıştı ve bu uçakta Reyes'i ve onun yarattıklarını bilebilecek tek kişi Oş'tu. Onlar benim en iyi iki arkadaşımdı. Ve nasıl sır tutulacağını biliyorlardı.

Kahve fikrini elimin tersiyle ittim -kabul ediyorum, alışılmadık bir şeydi- ve tadı gerçek kahveye hiç benzemeyen sehpanın üzerine, Oş ile televizyonun arasına oturdum.

"Ruhunu bedeninden emeceğim," diye tehdit etti. "Her neyse. Seninle konuşmam gereken çok ciddi bir şey var. hakkında. Dünyanın yok olması gibi ciddi bir şey."

"Dünya yok mu olacak? Yine mi?" Oyunu kapattı ve kumandayı yanımdaki masaya fırlattı. "Daha yeni bir yok oluşu durdurduk. Bu bekleyemez mi?"

Dudaklarımı büzdüm.

"Oh, sen ciddisin."

"Dünyanın yok olmasıyla ilgili asla şaka yapmam."

Uzun bir yudum aldı, tıpkı gömleğinin düğmelerini çözüp açık bırakmış olan Garrett gibi, o da otururken bacaklarını uzatmış ve ayak bileklerinden çaprazlamıştı.

Ne güzel çocuklar.

Gözlerimi kapattım ve cesaretimi topladım. "Tamam," dedim ve tekrar açtım. "Reyes'in yaratılışı hakkında bildiğin her şeyi bilmem gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Cehennemde mi demek istiyorsun?" "Evet."

Arkasına yaslandı, genç görünümü onu tamamen bir oyuncu gibi gösteriyordu. "Sanırım o kadarını bilmiyorum. Lucifer onu cehennem enerjilerinden ve günah ateşlerinden yarattı. Ya da söylentiler böyle."

"Peki bu tam olarak nasıl çalışıyor?" "Hiçbir fikrim yok. Neden?"

Yanına oturdum ve birinden diğerine baktım. "Sana hayatımda sahip olduğum en büyük sırrı söylemek üzereyim ve sadece on gündür bu sırra sahibim. Ama anlamadığım o kadar çok şey var ki, ne yapacağımı ve kime söyleyeceğimi bilmiyorum. Cookie'ye söyledim ama ona her şeyi anlatıyorum. Yardıma ihtiyacım var."

"Bunun için tesisleri var," dedi Garrett. "Ve ilaç tedavisi."

Oş güldü ve ben de kaşlarımın yavaşça birbirine kenetlenmesine izin verdim. "I anlamıyorum."

"Bizimle dalga geçiyorsun," dedi Oş.

Garrett, "Bir mil öteden gördüm," diye onayladı. "Hayır, ben değilim."

Garrett boştaki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Tamam, peki ne dünyayı yok edecek olan bu büyük sır nedir?" "Şey, üç bölümlü bir şey."

"Bir bira daha ister misin?" Garrett sordu. "Böyle iyiyim, ama hâlâ cipsimiz var mı?"

Aman Tanrım. Beni hiç ciddiye almıyorlardı. Belki de onları ciddiye almadığım onca zaman geri gelip beni ısıırıyordu.

Hayır.

"Çocuklar!" Ellerimi kaldırarak söyledim. "Bira ve cips saçmalığını bırakın."

"Bu akşam maç yok muydu?" Osh söyledi.

Ve kendimi kaybettim. Osh'u yakaladım, kafasına kelepçe taktım ve bilincini kaybetmemesi için ona yeteri kadar oksijen verdim.

"Sanırım ciddi," dedi Oş ezilmiş gırtlığının arasından.

Sonunda onların dikkatini çekmeyi başarmıştım ve dünyanın evrenin merkezi olmadığını öğrendiğimizden beri en şaşırtıcı haberi vermeye hazırlanıyordum ki Artemis yerden fırlayıp Oş ve bana doğru hamle yaptı. Çenesinde bir iblis taşıyordu.

Beklenmedik bir şey olduğu için çığlık attım ve bir fareden kaçır gibi kanepeye atladım. İblis, bendenizin parlak ışığıyla diri diri yanmaktan tıslayıp ulurken Osh da geri çekildi.

Garrett da ayağa kalktı ama neden kalktığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Artemis bir oyuncacı olduğu için çok mutluydu. Onu salladı, hırladı, biraz daha salladı ve zaten acı çekmesine neden oldu. Tüm bunlar olurken güdük kuyruğu dakikada milyonlarca kilometre sallanıyordu.

İblis dağılmaya ve havada buharlaşmaya başladı. Artık sallanacak kadar kalmadığında Artemis bana doğru sıçradı, ağzı açık bir şekilde nefes alırken yaptığı işten gurur duyuyordu.

"Aferin kızıma," dedim başını okşayarak. Sonra biraz oyun zamanı için onu da bir baş kilidine çektim. "Bu bugün ikinci oldu," dedim Oş'a.

"Artemis Charley'ye bir hediye getirmiş," dedi Osh, Garrett'a açıklarken. "Bir iblis."

"Ve evin içinde serbest mi?" diye sordu dehşete kapılarak.

"Hayır, değil." Artemis'in tüylerini ovaladım ve onunla birlikte sehpanın üzerinden yere yuvarlandım. Ne yazık ki, tam tersi yerine benim üstüme düştü. Nefesim kesildi ama bu beni konuşmaktan alıkoymadı. Çok fazla değil. "Bu evde hiç iblis yok, değil mi Artemisia? Şey, bir tane var ama... sen çok iyi bir kızsın. Evet, öylesin."

"Akıl hastası gibi görünüyorsun," dedi Garrett tekrar otururken. "Tek gördüğüm etrafta yuvarlanıp halımla konuşman."

"Bunu duydun mu?" Şahdamarımı kemirirken ona sordum. "Sana halı dedi. Kötü Garrett."

Sonra durdu ve gözlerini büyük bilinmezliğe dikti. Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. Dudakları katil köpek dişlerini ortaya çıkarmak için geri çekildi.

"Ne oldu kızım?"

Bu onu daha da azdırdı. Orada kıkırdamamaya çalışarak uzandım. Bu çok ciddiydi. İzinsiz girenlere göz açtırılmayacaktı. Merhamet yok!

Yer değiştirdim ve olağan dışı bir şey görmedim, ama gerçek köpek tarzında, en ufak bir ses onu sinirlendirdi. Başını eğdi ve pencereye doğru ilerledi. Sonra, silahtan çıkan bir mermi gibi, duvara doğru sıçradı ve kayboldu.

Çok eğlenceliydi.

Güldüm ve beni izleyen iki adama döndüm. "Bu gece gerçekten bir maç var," dedi Oş.

"Bu bir oyundan daha büyük bir şey." Çabucak kalktım ve tekrar yanına oturdum. "Bundan daha büyük-"

"Anladık," dedi Garrett. "Tam bir yıkım. Ama maçtan sonraya kadar bekleyemez mi?"

"Hayır, bir planım var ama önce sana planımın ne olduğunu söylemeliyim.

Çünkü planımı sana söylemeden önce anlatırsam ... boş ver. Sadece dinleyin." Zihnimi temizledim ve onlara kocamın, arkadaşlarının, kötü bir tanrıdan yaratıldığını en iyi nasıl söyleyebileceğimi düşündüm. Kararlılığımı pekiştirdim ve karar verdim. "Kocam, yani arkadaşınız, kötü bir tanrıdan yaratıldı."

Garrett bir an düşündükten sonra bir yudum daha bira alırken Osh bir yudum daha aldı.

"Tamam, geri döneyim." Bunun daha fazla açıklamaya ihtiyacı vardı. Bunun hepimiz için ne anlama gelebileceğini anlamaları gerekiyordu.

"New York'ta bir depoda şeytani elçi Kuur beni öldürmeye mi çalıştı?"

İkisi de sorunun aptallığı karşısında omuz silkti ve bir yudum daha aldı.

Dudağımı ısırdım. Gözlerimi kapadım. Cesaret fıçımın dibinde kalan tüm cesaret kırıntılarını kazıdım ve yuttum. Onlara dünyanın kaderini değiştirebilecek bir şeyi açıklamak üzereydim. Tanrı camının 1400'lerde gömülmesinin bir nedeni vardı. Onu gömen rahipler gömülü kalmasını istemişlerdi.

"Beni öldürmeye çalışmıyordu."

İlgilerinin arttığını görmekten ziyade hissettim.

"Ben bir tanrıyım. Görünüşe göre bunu herkes yapamaz. Ama tuzağa düşürülebilirim. Beni tuzağa düşürmeye çalışıyordu ve

Şeytan'ın oğlu Rey'aziel'i yaratmak için kullandığı kötü tanrıya oldu."

Osh en iyi poker suratını takınmıştı, neredeyse hiç dikkat etmiyormuş gibi görünüyordu. Ama içinde bir şeylerin sarsıldığını hissettim. Bir yapboz parçasının yerine oturması gibi.

Devam ettim. "Tamam, hikaye şöyle devam ediyor. Çaresizlik içinde Tanrı, Tanrı Yehova, tanrı camı denen şeyi yarattı. Bütün bir boyut, bir cehennem boyutu, bir cam parçasının içinde. Bir mücevhere benziyor. Bir opal gibi. Kesinlikle yok edilemez ve yüzde yüz kaçınılmazdır. Yalnızca sizi içine koyan kişi ya da varlık tekrar çıkmanıza izin verebilir. Yehova onu bir tanrıyı hapsetmek için yarattı." Bir parmağımı kaldırdım. "Bir tanrıyı ve sadece bir tanrıyı cehennem boyutuna hapsetmek için. Sonsuzluğa uzanan uçsuz bucaksız bir hiçlik."

"Bunu hangi tanrı için yarattı?" Osh sordu.

"Bunu bilmiyorum. Kuur bana her şeyi anlatmadı. Aslında her şeyi bildiğinden şüpheliyim. Lucifer için çalışıyordu. Yeraltı dünyasının prensi elbette tüm elini ortaya çıkarmazdı."

"Eğer onu Yehova yarattıysa, Lucifer onu Rey'aziel'i yaratmak için kullanmak üzere nasıl ele geçirdi?"

"Bakın, mesele de bu. Burada ayrıntılar bulanıklaşıyor. Bazı nedenlerden dolayı bu tanrı, tanrı camına gönderilmedi ama Lucifer'in eline nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum, ama o bunu Uzan tanrılarından birini tuzağa düşürmek için kullandı, özel amacı da bir oğul yaratmaktı. Reyes."

Bekledim. Bilgiyi özümsemelerine izin verdim.

Onlar bir şey söylemeyince ben de ekledim: "Reyes'i yarattıktan sonra Lucifer onu Dünya'daki tapınanlarından birine verdi, o da tahmin edebileceğiniz gibi saf kötülük için kullandı. Sonunda bir grup keşiş onu yakaladı, cehennem boyutuna gönderdi, sonra da tanrı camı yok edilemeyeceği için okyanusu aşip bir yer buldular ve aylarca onu sonsuza dek gömmek için yeterince derin bir çukur kazdılar."

"Ve Kuur onu kazdı mı?" Oş sordu.

Başımı salladım. "Onu buldu ve beni tuzağa düşürmek için kullanmaya çalıştı. Lucifer Beep'e ulaşabilsin diye beni bu uçaktan çıkarmak için. Böylece onu yok etmesi gereken varlığı öldürebilecekti."

"Bu doğaüstü bir pembe dizi gibi," dedi Garrett, giderek sinirlenerek. "Bu bok nasıl oluyor? Tanrıların iyi ve yardımsever olduklarını ve dualara cevap verdiklerini falan sanırdım. Ama hayır. Bu bölümde tanrıların hepsi ele geçirilmiş, kötüler ve dünyayı yok etmek için plan yapıyorlar."

"Tanrılar ele geçirilmez," dedi Oş. "Doğru ya. Özür dilerim. Yani gerçekten kurallar var mı?"

Oş kaşlarını çattı. "Uzan'ın tanrıları, en azından benim tanıştıklarım, Lucifer'in düşünebileceği her şeyin çok ötesinde, gerçek dışı. Ve Lucifer oğlunu yaratmak için onlardan birini kullandı."

Sonra onu daha önce hiç görmediğim bir şey yaptı. Soldu. Sersemlemiş bir halde orada otururken yüzündeki kan çekildi.

Halıyı inceledim. "Bu kötü, değil mi? Yani, bilemiyorum. Reyes'in ne kadarı kötü bir tanrı, ne kadarı ... Reyes?"

Oş'un elleri düşünürken yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bekle," dedi. "Onu gördün mü? Tanrı camını?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, sonra elimi cebime attım ve onu çıkardım. "Kuur'u içeri hapsedtikten sonra aldım."

Osh'un çenesi düştü. Hareket etmedi. "Sen... onu tuzağa mı düşürdün?"

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma."

"Özür dilerim. Kuur sana Reyes'ten bahsetti mi? Nasıl yaratıldığını?"

"Hayır." Tanrı'nın camına sevgiyle bakma isteğime direnerek halıyı incelemeye geri döndüm. Uyuşturucu gibiydi. Büyüleyici. Saf. Güzeldi. Ve yine de içinde bir cehennem boyutu yatıyordu. "Hayır, Kuur bana söylemedi. Babam söyledi."

Garrett'ın ifadesi hayal kırıklığından endişeye dönüştü.

"Hafızamı bu şekilde geri kazandım. Babam-o geçti Kim olduğumu hatırlamam için beni zorladı. Ne olduğumu. Ve cehennemde keşif yaparken topladığı bilgileri aktarmak için. Çok şey öğrendi." Oş'a baktım. "Gerçekten bunların hiçbirini bilmiyor muydun? Reyes'in nasıl yaratıldığını bilmiyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Ama bu pek çok şeyi açıklıyor." "Ne gibi?"

"Rey'aziel. O çok farklıydı. Çok daha güçlüydü. daha herhangi bir şey başka Lucifer vardı uydurulmuş. Hatta kendisinden daha güçlüydü, ki bu hiç mantıklı değildi. Hiç kimse

nedenini bulabildi. Dendour ona gerçek ve mecazi anlamda cehennemi yaşatti."

"Dendour mu?"

"Öğretmenler gibi. Eğitmenler. Sadece daha kötüsü." "Ve onu cehenneme mi attılar? Neden?"

"Kim bilir? Kıskançlık, belki? Ama karşısına çıkardıkları her engelin üstesinden geldi. Onu öldürmek için düşünebildikleri her yolu denediler. Onu dövdüler. Aç bıraktılar. Vücudunu parçaladılar-"

"Dur," dedim kulaklarımı kapatarak. Bir süre sonra, "Peki Lucifer onlara izin mi verdi?" diye sordum.

"Oğlunun güçlü olmasını istiyordu, o yüzden evet. Ama şimdi biliyorum ki onu öldüremezlerdi. Ne yaparlarsa yapsınlar ölmeyecekti, bu yüzden ona karşı giderek daha da sertleştiler ta ki-"

"Ne zamana kadar?" Bilmek için neredeyse çaresizce sordum.

"Ta ki onları durdurana kadar," dedi kesin bir ifadeyle. "Bir gün canına tak etti ve oradaki her Dendour'u öldürdü. Boyunlarını dal gibi kırdı. Sonra diğerlerini aramaya başladı. Ona herhangi bir şekilde haksızlık eden herkesi. Buna *Auya s'Di* diyorlar."

"Kan Günü" dedim. Arkama yaslandım ve hayal etmeye çalıştım ama cehennem boyutunda büyüyen bir ocuk nasıl hayal edilebilirdi ki? Bu benim kavrayışımın ötesindeydi.

"O gün ne yaptığını daha iyi anlamak için, on yaşında bir çocuğun eğitimli askerlerden oluşan bir orduya çıplak elleriyle saldırıp öldürdüğünü ve ardından daha fazlasını aramaya çıktığını hayal edin."

"Reyes'in on yaşında olduğunu mu söylüyorsun?" Telaşla sordum.

"Hiç de değil. O zamanlar çok daha gençti. Eğer onu insan yaşıyla kıyaslıyorsanız."

Kaderinde istismar edilmek mi vardı? Önce cehennemde iblis orduları tarafından, sonra da dünyada Earl Walker tarafından? Kalbim onun için acıyordu ama Osh'ta tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey daha hissettim.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum. "Hiçbir şey."

"Osh, ciddiylim. Ne düşünüyorsun?" "Ya o parçası hâlâ kötüyse?" "Ben de buna karar vermeye çalışıyorum."

Elimdeki tanrı bardağına baktık. Gözlerimizi diktik.

"Kim bir bira daha ister?" Garrett sordu.

Kabullenmesi biraz zor oldu.

26

*Belayı ödünç alma.
Yakaladım.
O zaman kiralayabilir miyim?*
-CHARLEY DAVIDSON

"Peki, planın ne?" İkisi de birkaç bira içtikten sonra Osh bana sordu. Onlar için iyiydi. Bırak rahatlasınlar. Her şeyi içlerine sindirsinler.

Görünüşe göre daha fazlası için hazırdılar.

"Evet, o konuda. İkiniz de zihninizi açmalısınız."

"Kahretsin," dedi Garrett. "Bu berbat olacak, değil mi?"

"Senin için değil," diye söz verdim.

"Benim için mi?" Oş sordu.

Başımı salladım. "Özür dilerim. Ama önce şunu düşün. Uzan'ın tanrılarından birinin, hatta ikisinin hangi bölgede olduğunu biliyoruz, değil mi? Hâlâ orada olduğunu varsayıyorum?"

"Doğuya doğru ilerliyor, yol boyunca ölüm ve yıkım bırakıyor, ama evet. Beep ve Loehr'leri üç gün önce taşıdığımız gerçeğini henüz fark etmedi."

"Sanırım, bulunduğu genel alanı bildiğim için onu bulabilirim."

"Peki o zaman ne yapacaksın?"

"Neden, tuzağa düşür, tabii ki." Kolyeyi şingirdattım, yere düşürdüm, kazıyarak geri çıkardım, sonra tekrar havaya kaldırdım, yok edilemez olduğuna şükrettim.

Garrett birasına doğru usulca güldü. Kolyeyi düşürdüğüm için değil, içinde bulunduğumuz durumun imkânsızlığı yüzünden.

"Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi Osh. "Ona doğru yürüyecek, küçük kolyeni açacak ve içine atlamasını mı söyleyeceksin?"

Homurdandım. "Hayır. Bir süreç var ve ben bunun ne olduğunu biliyorum." "Peki bunların hiçbirini Reyes'e söyleyemez miyiz?" Garrett sordu.

"Hayır."

"Bağlılıklarının nerede yattığını öğrenene kadar olmaz," dedi Osh. "Bildiğimizden oldukça eminim, ama ne olacak ve

Reyes de benim gibi gerçek göksel adını öğrendiğinde ne olacak?" "Tanrı olarak sahip olduğu isim mi?"

Garrett'a başımı salladım. "Evet. Hangi parçası daha güçlü? Hangi parçası kontrolü ele alacak? İyi haber şu ki, adımları öğrendiğimde hâlâ kendimdim. Kısa bir süre için. Patlayıp hafızamı kaybedene ve New York'ta tatile çıkana kadar. Ama geri döndüm ve hâlâ kendimim."

Oş başını salladı. "Alternatifler düşünüldüğünde bu çok büyük bir umut. Ama bir şeyi unutuyorsun."

"Ne?"

"Binlerce dünya içindeki herhangi bir tanrının görebileceği parlak bir ışık olduğunu unutuyorsun. Senin geldiğini görecektir."

"Belki de değil."

Ben açıklama yapmayınca Oş kaşlarını çatarak beni sorguladı.

"İşte burada açık fikirli olmak devreye giriyor."

"Daha iyiye mi gidiyor?" Garrett sordu.

"Bu çok iyi bir fırsat Oş," dedim.

Onun kadar kendimi de ikna etmeliyim. "Bunun elimizden kayıp gitmesine izin veremeyiz ve sonra pişman oluruz."

"Işığınız bir işaret feneri gibi parlayarak ona doğru yürümekten ve onu o küçük kolyenin içine tıkmaktan daha iyi bir planınız yoksa, muhtemelen yapmalıyız derim."

Bu iş zorlaşacaktı. Çok, çok zor. Ama Osh'un geleceğini çok az biliyordum. Yapacağım herhangi bir şey bunu değiştirebilir miydi?

"Ama ya ona fark edilmeden yaklaşabilirsem?"

Oş kaşlarını çattı. "Yine de aptalca bir plan, ama nasıl?"

Haliya tekrar baktım. Ne olduğumu düşündüm yapıyor. Bunun yanlış gidebileceği ne kadar çok yol vardı. Sonra Beep'i düşündüm. Onun kaderini düşündüm. Artık hiçbirimizin önemi yoktu. Pek sayılmaz. Hiç olmadığımız gibi. Biz sadece onun başaracağı şeyin temeliydik.

"Charles?" Garrett söyledi.

Bundan sonra ne olursa olsun, bu arkadaşlığımızı sonsuza kadar değiştirecekti. Nefret edilecektim ve bu da sorun değildi. Eğer bu işe yararsa, kızımın hayatını kurtarmış olacaktım. Yapması gereken şeyi yapması için ona bir şans daha verecektim.

Eğer olmasaydı... bunların hiçbirinin önemi yoktu zaten. Bu fırsatın elimden kaçmasına izin veremezdim. Sadece bunu anlayacağını umuyordum.

Uzun bir nefes aldım. Zamanı yavaşlattım. Ve o ne yaptığımı anlamadan saldırdım.

* * *

Osh tepki veremedi üzerine atıldım. Onu kanepeden kaldırıp duvara fırlattım ve bir elimle boğazına sarıldım.

Benimle kavga bile etmedi. Sadece bana baktı, yüzü şaşkınlığın resmiydi. Bana hala çok güveniyordu, karşılık vermedi.

Bu onun felaketi olacaktı.

"Ne oluyor lan?" diye sordu.

"En iyi yaptığın şeyi yapacaksın," dedim. "Ruhumu yutacaksın. Işığımı yutacaksın ki ben de tanrıyı bulup insan formunda dolaşırken onu camın içine hapsedebileyim. Bu sadece o zaman yapılabilir. İşlem kan gerektiriyor ve tanrılar bir insan bedenini ele geçirmediikleri sürece kana sahip değiller. Bu fırsatın kaçmasına izin veremem. Özür dilerim."

Sonunda benimle dövüşmeye başladı ama çocuğu tehdit edilen bir anneden daha ölümcül çok az şey vardır. Ayrıca, ben bir tanrıydım. Kazanamazdı. Bunu biliyor olmalıydı çünkü neredeyse başladığı anda mücadeleyi bıraktı. Teslim oldu. Kendini feda etti. Göğsümdeki kaslar kasıldı, kalbimin etrafında sıkıştı.

"İşe yaramayacak," dedi, efor ve endişeyle nefes nefese kalarak.

"Bu riski almaya hazırım."

"Anlamıyorsun." Bir elini yüzüme doğru kaldırdı. Başparmağını çenemde gezdirdi. "Yıldızlar sönene kadar senin ruhunla yaşayabilirim. Seni bir oturuşta alamam. Bu işler böyle yürümez."

Boğazını sıkıca kavradım, daha çok gösteriş için. "O zaman bu şekilde çalışmasını sağla. Bunu yapmak zorundayım, Osh. Işığımı göremezse beni asla bekleyemez."

Bir küfür savurdu. "Sadece sorabilirdin." "Pek mümkün değil."

Uzun bir süre gözlerini kapadı, sonra başını salladı. "Öldürecek

Ben."

Elimi yontulmuş çenesine götürdüm. Ona doğru bastırdım. Ağzım onunkinin hemen altında durana kadar aramızdaki mesafeyi kapattım. "Biliyorum."

Sonra dudaklarımı onunkilerin üzerine koydum ama şaşırtıcı bir güç gösterisiyle pozisyonlarımızı değiştirdi. Boğazımı kavradı, beni döndürdü, duvara yasladı, başımı duvara çarptı -iki kez- sonra ağzını benimkinin üzerine indirdi.

Ve beni yuttu. Vücudumdaki enerjiyi hortumladı, bu hareket aynı anda hem acı verici hem de erotikti. İkimiz için de. Boştaki eliyle yüzümü kavradı. Başını eğdi. Bir öpücüğe dönüşen şeyi derinleştirdi. Yavaşlamak yerine hızlandı. Daha sert öptü. Bana doğru bastırdı, sunduğum şeyden daha fazlasını istiyordu.

Parmakları saçlarıma daldı ve ruhumu doyururken saçlarımı avucunun içine hapsetti. Bu hareket içimde derinlerde bir şeye dokundu. İçimde kıvrıldı ve sonra gerildi. Tırnaklarımı arkamdaki duvara geçirdim. Gittikçe yaklaşırken ona doğru ittim. Daha keskin ve daha keskin. Ta ki içimde patlayana kadar.

Daha önce hiç tatmadığım havayı içime çekerek başımı geriye attım. Vücudumdaki atomlar yeni bir oyun alanı bulmuş gibi hem bitkin hem de neşeli hissediyordum.

Osh inledi. Bana doğru düştü. Dizlerinin üzerine çökmeden bir mikrosaniye önce yüzünü saçlarıma gömdü. Boğazını sıktı ve kendi içine doğru kıvrıldı. Kasları mermer yoğunluğuna kadar kasıldı ve beni içinde tutmaya çalıştı. Ama çatladı. Derisi parçalandı ve kırıldı ve hayatım boyunca taşıdığım ışık - hiç görmediğim bir ışık -İçinden sızmaya başladı.

Etrafında döndü, özümü tutmaya çalışırken yüzü acı içindeydi. Onun üzerine diz çöktüm.

"Acele et," dedi, sesi kısıktı. Parmakları kıvrıldı, sırtı kavislendi ve vücudunun üzerinde daha fazla çatlak açıldı, içlerinden ışık fışkırdı.

Fazla zamanım yoktu. Özüm onun tutamayacağı kadar güçlüydü. Bir ampulün içinde nükleer bir patlamayı tutmaya çalışmak gibiydi. Er ya da geç patlayacak ve onu paramparça edecekti. Bir başka acı spazmı içinden geçerken başını geriye itti.

Bu onu öldürecekti. Bunu biliyordum. Başlamadan önce de biliyordum. Ama bu onu hemen öldürmezdi. Zamanım vardı. Tanrıyı bulabilir, onu tuzağa düşürebilir ve onu tamamen yemeden önce geri dönebilirdim.

"Ne oluyor lan?" Garrett sordu.

Zamanın ne zaman geri döndüğü hakkında hiçbir fikrim olmadan yerden kalktım.

"On beş dakika içinde dönmezsem Reyes'i ara. Ona ne yaptığımı söyle. Osh'a yardım etmesini söyle ama hiçbir şekilde nerede olduğumu söyleme."

"Ne yaptın sen?" diye sordu Oş'a dehşet içinde bakarak. "Zamanım yok. Bana on beş dakika ver."
Sonra gözlerimi kapattım ve bu uçağı tamamen terk ettim.

* * *

Tanrıyı anında fark ettim ve saniyeler içinde arkasında cisimlenerek ona yaklaştım. O da ışıktan yapılmıştı ama onunki benimkinden daha griydi. Daha bulanık. Işıkları yanıp sönen, müzik çalan ve gençlerin gülüp çığlık attığı bir insan denizinin içinde yürüyordu.

Durdum ve yönümü bulmak için etrafıma bakındım. Solumda dev kırmızı bir roller coaster vardı. Sağımda okyanus vardı. Ve altımda tahta kalaslar vardı.

Tahta kaldırım mı? Tahta kaldırımında mıydık?

Evet. Hız treninin yanındaki tabelaya göre tam olarak Santa Cruz Beach Boardwalk. Tanrının o kadar yer varken neden burada olduğunu merak ettim. Osh kuzey demişti. New England mı? Onu nereye götürdükleri hakkında hiçbir fikrim olmadığından, yaklaşıp yaklaşmadığı hakkında da hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyden emindim. Avın tadını çıkarıyordu.

Bunu yapabildiğime hâlâ biraz şaşırmış bir halde, görüş alanının hemen dışında bir köşede bir yer seçtim ve bedenimin etrafımda şekillenmesine izin verdim. Sanki bir peçe açılıyor. Omuzlarımın etrafına yerleşen ve ayaklarımın dibinde biriken bir pelerin gibi. Yavaşça cisimleştım, onun her hareketini ve etrafımdaki insanların hareketlerini izledim.

Tuhaf ışığa odaklanarak onu takip ettim ve atari salonunu geçip bir pamuk şeker standında durdum. Kaçırıldığı insan bir kadındı. Söylediklerine göre

Osh, içine girdiği anda öldü. Kolları çoktan sarı ve mor çürüklerle renk değiştirmişti. Acı verecek kadar zayıftı ve uzun kumral saçları dağınık teller halinde sırtından aşağı sarkıyordu. Belli ki görünüşünü korumak gibi bir kaygısı yoktu çünkü zaten bu bedende ancak bu kadar dayanabilirdi.

Beni hissetti ve döndü; dünya etrafımda dönerken zaman yavaşlayarak durdu. Başımı salladım, nutkum tutuldu ve neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. Boğazımdan bir şaşkınlık çığlığı fırladı ve iki elimle ağzımı kapattım. Kocaman yeşil gözler merakla bana bakıyordu. Bir zamanlar güzel olan ve şimdi bir tarafı yaralarla kaplı olan ağzı, başı yana doğru eğilirken hafifçe açıldı.

Yere yığılacağımdan korktum. Ölümlü kalbimin durmasından ve yeniden başlamayı unutmasından korktum. Etrafımdaki dünya için korktum çünkü Reyes bu tanrının kız kardeşinin ruhunu bedeninden söküp aldığını öğrendiğinde dünya tehlikeli bir yer olacaktı.

"Nesin sen?" Kim sordu.

Sesi aynıydı. Aynı nazik ifadeler. Aynı zarif tavırlar. Ama o değildi. Tanrıydı.

Kim'in Meksika'da olması gerekiyordu. Buraya nasıl geldi? Tanrı ona nasıl ulaştı?

Tam bir sinir krizi geçirme dürtümle savaştım ve cahilmiş gibi davrandım.

"Kim?" Yaklaşarak sordum. "Sen misin?"

İleri atıldığımda hareket etmedi. Geri adım atmadı ve benden uzaklaşmadı. Sadece ne yaptığımı anlamaya çalıştı.

öyleydi. Işığım olmadan, doğaüstü bir varlığa nasıl görüneceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama herhangi bir insan gibi olmadığım açıktı.

"Kim," dedim, kollarımı ona doladım ve sarıldım. Onun sadece bir kabuk, sadece bir kap olduğunu ve ruhunun muhtemelen çoktan göçüp gittiğini biliyordum ama elimde değildi. Ona sıkıca sarıldım, onu daha iyi tanımadığım için özür dilemek istedim. Onunla daha fazla zaman geçirmeliydim. Birlikte kahve içmeli, öğle yemeği yemeli ve erkek revülerine gitmeliydik.

Geri çekildim, yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarından öptüm.

İşte o zaman gözyaşlarım akmaya başladı. Onu sertçe öperken ve ardından bir düzine küçük öpücük kondururken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Beni izliyordu, her geçen saniye daha da şüpheleniyordu, ben de hızla ulaşamayacağı bir yere çekildim.

Sonra farkına vardı. "Işığın nerede, küçük kız?" "Neden o?"

Sesim titreyerek söyledim. "Neden onun kız kardeşi?" "Onu başka nasıl sakat bırakabilirim? O neredeyse yok edilemez benim gibi."

"Ah," dedim gözlerimi silerek. "Elbette. İnsan hayatı sizin için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bir sivrisineğin hayatı senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

Başımı salladım, onu anlamaya başlamıştım. Uzandı ve yaşlı bir kadının elinden pamuk şekerini aldı. Kadın itiraz etmeye başlayınca ona döndü.

"Hayır," dedim ve ona doğru yürümeye başladım.

Kıkırdadı ve onu bıraktı. "Nerede o? Rey'azikeen? Bu beden tamamen işe yaramaz hale gelmeden önce onu görmeyi umuyordum."

"O dışarıda. Sen hangisisin? Uzan'ın hangi kardeşi?"

Başını arkaya attı ve güldü. "Kardeş mi? Biz kardeşiz, değil mi?"

Ona kaşlarımı çattım ve ihtiyacım olan cevapları sormaktan daha iyi nasıl alabilirdim ki? "Anlamıyorum."

"Uzan'ın ne olduğunu düşünüyorsun?" "Senin ev boyutun."

Kafası daha da karışmış gibiydi. "Göksel adınızı öğrendiğinizi sanıyordum, Elle-Ryn."

"Yaptım."

Kim'in ağzına bir ağız dolusu pamuk şeker daha tıktı. Hareket yaraların açılmasına neden oldu. Kan çenesinden aşağı kayıyordu ve ben alt dudacağımın titremesine karşı koydum.

"O zaman neden bilmiyorsun... aman Tanrım. Yehova. O sinsî biri, değil mi?"

"Yine beni kaybettin."

"Uzan, canım, bir hapishane. İnsan oralı değildir. İnsan oraya gönderilir."

"Hapishane mi?"

"Rey'azikeen, Eidolon ve ben tutsaktık. Kaçınılmaz olması gerekiyordu. Eidolon ve ben orada yüzyıllar geçirdik, tıpkı bu beden gibi çürüyüp gittik. Ta ki..."

Hikâyeyi anlatırken Kim'in gözleri parlıyordu. "Ne zamana kadar?"

"Rey'azikeen gönderilinceye kadar. Gençti. Asi. Kesinlikle zeki."

Arayan Reyes'ti, tamam.

"Ve işte tam da bu noktada ironi devreye giriyor. Çünkü sen, Elle-Ryn-Ahleethia, onu oraya gönderen kişisin."

"Ne?"

Yalan söylüyordu. Bu nasıl mümkün olabilir ki?

"Onun kim olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikriniz yok. Kokuşmuşluk ve çürümüşlük içinde çürümeye gönderdiğin varlığa aşık olman o kadar cömertçe, o kadar eşi benzeri görülmemiş bir şey ki. Senin boyutundan, Evuthwana'dan gelen yedi orijinal tanrının yarattığı bir ıstıraba."

"Onu hiçbir yere göndermedim. Onu tanıımıyordum."

"Ama sen, nasıl derler? Sıkı mı? Evet, sıkı. Kardeşiyle sıkı fıkıydınız. Gerçek kardeşiyle, çünkü bu ikisinden biriyle kardeş olduğum gün kendimi Uzan'a geri göndereceğim."

"Kardeşi mi?"

"Bilirsin işte. Büyük kardeş, küçüğüne bakma yüküyle baş başa kaldı. Ama bu günlerde gençler. O çok asiydi. Çok inatçı. Çok sorumsuzdu. Ve ağabeyi yarattığı dünya için endişeleniyordu."

"Peki bu hangi dünya olabilir?" "Şu anda üzerinde duruyorsun canım."

27

*Kalpler vahŖi yaratıklardır.
Bu yüzden kaburgalarımız kafes.*
-YAZARI BILINMIYOR

Üzerinde durduğum dünya dönmeye başladı. Yalan söylüyordu. Söylüyor olmalıydı.

"Hatırlardım."

"Ah, ama Yehova onun kaybını biçmenizi istedi. Gönüllü oldunuz, evet, ama İnsan'ın kendisinden biraz teşvik almadan değil. Ve bir kez onun kanunları altında onun diyarına girdiğinde, aklından o anıyı koparmış olmalı" -Kim havadan bir şey koparmış gibi davrandı- "aklından o anıyı koparmış olmalı."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Seni kontrol etmek için tabii ki." "Sana inanmıyorum."

Bir yudum daha pamuk şeker aldı. "Artık anının orada olduğunu bildiğine göre, ne zaman izin verersen sana geri gelecektir. Ama kendini çok kötü hissetme. Kardeşi sadece onun için koca bir boyut yarattı. Bir cehennem boyutu, gerçi Uzan'dan nasıl daha kötü olabilir, hiçbir fikrim yok. Dedikleri gibi, Rey'azikeen'i oraya kilitleyip anahtarı atacaktı. Ama sen onu vazgeçirdin. Yalvardın

Yehova kardeşini yola gelene kadar gönderdi. Yehova'nın vizyonunu anlayana kadar." Aklına bir düşünce gelince nefesi kesildi. "O zaman bile ona aşık mıydın?"

"Tanrı camı Reyes için miydi?" Şaşırmak hafif kalırdı.

"Zekice bir alet. Bir kasa. Kesinlikle kaçılmaz. Yine de Uzan'dan kaçan tek tanrıdan bahsediyoruz. Eğer yapılabilseydi..."

"Bu gerçek dışı."

"Oh, üzülme, canım. Bu hiç yakışmıyor. Ayrıca, eğer seni daha iyi hissettirecekse, Lucifer'ın onu tuzağa düşürmesine yardım eden kişi benim. Sanki aynı takımdaymışız gibi."

"Onu tuzağa mı düşürdün?" "Önce sen yaptın."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Uzan'dan kaçtığında bizi kendisiyle birlikte gitmeye davet etmedi. Biz onu takip ettik. O da ağabeyine gitti ve bizi tuzağa düşürmesi için tanrı camına yalvardı. Sanki ondan daha kötüyümüştük gibi bizi hapse atması için. Bu güçlü bir olasılık ama her şey kişinin bakış açısına bağlı."

"Senin peşinden mi gitti?"

"İkimizin de peşinden geldi. Kibirli adam, Rey'azikeen. Biz de bu diyarın cehennem boyutunda saklandık ve Lucifer'in... ne diyorsunuz buna? İntikam mı? Bir plan yaptık ve tanrı camını ona karşı kullandık. İki buçuk-Lucifer iyi bir dövüşçü değil.

-Birine karşı mı? İhtimallerin benim lehime olması en çok hoşuma giden şey." "Ona karşı birlik oldunuz."

"Elbette. Ben aptal değilim. Böylece Yehova'nın kardeşini onun için yaratılmış olan boyuta hapsedtik. Onunla birlikte cehenneme geri döndüğümüzde, küçük Rey'azikeen her zamanki gibi değildi. O cehennem boyutunda birkaç saniye bile bu düzlemde yıllar gibidir. O kadar şaşırmıştı ki, neler olduğunu anladığında Lucifer onu çoktan rune'un içine almıştı. Gerçekten hiç şansı yoktu."

"Neden sen, bir tanrı, düşmüş bir melek ile işbirliği yapıyorsun?" "Çoğunlukla can sıkıntısı. Bu küçük kan davasını izlemek eğlenceliydi."

Yehova ve çocuklarından biri arasında geçiyor. Yehova ile çocuk arasında geçeni anlattırmayın bana. Bu arada, ışığın nerede?"

"Bir arkadaşına ödünç verdim." "Çok uzun yaşamayacak." "Senden daha uzun."

Güldü, Kim'in saçları omuzlarına dökülürken başı geriye düştü ve ne yaptığını anladım. Oyalıyordu.

Tam bir daire çizdim. Uzan'daki kankası burada mıydı? "Neden Yehova'yla işbirliği yapıyorsun?"

"Değilim," dedim, başka bir varlık için gökyüzünü izliyordum.

Ondan uzaklaştım, arıyordum. Tarıyorum.

"Pis işlerini yaptırmak için seni kullanıyor. Sen kiralık yardımcısın. Sonra da hafızanı mı siliyor? Yerinde olsam kendime daha iyi arkadaşlar bulurdum."

Oh, evet. Oyalanıyordu. Sadece bir tanrı başka bir tanrıyı öldürebilirdi ama belki de görüldüğünden daha zordu. Belki de desteğe ihtiyacı vardı. Kirli dövüştüğünü çoktan kanıtlamıştı.

"Senin kim olduğunu hatırladığında," diye devam etti ve hiç susup susmadığını merak ettim, "mutlu olmayacak. Rey'azikeen. Onu atalarının yarattığı bir hapishaneye gönderdin. Seni hâlâ seveceğini düşünüyor musun?"

Hatırlamak için çok uğraştım. Reyes'i eskiden tanıyor olsaydım, belki bu kazananı da tanırdım. Belki adını biliyordum. Tanrı Kulübü'nün çok küçük bir üyesi olmalıydı. Adını biliyor olmalıydım. Sonra aklıma geldi. Adını değil ama bir planı. Bu konuda çok iyiydim.

"Eidolon'la birlikte kaçtığını söylemiştin," dedim bakışlarımı gökyüzüne çevirerek. "Senin Eidolon *olduğunu* sanıyordum."

"Beni hatırlamaman kalbimi kırıyor. Kötü değil. Tam bir kırılma gibi değil. Daha çok kılcal bir kırık gibi."

"Özür dilerim. İsimler konusunda berbatımdır."

"Sana bir ipucu vereyim." Bir ısırık daha aldı. "Bir ekmek kutusundan daha büyük-"

Etrafımda döndüm ve gülümsedim.

"İşte." "Ah. Aklına geldi mi?"

Tanrı bardağını sakladığım avucumu açtım. Kot pantolonumun içinde göreceğinden endişelendim, bu yüzden onu tuttum. Sevgili, tatlı hayatım için.

Anında durdu, bakışları lazerle madalyona kilitlendi. Cam kapağı açtığım anda etrafımızda fırtınalar koptu ve şimşekler çaktı.

Hemen tepki verdi. İlerlemeye başladı ama ben zamanı yavaşlattım. Onu karşıladı ve gelmeye devam etti. Daha da yavaşlattım, o kadar ki etrafımızdaki insanlar sadece hareket etmeyi bırakmadılar, aynı zamanda

geriye doğru hareket etmeye başladı, yavaş ve gerçeküstü. Zamanı geri sarıyordum. Ama o yine karşıladı ve ileri atıldı.

Yine de duraklama yeterliydi. Dudaklarımı bardağın üst kısmına bastırmam, şimşeklerin yüzümde çıtırdaması ve "Bu senin için Kim" diye fısıldamam için yeterliydi. Kirpiklerimin altından ona baktım ve tam bana ulaştığında, parmağı kolyeye dokunduğunda, "Mae'eldeesahn" dedim.

Roket bana ipucunu o fotoğrafta vermişti, hafızamı sarsacak bir sarsıntı. Ve Kim'in ağzından aldığım kan yeterliydi. Tanrı camının içindeki varlığı yakalamak için konukçudan tek bir DNA parçasına ihtiyacı vardı.

İşe yaradı.

Tökezleyerek geri çekildi, yüzü kandırıldığına dair bir şaşkınlık ve inançsızlık resmiydi. Bu sefer tuzağa düşmüştü. Tanrı camının nasıl çalıştığını daha önce görmüştüm. Onu bekledim.

Mae'eldeesahn yapmadı. Dönüp koşmaya başladı ama bu, peşinden fırlayan yıldırımını mutlu etmişe benziyordu. Bir sevgili gibi etrafını sardı ve onu Kim'in parçalanmış bedeninden söküp aldı.

Çıkan şey beklediğim gibi değildi. Her şeyden çok ışıktı. Maddeden çok dumandı. Ve çok güzeldi. Son derece çarpıcı ve kesinlikle kötü niyetliydi.

Ve sonra kayboldu. Ben onu çağırana kadar cehennem boyutuna çekildi. Asla gerçekleşmeyecek bir girişim.

Başka bir varlık hissettiğim anda madalyonu kapattım. Bundan ikinci kez kurtulmamın imkânı yoktu. Arkamı döndüğümde Reyes'in tüm karanlık ihtişamıyla arkamda belirdiğini gördüm.

Yavaşça. Öldürücü bir şekilde, çünkü o çocuk başarısız öfke kontrolü derslerinin poster çocuğuydu.

Kirpiklerinin altından bana ters ters baktı ama endişesi öfkesinin önüne geçti. Bana doğru yürüdü, omuzlarımdan tuttu, yaralı olmadığımın emin olmak için beni baştan aşağı süzdü.

Kolyeyi cebime attım ve yüzünü ellerimin arasına aldım.
"Reyes-"

"Yaralandın mı?"

"Hayır, tatlım, dinle-"

"Az önce ne oldu?" Kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. "Reyes, dinle."

"Neydi o?" "Rey'aziel."

Sonunda sözlerime odaklandı.

"Reyes," dedim ve ani bir hüznün beni öyle bir sardı ki zar zor konuşabildim.

"Ne?" diye sordu, telaş içinde kıpırdamadan. Kendini destekledi. "Ne?"

"Uzan'ın tanrılarından biriydi."

Yüzündeki tüm ifade kayboldu. "Adı Mae'eldeesahn'dı."

"O-? Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır. Hayır, onu tuzağa düşürdüm. O gitti."

Rahatlama yüz hatlarını yumuşattı ama sadece biraz. Her şeyden çok kafası karışmıştı.

"Ama o-Reyes, bir insan konukçuyu kaçırdı."

"Yaptıkları şey bu."

"Hayır, tatlım, çok özür dilerim." Sesimi bir hıçkırık böldü. Bunun ona ne yapacağını biliyordum. "Kim'i kaçırdı."

Beni şaşkınlıkla incelerken yarım bir gülümseme ağzını bir anlığına eğdi.

Kenara çekildim ve ona gösterdim. Kim yatıyordu. Yüzüstü kaldırıma uzanmış, bir kolunu sırtına atmış, açları tamamen yanlıştır. Kızıl saçları başının üzerinde bir hale gibi yayılmıştı.

"Çok özür dilerim."

Elimden kurtuldu ve ona doğru yürüdü. Diz çöktü. Onu ters çevirdi ve yüzü neredeyse kendi yüzüne değecek şekilde kollarıyla sardı. Saçlarını yana doğru itti ve yaraları gördü. Çökmüş yüz hatlarını. Derinin sararmasını ve morlukların koyulaşmasını.

Bir hıçkırıkla savaşıarak sertçe nefes verdi. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek dizlerimin üzerine çöktüm. Parmaklarını yumruk yaptı ve sonra onu sıkı bir kucaklamanın içine çekerken ona doğru yayıldı. Başının arkasını tuttu. Yüzünü saçlarına gömdü. Ve bir anda patladı. alevler denizi.

O zaman insanların etraflarını sardığını fark ettim. Ama onlar sadece bir kadına sarılmış perişan bir adam görüyorlardı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Alevler içinde patladığında, hem soyut hem de somut bir düzlemdeydi. Çocuklar çığlık attı ve yetişkinler onları sürükleyerek uzaklaştırdı. Ve herkes, oradaki her bir kişi kaçtı.

Ayağa kalkarak bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettim ama ateş çok sıcaktı. Yaklaşamadım bile. Artık onu göremiyordum. Kocamın yirmi metre çapındaki her şeyi ateşe vermesini izlerken ağzımı kapattım. Sonra otuz. Sonra kırk. Yakındaki roller coaster. Atari salonu. Pamuk şeker standı. Dondurma salonu. İnsanlar çığlık atıp koşarken ve birbirlerine çarpıp tökezlerken birbiri ardına alevler içinde kaldılar.

Aileler her yöne kaçıırken etrafımda dumanlar yükseliyordu.

"Başka seçeneğim yok," diyen bir ses duydum arkamdan.

En sevdiğim baş melek olan Mikail'in orada durduğunu görmek için döndüm.

Öfke beni sardı. "Şimdi zamanı değil." Kılıcını çekti.

Şimdi sır a sı değildi. Yaptığı şeye duyduğum öfke Yehova'nın yaptığı şey karşısında içimde bir volkan gibi patlayan tehdit. Dişlerimi birbirine geçirdim ama teslim olmuş gibi avuçlarımı ona gösterdim.

Sonra sol avucumu aşağı çevirdim. Artemis avucumun içinde yükseldi ve yanımda cisimlendi. Başını eğdi, dişlerini gösterdi ve göğsünün derinliklerinden bir hırıltı çıkardı.

Sonra sağ avucumu yukarı çevirdim. Eski dostum ve bir nevi koruyucum olan Bay Wong yanımda cisimlendi. Kendi kılıcını çekmeden önce elini hızlıca sıkmak için benimkinin içine koydu. Zırhı parlıyordu ve güç -benim Michael'dan yayıldığını hissettiğim kadar güç- ondan görkemli dalgalar halinde fışkırıyordu.

Michael sırtıttı. "Bir savaşı hazırlıksız geleceğimi mi sanıyorsun?"

Dumanların dalgalanması ve yükselmesi arasında, arkasında bir düzine melek belirdi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sence yapar mıyım?"

Arkamızda, yerden on iki cehennem köpeği yükseldi. Hırladılar, hırladılar, toprağı eşılediler ve serbest bırakılmak için yalvardılar. Melekler kendilerini hazırladılar.

"Patronunla konuşmam gerekiyor," dedim.

"Bugün olmaz." Sessiz bir emir verir gibi başını eğdi ve arkasında melek lejyonları belirdi. Göz alabildiğine yüzlerce melek -ama çok fazla duman vardı- hepsi de savaşımaya hazırđı.

"Michael," dedim hayal kırıklığına uğramış gibi. "Bu utanç verici olmaya başladı."

Ve arkamda, binlerce ve binlerce ölmüş Gerçekleşti. Beep'in ordusu. Rocket'ın yazdığı her ismi çağırdım ve onlar bir savaşçı denizi gibi durdular. Kızım için savaşımaya hazırđılar, çünkü hayatta kalacaksa babasına ihtiyacı vardı. Babasına ihtiyacım vardı.

"Dediğim gibi, şimdi zamanı değil."

"Bağlayıcı bir söz verdi," dedi Michael. "Uzan'ın üç tanrısı da. Bu düzlemin dışında. Sonsuza dek."

"Onu kandırdın."

"Rey'aziel'in kendini kandırmasına izin verdim."

"Ama bu gerçekten onun adı değil, değil mi?"

Buna cevap vermedi. Bunun yerine önümden geçip artık yüz fit yüksekliğe ulaşmış olan alevlere baktı. "Yakında nükleere dönüşecek ve bu kasabayı, hatta birkaç kasabayı daha yerle bir edecek. Biz bu işin içinde değiliz.

yüzbinlerce kişinin ölümüne neden olanlara geçiş izni verme alışkanlığı."

"Ciddi misin? Haberleri izliyor musun ki?"

"İnsanlar insanları öldürüyor. Benim yetki alanımda değil."

"Yehova'nın kardeşini umursamayabileceğini biliyorum, ama ben

Kesinlikle öyle. Ve sen onu alamayacaksın."

Hayal kırıklığı içinde çenesini oynattı. Parçalanmış. Aklındaki olasılıkları tarttı. Sonunda kılıcını kınına soktu. "Zamanı geldiğinde Val-Eeth, onu kurtaramayacaksın."

"Bu çok komik. Kurtarılmaya ihtiyacı olanın o olduğunu sanmıyorum."

Bir duman bulutu daha etrafımızı sararak bizi tamamen yuttu. Bir kanat hışırtısı duydum ve duman dağıldığında hepsi gitmişti. Bütün melekler yok olmuştu.

Altın zırhı da en az yaramaz gözleri kadar parıldayan Bay Wong'a döndüm. "Bir savaş yapacağımızı sanıyordum."

"Özür dilerim."

"Olma. İyi bir pratik olurdu." Kendi ordumuza doğru döndü. "Forma girmeleri gerekiyor."

Homurdandım. "Ölenler forma girebilir mi?"

"Seni yalnız bırakacağım Val-Eeth." Elimin üzerine eğildi. "Charley, lütfen." Tanrı olarak adlandırılmak biraz fazlaydı.

Tekrar eğildi ve ortadan kayboldu. Bir mikrosaniye sonra, Beep'in ordusu da cehennem köpekleri gibi buharlaştı.

Artemis arkasına baktı ve inledi. Michael haklıydı.

Reyes kontrolü kaybetmişti. Cisim değiştirdim ve ateşin içine girdim. Onu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu ama yakıp kül etmişti. Vücudundan geriye kalan tek şey külden bir taslaktı.

Kadının yüzüne dokundu. Yanmış kâğıt gibi çatladı ve parlayan parçacıklar etrafında uçuşarak uçup gitti. Sonra kız kollarında ufalandı ve bir elekten geçen kum gibi parmaklarının arasından kaydı.

Ve ateş daha da büyüdü. Yaktı. Soyut dünyada bile tenimi kavurdu. Kaybolduğunu fark ettim. Güçlerini kontrol edemiyordu.

Oradaydım, bunu yaptım.

Belki de o benim tam tersimdi. Belki de gerçek adını öğrenirse, onu daha iyi kontrol edebilirdi.

Kaybedecek neyim vardı ki? Ona yaklaştım, diz çöktüm, yüzünü ellerimin arasına aldım ve "Rey'azikeen" diye fısıldadım.

Hiçbir şey. Hissettiği ıstırap iliklerime kadar işledi. Tekrar söyledim ve yine yanıt alamadım.

Bu gerçekleşmiyordu. Sonra fark ettim ki kalıcı olabilir. Tanrı camını çıkardım. Eğer onu durdurmazsam, gerçekten de kasabayı ve muhtemelen daha fazlasını yerle bir edecekti. Kaliforniya'nın yarısını okyanusa batırabilir.

Ateş daha da harlandı, alevler gürültülü ve amansızdı. Kanını almak için uzandım. Onu sadece bir süreliğine orada bırakacaktım. Onu sakinleştirecek kadar. Kafasını karıştırıp bana geri getirecek kadar.

Tırnaklarımı bileğine geçirdim ve olabildiğince sert bir şekilde kazıdım. Sonunda bana baktı, bakışları parlıyor ve ışıldıyordu.

Ben de adını tekrarlardım. "Rey'azikeen. Durmak zorundasın. Bu kasabayı yakıp yıkacaksın."

Ateşin içinden baktı. Parkı çoktan yerle bir etmişti. "Durmak zorundasın."

Kaşlarını çattı. Kız kardeşinin küllerine baktı.
Eğildi ve yumruklarıyla gözlerini kapattı.

İşte o zaman onları gördüm, önümdeki tanrının üzerinde yükseliyorlardı. Geriye çekildim ve huşu içinde baktım. Ateşle kaplıydı, dış hatları neredeyse yarı saydamdı. Ama ateş onun üzerinde de yükseliyor ve kanat yanılması yaratıyordu. Devasa, meleksi kanatlar katlanıp etrafını sarmıştı.

Yaklaşmakta olan nükleer felaketi tamamen unutmuştum. Kocamın topuklarının üzerine oturup başını arkaya yaslamasını ve umutsuzca duygularını kontrol etmeye çalışmasını izledim. Kas gibiydi. Gergin ve yanıcı ve o kadar güzeldi ki içim sızladı. Ve kanatları vardı. Ateşler onları yalıyor, şekillendiriyor ve kalıba döküyordu. Başını tekrar ellerinin arasına aldı.

Kendimi toparlayamadan başka bir varlık ateşe doğru yürüdü. Bir giden. Elini Reyes'in başına koydu ve Reyes gözlerini açtı. Ona baktı. Diz çöküp onu kollarının arasına aldığı anda neredeyse yere yığılacaktı.

"Seni dışarı çekmeye çalışıyordu," dedi Kim, onu hiç görmediğim kadar güzeldi. "Onu takip ettiğini biliyordu."

"Ne?" diye sordum. Dehşete düşmüş bir halde sordum. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Onu mu takip ediyordun? Şeytani, kötü niyetli bir tanrıyı mı? Bu da sırlarından biri miydi? Çünkü son konuşmamızda bunun gündeme geldiğini hatırlamıyorum."

Kim usulca güldü, ayağa kalktı ve bana sarıldı. Ben de ona uzun süre sarıldım.

"Şimdi çok şey anlıyorum," dedi ve sonra tekrar kardeşine baktı. "Ne kadar özel olduğunuzu biliyorum. İkinizin de. I

olduğunu biliyordum ama bu şekilde değil."

"Kim, keşke sana daha fazlasını anlatabilseydik," dedim.

Reyes ayağa kalktı ve sanki o güneşmiş de kendisi zifiri karanlıkta büyümüş gibi ona baktı. Ateşi hâlâ etrafında dalgalanıyordu.

"Anlamıyorsun," dedi. Yüzü aydınlandı. "Benim adım Rocket'ın duvarında yazıyor. Ben gönderildim."

"Kim, bu harika," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Başını salladı ve sevgi dolu bakışlarını kardeşinin üzerine dikti. "Buraya bir sebep için gönderildim. Bunu biliyorum. Ve onu sonsuza dek koruyacağıma söz veriyorum." Bir elini benim, diğerini de Reyes'in yüzüne koydu. "Senin gözün ve kulağın olacağım. Nasıl olduğu hakkında sana dakika dakika bilgi vereceğim. Ne yaptığını. İlk kelimeleri. İlk adımlarını." Başını eğdi ve gülümsedi. "Ben kaderinde dünyayı kurtarmak olan bir kızın teyzesiyim. Bundan daha iyisi olamaz."

"Öyle mi?" Alay ettim. "Ben onun annesiyim. Bu doğru." Tırnaklarıma üfledim ve onları gömleğimin üzerinde parlattım. "Kıskanabilirsin."

Kıkırdadı ama Reyes hâlâ kayıptı. Yangın hâlâ devam ediyordu.

Onun kaybı hala kesik.

Öne çıktım, onu kendime doğru çektim ve ağzımı onunkine dayadım. Sonra ateşi ehlileştirdim. Nefesimle soğuttum. Kalbimin atışlarıyla. Enerjimin nabzıyla.

Buz ayaklarımın altından, tahta kaldırım boyunca, duvarlara, direklere ve lunapark araçlarına yayılırken ateşin gürültüsü yerini çatırtı sesine bıraktı. Etraftaki ateşler

hemen öldü ve yerine keskin ve keskin kokulu siyah duman yükseldi.

Geri çekildim. Reyes'in kanatları gitmişti ve ateşi sakinleşmişti ama kesinlikle yok olmamıştı. Ateşten yapılmıştı, bu yüzden şaşılacak bir şey yoktu.

Kim, "Canavarı sadece o evcilleştirebilir," dedi.

Soru sorarcasına ona baktım. "Rocket'in bana söylediği bir şey."

"Ah. Göründüğünden daha zeki."

Başını salladı ve ikimizi de kucakladı. "Onu görmek ister misiniz?" diye sordu bize en yumuşak fısıltıyla.

"Evet!" Reyes hayır diyemeden ben "Evet!" dedim. Bana temkinli bir bakış attığında, "Şu anda ışığım bile yok. Sadece bir dakikalığına."

Kafası hala tam olarak oyunda değildi, başını salladı ve bir sonraki kalp atışında bir marketteydik. Önümüzde duran bir çift, kendilerine kahve servisi yaparken bir yandan da mırıldanıyordu.

"Işığınız o kadar görünür değil," dedi Kim, "ama yine de gerçekten insan değilsiniz. Doğaüstü dünya bunu hissedebilir. Hızlı olmalısın."

"Söz veriyorum." Bayan Loehr kahvelerini hazırlarken gözlerimi Bay Loehr'in tezgâhın üzerine koyduğu taşıyıcıdan alamıyordum.

Beep'in odasına ne renk perde takacaklarını konuşuyorlardı. Bay Loehr'in de gelir gelmez gaz şirketini araması gerekiyordu. Görünüşe göre ülke çapında bir yolculuğa çıkmışlardı. Yine mi taşıyorlardı?

Etrafıma bakındım ve yakınlarda bir cehennem köpeğinin dış hatlarını gördüm. Kim olduğumuzu anlayınca geri çekildi, tıpkı diğer üçü gibi.

Taşıyıcıdan bir cik cik sesi geldi ve onu duyduğumda nefesim çok keskin, çok yüksek çıktı. Loehr'ler anında gerildi. Bayan Loehr bebeği kucağına alırken Bay Loehr önlerine geçti. Bir bariyer. Bir koruyucu. Sonra bizi tanıdılar ve ikisi de rahatladı.

Gülümsedim, işaret parmağımı ağzımın üzerine koydum ve gizlice göz kırptım. Şaşıracak onlar da gülümsediler ve beni grup halinde kucakladılar.

"Her şey yolunda mı?" Bayan Loehr sordu.

Reyes başını salladı ve müstakbel annesine şiddetle sarıldı. Ben annemin tezgâha geri koyduğu taşıyıcıya yaklaşıırken o da Bay Loehr'e aynısını yaptı.

Beep'in kendisini görmeden önce onun özünü görebiliyordum. Sonra onu gördüm. Önce küçük bir el. Tombul bir kol. Ve sonra yuvarlak bir yüze hükmeden kocaman, bakır rengi gözler. Bir aydan uzun süredir ilk kez kızımı gördüm.

Elimi ağzıma götürdüm, o kadar güzeldi ki. Bana gülümsedi, gamzeli yanakları parlak pembe ve hayat doluydu. Gözleri ıslı ıslıdı.

Bayan Loehr gururla baktı. Onu daha iyi görebilmem için taşıyıcıyı eğdi. "Gaz olduğunu söylüyorlar."

"Gaz mı?"

"Bu yaştaki bebekleri gülümsetiyor." Eğildi ve fısıldadı, "Bayan Elwyn Alexandra ile hiç tanışmadılar."

Önce bana sonra da kocasına gülümsedi. Onları içine soktuğumuz tehlikeye rağmen çok mutlu görünüyorlardı.

Minnettar görünüyorlardı.

Reyes yanıma geldi.

Uzulca güldüm, kalbimdeki sevinç çok büyüktü. "O karanlık, güçlü ve vahşi," dedim ona. "Ve senden ya da benden daha fazla insan değil."

Beni kendine doğru çekti ve sonra taşıyıcının üzerine eğildi. Beep parmağını tuttu ve o da benim kadar şaşırmış bir şekilde güldü.

Kim de ona baktı, yüzü ıslıl ıslıldı. Gerçekten. Artık eskisi gibi stresli, gergin, ürkek bir kadın değildi. Düşünmesi ne kadar acı verici olsa da, ölüm ona yakışıyordu.

Loehrs'e dönüp baktım. "Onun ruhu milyonlarca parlak ışıktan oluşuyor. Yıldızlardan, galaksilerden ve nebulalardan."

Büyülenmiş bakışlar attılar, sonra başka bir şey fark ettim.

"Reyes, o bir portal."

Ona daha yakından baktı. "Haklısın. Ama nereye?"

"Sanırım bir gün öğreneceğiz."

"Onu tutabilir miyiz?" Reyes Bayan Loehr'e sordu.

Kaşlarımı kaldırarak başımla soruyu destekledim.

Bize sanki hücrelerimizden kaçmışız gibi baktı ve "Tabii ki" dedi.

Bayan Loehr'in yardımıyla onu toparladık, onu kıracağımızdan emindik, çok uzun zaman olmuştu. Onu Reyes'in kollarına ittim ve sonra kendi kollarımı ikisine de doladım.

"Beni nasıl buldun?" Ona sordum.

Onun küçük çenesine dokundu. "Oş'a sordum."

Bakışlarımı kızımdan ayırdım. "Sen mi sordun?" Sesim bir oktav yükseldi. "Oş?"

Başını salladı.

"Yani, onu gördün mü?"

"Onu bıraktığın cenin pozisyonunda mı demek istiyorsun?" Onu gördü.

Bir an önce geri dönmem gerektiğini biliyordum. Ama düşünmeye devam ettim, bir dakika daha. Bir dakika daha.

"Ve sana az önce nerede olduğumu mu söyledi?"

"İstemedi ama ben baskı uyguladım," dedi. "Zaten çok acı çekiyordu. Fazla bir şey gerekmedi."

"Reyes," dedim, dehşete düşmüş ve biraz da suçlu hissederek. "O iyi mi?"

"Tamam'ı tanımla."

Kim elini omzuma koydu. "Vakit geldi."

Panikledim. "Sadece bir dakika daha."

Bana sadece gülümsedi ve ihtiyacım olan tek ikna edici şey buydu. O haklıydı. Burada bulunarak kendi kızımızın hayatını riske atıyorduk. Loehrs'lerden bahsetmiyorum bile.

Reyes onu Bayan Loehr'e geri verirken acı dolu bir iç çekiş göğsümü titretti. Ve sonra inanılmaz bir şey oldu. Beep sanki onu tanımış gibi ona baktı. Ona sevgiyle baktı. Hiç şüphe yoktu ve neredeyse ağlayacaktım.

"Çok teşekkür ederim," dedim ona. "Ne kadar minnettar olduğumuzu asla bilemezsiniz."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz."

Ona tekrar sarıldım, bu kez daha derinden ve Reyes'in kokusunu kıyafetlerinden, teninden ve saçlarından alabiliyordum. Onun bir parçası gerçekten insandı. İyi bir parçası. Sevgi dolu kısmı. Önemli kısmı.

Beep'i kollarında zıplattı. "Her şeyi sana borçluyuz."

İkisi de gidişimizi izledi, Bay Loehr kollarını kızlarına dolamıştı ve ben sadece Bayan Loehr'in gözlerinin önünde yok olduğumuzda Beep'i düşürmemesini umabilirdim.

28

*Cehenneme giden bir otoban ve sadece
cennete giden bir merdiven olduğu
gerçeği
beklenen trafik sayıları hakkında çok şey söylüyor.*
-MEME

Garrett'ın dairesine döndüğümüzde, zamanı ne kadar manipüle ettiğimiz sayesinde on yedi dakika geçmişti. Osh yerde yatıyor, acı içinde kıvranıyor, başı geriye atılmış, dişleri birbirine kaynaklanmıştı. Vücudundaki çatlaklar açılmıştı ve muazzam miktarda ışık sızdırıyordu, hayal edilemeyen enerji vücudundaki molekülleri birbirine kaynaştırıyordu. Erimekte olan bir nükleer reaktörü izlemek gibiydi.

Reyes haklıydı. Osh'un sadece saniyeleri vardı.

Üzerine bindim, onu dikleştirdim, çenesini kavradım ve ağzımı onunkinin üzerine yerleştirdim. Işığımı, enerjimi geri almak bir hidrojen bombasını yutmakla kıyaslanabilirdi. Onu öldürmeden önce olabildiğince hızlı bir şekilde içinden çektim ve böylesine heyecanlı bir durumdaki atomlar içimde patladı. Beyin donması gibi bir şeydi.

Onu kollarımla daha sıkı sardım. **Gevşerken** başını tuttum. **Elimden** geldiğince kendimi geri aldım. Tuttum

Enerjisini çekiyor, sanki bir ısırık kurbanıymış gibi zehrini emiyordu ama uyanmadı.

Reyes elini omzuma koyarak, "Dutch," dedi. "Onu öldürüyorsun."

"Hayır," dedim hıçkırarak, onu kendime doğru çekerek ve minik yüzüne öpücükler kondurdu. "Özür dilerim, Osh."

Işığım ondan çıkmıştı ama geriye kalan çok daha kötüydü. Tepeden tırnağa derin yaralarla kaplıydı, ışığın vücudunda çatırdayarak kaçmaya çalıştığı uzun lezyonlar vardı. Yüzü, normalde mükemmel olan cildi, sanki bir ressam onun bir korku filminde nasıl görüneceğini şekillendirmeye karar vermiş gibi orijinalinin cafcacflı bir kopyasıydı.

Ve yine de çok güzeldi. Özünde çok yakışıklıydı. Son derece kırılmıştı.

Onu uzun süre kucağında tuttum, salladım. "Dutch-"

"Onu hastaneye götürmeliyiz," dedim ve bunu daha önce düşünmediğim için kendime lanet ettim. "Acele et."

Reyes yanımda diz çöktü. "Tatlım, bak."

Yaralar çoktan iyileşmeye başlamıştı, deri lezyonların uçlarını kapatıyor ve arkalarında koyu kırmızı izler bırakıyordu.

Reyes'e baktım. "İyileşecek mi?"

"Maalesef."

Bunu kastetmediğini bildiğim için usulca güldüm. Düşman olarak başlamışlardı ama çok yakın olmuşlardı. Ring dışında arkadaş olan boksörler gibi. Geçimsiz arkadaşlar, ama yine de arkadaşlar.

Oş'u tekrar kendime çekerek ona sarıldım, vücudunun sıcaklığından keyif aldım çünkü bu onun hayatta olduğu anlamına geliyordu.

"Garrett birkaç metre öteden, "Bunun bir tür taciz olarak değerlendirileceği bir nokta gelecek," dedi. Bunu ihbar etmek zorunda kalabilirim."

Ona baktım. "Kaç bira içtin sen?"

Sırıttı ve elindeki Corona şişesini selamlamak için kaldırdı. "Bunu bir daha asla yapma."

"Özür dilerim, Garrett. Bunun sana ne yapabileceğini düşünmemiştim bile."

Başını iki yana salladı. "Her şeyin bir sonu var-"

"O zamanlar pek umurumda değildi ama geriye dönüp baktığımda..."

Bir yastık yüzüme çarptı. Kıkırdadım, Osh'un iyi olacağının verdiği rahatlama ile neredeyse başım dönüyordu. Ya da en azından yaşayacaktı. Bir daha asla eskisi gibi olmayabilirdi ama yaşayacaktı.

"Onu daireye geri götürmeliyiz."

Reyes başını salladı. "Kimsenin bizi binaya bilinçsiz bir ceset taşıırken görmesi riskini almak istemiyorum."

İkimiz de Garrett'a döndük.

"Tam olarak bir misafir odam yok."

Birbirimize baktık ve başımızı salladık.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Onu kollarımıza aldık ve Reyes'in ona karşı bu kadar nazik olmasına şaşırdım. Ama bilinçsiz bir Daeva'yı taşımak, spagettiden yapılmış gevşek bir aslanı taşımak gibiydi.

"Elbette," dedi Garrett. "Benim odamı al."

"Tanrım, çok ağır," dedim homurdanarak.

"Biliyor musun, onu kendim yakalayabilirim."

"Hayır, ben hallederim," dedim, tam kafasını kapı çerçevesine çarparken. "Kahretsin. Sence morarır mı?"

Reyes sırtarak dövüştü ve kaybetti.

* * *

Osh'u Garrett'ın yatağına yerleştirdik. Swopes görüldüğü kadar sinirli değildi. Endişeliydi. Travma geçirmişti. Cookie ona göz kulak olmak için yoldaydı. Uyanana kadar nöbetleşmeye karar vermiştik.

Garrett yemek için dışarı çıkarken Reyes ve ben ilk nöbeti aldık.

Yatakta Oş'un yanına uzandım ve gittikçe hafifleyen çizgilere dokundum. Sadece birkaç yara izi kalmıştı. Onu soymuş ve en kötülerini bandajlamıştık.

Reyes odanın karşısındaki sandalyede oturuyordu, gömleğinin düğmeleri açıktı, bir elinde bira vardı ve bir dizine yaslanmıştı. Çok vahşiydi. Çok güçlüydü. Ve orada oturmuş bira içiyordu. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Bunu nasıl yaptın?"

Bir tutam saçı Oş'un kulağının arkasına sıkıştırdım. "Buna tanrı camı deniyor."

"New York'ta yediğin bu muydu?"

"Parti hediyesi. Kuur getirdi ama oyunun kurallarını bilmiyordu. Herkese yetecek kadar getirmemiş."

"Peki nasıl çalışıyor? **Ö r n e ğ i n** bir tanrı nasıl tuzağa düşürülür?"

"Kan alabileceğiniz bir formda olmalılar. Tanrı bardağına bir damla koyarsın, isimlerini söylersin, gerçek

İsim, ve Presto. Onlar vardır hapsolmuş kadar
sen Aksi yönde karar verin."

"Bir haftadan fazladır sende
mi?" Boğazımı temizledim.

"Evet."

"Ve benim bir tanrı olduğumu bir haftadan uzun süredir
biliyor muydunuz?"

"Evet. Babam... bana haber verdi. Bana senin Uzan
tanrılarından birinden yaratıldığını söyledi."

"Neden bana bundan bahsetmedin?"

Gözlerimi kapattım. Başımı eğdim. Gerçeği fısıldadım.
"Senin üzerinde kullanmak zorunda kalırsam diye."

Tamamen hareketsiz kaldı. Sonsuzluk gibi görünen bir
süreden sonra, "Peki neden bu kadar sert önlemler almak
zorundasınız?" diye sordu.

"Senin ne kadarının sen, ne k a d a r ı n ı n d a hapishane
boyutundan gelen kötü bir tanrı olduğunu bilmiyordum."
Hem göksel hem de insan formunda hapishanede bulunmuş
olmasının ironisi gözümünden kaçmamıştı. "Beep için bir tehdit
olup olmayacağını bilmiyordum."

"İyi düşünmüşsün."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım.

"Baba olmaya layık değilim. Hiçbir zaman da olmadım.
Aklımı başıma toplamam için Şeytan'ın manastıra gitmesi,
beni ele geçirmesi, kim olduğumu, ne olduğumu
hatırlatması gerekti. Ben ikinize de layık değilim. Ben de
kendime güvenmezdim."

"Reyes, kastettiğim bu değildi." Hiçbir şey söylemeyince,
"Rey'azikeen olmak hakkında ne kadar şey hatırlıyorsun?"
diye sordum.

Kirpiklerinin altında irisleri parlıyordu. "Yani, beni hapse
gönderdiğini hatırlıyor muyum?"

Göz kapaklarımı yapıştırdım.

"Öz kardeşimin sadece benim için bir cehennem boyutu yarattığını hatırlıyor muyum?"

Hiçbir şey söylemedim. Onun acısı beni yıkadı. Ya da belki de benimkiydi.

"Hayır. Pek sayılmaz. Ağabeyimin bana çok kızdığını, Dünya'daki küçük bebekleri için çok endişelendiğini ve büyüüp bir şeyler öğreneceğimi umduğu bir dünya yarattığını hatırlıyorum. Başka bir boyuttan gelen bir tanrıyı hatırlıyorum, o kadar güzel bir tanrıydı ki yıldızlar ondan yüz çevirmektense yanmayı tercih ederdi, ağabeyime beni kendi boyutuna göndermesi için yalvarıyordu. Bir tür hapishaneye, evet, ama tamamen yalnız bırakılmayacağım bir yere. Yavaş yavaş delirmeyeceğim bir yere."

Göz kapaklarım açıldı. Zar zor.

"Hayatını kardeşim için feda ettiğini hatırlıyorum. Onunla takas yaptığını. Bana, ona gün yüzü göstermeyen bencil bir pisliğe, bir şans daha verirse onun dünyasının Azrail'i olmayı teklif ettiğini."

Gözlerini kapattı ve duygularını kontrol altına almaya çalıştı.

"Çok öfkeli olduğumu hatırlıyorum, güzel tanrının beni kilitlediği boyuttan kaçmanın bir yolunu bulana kadar çalıştım ve çalıştım, böylece evrenin her yerine zarar verebildim ve karşılığında Mae'eldeesahn ve Eidolon'un peşimden kaçmasına izin verdim."

Bira şişesini öyle sert tutuyordu ki patlayacak sandım.

"Uzan'a hapishane demek büyük bir yanılgıdır. Atalarınızın bir şekilde kaybolmuş ruhlar için yarattığı bir cennetti. Bir şekilde yolunu şaşırmış ve başıboş. Ama benim görebildiğim tek şey, isteğim dışında oraya kapatılmış olduğum gerçeğiydi." Nefesinin altında güldü. "Seni ya da Elwyn'i hak etmiyorum."

"Belki de günahlarınızın bedelini binlerce kez ödediğinizi düşünmüyor musunuz?"

"Nasıl yani?"

"Lucifer? Dendour? Earl Walker?"

Elindeki şişeyi inceledi, etiketi dalgınca kazıdı. "İkinizi yalnız bırakayım mı?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"O alındı," dedim, kendini affetmenin Reyes'in yapmadığı bir şey olduğu gerçeğini kabul ederek. "Osh. Çok özel biri tarafından."

"Peki bu kim olabilir?"

Bunu kabullenmek onun için biraz zor olabilir. Taktik kesinlikle gerekliydi. Ya da ağzımdan kaçırabilir ve yüz ifadesinin memnuniyetten inançsızlığa, dehşetten kılı, öldürücü bir öfkeye dönüşmesini izleyebilirdim. Ben iki numaralı kapıyı seçtim. "Kaderinde kızımızla birlikte olmak var."

Reyes'in ifadesi yavaş yavaş memnuniyetten inançsızlığa, dehşetten kıl gibi, öldürücü bir öfkeye dönüştü. "Olamaz, hayır." Ayağa fırladı. "Bir Daeva mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Tıpkı bir baba gibi.

"Evet, bir Daeva. Ama ben olsam onu bu kadar kolay gözden çıkarmazdım."

Döndü ve kaşlarını çattı. Aslında bana değil. Sadece genel olarak. "Ne demek istiyorsun?"

Düşünceli bir şekilde ağzımın bir köşesini birbirine bastırdım. "Tamam, hayatım boyunca nasıl Azrail olduğumu biliyorsun, sonra aniden başka bir boyuttan gelen bir tanrı oldum? Ve sen de hayatın boyunca Şeytan'ın oğluydun, sonra birden bu boyuttan bir tanrı mı oldun? Bunu kim yapar? Hayatlarımız çok garip. Belki Oş da başka bir şeydir diye düşünüyorum." Yüzündeki karanlık çizgilerden birinin izini sürdüm. "Bence görüldüğünden daha fazlası var. Onda büyüklük görüyorum Reyes. Hayallerimizin ötesinde bir güç görüyorum. Kızımız için hayatını verdiğini görüyorum."

"Oh." Memnun bir şekilde yerine oturdu. "Öldüğü sürece Sonunda."

Homurdandım.

"Yani, bu da başka bir sır mıydı?" diye sordu.

"Evet, üzgünüm. Bunu unutmuşum. Konu açılmışken, odadaki fil hakkında konuşmak ister misiniz?"

"Bilinci yerinde olmadığı için sanırım yapabiliriz." "O fil değil."

"Beni hapse nasıl gönderdiğini zaten konuşmuştuk, sonra da beni cehennem boyutuna hapsetmeye çalıştı."

"Ben öyle bir şey yapmadım," dedim, sonra benimle dalga geçtiğini anlayınca ürperdim. "Hayır. Diğer fil. Sırrım kalmadı." Düşünceli düşünceli burnumu kırıştırdım. "Evet. Sanırım bu sonuncusu. En azından büyük olanları. Sakın bana üniversitedeyken sahte göz küresi sandığım o şeyi sorma. Bir ay boyunca yemek yiyemezsin."

"Bir tanrıyı tuzağa düşürdün," dedi, göz küresi olayından etkilenmemiştir. İçimizden biri olduğu için memnun olmaya çalıştım.

"Bana hayranlık duyuyorsun, değil mi? Sorun değil.

Olur böyle şeyler." "Sen inanılmazsın."

Gurur içimde kabardı.

"Ya da deli. Jüri hala kararını vermedi."

Düşündüm. "Bundan kurtulamayacaksın. Senin iki sırrın ne olursa olsun, hiçbir şekilde, hiçbir biçimde benimkinden daha kötü olamaz."

"Tamam, ama benim sırlarım nasıl odadaki bir fil oldu? Burada oturmuş bira içmekten son derece memnundum-

" Bir kahkaha patlattım. "*Bira* mı dedin sen?"

"-Karımın on dokuz yaşındaki bilinçsiz bir çocuğu taciz etmesini izlemek."

"Sanki yabancı bir dil konuşuyormuşsun gibi."

"Parkı yeniden inşa etmek zorunda kalacağız," dedi çaresizliği artarak.

"Sanırım bunu karşılayabiliriz. Konuyu değiştirmeye çalışmayı da bırak."

Sırıttı, neredeyse kanacaktım ama bir anlığına da olsa sırtması duraksadı. "Yarın anlatmama ne dersin?"

Bir dirseğimin üzerinde yükseldim. "Ya da bana bugün söyleyebilirsin."

Çok uzun bir aradan sonra birasını incelemeye geri döndü. "Benim başka bir yeteneğim daha var, eğer siz öyle diyorsanız. Bunu her zaman kabul ettim. Hayatımda birkaç kez işime yaradı."

"Ciddi misin?" Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

"Birinin cehenneme gideceğini anlayabilirim. Senin yapabildiğin gibi işaretlenmişse."

"Vay canına, bu harika. Sanırım," dedim Oş'un bir tutam saçını parmaklarımın arasında döndürerek.

"Bir insanla tanıştığım anda bunu anlayabiliyorum. Cehenneme gidecek mi gitmeyecek mi? Onları oraya götürecek eylemi gerçekleştirmişler mi gerçekleştirmemişler mi? Çünkü tam olarak ne zaman gerçekleştiğini, tam olarak ne zaman cehenneme mahkum edildiklerini, kendilerini oraya mahkum ettirecek kararı verdikleri saniyeye kadar görebiliyorum."

Doğrudum ve yatakta bacak bacak üstüne attım. "Cehennemlik olduğumu mu söylüyorsun?"

"Tatlım, sen atıyorsun. Sen atılmazsın."

"Oh, doğru. Yani bu benim için iyi, çünkü daaaay-um. Başım belaya girebilirdi." Bir an düşündükten sonra ona sordum, "Tamam, peki kim? Sonsuza kadar acı çekmek için ateş çukuruna kim gidecek?"

Bir eliyle gözlerini ovuşturdu ve ben yine endişelendim. Ellerini indirdiğinde gözleri şüpheli bir ıslaklıkla parıldıyordu, çok endişelendim.

"Reyes?"

"Size söylemeden önce bilmenizi isterim ki bu işin üzerindeyiz. Proaktif davranıyoruz ve onun cinayetini durdurmaya çalışıyoruz." Onu daha iyi duyabilmek için kalp atışlarımı yavaşlattım. Aniden gelen acele et . kan için benim kulaklar. için hala benim ağır Nefes alıyorum.

"Reyes?" "Ben Bob amcan."

Hareket edemiyordum. Garrett'ın yatağında felçli bir şekilde oturdum.

Kalbimi nasıl yeniden çalıştıracağımı hatırlıyorum. Muhtemelen er ya da geç buna ihtiyacım olacaktı.

"Beni cinayetten tutukladığında, onunla tanıştıktan yaklaşık dokuz yıl sonra işleyeceği bir eylem yüzünden cehenneme gideceğini gördüm. İki yıl önce, ben hala hapisteyken işlediği bir suç."

Zihnim onun sözlerini kavramaya çalışıyordu ama bana ulaşamadan dağıldılar. Ne parmaklarımı ne de zihnimi tam olarak sarabildim.

"Ama onunla tanıştığında onu hatırladım. Liseye giderken başka bir çocukla tanıştığımı hatırladım. Grant Guerin. O da kendisini cehenneme gönderecek eylemi gerçekleştirmemişti ama ben yine de gördüm. Bir dedektifi öldürecekti. Bob amcanı öldürecekti."

Garrett o sırada içeri girdi ve atmosferi anında hissetti.

"Ona söyleyeceğim," dedi.

Garrett nefesinin altından küfretti. "O küçük pisliği bulana kadar bekleyeceğimizi sanıyordum."

Reyes omuz silkti.

"Charles, bak, adamı bulacağız. Guerin'in hiç şansı yok. Onu durduracağız. Amcanı takip ediyorduk, adamla bir olaylar zinciri başlatacak erken bir etkileşim olmasını umuyorduk ama şu ana kadar bir şey çıkmadı."

"Neden onu bulamıyorsun?"

"Onu uyuşturucu anlaşması yaparken görüntülediler. Onu tutuklamaya gittiklerinde kaçtı."

"O zaman neden cehenneme atılmadı?"

"Cehenneme girmek sanıldığı kadar kolay değil. Her şey başkalarına zarar vermekle ilgili. Amcanızı öldürdüğü ana kadar kendisinden başka kimseye zarar vermemişti."

"Neden onu bulamıyorsun?" Panik başlamıştı.

"Bulacağız," dedi Garrett. "Yeraltına çekildi ama yeniden ortaya çıkacak."

"Ne zaman? Ne kadar zamanımız var? Tam olarak ne zaman olacağını bildiğini söylemiştin."

Reyes ısırıldı. "Bir haftadan az zamanımız var."

"Neden Bob Amca?" Sürünerek ayağa kalktım ve yürümeye başladım. "Neden onu öldürüyor? Ne oluyor?"

"Amcan onu buldu ve tutuklamak üzere." "Ve?"

Garrett bir adım daha yaklaştı. "Charley, detayları bilmek istemezsin."

"Aslında var. Reyes?"

"Amcan onu bulduğunda, adam ona pusu kuruyor. Kafasına vuruyor."

"Ve Bob Amca bu yüzden mi öldü?"

"Evet," dedi Garrett çabucak. Çok çabuk.

"Ne olacak?"

"Ölmüyor ama bilinci yerinde değil," dedi Reyes. "Yani adam panikliyor ve-" Gözlerini kapattı ve bana döndü. "Amcanın işini asit ve çamaşır suyuyla bitiriyor."

Görüş alanımın kenarları içeri doğru fırladı. Yuvarlandım ve Garrett beni yakaladı. Beni yatağa geri oturttu. Su getirmeye gitti.

Uzun süre konuşamadım. Görüntü kalbimde ve kafamdaydı ve orada kalmaya devam edecekti.

Sonra aklıma geldi. "Onu nerede buluyor? Bob Amca mı?" I

diye sordum, sesim yükseliyordu. "Adamı nerede buluyor? Oraya git. Muhtemelen oradadır."

"Orada görevlendirdiğimiz insanlar var. Ortaya çıktığında haberimiz olacak."

"Yani, bunu durdurabiliriz." Biraz sakinleşerek başımı salladım. "Durdurabiliriz."

-Bekle." Reyes'e bakakaldım. "Amcam, Robert Davidson, muhteşem dedektif, harika insan, dürüst polis, iki yıl önce cehenneme gönderildi. Gerçekten mi? Peki bu nasıl oldu?"

"Dutch-"

"Yapma. Reyes, söyle bana."

"Birini öldürdü," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Soğukkanlılıkla mı? Hayır. İki yıl önce mi? O vurulma olayı mı? Onu soruşturdular. Aklandı. İki kez vurulmuş. Kendini savunmak için ateş etmiş."

"O değil."

Garrett elinde bir bardak suyla geri gelmişti ama Reyes rahatsızlıkla kıpırdandığında gözlerini kaçırdı.

"Amcamın soğukkanlılıkla cinayet işlediğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet. Buz gibi. Oldukça etkileyiciydi, gerçekten. O zamanlar, ben-"

"Neden birini soğukkanlılıkla öldürsün ki?"

Başını eğdi. Bana söylemeye hiç niyeti yoktu. Bir adım daha yaklaştım. "Seni yapabilirim."

Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir argüman sunmadı. Ya da açıklama.

Öne doğru eğildim ve ona bir şans daha verdim.

"Neden?" "Tek bilmen gereken iyi bir nedeni olduğu."

"Reyes, kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki-"

"Senin için," dedi, sözcükler havada ancak bir fısıltı halindeydi. "Ne?" diye sordum. diye sordum, sesim aynı derecede zayıftı. Aynı şekilde havadardı.

"Bunu senin için yaptı. Onlar senin neler yapabileceğini öğrendiler."

"Kim?"

"Kolombiya'dan serseri bir uyuşturucu çetesi, patronlarıyla iyi geçinmeye çalışıyorlar. Amcan muhbirlerinden birinden seni kaçıracakları, Kolombiya'ya götürecekleri ve ona bir tür hediye olarak sunacakları tıyosunu almış."

Karnıma yumruk atsaydı daha fazla şok olamazdım.

"Böylece saklandıkları yeri buldu. Onlara getirecek hiçbir şeyi yoktu.

..bu konuda. Zaten onları tutuklama riskini almak istemedi ve onlar da örgütlerindeki başka bir üyeye sizden bahsetti. Bu yüzden içeri girdi, onları teker teker dışarı çıkardı ve sonra da mekânı ateşe verdi."

"Asla olmaz. Bob Amca asla yapmaz."

"Amcan uyuşturucu baronunu tanıyordu, Dutch. Neler yapabileceğini biliyordu. Ordudayken buna ilk elden tanık olmuştu. Onları susturmak için hepsini öldürmesi gerektiğini biliyordu. Eğer yeteneklerin duyulursa, Kolombiyalı uyuşturucu baronu senin peşine düşer."

"Neden?" diye sordum. Amcam hakkında bildiğim her şeyi sorgulayarak sordum. "Ne önemi var ki? Kolombiyalı bir uyuşturucu baronu benden ne istesin ki?"

"O bir koleksiyoncuymuştu. Okültizmle büyülenmişti. Etlerini yiyerek üstün yetenekli olanların ruhlarını alırsa, güçlerini miras alacağına inanıyordu. Yerleşkesini çevreleyen köylerde görme yeteneğini ararken çoktan birkaç kişiyi öldürmüştü."

"Bir uyuşturucu baronu beni yemek mi istedi?"

"Senden haberdar olsaydı olurdu. Seni büyük bir darbe olarak görürdü."

"İnsanlar neden bu kadar deli?" Odada volta atarak söyleniyordum. "Bob Amca bunu iyi bir sebep için yaptı."

"Cehennem aksini düşünüyor gibi görünüyor. O önemli değil

Sizin için yaptıklarını ya da kötü olduklarını. Başka seçenekler varken bilerek alınan canlardı... kendini savunma değildi. Bilinçli bir karardı."

"Yani, iyi bir nedenden dolayı kötü bir şey yapsanız bile, Ateş ve Kükürt Hanı'nda otomatik olarak rezervasyon mu yaptırıyorsunuz?"

"Aslında," dedi Garrett, "bize yardımcı olabilirsiniz. Görünüşe göre Grant Guerin'in nerede olabileceğini bilen tek kişi yeni kankan Parker. Eskiden Parker'ın muhbiriydi ve bazıları hâlâ öyle olduğunu düşünüyor. Ama konuşmuyor."

"Parker polis miydi?"

"Orada başladı."

"Parker kesinlikle kendi kurallarına göre oynamayı seviyor, değil mi?" Zihnim tüm çıkarımlarla dolup taşıtı. "Tamam, önce bu yürüyen cesedin amcamı öldürmesini engellemeliyiz. Sonra onun cezasıyla ne yapacağımı düşünebilirim."

Reyes gülümsedi. "Zaten planımız da buydu."

"Evet, ama o zaman bu işin içinde değildim." Parker'ı ziyaret etmek üzere evden çıkmaya hazırlanırken durdum ve kocama döndüm. "Başka sır var mı? Bilirsiniz, hazır konu açılmışken."

"Aklıma gelen bir şey yok."

"Bildiğim iyi oldu." Parker'ı hazırlıksız yakalamam gerekiyordu. Ve onu şaşırtmak için evine gitmekten daha iyi ne olabilirdi ki?

Sabahın 3'ünde mi?

Reyes'e geri döndüm ve ağzını kendime doğru çektim.
Tadı ateş, tuz ve limon gibiydi.

"Beklemeyin."

Ben dışarı çıkıp kapıyı kapatırken Garrett seslendi. "Ama taquitos aldım!"

29

Lütfen biri kavanozumun kapağına delik açabilir mi?

-T-SHIRT

Parker'ın kapısını açana kadar on dakika boyunca yumrukladım, onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Bornozunu kapatma zahmetine girmemişti ve açık mavi boxer'ı da pek bir şey saklamıyordu. Orada da sarışın olduğunu düşünebilirsiniz.

"Nick?" dedi bir kadın onun ötesindeki karanlık odadan.

"Yatağına dön. Bayan'ı alır almaz orada olacağım.

Davidson tutuklandı."

"Yatarken çorap mı giyiyorsun?"

diye sordum. "Ne oluyor

Davidson?"

"Muhbiriniz Grant Guerin'in nerede olduğunu bilmem gerekiyor." "Nereden bilebilirim ki?"

"İyi. Eğitimli bir tahmin. Naçizane fikrinize göre, olabilir mi?"

"Mülkümden çıkmak için otuz saniyeniz var."

"Hadi ama Parker. Üniversitedeki arkadaşını cinayet suçlamasından kurtardım ve seni adaleti engellemekten ve Joplin'in sana atabileceği diğer suçlamalardan kurtardım. Senin kışına tekme basardı, bunu sen de biliyorsun."

"Guerin'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

Hayal kırıklığı içinde ağızımı iki yana kapattım. "Tam da senin asil ve boktan biri olduğunu düşündüğümde aptalca bir şey yapıyorsun. Yaptığım işte nasıl bu kadar iyi olduğumu sanıyorsun?"

Omuz silkti, hayal kırıklığına uğramış ve yorgundu.

"Biri yalan söylediğinde anlarım ve Guerin'in nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

"Yani, insan yalan dedektörü gibisin. İlginç. Bu arama emriyle mi ilgili? O UC, haftanın herhangi bir günü benim muhbirimden daha kirliydi. Bilseydim bile senin gibilere söylemezdim."

"Bakın, birlikte çalışmaya devam edebiliriz ya da iş ilişkimizi burada ve şimdi sonlandırabiliriz. Karar sizin."

Ama bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve orada dururken bir şeyi fark ettim. Kendi çocuğumu öldürdüğümü düşünüyordu. Bu düşmanlık başka nasıl açıklanabilirdi ki? Gerçekten de berbat bir şekilde asil biriydi. Dünyada algılanan bir dengesizlik yüzünden arkadaşı için hapse girmeye hazırdı. Grant Guerin'in nerede olduğunu polislere söylemedi çünkü ona göre her şey haksız ve/veya hukuksuzdu.

Yine de umurumda değildi. Guerin amcamı öldürecekti. İyi bir adamı. Ve Parker onun nerede olduğunu biliyordu. Bu biraz zaman alacaktı. Onu geçip pek de mütevazı olmayan evine girdim.

"Seni tutuklatacağım," diye tehdit etti.

"Bunu zaten söyledin. Devam et Parker." Ona gerçeği söylemeli miyim diye düşündüm. Elbette Kolombiyalı bir uyuşturucu baronunun beni yemek istediğini öğrendikten sonra, küçük çemberimize kaç kişiyi aldığımızı yeniden değerlendirmem gerektiğini düşündüm.

"Tamam, sana bir seçenek sunacağım. Ya Guerin'in nerede olduğunu söylersin ya da Joplin'e tüm hikâyeyi anlatırım." Ucuz bir atıştı ama itibarımın zedelenmesi riskini göze almıştım.

Parker ise çözüldü. Adamın sorunları vardı.

Yüzüme baktı ve işaret parmağını bana doğru uzattı. "Ne cüretle evime gelip beni tehdit edersin, seni küçük sürtük. Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Seni ve amcanı duvara çivilemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Amcam mı?"

"Senin ormanda çok fazla gölge var, Davidson. Gölgeyi anlaşımlar daha fazla gölgeyi olamaz."

Metaforlarda çok iyiydi.

"Siz her zaman bir şeyler buluyorsunuz, durup dururken. İsimsiz ihbarlarmış, hadi oradan. Tanıdığım en etik dışı, profesyonel olmayan özel dedektifsiniz."

"Öyleyim. Gerçekten öyleyim. Etik olmayan uygulamalardan bahsettiğimiz için dosyanızdan da haberim var."

Çok öfkeliydi. "Yapacağım son şey olsa bile kıcını çivileyeceğim. Sende öyle bir şey vardı ki-" Sesi çatallaştı ve ona bakmak için geri adım attım. "Karım ve ben beş yıldır deniyoruz ve sen bunu öylece bir kenara mı atıyorsun?"

"Parker," dedim, empati duygusu içimi kaplamıştı. Yine de bana kaltak demişti.

"Dedektif Davidson'ın da işin içinde olduğunu biliyorum. Bebek doğduğunda seninle birlikte olduğunu biliyorum."

"Aslında benden biraz üstteydi." Onu hatırladım bana bakarkenki yüz ifadesi. Ve yüzündeki endişeli ifade.

"O zaman itiraf et. Bir bebeğiniz olduğunu kabul ediyorsunuz ve ne?

Kazara mı öldürdün? Sattınız mı? Başkasına mı verdin? Ne?"

Lyle Fiske için yaptıklarımın sonra bile beni cinsel olmayan anlamda çivileyecek kadar asil miydi? Yasaları çiğnediğimi düşündüğü için bir dostluktan ya da kazançlı - savcılık anlamında- bir ilişki umudundan vazgeçecek kadar? Gerçekten de en iyi arkadaşını uyuşturucu kaçakçılığından tutuklayacak türden bir adam mıydı, örtbas etmesine yardım etmek yerine?

"Beni tanıımıyorsunuz, o yüzden açıklamama izin verin," dedi. "Ben en iyi arkadaşımı uyuşturucu kaçakçılığından tutuklayacak bir adamım, örtbas etmesine yardım etmek yerine."

Vay be. Tam isabetti. Ondan hoşlandım.

"Eğer bir davayı birlikte çözdüğümüzü düşünüyorsanız-" "Biz mi?"

"-Bu soruşturmadan geri adım atacağım, Yanılıyorsun. Yapacağım son şey de olsa o bebeğe ne yaptığını öğreneceğim."

Uh-oh. Yanlış bir şey söyledim. "İşte şimdi beni kızdırıyorsun," dedim.

"Güzel. Umarım sen ve yozlaşmış amcan-"

"Yozlaşmış mı?"

"-Sana gelen her şeyi al." "Yozlaşmış mı?"

"Artık bir bebeğiniz olduğunu itiraf ettiğinize ve herhangi bir doğum belgesi ya da evlat edinme belgesi sunamadığınıza göre..." Gülümsemesi kendini beğenmişliği tanımlıyordu.

"Gerçekten bu kadar mı?" Neredeyse onun için üzüleceğimi hissederek sordum. "Bütün bunlar bununla mı ilgili?"

"Hiç de değil. Neredeyse iki yıldır senin peşindeyim.
Çok fazla şey var-" "Gölge.

Evet, anladım."

"Ee, ne dersin? Tüm günahlarınızı burada ve şimdi itiraf etmek ister misiniz? Bir yerlerde yasal bir defterim var."

Parker anlaşılması zor biriydi. Çoğu insandan daha karmaşıktı. Onun gibi birini yanımızda kullanabilirdim. Ama ona gerçeği söylesem bile, bunu kanıtlamak için doğaüstü bir mucize göstersem bile, umursamayacak türdendi. Ama arkadaşı için yasaları çiğnemeye hazırdı. Kırılması zor bir cevizdi.

"Bir şans daha, Parker. Grant Guerin."

"Kıçımı öp."

Zamanı yavaşlattım ve ne yapmak üzere olduğumu düşündüm. Ancak uzun sürmedi. Bana ne olursa olsun Bip'i bulacağını söylediği anda kararımı vermiştim. Kaderini bununla mühürledim.

Parmak uçlarımda yükseldim ve kısa bir an için ağzımı onunkine değdirdim. Sonra gerçekler kötü bir LSD yolculuğu gibi zihnine akarken zamanın geri sıçramasına izin verdim. Resimler ve anılar. Başıma gelen her şey. Bildiğim her şey, iyi ve kötü. Doğaüstü ve ölümlü. Hepsini tek bir seferde, devasa bir bilgi dökümü halinde aldı.

Yıldızların oluşumunu gördü. Gezegenlerin uzaydan hizalandığını. Süpernovalar patladı. Kırmızı devler öldü. Lucifer'in düşüşünü ve Nuh'un gemisinin yükselişini gördü. Savaş ve kıtlık, barış ve bolluk gördü. Öteki dünyayı tüm ihtişamıyla gördü. Tanrıları, iblisleri ve aradaki her şeyi. Ve Beep'i gördü. Nasıl doğduğunu. Neredeyse nasıl öldürüldüğünü.

Hayatını kurtarmak için ondan nasıl vazgeçmek zorunda kaldığımızı. Bunun bana ne yaptığını. Ve soruşturmasını sürdürmeyi aklından bile geçirirse ona ne yapacağımı.

"Aman Tanrım," dedi dizlerinin üzerine çökerken, ağzının bir köşesinden salyalar akıyordu.

Kabullenmesi çok zordu.

Ellerini kavuşturdu ve önümde eğildi. Daha önce hiç tapınılmamıştım. İnsan olduğumdan beri. Bundan hoşlanmadım.

"Onu asla bulmaya çalışmazdım. Çok üzgünüm. Her şeyden kurtulacağım." Ağlamaya başladı, altındaki halıya hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Ona doğru eğildim ve çenesini kaldırdım. "Grant Guerin."

Zorlukla konuşabiliyordu, tir tir titriyordu. "Girard'daki McCoy'un arkasında." Gitmek için döndüm ama beni durdurdu. "Davidson, hiç bilmiyordum."

"Kimse bilmiyor."

Gözlerini kapadı ve yüzünü gömdü. "Hiçbir fikrim yoktu."

Ona geri döndüm ve yanında diz çöktüm. "Artık bir çocuğa babalık yapabileceksin. Sanırım dokunuşumun yan etkisi."

Bana tekrar baktığında yüzünde öyle bir minnettarlık ifadesi vardı ki, kalbim onu taş a çevirmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım tepki verdi.

"Bir şey değil."

Dışarı çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve yakınımıdaki doğaüstü bir varlığın varlığına doğru döndüm. Cırcır böcekleri cıvılamayı bıraktı ve esinti ağaçların arasından fısıldamayı kesti. Omurgamı dikleştirdim ve

Michael'ın beni ziyaret ettiğine inanamayarak çenemi kapattım. Bir tane daha. Ve bu saatte.

Gölgelerin arasından çıktı, varlığı o kadar güçlüydü ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Elimi hazırladığımda devasa kanatları yerine katlandı. Avucumu yere doğru çevirdim. İhtiyacım olursa Artemis'i çağırmaya hazırdım.

Konuştığında sesi derin, pürüzsüz ve berraktı. "Harekete geçmiş bir şeyi durduramazsınız," dedi. Karanlıkta bile gözleri yaz güneşini yansıtan bir yüzme havuzu gibi parlıyordu. En ufak bir ışık kırıntısına bile verdikleri tepki Reyes'inkine benziyordu. Onun gözleri en düşük ışıktaki bile parlayabilirdi.

"Amcamın ölümünü durdurmak mı?"

İleriye doğru bir adım daha atarken uzun siyah paltosu yeri süpürüyordu. "Babamın halkına yardım etmek başka bir şey, ama onların tarihini değiştireceksiniz. Babam bir söz verdi. Cenneti çoktan altüst ettin Val-Eeth. Eğer bunu durdurmaya çalışırsan-"

Her gün insanlara yardım ederdim. Hayatımı böyle kazanıyordum.

Ve şimdi cennetin bununla bir sorunu mu vardı?

Onun küstahlığına hayret ederek hafifçe güldüm. "'Denemek' başarısızlık olasılığını ima eder." "Başarısız olmaya hiç niyetim yok" diye eklemeyi önce ona bir göz attım.

Gitmek için döndüğümde hemen yanımda belirdi. Bir elini koluma doladı. Acıtacak kadar sert değil ama niyetini belli edecek kadar sert. "Senin için gelecekler."

Kötü niyetli değildi. Ondan gelen bir küçümseme hissetmedim. Öfke, aşağılama ya da kızgınlık da yoktu. Aslında, eğer bir şey hissetseydim, devasa kanatlarının altında dönen bir duyguyu saptamam gerekseydi, bunun hayranlığa benzer bir şey olduğuna yemin edebilirdim.

Çenemi kaldırdım. "Bırakın yapsınlar."

"Anlamıyorsun." Başını eğdi, yüzü çoğu meleğinki gibi şaşırtıcı derecede güzeldi. "O senin için gelecek Val-Eeth. Burası O'nun diyarı."

Onun diyarı. Beni kendi diyarına getirdi. Bu boyutun Azrail'i olmam için bana şantaj yaptı. Reyes'i sonsuza dek sürececek bir cehennemden kurtarmak için kabul etmiştim. Ve şimdi bana burada ne yapacağımı söylemeye cüret mi ediyor?

Birbirimizden ancak bir santimetre uzaklaşana kadar öne doğru eğildim, Yehova'nın bir meleğine bu kadar yakın olmanın verdiği coşku dalgasıyla savaştım ve kimin diyarında olduğumu hatırlayarak başımı salladım. Onun diyarı mı?

"Artık değil," dedim. Sonra kolumu onun elinden çekip aldım ve yaklaşan ölümüyle ilgili bir adamı görmeye gittim.

Darynda Jones tarafından da

Dokuzuncu Mezarın Kirleri

Sekizinci Mezar Karanlıktan

Sonra Yedinci Mezar ve Ceset

Yok Altıncı Mezar Sınırda

Ölüm ve Sevdığı Kız

Beşinci Mezar Işığın Ötesinde

Ölüm, Kıyamet ve Gözaltı

Dördüncü Mezar Ayaklarımın

Altında Ölüm ve Komşu Kızı

Üçüncü Mezar Dead Ahead

Soldaki İkinci Mezar

Sağdaki Birinci Mezar

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı [DARYNDA JONES](#), *First Grave on the Right* adlı el yazmasıyla Altın Kalp ve RITA kazandı. Doğuştan bir hikâye anlatıcısı olan Darynda, insan ve hayvanların canını sıkan talihsiz ruhlar için atılgan genç kızların ve zor durumdaki kahramanların hikâyelerini anlatarak büyüdü. Darynda, New Mexico olarak da bilinen Büyü Diyarı'nda kocası ve iki güzel oğlu, Güçlü, Güçlü Jones Çocukları ile birlikte yaşıyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar
Bu romanda tasvir edilenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal
olarak kullanılmıştır.

ONUNCU MEZARIN LANETİ. Telif hakkı © 2016 Darynda Jones'a aittir. Tüm hakları
saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY.
10010.

www.stmartins.com

Herman Estevez'in kapak illüstrasyonu; şampanya kadehlerinin fotoğrafı
©Tischenko Irina / Shutterstock

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloqlama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-07819-3 (ciltli)
ISBN 978-1-4668-9051-0 (e-kitap)

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın
alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-
221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya
MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime
geçin.

Birinci Baskı: Haziran 2016

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
İthaf Teşekkür

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13

Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

Ayrıca Darynda Jones
Yazar Hakkında Telif
Hakkı